Freya NORTH

Chloë

„O voce originală, amuzantă, de o sinceritate frapantă." (*Independent On Sunday*)

Romance

POLIROM

„O călătorie minunată, al cărei scop ajunge să fie cunoașterea de sine și în care micile plăceri (ouă cu maioneză, parfumul distinct al unui șal de catifea) sunt sărbătorite cu aceeași amploare precum evenimentele importante ale vieții – arta, iubirea și un loc pe care să-l poți numi al tău."

She

„***Chloë***, un nou roman de Freya North, o gură de aer proaspăt!"

Daily Express

„Luați loc și lăsați-vă în voia unei povești minunate."

Cosmopolitan

EDITURA POLIROM

ISBN 978-973-46-1505-6

www.polirom.ro

Freya North
Chloë

Freya North, 1997
2009 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM Iaşi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
NORTH, FREYA Chloë / Freya North; trad. de Diana Dumitru.
— Iaşi: Polirom, 2009
ISBN 978 – 973 – 46 – 1505 – 6
I. Dumitru, Diana (trad.) 821.111 – 31 – 135.1 Printed in ROMÂNIA

Freya NORTH

Chloë

Traducere din limba engleză de Diana Dumitru
POLIROM
2009

Freya North (n. 1967), una dintre cele mai îndrăgite ţii mai de succes autoare britanice de Romance ale momentului, a renunţat în 1991 la o bursă doctoralii pentru a-şi scrie primul roman, *Sally*. Patru ani mai târziu,

cinci edituri se luptau să-i publice cartea, iar următorul roman, *Chloë* (1997), a pătruns instantaneu pe lista bestsellerurilor din *Sunday Times*. De aceeaşi popularitate se vor bucura *Polly* (1998), *Cât* (1999), *Fen* (2001), *Pip* (2002), *Regulile dragostei* (2005; Poli rom, 2009) şi *Secrete de familie* (2006; Polirom, 2009). Poreclită de presă „o Spice Girl a literaturii" datorită succesului său la public, Freya North a obţinut în 2008 Romantic Novel of the Year Award pentru *Confesiuni nocturne* (Polirom, 2008).

Chloë Cadwallader, protagonista romanului care îi poartă numele, se află într-o perioadă dificilă a vieţii. Naşa ei, persoana de care era cel mai apropiată, a murit şi i-a lăsat lui Chloë (care rareori reuşeşte să aibă încredere în cineva) o scrisoare în care o sfătuieşte să renunţe la slujba ei (mizerabilă) şi la prietenul ei (complet nepotrivit pentru ea) şi să se apuce să călătorească în cele patru colţuri ale Regatul Unit pe durata celor patru anotimpuri ale anului. Ei bine, cum ar putea Chloë să nesocotească ultima dorinţă a naşei ei dragi? O porneşte la drum, cu scrisoarea în buzunar şi griji în privinţa viitorului nesigur, către o fermă din Ţara Galilor, unde descoperă libertatea şi savoarea traiului la ţară şi… cel mai frumos bărbat pe care ar fi putut pune vreodată ochii. Iar aventura, desigur, abia începe!

„Cu sufletul aproape mort, respiră omul Ce niciodată nu şi-a spus Acesta e pământul meu, pământ din care m-am născut! E omul în pieptul căruia inima nicicând n-a tresărit, Când paşii din nou acasă l-au adus, Din rătăciri pe plai străin!"

Balada ultimului menestrel Sir Walter Scott

Prolog

Draga mea Chloë.

Ce ciudat este să scrii în timpul vieţii ceea ce urmează să fie citit după moarte!

Sper sincer să nu curgă prea multe lacrimi şi ultimele mele dorinţe să fie îndeplinite cu stricteţe (în special cele cu jazzul şi şampania).

În ultimii ani am fost bântuită mereu de imagini ale apropiatei şi nu atât de îndrăgitei despărţiri dintre oasele mele şi sinele meu mort; m-am luptat cu bucăţi din trupul meu şi nu am lăsat nimic altceva în urmă decât un hoit pentru cei mai buni dintre voi ceilalţi. Am decis de aceea – cu destul de mult timp înainte, aş putea spune – să mă tai în bucăţi proporţionate şi să-mi împart comorile celor pe care i-am iubit profund şi statornic.

Ţie, C, într-adevăr cea mai dragă dintre toţi, îţi las toată catifeaua din dulapul meu. Îţi las Broşa la care ştiu că ai râvnit de când erai mică. Ţi-o dau pentru că vreau să ai o mică parte din mine – iar speranţa mea eternă este că tu vei purta ceva din mine, în adâncul sufletului tău, ascuns ca într-un buzunar secret.

Şi tot pentru tine, dragă C, las această hartă. Mai sunt încă patru, iar tu le vei găsi pe toate. Mai întâi Ţara Galilor, apoi Irlanda, Scoţia şi, în cele din urmă, Anglia. Ai încredere în mine.

Mai există şi o sumă de bani, de care să te poţi folosi în drumul tău şi cu care să-ţi plăteşti biletele de tren şi cărţile poştale. Sper că banii te vor ajuta să scapi de slujba aceea scârboasă şi îţi vor oferi independenţa de a te descotorosi de prietenul ăla groaznic al tău – eşti mult prea bună pentru prima şi mult prea preţioasă pentru cel de-al doilea.

Te trimit într-o călătorie, scumpa mea, cu speranţa că, odată ce vei pleca, vei putea găsi un petic pe care să-l poţi numi în sfârşit Acasă.

Îmi fac mari speranţe pentru tine.

Nu mă uita, răţuşca mea.

Jocelyn

Unu

— Dumnezeule, spuse pentru a treia oară Chloë Cadwallader.

Se uita fix la pata de vin roşu de pe covor şi-şi răsucea un zuluf din părul ei castaniu care îi atârna peste ochiul drept, înghesuindu-l după ureche.

— Dumnezeule, spuse ea, accentuând „Z”-ul, nu pot face asta.

Atinse cu vârfurile degetelor broşa şi-şi plimbă cu un aer solemn privirile de la scrisoare la hartă şi de la hartă la scrisoare. Scrisul de mână al lui Jocelyn şi harta Regatului Unit al Marii Britanii îi erau familiare şi în acelaşi timp străine şi, dintr-odată, ilizibile. Chloë e conştientă că le cunoaşte formele, dar sensul lor a devenit acum, în mod ciudat, incert şi uitat.

— Nu pot să fac asta!

Un plic pe care scria Ţara Galilor stătea nedesfăcut şi ispititor pe genunchii ei. Şi-l apropie de nas şi îl mirosi cu ochii închişi, sperând că va simţi parfumul Mitsuko al lui Jocelyn. Deşi ar fi fost de ajuns până şi cea mai slabă mireasmă, din păcate plicul nu mirosea a nimic.

— Oare pot?

Chloë traversă camera de zi şi aprinse lumina, pentru că furtuna, gata să izbucnească, adusese prematur întunericul în miezul acelei zile de decembrie. Se aplecă cu grijă spre fereastră şi-şi prinse broşa de bluză. Deşi în imaginea umbrită din geam trăsăturile sale erau estompate, sclipirea broşei se observa foarte clar. Chloë îi cunoştea pe de rost serpentinele întortocheate. O lacrimă îi înceţoşă privirea, dar îşi apăsă degetul în colţul ochiului şi împinse lacrima înapoi, în adâncul minţii sale.

— Dumnezeule, mormăi ea, ce trebuie să fac?

Regatul Unit se întrevedea din pagină: frumos, conspirativ. Mai întâi Ţara Galilor. Apoi Irlanda. După aceea Scoţia. În cele din urmă, Anglia. Erau dispuse în sensul acelor de ceasornic, într-o succesiune magnetică. Ce e de făcut? Ce să facă? Ce urmează să faci? Ce ai face tu?

După un timp, în care Chloë continuă să consulte zadarnic cerul şi pământul (Jocelyn trebuie să fie undeva, acolo sus!), sărută rapid broşa şi aruncă o privire spre plicul pe care scria „Ţara Galilor", încă nedesfăcut. Îl duse din nou la nas, dar tot degeaba, aşa că se hotărî să-l ofere domnului şi doamnei Andrews, să-l păstreze în siguranţă, până va avea mai mult curaj, pană ce va şti ce să facă cu el. Eventual şi cu slujba ei (scârboasă) şi cu prietenul ei (îngrozitor) ... Chloë ştia că Jocelyn ar fi fost de acord să lase scrisoarea în mâinile încântătorului cuplu din tabloul lui Gainsborough, pe care ea însăşi i-l prezentase. Închişi în pânza unei reproduceri bine realizate, ei erau de mulţi ani buni prieteni cu Chloë, iar acum că Jocelyn s-a dus, erau deopotrivă confidenţii şi sfătuitorii ei. Un lucru deosebit de important pentru o fată timidă, în prezent cam singuratică şi deprimată, cu prieteni puţini şi a cărei familie este departe şi, oricum, distantă. Chloë înghesui plicul în spaţiul care se formase în timp între cadru şi pânză şi se amuză descoperind că se sprijinea cumva între picioarele domnului Andrews, păzit de câinele şi de puşca sa. Fixă cu privirea rochia albastru deschis a doamnei Andrews şi cele două bilete la concert adăpostite lângă snopii de porumb din colţul din dreapta jos.

— Ce aţi face, imploră ea cuplul, dacă aţi fi în locul meu? Ce ar trebui să fac eu?

— Lasă-mă, fată! o dojeni cu voce melodioasă domnul Andrews. Chiar trebuie să întrebi?

— Sigur că trebuie să întreb, spuse Chloë oarecum

neîncrezătoare.

— Du-te, râse doamna Andrews.

— Să mă duc? gâfâi Chloë. Chiar crezi?

— La concert, silabisi cu blândeţe doamna Andrews, spre uşurarea lui Chloë.

— Îmi place atât de mult Beethoven, se scuză Chloë, dar Brett nu poate merge. Lucrează până târziu. Sau cam aşa ceva.

— Şi mai bine! exclamă domnul Andrews. N-ar fi făcut decât să te tulbure.

— Îngrozitor! declară doamna Andrews, din respect faţă de Jocelyn.

— Eliberează-te, se declară de acord domnul Andrews. La urma urmei, dacă te poţi descurca în Londra, te poţi descurca cu siguranţă şi în restul ţării.

Aruncă o privire spre ceas şi făcu o uşoară plecăciune în faţa prietenilor săi apropiaţi, care o încurajau să plece, cu binecuvântările de rigoare, în cele din urmă, Chloë îşi înşfăcă haina, îşi îndesă ambele bilete în buzunar şi încuie uşa din Islington. Va deschide plicul însemnat cu „Ţara Galilor" mai târziu. Va decide ce e de făcut. Mai târziu. Probabil.

Un bărbat încântător, cu o bărbie sculptată parcă şi un zâmbet larg, o salvă pe Chloë de la o ruşinoasă rostogolire pe scara rulantă. O lăsă să se agaţe de braţul lui, iar ea îi mulţumi mormăit, în timp ce îşi recăpăta suflul şi încerca din greu să se calmeze. Bărbatul îi evită avalanşa de scuze şi profundele mulţumiri cu un simplu „N-ai pentru ce”. El trebuia să ia un alt metrou şi, în timp ce Chloë îşi recăpăta cumpătul, îi puse o mană pe fiecare umăr şi o orientă în direcţia peronului spre care se îndrepta ea. Era de-a dreptul încântător. Şi era atât e diferit de Brett.

În timp ce metroul porni spre sud, Chloë îşi aminti prima ei întâlnire cu Brett în subteran. Blocaţi într-un

tunel. Îl văzuse foindu-se şi exclamând nerăbdător după cinci minute, iar după alte zece minute, îl auzise înjurând foarte colorat. După un sfert de oră, el reuşi să-i afle numele şi ea chicoti, şi apoi, după o mulţime de rugăminţi sincere şi prosteşti, obţinu de la ea şi o întâlnire la cină în seara următoare. *Sunt nebună*/ se gândise Chloë cu o ultimă brumă de demnitate şi murind de nerăbdare să-i spună lui Jocelyn. Jocelyn, care, desigur, nu-l cunoscuse încă pe Brett, a bătut din palme şi a fost de acord că suna grozav. Ea şi Chloë s-au aşezat apoi să urmărească filmul *Scurtă întâlniri*

I. Brief Encounter, film american din 1945, o poveste de dragoste care are loc în urma unei întâlniri romantice într-o gară întâmplătoare (n. r.).

Ah, clacă întâlnirea ar fi fost scurtă; doar cina elegantă şi poate încă una sau două întâlniri oarecare. Dar Chloë nu mai întâlnise pe nimeni ca Brett, acel bărbat ocupat care lucra în City şi care îşi ciupea vârful nasului exclamând că e atât de stresat! Era mai mare cu zece ani. Avea la şold un telefon mobil. Avea un apartament la mansardă în Docklands şi o slujbă „extrem de stresantă", cu nopţi târzii şi cu mari câştiguri neaşteptate.

— Nu eşti chiar genul meu, o avertizase el pe Chloë, de parcă ea ar fi trebuit să-i fie recunoscătoare.

Şi, o vreme, chiar a fost. Atât de ocupat şi de important, şi totuşi a ales-o pe ea. Şi fără să fie nevoie să ştie multe despre ea; ea, pe de altă parte, era cuprinsă de dorinţa de a şti totul despre el. Pe vremea aia, forma singură un public captivant.

Acum era surdă. Orgoliul lui Brett crescuse odată cu talia sa, iar manierele sale se prăbuşiseră odată cu bursa de mărfuri.

— Ce naiba faci, Chloë? Pari atât de naivă, de bună şi, implicit, incompatibilă cu acest bărbat!

Presupun.

Şi?

Obişnuinţă?

Obişnuinţele astea sunt făcute ca să te laşi de ele.

Şi dacă m-aş despărţi pur şi simplu de Brett? Şi dacă nu mai e nimeni altcineva după el?

Blocată într-un tunel.

Chloë i-a oferit biletul în plus unui tânăr ochelarist care strângea în braţe, ca un îndrăgostit, cutia unei viori. El rămase fără grai, dar îi strânse mâna cu o extremă apreciere, în ciuda faptului că gestul îl făcu să afişeze o grimasă şi să ridice în mod curios un genunchi, pentru a salva cutia viorii; în timp ce hoinărea prin foaier, privind cu atenţie exponatele de artizanat, harta Regatului Unit îi răsări în minte mai mare ca oricând. O hartă cu astfel de dimensiuni se suprapunea şi acoperea orice altceva ar fi putut vedea Chloë în timpul plimbării sale pe malul de sud al Tamisei. Ţara Galilor era acum mărită, aproape suspendată în aer; contururile imaginare ale dealurilor şi văilor îi zâmbeau, în timp ce un cor de jucători de rugby şi de mineri îi umplea urechile şi inima. Privind cu ochii

Întredeschişi nişte bijuterii delicate din titan, îşi atârnă la urechi o pereche de cercei luminescenţi.

— O călătorie! încercă ea cuvântul şi-l găsi uimitor de savuros.

Traversă pentru a privi mai de aproape nişte veste dintr-o ţesătură colorată, dar era complet distrasă de faptul că nu-şi putea aminti când pornise Cristofor Columb în călătoriile sale. Abandonă broşele emailate pentru a intra într-o librărie.

— Ah! 1492! spuse cu voce tare şi se pomeni cumpărând un exemplar din *On the Black Hill*, fără a găsi vreun motiv raţional. N-am citit niciodată vreun roman al lui Bruce Chatwin[1], explică ea unui vânzător total lipsit de

1 Autor britanic cunoscut pentru călătoriile, jurnalele şi romanele sale pe această temă (On the Black Hill, 1982, In Patagonia, 1977).

interes, şi, ştii, s-ar putea să merg în Ţara Galilor. În curând.

Înainte de a ieşi din magazin, privi totuşi pe furiş o ediţie ilustrată a *Călătoriilor lui Gulliver* şi o achită la o altă casă.

Simţindu-se oarecum încurajată de faptul că făcuse unele pregătiri, chiar dacă rudimentare, pentru posibilul ei voiaj, Chloë îşi dedică ultimele zece minute dinainte de concert unui stand cu cele mai frumoase piese din ceramică pe care le văzuse vreodată. Pe dinafară spoite cu un negru lucios; pe dinăuntru cu dungi de un azur viu, vârtejuri şi râuri de un turcoaz sclipitor. Vasele comunicau ritm şi energie, cereau să fie atinse şi ascultate. Deşi îi plăceau piesele de artizanat, până acum nu se oprise să le examineze. Undeva, în străfundurile sinelui său raţional, auzi cu efort ultimul semnal care anunţa începutul concertului, dar, cu toate acestea, se simţea cumva obligată să admire fiecare urnă, să-şi apropie faţa cât mai mult cu putinţă. Pentru a cunoaşte şi a reţine.

Astfel a văzut-o William Coombes prima oară pe Chloë; pletele ei de un arămiu strălucitor, fremătând peste vasele lui, în încercarea de a se apropia cât mai mult cu putinţă de fiecare piesă. Îi văzu chipul din fugă, iar pistruii ei îi reamintiră de îndată de o privire de care se bucurase în urmă cu câţiva ani.

Roşu aprins.

O urmări în timp ce se grăbea către stal şi prinse din zbor parfumul ei, imaginea gâtului, o scânteie de la broşa ei, un fragment din pregătirile orchestrei care îşi acorda instrumentele. Simţurile sale erau complet captivate, iar el rămase nemişcat, în tăcere, bucurându-se absorbit de toate.

— Cine era persoana care îmi adulmeca vasele? îl întrebă el pe supraveghetor, scuturându-şi uşor capul pentru a reveni la realitate.

— Nu numai că le adulmeca, dar a şi cântat în ele – cu ochii închişi!

Intrigat, William se aplecă deasupra celei mai mari urne şi, după o recunoaştere rapidă, dar conştiincioasă, fredonă în deschizătura acesteia.

Sunetul se întoarse la el. Cel mai dulce ecou. Nu-şi dăduse seama până atunci.

Doi

În vreme ce terenul îl purta în viteză departe de capitală, spre vest, William se gândea la fata cu pielea ca de porţelan şi pistrui care cântase cu faţa cufundată în urnele lui. Cu privirile aţintite pe fereastra dincolo de care se derula peisajul monocrom de iarnă, sorbi absent din lichidul maroniu şi fără gust care ar fi putut să fie la fel de bine ceai sau cafea şi revăzu din nou, în gând, buclele ei roşcate strălucind pe fundalul cenuşiu al smalţului. Dintr-odată îi veni o idee pentru un vas şi-l schiţă rapid pe o bucată de hârtie pe care o zări pe scaunul vecin. Un contur delicat, care se curbează subtil, înfăşurat în *terra sigillata*, învelişul bogat pe care l-ar şlefui până ar căpăta strălucirea aceea aproape umedă. Şi, ah, cum ar mai răsuna vasul când ai cânta în el!

La naiba. Zdrobi paharul din plastic înfigându-şi adânc unghiile în el. La naiba, la naiba cu asta. Ar fi trebuit să aştepte până la sfârşitul concertului? Desfăcu un baton de Mars. Şi dacă ar fi aşteptat? Şi dacă ea n-ar fi vrut să vorbească cu el?

Şi dacă ar fi vrut?

Oare interesul i-a fost trezit doar de vasele lui? Sau, la urma urmei, n-avea nimic de-a face cu ceramica?

Ciocolata era mai proastă decât îşi amintea din copilărie, aşa că o vârî, pe jumătate mâncată, în paharul de plastic zdrobit.

Se poate să nu fi fost decât o privire trecătoare, dar îl pusese pe jar. După Dorset venea Devon, iar el se lăsă pe spate visând cu ochii deschişi. Era bine atât pentru pasiunea lui latentă, cât şi pentru foamea lui satisfăcută. Totuşr în timp ce trenul se îndrepta de la Devon spre Cornwall, William reveni la realitate şi, resemnat, încercă să-şi reprime fantezia, să treacă de ea şi să o strivească în lumina prozaică a iernii care pătrundea prin geam, dinspre mare.

Şi totuşi, pistruii, într-o nuanţă mai deschisă decât părul, şi ochii de mahon, care erau cu două nuanţe mai închişi, îi bântuiau mintea şi îi năvăleau în vintre, tulburându-l cu o jenantă, dar plăcută erecţie camuflată de ziarul de ieri, desfăcut conspirativ în poală.

Când trenul opri la Penzance, se smulse din visare, îşi alungă dorinţa şi-şi convinse penisul să se domolească, să-şi revină la starea latentă. Fata care cântase în urnele lui fusese alungată, pentru că acolo, pe peron, scăldată în lumina acelei zile de decembrie, stătea motivul pentru care orice abatere ar fi imposibilă, iar orice dorinţă ar fi exilată: Morwenna.

Fantezia dispăru pe dată.

Fusese o vreme, se gândea William în timp ce îşi băga geamantanul în portbagajul Fiatului ei, când Morwenna Saxby fusese încarnarea fanteziilor sale. Cu cincisprezece ani mai mare decât el, vârsta şi experienţa o făcuseră să devină o ofertă irezistibilă şi atractivă, în urmă cu cinci ani, când s-au cunoscut. El era pe atunci un tânăr olar de douăzeci şi patru de ani, proaspăt posesor de atelier; ea era o femeie divorţată, seducătoare şi plină de dorinţe arzătoare, hotărâtă să depăşească limitele impuse odinioară de fostul ei soţ, un bărbat şters şi puritan. A ocupat imediat postul de învăţătoare şi agent de vânzări. A primit împuternicirea lui de a-l reprezenta şi a lua treizeci la sută din profit. În schimb, i-a explicat, cu sârguinţă,

toate amănuntele cu privire la punctul G şi la orgasmul feminin, până ce el a învăţat totul pe de rost.

William o privi pe furiş acum, aşezându-se pe scaunul şoferului, şi simţi că se detestă pentru faptul că şi-ar fi dorit ca îmbinarea dintre gâtul şi urechea ei să fie la fel ca la fata care cântase. Indiscutabil, Morwenna era atrăgătoare, dar acest lucru părea oarecum estompat de perpetua ei nevoie de confirmare.

— Pungi şi riduri, ar ofta ea.

— Dar îmi plac pungile astea vechi şi ridate! ar mustra-o el cu blândeţe, mascându-şi iritarea.

Îşi detesta corpul îngreunat sub presiunea gravitaţiei, dar el nu făcea mare caz de asta.

Sunt olar. Frumuseţea suprafeţei este definită de susţinerea ascunsă, subtilă, a structurii.

Exact.

În locul discuţiei anoste din maşină, în timp ce călătoreau la nord de Penzance, către Zennor, ar fi putut la fel de bine să meargă fără să zică nimic. Erau pe cât de prietenoşi şi de politicoşi, pe atât de distanţi şi de distraţi; diferenţa dintre ei fiind precum cea dintre coastele de nord şi de sud ale peninsulei Cornwall. În cea mai mare parte, cuvintele lor erau goale, iar între ele era numai tăcere.

William privi pe geam peste tufişurile delicate de grozamă care se întindeau către marea cenuşie şi plată. Îşi compara adeseori starea de spirit cu aspectul oceanului şi descoperise că, de obicei, corespundeau.

Se vedea deja căsuţa lui de ţară şi spera să ajungă acolo înainte de a primi invitaţia la cină. Sigur nu avea cine ştie ce în frigider, dar mai degrabă ar fi rămas flămând. Mergeau clătinându-se şi hurducăindu-se pe drumul brăzdat de şanţuri către căsuţa de ţară a lui William, când Morwenna îi vorbi, privindu-l în oglinda retrovizoare.

— Cina? Mai târziu? Pe la opt? După cum te cunosc,

frigiderul tău e gol.

— Probabil. Dar te superi dacă nu vin? spuse el prudent. Ştii ce efect are asupra mea Londra.

— Să mă supăr! Eu! începu ea. Vezi-ţi de treabă, băiete!

William îi puse o mână pe picior, pentru că i se păru că trebuia să o facă, şi o sărută uşor pe obraz, fără să o privească, îşi luă bagajele şi se îndreptă spre casă. Fără să se întoarcă, ridică mâna, într-un salut neutru, lipsit de emoţie. Morwenna interpretă gestul ca pe un semn de oprire.

Întoarse maşina către Penzance şi se opri la stâncile de lângă Wicca pentru a privi orizontul şi pentru a respira cu nesaţ aerul revigorant.

— La naiba! zise ea, iar vocea i se risipi în vânt. Am uitat să-i spun că bistroul Bay Tree vrea să comande un întreg serviciu. O sută optzeci de piese. Un câştig frumuşel. Şi pentru William, de asemenea, desigur. Doamne fereşte să nu fie prea târziu. Mai ţine-l în toane bune un timp. Măcar până se termină.

Îşi dezmorţi degetele care începuseră să o doară din cauza umezelii din aer. Nu-i plăcea faptul că articulaţiile ei erau osoase şi mari şi se întreba de ce avea unghiile atât de mov la bază. Marea părea ameninţătoare şi întunecată. Se înfioră şi reveni la maşină, apoi porni spre Penzance cu radioul dat atât de tare, încât să nu-şi poată auzi propriile gânduri despre William.

Ei bine, Chloë? N-ai plecat încă?

Plouă şi asta se întâmplă de câteva zile.

Eşti încă în Islington.

Sunt încă aici.

Chloë mesteca gânditoare plăcintă, în faţa domnului şi doamnei Andrews. Plicul pe care scria „Ţara Galilor” zăcea nedesfăcut la picioarele domnului Andrews. Ajunsese ca un concept care o intimida, într-un colţ

abandonat al minţii ei. Chloë se simţea tentată să deschidă plicul, dar degetele sale lipicioase de la plăcintă erau o scuză bună să nu o facă astăzi. Vechiul colind de Crăciun cu Bunul Rege Wenceslas se auzea la micul tranzistor de pe noptiera lui Chloë. Fredona distrată odată cu el. Primul ei Crăciun fără Jocelyn era ciudat.

O fi liniştită? *se* întrebă ea în timp ce culegea firimiturile de pe comodă.

Nu putea şi ea să mai aştepte puţin? spuse cu regret în timp ce îşi plimba degetul de-a lungul ramei tabloului şi tresări văzând dâra pe care o lăsa în urmă, prin praf.

Doar încă un Crăciun? *se* lamentă ea, scufundându-se în salteaua plină de cocoloaşe şi trasând o nouă dâră.

Ah, bucuriile vieţii de chiriaş! îşi zise ea, amintindu-şi disperată de sfatul lui Jocelyn să se mute.

Unde?

Ha! După cum o ştia pe Jocelyn, în afurisita de Ţară a Galilor sau în Irlanda sau chiar în Scoţia.

Ce să facă? Unde să se ducă?

Şi când.

De ce se tot eschiva Chloë atât? N-ar trebui să sară în sus de bucurie la o astfel de ocazie? Nu e numai şansa de a se elibera dintr-o singură lovitură de o slujbă jalnică şi de un iubit îngrozitor, acum avea posibilitatea de a sta pe picioarele ei, de a-şi căuta viitorul şi destinul. Dar plicul pe care scria „Ţara Galilor” rămânea nedesfăcut.

Chloë se întorsese acasă după încă o zi de muncă istovitoare, iar sosirea lui Brett este iminentă. Dacă moartea nepreţuitei sale naşe, în urmă cu mai puţin de o lună, îi zdruncinase viaţa lui Chloë, testamentul ei o bulversase, aruncându-i întreaga lume într-o situaţie fără ieşire. În cei douăzeci şi şase de ani ai săi, Chloë nu luase cine ştie ce decizii, dar acum, ghidată şi îndrumată de o femeie moartă, trebuia să ia două hotărâri care puteau fi esenţiale pentru viaţa ei. Chloë luă o fotografie înrămată a

lui Brett şi-l lovi în piept, încruntată.

— Jocelyn nu te-a plăcut niciodată prea mult, îi spuse în timp ce el o privea rânjind, suav şi inutil.

Îşi puse degetul mare pe faţa lui până ce îi acoperi complet chipul.

— Şi nu i-am cerut niciodată aprobarea pentru că, în sinea mea, cred că ştiam că nu mi-ar fi acordat-o.

Chloë ţinea un deget pe fotografie, iar cu degetele mâinii libere bătea darabana pe braţul fotoliului. Deşi acum, fără cap, poziţia lui Brett, cu mâinile în şolduri şi un genunchi ridicat, îi scotea în evidenţă aroganţa şi vanitatea. Acoperi cu palma fotografia, astfel încât nu se mai vedeau decât un palmier şi un smoc inofensiv de păr. Fără să-şi ducă până la capăt gestul, rămase privind în gol, adânc cufundată în problemele ei. Chloë puse fotografia înrămată cu faţa în jos pe televizor şi butonă fără ţintă, schimbând canalele. Moş Crăciun era pretutindeni, iar Chloë se felicită că nu avea antenă de satelit.

Ştia că Brett poate intra pe uşă în orice moment, cu aerul lui semeţ, cu enervantul lui salut, *Ciao*, care o făcea să-i crească adrenalina şi să-şi găsească de treabă cu lucruri care ar fi putut foarte bine să rămână la locul lor.

Draperiile sunt bine întinse, Chloë, nu e nicio scamă pe perna aia. Tablourile sunt perfect drepte, la locul lor.

Biata fată, mai încercase de două ori să rupă orice legătură cu Brett. Prima oară, îl sunase pe telefonul mobil, dar se încurcă atât de mult în cuvinte încât sfârşi prin a-şi cere scuze: *Ah*, *nimic*, *nu e nimic*. *Nişte aiureli*. A doua oară, Brett a reuşit să i-o ia înainte, aşa încât în timp ce-şi debita *Ciao*-ul de final, Chloë se pomeni că-l roagă să mai încerce o dată.

— Ceea ce am de făcut, îi spuse Chloë doamnei Andrews, este să nu mai vorbesc pe ocolite.

— Exact, o încurajă confidenta sa, ai pus punctul pe i.

Spune-o pe şleau. Nu te mai eschiva. Şi fără

metafore!

Brett era acolo şi umplea cadrul uşii cu corpul său masiv, luminat din spate de becul de pe holul comun.

— Ciao!

— Repede, închide uşa – e rece! spuse Chloë puţin prea veselă.

— Ce zi, sunt atât de stresat, bombăni el aruncându-se în fotoliu şi ridicând fotografia înrămată astfel încât să se poată admira, bronzat şi în Jamaica, deşi acum erau în decembrie şi în Islington. Ce zi de rahat!

Îşi scoase pantofii şi-şi întinse picioarele, invadând spaţiul lui Chloë, apoi începu să recite un monolog asezonat, ca de obicei, cu *eu* şi *mie*.

— Ce ai gătit? Sunt lihnit.

Chloë detesta felul în care vorbea el. Îşi făcu de lucru cu ramele tablourilor şi curăţă scamele de pe perne. El îşi verifică mesajele de pe telefonul mobil. Ceva în interiorul lui Chloë ardea, stând să izbucnească. Jocelyn. Doamna Andrews. *Uită-te la el, la pântecosul ăsta antipatic*, par ele să spună, încurajând-o.

— Brett, se pomeni Chloë dintr-odată vorbind, am ceva să-ţi spun. E ceva ce trebuie să-ţi spun.

— Da? spuse el, mişcându-şi degetele de la picioare şi râgâind.

— Ştii pâinea? începu Chloë, dându-şi părul pe spate.

— Ce? o privi el suspicios, încreţindu-şi buzele. Pâine?

— Îhâm! încuviinţă ea asigurându-se că părul îi stătea după ureche. Odată ce s-a învechit, nu se mai poate împrospăta la loc. Nici măcar dacă, odată, cândva, a fost chiar gustoasă.

— Crăp de foame, se răsti Brett mângâindu-şi pântecele, care ghioră ca un tunet care urca făcându-şi drum spre gât. Vrei să spui că altceva nu-i? Pâine veche?

— Altceva nu-i, explică Chloë dintr-odată radioasă, şi

a trecut demult şi data expirării.

Abia când auzi zgomotul uşii comune de la parter, Chloë se lăsă să alunece într-un fotoliu şi începu să tremure fără să se poată controla. După un timp, ridică fotografia înrămată şi chicoti; izbucni într-un râs zgomotos şi râse până îi dădură lacrimile şi începură să o doară coastele.

Am făcut-o!

Doamnă A, am făcut-o! Chiar am făcut-o!

— Ai făcut-o, într-adevăr, dragă. Cu metafore şi toate celelalte.

Chloë scoase cu grijă fotografia din ramă şi o rupse metodic în fâşii pe care apoi le răsuci şi le transformă într-o stea origami – o artă pe care o deprinsese cu mulţi ani în urmă, fără să ştie când şi la ce i-ar putea folosi. Contemplă forma ţepoasă şi o roti, zărind ba mâna lui Brett, ba un nas şi o jumătate de gură; un cot, o parte a pantofului de tenis, o frunză de palmier. Dinţii îmbrăcaţi în porţelan.

În mâna mea, la cheremul meu!

— Pa, pa, cântă ea, jucându-se cu origami-ul dintr-o mână în alta. Prima oară când te-am înfruntat a fost şi ultima!

Ascultă liniştea şi simţi că iubeşte pacea pe care aceasta i-o promitea. *Ai fost chiar aşa de îngrozitor*? îi şopti ea chipului faţetat al lui Brett. *Da*, *cred că ai fost*. Chloë se îndreptă spre fereastră, privind intens cerul întunecat şi dorindu-şi să vadă măcar o stea. *Despotic*, concluzionă ea, ridicând steaua origami, şi aruncă o privire gurii lui Brett; *lipsit de tact*, se înfioră, *şi şovinist*. Se apropie de oglindă şi îşi prinse între degete câteva bucle, amintindu-şi cum Brett îl asociase, când era ud, cu *părul pubian*. Ei bine, Chloë, el o să fie chel!

Se ghemui în fotoliu şi contemplă încă o dată fotografia făcută bucăţi. *N-ai fost decât un idiot de doi bani*, spuse ea mândră de combinaţia cuvintelor, *şi cred*

căf, *de fapt, mai degrabă m-aş bucura acum de ceva mai sănătos şi mai fructuos*. Spunând acestea, aruncă abil imaginea sfâşiată, micşorată a lui Brett direct în coşul de hârtii.

Mai ai acum de rezolvat partea cu slujba cea jalnică, Chloë; e timpul să te eliberezi de obsesiva legătură cu campusul Universităţii din Londra; o slujbă prost plătită şi deloc grozavă, în care, timp de patru ani inutili, ţi-ai asumat rolul de funcţionar de legătură şi comunicare pentru bunăstarea studenţilor. Gândeşte-te la asta! Fără studenţi cu probleme, fără păcatele care se înghesuiau adeseori în deja înghesuitul apartament din Islington, pe care l-ai închiriat.

Apartamentul lui Chloë era pe rând aglomerat de o anorexică de optsprezece ani din anul întâi, de un tânăr din al doilea an cu tentativă de suicid, care avea probleme cu prietena, şi de un altul din anul trei, care agoniza înaintea unei căderi nervoase, îi murdăriseră apartamentul, solicitaseră consiliere permanentă şi acces nelimitat la frigider (mai puţin anorexica) şi la telefon (adeseori simultan). Solicitarea, într-adevăr, cu plată şi elogii la fel de jalnice ca şi ei.

În cele din urmă, într-o după-amiază turbulentă de decembrie, la exact o zi după sfârşitul semestrului, mânată de testamentul lui Jocelyn şi inspirată de harta Regatului Unit, Chloë a decis să demisioneze. Dorea să-şi savureze victoria şi o îngrijora faptul că dacă mai amână, dacă o lasă pe altă dată, momentul s-ar putea pierde. Apoi postul Paştilor ar veni nemilos peste ea. Şi plicul cu Ţara Galilor ar rămâne nedesfăcut. Plicul cu Ţara Galilor ar fi uitat. Închis.

N-ar fi putut s-o insulte pe Jocelyn în felul acela.

Şi nu există nicio lege care să-ţi interzică să porţi blugi şi tenişi în serile singuratice, când eşti doar tu cu tine însuţi.

— Dar Chloë, studenţii au *nevoie* de tine – eşti colacul lor de salvare. Dacă vrei o creştere salarială, am putea, la nevoie, să-ţi oferim un unu la sută în următorii trei ani?

Chloë este înconjurată de linoleum şi melamină, într-o încăpere iluminata de neon, cu scaune portocalii de plastic. Sunt rupte şi instabile. Ploaia curge necontenit pe ferestrele cu ramă din oţel. O băltoacă mică se formează pe pervazul gri. Este incredibil de trist şi de deprimant, iar Chloë simte că este decisă să renunţe la slujbă. Respinge oferta de mărire a salariului şi lasă în urmă vinovăţia în încăpere, când închide încet uşa în urma ei.

Ei bine, dacă Chloë Cadwallader nu va mai fi funcţionar de legătură şi comunicare pentru bunăstarea studenţilor, cu un iubit pe nume Brett şi un apartament închiriat în Islington, atunci cine va fi?

În Ajunul Crăciunului, n-avea absolut nicio idee. Şi nu mai era nici Jocelyn să-i dea un sfat. Şi totuşi, nu era tot naşa ei cea care supraveghea în continuare educaţia şi fericirea lui Chloë, cu tot atâta grijă şi motivaţie, acum, după moarte, ca şi în timpul vieţii? Nu spunea clar testamentul ei că nu există niciun alt loc mai bun în care Chloë să înceapă o nouă viaţă decât Marea Britanie?

— Europa, îi spusese o dată Jocelyn lui Chloë, este fascinantă, Statele Unite au o mare întindere. Africa este captivantă, Asia o bijuterie. Asia australă este glorioasă şi la mama naibii, dar Marea Britanie, *Marea Britanie* este grădina lumii, cu secrete minunate, ascunse în fiecare colţişor.

În testamentul ei, Jocelyn cerea ca fina ei să descopere şi să împărtăşească acele secrete. Cine ştie ce ar putea să găsească? Şi unde. Ce interesant şi ce oportunitate. N-o lăsa să-ţi scape! Du-te! N-ai plecat încă?

Ajunul Crăciunului în Islington. Chloë îşi prinsese în piuneze harta lui Jocelyn deasupra patului şi în timp ce

privea cele patru ţări, hotărî că a sosit vremea să descopere Ţara Galilor, încurajată de domnul Andrews, întinse o mână şovăitoare către plic. Dar se opri la jumătatea drumului şi se întrebă dacă nu e cumva totul exagerat. Aşadar Jocelyn considerase că slujba lui Chloë era deplorabilă şi credea că Brett era detestabil, dar o călătorie pe meleagurile îndepărtate ale Regatului Unit era chiar răspunsul? Era asta o soluţie logică? Era necesară?

Era măcar de bun-simţ?

(Oamenii care sunt mereu cu bun-simţ sunt plictisitori, dragă Chloë. La fel de plictisitori ca o umbrelă neagră în Islington.)

Era o idee bună? Realist vorbind.

— Mi-am dat demisia şi mi-am părăsit iubitul – nu e oare suficient? spuse Chloë cu glas tânguitor. Şi ce-ar fi dacă doar m-aş muta din Islington – la Putney, să spunem? Şi dacă mi-aş căuta o slujbă într-o companie privată – ceva în domeniul cercetării de piaţă? Domnule Andrews, sfătuieşte-mă, te rog!

Dar domnul Andrews rămase tăcut, cu zâmbetul împietrit şi inexpresiv. Iar Chloë bănui că se sfătuieşte cu doamna Andrews, care pare a fi, în Ajunul Crăciunului, genul de doamnă care n-ar vorbi neîntrebată, dar care ar putea să cânte chicotind cu voioşie un cântecel popular, dacă e îmbiată şi flatată.

Chloë n-avea nevoie de cântece, ci de cineva care să-i spună ce să facă. Nu mai putea merge la Jocelyn să-i ceară sfatul.

Şi totuşi, tocmai sfatul lui Jocelyn era subiect de dezbatere azi.

Plicul pe care scria „Ţara Galilor”, încă închis, era agasant de aproape.

— Voi începe să împachetez mâine, spuse hotărâtă Chloë.

Domnul Andrews ridică aprobator puşca, iar doamna

Andrews chicoti.

Trei

William înghesui conţinutul geamantanului său în maşina de spălat, recuperându-şi în ultima clipă periuţa de dinţi şi aparatul de ras. Aşteptă cu grijă să se audă huruitul, iar apoi urmări apa cum pătrunde încet peste rufe. Mulţumit că ciclul e în derulare (părea să fi început sub încurajarea lui paternă), îşi confirmă că, într-adevăr, nu era nimic în frigider şi plecă din bucătărie, îndreptându-se spre dormitor.

Dormitorul se afla la o azvârlitură de băţ de bucătăria situată undeva în mijloc, uşor de ajuns de oriunde; nu existau nici coridoare şi nici paliere în căsuţa lui William. Nepotrivit denumită Peregrine's Gully[2], căsuţa era compactă şi cu ziduri groase. Îi amintea lui William de un ponei Exmoor; tipică zonei, frustă, dar drăguţă şi potrivită mediului în care era amplasată. Era situată, aşa mică şi îndrăzneaţă cum era, pe un petic de pajişte domoală, flancată într-o parte de un mal abrupt, acoperit de grozamă, iar în cealaltă parte de pământul sărac de la baza stâncii. Câteva oi de prin preajmă priveau adesea cu jind iarba de dincolo de gardul lui William şi, deşi el nu avea nimic împotriva unei vizite şi a unei mici şicane politicoase, behăitul Barbarei le alunga invariabil.

Barbara era o capră care pătrunsese în curte printr-o gaură din gard, la scurt timp după ce William sosise la Peregrine's Gully. El o gonise, o fugărise şi aruncase după ea cu un papuc, dar ea nu se dădu bătută, se ghemui ridicându-şi barba şi îşi aţinti ochii galbeni asupra lui, implacabili şi plini de dragoste. El o bodogăni, agită înspre ea tot felul de obiecte din lemn şi, în cele din urmă, o ignoră, dar ea rămase rumegând fire de iarbă, cu gingăşie

2 Vâlceaua Peregrinului (n.t.).

şi candoare. Niciun fermier nu a revendicat-o, iar anunţul din ziarul local nu a atras atenţia nimănui. Aşa că a fost invitată, cu părere de rău la început, să rămână. William o numi Barbara, după behăitul ei.

Barbara îl adora; mergea în urma lui, în timp ce el se plimba de colo-colo prin grădină, stătea ore în şir la uşa atelierului în timp ce el lucra, îl privea ca şi cum ar fi vrut să-i vorbească atunci când el se aşeza să mănânce în bucătărie, supraveghea împreună cu el maşina de spălat. Barbara îl punea pe fugă pe poştaş şi adesea urmărea maşinile pe stradă sau rămânea sfidătoare în mijlocul drumului, bătând din picioare, când se apropiau. N-o putea suferi pe Morwenna. La început, o călca, îi rodea hainele şi defeca aproape de ea. Acum, se limita să-i arunce priviri ucigătoare sau să o ignore cu totul în timp ce îl sorbea din ochi pe William. Invariabil, Morwenna îi aducea în semn de pace morcovi şi resturi de salată, uneori chiar şi biscuiţi cu ghimbir, ca s-o mituiască, dar nu reuşea s-o înduplece pe Barbara decât temporar.

William hotărâse să închirieze proprietatea de la Peregrine’s Gully datorită ferestrelor. Aveau pervazuri adânci, care ofereau destul spaţiu pentru piesele sale de ceramică şi asigurau un bun refugiu în faţa frigului nemilos al iernii. Dintre cele două dormitoare de la etaj, el dormea în cel care dădea înspre stânci şi, mai departe, înspre mare. În dormitor avea numai un pat, o cutie de ceai drept noptieră şi nişte draperii din creton, total nepotrivite, pe care le luase odată cu casa. Celălalt dormitor, însă, era ticsit cu lucruri specifice dormitoarelor: chitare, cărţi, o oglindă enormă cu ramă de plută pentru care oferise un set de oale frumos smălţuite, o imensă sticlă de whisky, plină pe jumătate cu mărunţiş, două dulapuri cu sertare adânci, pline de pulovere groase, şi un dulap victorian de stejar, pe care îl cumpărase pentru un cântec şi în care se aflau restul hainelor sale. Astfel de

articole „strict necesare sau mărunţişuri de toaletă, au fost eliminate din dormitorul său, pentru că numai pereţii albi şi goi, parcursul neîntrerupt al scândurilor de duşumea îi ofereau materia primă, armătura din care noile sale lucrări să-şi tragă seva, în orele atât de fertile ale zorilor.

La parter, uşa de la intrare dădea direct în camera de zi, dar William folosea numai intrarea de serviciu din spatele casei.

Prin urmare, un covoraş turcesc gros, cumpărat pe bani grei şi care îi făcuse o grămadă de probleme la împachetat cu ani în urmă, atârna de la rama uşii până la podea. Peretele din spate era tapetat cu cărţi care umpleau cu vârf rafturile construite de William* lăsând o distanţă de doar câţiva centimetri între cea mai înaltă carte şi tavan şi între raftul de jos şi podea. Nu fusese preocupat de aranjarea alfabetică sau tematică a cărţilor, ci aranjase volumele după înălţime şi după aspectul estetic al coperţilor. Privite din cealaltă parte a încăperii, cărţile creşteau şi scădeau, într-o succesiune sinuoasă, asemănătoare tuburilor de orgă sau conturului unui grafic de chestionar. Între uşa cu covor şi peretele de cărţi, un vas imens de teracotă, lucrat manual, de un metru şi ceva, trona masiv, mândru şi perfect lustruit. Lângă el, o colecţie de umbrele şi bastoane, a căror provenienţă era demult uitată, stătea sprijinită precar. Restul încăperii era ocupat de două fotolii incredibil de uşoare, cumpărate la licitaţie şi care aveau serioasă nevoie de refacerea tapiseriei, şi o robustă sobă scandinavă cu lemne. Era caldă încă, deşi William lipsise trei zile. Aşa şi trebuia să fie – costa aproape cât câştigase William anul trecut.

Atelierul era de fapt raiul şi căminul său; iar faptul că acea căsuţă era inclusă în chirie era doar un bonus pentru el. Construit de un contemporan al lui Bernard Leach, atelierul fusese proiectat cu unicul scop de a fi o încăpere dedicată olăriei. Existau două anticamere, una pentru

smălţuire şi una umedă, unde se puteau odihni viitoarele vase. Încăperea principală adăpostea roata lui William la un capăt, o masă extrem de lungă pe postament şi o consolă înaltă, învelită în plastic, pe care lutul se putea frământa şi înfige, în procesul de pregătire. De jur-împrejurul a doi dintre pereţi, se aflau rafturi cu piese finite, experimente, rebuturi, materiale care îl inspirau, cum ar fi cranii şi pietre, şi o sumedenie de cărţi despre ceramică. Clădirea era proiectată să permită meşteşugarului acces nemijlocit la peisajul înconjurător, de aceea ceilalţi doi pereţi erau alcătuiţi predominant din ferestre. Situate în faţa mesei, la care William obişnuia să stea şi să lucreze, ferestrele se întindeau de la tavan la podea şi ofereau o panoramă care-l inspira asupra grădinii, către câmp; ferestrele din spatele roţii erau joase astfel încât, atunci când se afla la roată, olarul putea vedea locul în care pământul devenea aer şi unde începea marea cea mare. Acoperişul însuşi era, în fond, o mare sursă de lumină. Nu era niciodată frig în atelier deoarece cuptorul din colţul îndepărtat păstra temperatura plăcută.

În acea după-amiază, în timp ce soarele înceţoşat de decembrie se stingea încet deasupra mării, pentru a se pogorî dincolo de linia orizontului, ascunzându-se până în ziua următoare, William pregăti nişte albastru deschis, într-o nuanţă vie, şi verifică piesele din camera umedă. Era cu mintea în altă parte, fără să poată spune unde anume. Într-o clipă i se părea că se află alături de Morwenna, înainte de a pleca într-o mică excursie la Londra, iar apoi lângă fata care cânta, unde rămase plin de nostalgie, până când fu readus în prezent de behăitul insistent al Barbarei. William observă că s-a întunecat şi se a-ează pe scările atelierului, trăgând capra de ureche şi întrebând-o ce trebuia să facă. Ochii ei licăriră, cu un aer temător, aşa că îi dădu o palmă pe spate şi îi scărpină barba înainte de a porni spre Morwenna, condus întru totul de stomacul său.

Îşi aruncă vina într-un colţ generos al conştiinţei sale.

— Ţi-a fost foame, nu?

Morwenna se străduia să-şi arate încântarea. O sută optzeci de piese pentru Bay Tree Biştro părea promiţător, başca un orgasm sau două.

— Nu tocmai – ei bine, nu mi-a fost foame de mâncare, preciză William cu o privire exagerat de lascivă.

El confundase întotdeauna aspectul pe care îl avea ea când venea vorba de bani cu acela lasciv, iar ea era acum dominată, în mod evident, de unul dintre aceste două aspecte. Din păcate, el nu putea descifra de care dintre ele, din cauză că amândouă presupuneau implicarea buzelor ei umede şi a strălucirii din priviri. Făcu un pas şi o sărută profund, lăsându-şi mâna să alunece cu pricepere, dacă nu din rutină, pe spatele ei. O prinse de coadă şi-i privi chipul. În spatele zâmbetului, văzu că ochii ei erau inexpresivi. Sau erau semnele acelea de liră sterlină, suprapuse, ca la desenele animate?

— Morwenna, spuse el cât putu de tărăgănat ca să aibă timp să se mobilizeze, păşi spre ea şi o sărută cât mai pasional cu putinţă.

Au făcut dragoste fără plăcere. Ochii lui William au fost tot timpul închişi, în vreme ce Morwenna fixa umbra lămpii, aşteptând un orgasm care nu mai venea şi nici nu merita simulat. După aceea, şi-au mulţumit politicos, asigurându-se că a fost bine.

N-ar fi trebuit să întrebi, gândi Morwenna în timp ce se ridică să-şi ia halatul.

N-ar trebui să-ţi sugi burta aşa, gândi William urmărind-o.

— Rămâi? întrebă ea, în timp ce-şi punea halatul, dorindu-şi ca el să plece.

— Nu în noaptea asta, răspunse William cât putea de nonşalant.

În timp ce sorbea din cacaua foarte dulce, Morwenna

îşi chemă pisica în poală. William, William. Privi tapetul fără să-l vadă. William Coombes era iubitul ei şi mijlocul ei de trai; treizeci la sută însemnau treizeci la sută, la urma urmelor, iar reputaţia lui înfloritoare făcuse ca preţul ceramicii sale să crească zdravăn. Oricât de mult l-ar fi iubit, şi chiar îl iubea, după cum spunea, iubea mai mult ideea de el.

Ea ţinuse frâiele şi-l ghidase pe William printr-un înviorător parcurs al descoperirii, de care şi ea a beneficiat deopotrivă. Orgasme multiple *şi* treizeci la sută. Acum erau pe o pantă abruptă în jos, gonind către nicăieri. Scăpase hăţurile din mâini şi nici nu-şi amintea să le fi scăpat. Cine le ţinea acum? Fără îndoială, nu William. Schimbul de putere nu i se potrivea şi totuşi îl folosea în tăcere pentru a se îndepărta de ea.

Nu suporta indiferenţa care se insinua. Declaraţiile sale de afecţiune erau din ce în ce mai slabe şi mai goale şi în timp ce privea adevărul în faţă ţinând pisica în poală ca alinare, ştia că el îi spunea toate acele lucruri pentru că era conştient că asta dorea ea să audă. Morwenna îşi analiză o venă mare şi albastră care părea că-i ameninţă gamba şi admise în tăcere, cu o resemnare abătută, că William nu mai era îndrăgostit de ea. Pisica îşi fixase ochii galbeni asupra ei, cu pupilele dilatate, cuprinzând-o cu privirea ei moleşită. Ce-ar fi putut face decât să recunoască cu voce tare că William pur şi simplu n-o mai iubea? Evoluaseră diferit, pentru că el crescuse, iar ea îmbătrânise. Ea asistase şi la scăderea afecţiunii lui pentru Ceramica Saxby.

— Dar Morn, spusese el în şoaptă o dată sau de două ori, îmi doresc să fac vasele pe care vreau să le fac. Nu la comandă, pe măsură, rezistente la detergentul de vase şi la microunde.

— Vei face, vei face. Odată ce te pui pe picioare şi merge treaba, spuse ea cu uşurinţă. Dar nu putea nega

faptul că, acum, cariera sa de olar se clădea de la sine şi că stilul său preferat de viaţă, frugal, putea fi, cu siguranţă, menţinut prin vânzarea din când în când a câte unei piese unicat.

— Ei bine, spuse ea cu voce tare în tăcerea apăsătoare din încăpere, tu încă eşti al meu şi mă iubeşti necondiţionat, nu-i aşa, pisoi? Tu-mi dai sută la sută, dă-i naibii de treizeci!

Pisica vărgată se întinse în poala ei într-o entuziastă camaraderie înainte de a-şi scoate inconştient ghearele, pe care le înfipse adânc în piciorul Morwennei. Icni de durere din cauza şocului, azvârlind animalul din poală, şi-şi frecă puternic piciorul. Pisica se furişă cu reproş spre pervazul ferestrei, unde se lovi de o fotografie a lui William şi o fixă sfidător, de la distanţă.

— Tu şi el sunteţi la fel.

William se întoarse la miezul nopţii la Peregrine's Gully. Se simţea mizerabil pentru că ştia că se folosise de Morwenna şi abuzase de ea. Îşi blestemă conştiinţa pentru că s-a întors abia după ce şi-a echilibrat testosteronul. Îşi blestemă testosteronul. Fata care cântase era departe de mintea sa, la fel cum este o urnă cu ecou într-un râu de roşu. Se îndreptă spre o aripă laterală a casei şi intră direct în atelier. Barbara, puţin morocănoasă, fu totuşi încântată să-l vadă şi rumegă gânditoare în timp ce el îşi aduse un bloc de lut şi începu să-l frământe dându-i o formă alungită. Trăgându-l spre sine şi apoi împingându-l, frământă lutul până îşi pierdu umezeala şi obţinu un profil, fără bule de aer, ca o lespede netedă maro-roşiatică. Destul de bun pentru a fi mâncat. Dumnezeule, murea de foame. Era unu dimineaţa şi-i era frig; foamea pe care o folosise ca pretext pentru Morwenna îi rodea acum stomacul şi sufletul.

Patru

Deşi toate lucrurile lui Chloë ar fi putut fi împachetate în câteva ore, nu părea a fi totuşi o activitate potrivită pentru Crăciun. Putea să mai aştepte. Poate mâine; azi e ziua cadourilor[3], la urma urmei. Cel mai uşor mod în care Chloë putea contracara lipsa lui Jocelyn era să călătorească în timp şi să mediteze asupra amintirilor de la Crăciunurile trecute. Sărbătorile de Crăciun la naşa ei erau condimentate cu bună dispoziţie, cu apetitive pompoase şi populate de cele mai colorate fiinţe. Chloë îşi găsea de regulă locul în fundal, umbrită plăcut de mozaicul de excentricităţi care o înconjurau. Când se afla în casa lui Jocelyn, se simţea, în mod bizar, confortabil cu timiditatea ei, înconjurată de o mulţime de personaje fantastice, împrăştiate care încotro, prin casă. Veneau vrăjitoarea cea albă, bărbatul cu panama şi frunze de palmier, rusul cu balalaica, bătrâna actriţă franţuzoaică. Dar cei mai buni dintre toţi erau septiiagenarii Peregrine şi Jasper; îmbrăcaţi impecabil şi imaculat coafaţi. („Noi suntem *adevăratele* regine ale Angliei, noi ar trebui să fim la televizor la trei, nu crezi?”) Unii o strigau Cadwallader, vrăjitoarea albă i se adresa absentă cu *Cleo*, Peregrine şi Jasper o strigau *Clodders*, aşa cum făceau de când era ea mică. Şi nu o deranja deloc.

Chloë privea cu admiraţie, în timp ce Jocelyn se învârtea în jurul musafirilor ei, servindu-i cu băuturi şi mâncare, complimente şi vorbe de duh, cu o graţie garnisită cu un soi de frivolitate. Machiată cu dermatograf negru adus de la Petra, cu pometii de invidiat cu fard de la

---

3 Boxing Day, în original – ziua de 26 decembrie când, după obiceiul englezesc, servitorii, factorii poştali, comisionarii şi alţii asemenea primesc cadouri de la familiile pentru care lucrează sau de la firmele unde sunt angajaţi.

Paris şi cu pielea măslinie îmbăiată în Mitsuko, Jocelyn plutea, înfăşurată în catifea sau în şifon, purtând bijuterii extravagante, oferindu-le tuturor minunatul ei dar al ospitalităţii înnăscute, atât de lipsită de efort. Erau cu toţii prinşi în vraja ei. Adesea, fără să facă mare caz din asta, se prăvălea alături de Chloë, înghesuindu-se cu ea pe un fotoliu, pentru a-i oferi sărutări, a-i face cu ochiul pe furiş şi a o înghionti

— *Sunt eu, Jocelyn, te înghiontesc f* îi şoptea ea în ureche. Iar Chloë se simţea, într-adevăr, apreciată.

Domnul şi doamna Andrews erau şi ei acolo, instalaţi confortabil în Notting Hill; în minunata casă a lui Jocelyn. Cu mândria de a fi aşezaţi deasupra falsului cămin elizabetan, cei doi priveau cu bunăvoinţă în jos, la ceilalţi, dintre graniţele de aur ale lumii lor elegante. Desigur, nu era tabloul original – nu era însă nicio copie standard, cum era cea a lui Chloë. Jocelyn îl obţinuse pe al ei de la un tânăr pictor chilian cu care se împrietenise în anii ’70, într-o excursie de evaluare a cafelei în America de Sud. Îl adusese pe Carlos înapoi la Londra, l-a dus la Tate şi la Galeriile Naţionale, la Institutul Courtaiild şi la Colecţiile Wallace, până i-a învăţat pe de rost pe Maeştri, înainte de a-l trimite la Paris, unde avea un vechi prieten care-l cunoscuse pe Matisse. Doi ani mai târziu, el s-a bucurat de prima dintre numeroasele expoziţii cu vânzări integrale. Acum era la New York, se îmbrăca în haine Gaultier şi avea un iubit pe nume Claude, pe care-l striga „Clode”.

Dar a venit la înmormântarea lui Jocelyn şi a plâns singur şi îndelung, înainte să dispară.

În timp ce Chloë se uita la propriul ei tablou cu domnul şi doamna Andrews, Chloë se întrebă ce s-o fi întâmplat cu cel al lui Jocelyn. Acolo, *Señora* Andrews părea uneori că face cu ochiul şi nu era oare aceasta explicaţia unui libertinaj pozitiv care îl privea pe *Señor* Andrews?

Chloë se gândi că, dacă ar vizita casa lui Jocelyn, ar putea încerca să ia tabloul la ea acasă. Dar unde avea să fie acasă? Ţara Galilor? Irlanda? Poate Scoţia? Nu era". acasă" doar un concept? Era posibil? în mod real?

— Pentru că lor nu le-ar fi dat prin cap s-o sune, Chloë îşi sună părinţii chiar înainte de discursul reginei, mulţumindu-le pentru cecul pe care i-l trimiseseră, aşa, de formă. Aflaţi la două fuse orare distanţă, se pregăteau să meargă la un cocktail la familia Withrington-Smith înainte de a da o raită la Bunty and Jimbo, aşa că hai să nu ne întindem la vorbă. Da, da, şi ţie, Crăciun fericit, Chloë. Mama îţi transmite cele mai duioase gânduri! Trebuie să plecăm, pa!

Owen şi Ţorica Cadwallader: emigranţi tipici. Perfecţi pentru un dicţionar de personalităţi şi, ca urmare, potriviţi pentru o descriere sau o disecţie pe larg, într-o carte, un film sau într-un studiu antropologic. Au pornit hai-hui peste mări, prinşi în vârtejul existenţei lor coloniale insipide; iubind fiecare minut, fiecare an al acestui tip de existenţă. Chloë se născuse la Hong Kong şi avea să fie unicul lor copil (o fiică – ce ruşine), care, la şase ani, după o şedere în Arabia Saudită, fusese îmbarcată către Anglia, pentru a-şi găsi calea la şcoala cu internat şi alte ritualuri iniţiatice. Dacă n-ar fi fost Jocelyn, ar fi fost de-a dreptul singură. „Suntem mult prea departe pentru a zbura de aici" erau cuvintele şi scuzele părinţilor ei. Chloë îi vedea rareori. Poate o dată la trei ani, sau cam aşa ceva, timp de o zi, două. Dacă erau şi acelea. Anul acesta veniseră la ceremonia de inaugurare de ia Parlament, dar la înmormântarea lui Jocelyn, două luni mai târziu, au considerat că erau „mult prea departe să venim cu avionul, o să trimitem flori" – ceea ce au şi făcut, numai că într-o altă zi.

Şi totuşi Jocelyn a fost întotdeauna discretă; nu i-a judecat niciodată, nu i-a vorbit niciodată de rău şi nu a

conspirat niciodată cu Chloë, care-şi exprimase o curajoasă indiferenţă de la o vârstă fragedă. Grija şi sprijinul lui Jocelyn, deşi nerostite şi nesolicitate, erau mereu prezente şi reconfortante. Dragostea sigură, necondiţionată şi respectul pe care i-l arăta lui Chloë au determinat-o să nu-şi mai dorească nimic altceva. De ce să tânjească după părinţii pe care nici nu-i cunoştea, când avea un părinte spiritual de calibrul lui Jocelyn? De cealaltă parte, Jocelyn avea o fiică fără să fi trecut prin încercările naşterii, prin travaliu sau căsnicie. Avea această minunată fină, doar pentru că fratele ei fusese căpitanul echipei de rugby a lui Owen de la Oxford.

Chloë se considera foarte norocoasă. În vreme ce alţi părinţi veneau la şcoală în grup şi-şi luau fiicele la un ceai cu brioşe în Marlborough, Jocelyn cobora de două ori pe semestru din automobilul ei Aston Martin şi le lua pe Chloë şi pe oricare dintre prietenele alese de ea pentru a merge în escapade magice şi picnicuri pe Dawns, la care abundau şampania, somonul afumat şi lichiorurile de ciocolată. Ea le ajuta să introducă pe furiş în şcoală o bună parte din aceste bunătăţi: acele lucruri esenţiale pentru petrecerile nocturne, mită şi şantaj. Odată, când vremea le era potrivnică, picnicul s-a ţinut înăuntru, la Badborough Court, un ţinut cu un relief plin de meandre, undeva la ţară, lângă Devizes, aflat în proprietatea unui vechi prieten al lui Jocelyn (Lordul Badborough îi făcuse curte ani în şir!).

Jocelyn îi scria săptămânal, venea la serile dedicate părinţilor, la zilele de competiţii sportive şi la serbări. Când profesorul de matematică i-a atras aspru atenţia lui Jocelyn cu privire la apatia generală şi la rezultatele slabe ale lui Chloë, vizitele, picnicurile şi trufele de ciocolată au devenit mai frecvente. Nu pentru a o mitui să înveţe, ci pentru a o susţine.

— Nu mă surprinde că mintea ta se rătăceşte în

matematică, este groaznic de plictisitoare, spusese Jocelyn la o bere cu ghimbir într-un pub de lângă Avebury. Dar gândeşte-te un pic, dacă treci de examenele generale, nu vei mai avea de-a face cu matematica niciodată, dar niciodată! Şi gândeşte-te, dacă treci de examenele generale, poţi întoarce definitiv spatele aritmeticii mentale, formulelor şi aiurelilor de ecuaţii, pentru a continua sa socoteşti pentru totdeauna lucrurile pe degete! La urma urmelor, de aceea avem zece degete!

Chloë a luat un nouă la matematică şi de-atunci şi-a folosit degetele pentru a număra.

În timp ce urmărea discursul reginei la televizor (Chloë rămăsese în picioare cu sherry-ul şi o plăcintă cu carne în mână), a decis ce trebuie să facă.

— Catifea, Maiestatea Voastră! şopti ea cu reverenţă şi gratitudine. Jocelyn spunea că pot să iau tot ce e din catifea, aşa că am să merg direct şi am să aleg ce-mi place. Mai întâi, totuşi, anunţă ea, voi împacheta!

Chloë, bunurile ei şi domnul şi doamna Andrews au traversat Londra, îndreptându-se către Notting Hill cu un taxi, iar buna ei dispoziţie datorată Crăciunului i-a asigurat şoferului un bacşiş extravagant, pe lângă taxa cvadruplă de sezon. Chloë a zâmbit şi a făcut cu mâna către familiara uşă de la intrare; verde vânătoresc închis, cu armăturile din alamă strălucitoare. Hei, hei, hei, cântă ea, urcând scările largi câte două o dată. Avea propriul ei set de chei, sigur că avea. Dar încuietorile fuseseră schimbate, sigur că fuseseră. Cu ochii plini de lacrimi, confuză, se aşeză pe treptele din faţa casei, înconjurată de bagajele care dintr-odată au devenit prea mari şi prea voluminoase, întrebându-se ce să facă. Se gândi la toate lucrurile din catifea dinăuntru care erau acum, de drept, ale ei, se întrebă cu speranţă dacă domnul şi doamna Andrews în versiune chiliană erau în continuare acolo unde trebuiau să fie, tronând deasupra tuturor obiectelor din salon.

Domnul şi doamna Andrews ai ei erau prea reci şi prea indispuşi pentru a discuta. Sau ea era astfel? Spera că nimic nu fusese scos sau mutat în interiorul casei, dar cum ar fi putut verifica? Cu fundul înţepenit pe piatra rece şi cu buza de jos în afară din cauza tulburării amestecate cu autocompătimire, se simţi dintr-odată prinsă în cursă şi fără ieşire. Ziua de Crăciun se stingea în jurul ei. Era frig.

Brusc, Ţara Galilor nu mai părea deloc o idee bună.

— Ţara Galilor, declară Peregrine, întinzându-şi braţul undeva înspre vest, este o idee absolut splendidă!

— Biata Jocelyn Jo! aprobă Jasper, îndesând între mâinile îngheţate ale lui Chloë o cană de vin fiert.

Jasper şi Peregrine o găsiseră ghemuită şi adormită, la întoarcerea dintr-o promenadă de-a lungul Serpentinei. Cheile lor s-au potrivit perfect în încuietorile de la uşa lui Jocelyn, pentru că ei le schimbaseră. Jocelyn le lăsase lor casa cu exact această condiţie: „Să o protejaţi de apropiata şi nu atât de îndrăgita mea trecere”. Şi astfel, Chloë a fost salvată şi aşezată din nou într-unul dintre fotoliile familiare, privită de sus de binevoitoarele zâmbete latin-clandestine ale domnului şi doamnei Andrews.

— Telefonul tău, spuse Jasper, e mereu ocupat. Te-am tot căutat.

— Când nu-l folosea familia Sin, explică Chloë, îl ridicam din furcă şi-l lăsam alături. Ştiind că Jocelyn nu mă mai poate căuta niciodată, nu suportam să-l aud sunând.

Chloë puse la loc o ceaşcă ciobită pe care o ştia prea bine şi muşcă din biscuiţii din vechile cutii Foxes ascunse în sacul cu surprize ale lui Jocelyn. Dulapurile pline de catifea erau sus, la etaj, iar acolo se găseau, fără îndoială, o sticluţă de Mitsuko în baie şi una în dormitor. I se părea totuşi straniu că se afla acolo, pe jumătate adormită, îngheţată de frig, şezând între toate acele obiecte personale familiare şi între acele mirosuri, dar fără Jocelyn.

— Se spune că oamenii bântuie locurile şi lucrurile mult timp după ce nu mai sunt – dar aici n-o pot găsi nicăieri pe Jocelyn, mormăi Chloë, adulmecând eşarfa Hermes a lui Peregrine.

Jasper umplu cana cu vin fiert şi îi mângâie capul cu mâna lui fină, cu o manichiură perfectă.

— Nici noi n-am putut s-o găsim, drăguţă, nu de la început. Dar după o vreme s-a întors, iar acum stăm la taclale adeseori cu ea, nu-i aşa, P? La început nu mi-a plăcut aici, nu-i aşa, dragă? Mi se părea că totul este atât de gol – şi totuşi, toate lucrurile erau la locul lor; toate ar fi trebuit să-mi fie familiare, într-un mod confortabil, dar îmi erau străine şi reci. Şi apoi, câteva zile mai târziu, am deschis un dulap din bucătărie şi am găsit o listă de cumpărături scrisă de Jocelyn pe spatele unui plic. Erau trecute toate articolele care se află în acum în cămară. Brusc, totul a devenit cald, iar Jocelyn era din nou aici.

— Iar eu, spuse Peregrine, trăgând uşor eşarfa Hermes din strânsoarea lui Chloë pentru a o înlocui cu o batistă de damasc de Dunhill, am regăsit-o când am găsit un papuc sub scaunul Lloyd Loom din dormitorul ei – îţi aminteşti chestiile acelea indiene cu vârful ascuţit şi întors pe care le avea? M-a luat pe nepregătite – abia o zi sau două mai târziu, găsindu-l pe celălalt pitit în spatele coşului de rufe, am zâmbit. De fapt, chiar am jubilat – a fost ca şi cum exact în acel moment l-a aruncat din picior înainte de a se urca în pat cu o revistă, un coniac şi telefonul!

— Dar, oftă Chloë, care începea să se dezgheţe, mi-e *dor* de ea. Şi asta doare şi se *simte* aici, explică ea, apăsându-şi mâinile deasupra sânilor.

Peregrine şi Jasper îşi ridicară capetele şi-i oferiră cu blândeţe câte un zâmbet plăpând.

— Niciodată n-o să fie plecată cu adevărat, doar ştii asta, spuse Peregrine, ghemuindu-se ca să o aline lângă

ea, în fotoliu.

— Ai s-o vezi din nou, Clodders, bătrânico. Pun pariu pe ce vrei tu că va fi în Ţara Galilor!

— O! Şi în Irlanda! spuse Peregrine, accentuând „r”-urile şi clătinând din cap.

— Şi-n Scoţia, medită Jasper, privind vag spre nord.

— Şi în buna şi bătrâna Anglie! declară Peregrine, cu un gest amplu şi lovind în treacăt, din greşeală, nasul lui Chloë.

— De fapt, spuse Jasper ridicându-se şi învârtindu-se prin faţa şemineului cu un aer măreţ, un genunchi îndoit, o mână într-un buzunar, cealaltă aşezată estetic pe poliţa căminului, o vei vedea destul de des chiar în tine!

Chloë îl privi cu recunoştinţă pe Jasper. Apoi îl privi într-o altă lumină.

Îşi înăbuşi un chicotit.

— Eşti domnul Andrews! exclamă ea, privind când la el, când la tabloul de deasupra capului lui.

— Doamne, puişorule! strigă Peregrine. Chiar *eşti*! Identic! Ce este, Clodders? Este poza sau poziţia?

— Ambele, declară ea încântată.

Fără să se mişte niciun centimetru, Jasper îşi ridică bărbia ceva mai sus şi îşi coborî parţial pleoapele.

— Atunci, dragă Peregrine, sugerez să te înveşmântezi într-o rochie de un albastru celest, divin şi să te aşezi fără şovăială alături de mine! Pentru că, dacă eu sunt într-adevăr domnul A, tu nu poţi fi altcineva decât devotata mea doamnă A.

— Catifea! exclamă Chloë, brusc lucidă, trezindu-se dintr-o cascadă de chicoteli pe covorul persan.

— Satin albastru! cântă Peregrine, cu lacrimi de veselie şiroindu-i pe chip.

El o privi pe Chloë cu şiretenie:

— Te întrec! strigă el înainte de a porni înspre uşă, înspre scările de dincolo de aceasta.

Pentru că era cu cel puţin patruzeci şi cinci de ani mai tânără decât el, Chloë ajunse prima în dormitorul lui Jocelyn şi deschise brusc uşile dulapului, cu cele mai ample gesturi, de care naşa sa ar fi fost mândră. Peregrine, Chloë şi Jasper, gâfâind în spatele lor, priviră cu admiraţie conţinutul strălucitor şi vaporos al dulapului. Se găseau acolo metri întregi de mătase glasată, fără model, şifonată; rânduri de satin, *duchesse*, brocart şi dantelă; era catifea şi catifea *devoră*; tafta şi ţesături cu ape; era piele de căprioară moale ca untul şi caşmir mai moale decât aerul. O superbă colecţie de pantofi realizaţi manual era ascunsă privirilor în saci din pânză moale.

Cei trei rămăseseră tăcuţi, privind cu uimire. Jocelyn era din nou printre ei. Chloë îşi trase pe ea o rochie de catifea verde închis, care era mult prea lungă, dar nu conta. Jasper îi ridică fermoarul şi îi puse un colier negru la gât în timp ce ea îşi strânse părul şi el îl fixă cu un ac cu piatră preţioasă.

— Divin, şopti el, în stilul lui Rossetti! Atât de Burne-Jones!

— Crezi că aş putea să o modific ca să mi se potrivească? Crezi că ar trebui?

— Cred că ar trebui! Jocelyn a spus asta în testamentul ei, fetiţo. Nu-ţi ajută la nimic doar să ai „orice de catifea” – la ce e bună catifeaua dacă nu ca să fie purtată? Voi face eu asta pentru tine, în calitatea mea de croitoreasă desăvârşită. Graţioasa Peregrine!

Peregrine stătea în picioare în faţa lor, strălucind înfăşurat în mătase albastră, cu o mână în şold, iar cu cealaltă ridicată ostentativ deasupra capului.

— Se potriveşte ca o mănuşă! declară el cu vocea plină de mândrie gâtuită de ofensă.

Deşi este cu siguranţă ciudat să vezi un bărbat de vârsta bunicului purtând rochia naşei, Chloë trebui să recunoască faptul că îi venea perfect, i se potrivea şi-i

completa întru totul comportamentul.

— Îmi place! se entuziasmă ea după un scurt moment de evaluare.

— Îmi place la nebunie! explodă Jasper, învârtindu-l pe Peregrine. Ce-ar fi să mai bem nişte vin fiert, şi apoi să jucăm rummy?

Jasper insistă să îi atârne pe domnul şi doamna Andrews ai lui Chloë în capătul opus al camerei, faţă în faţă cu omologii lor chilieni.

— Am putea juca „Găseşte diferenţa”, declară el, în timp ce se legăna în balansoarul Chippendale cu un ciocan între genunchi şi un cârlig pentru tablouri între buze.

— Pantofii ei, pentru început, a spus Peregrine, încă îmbrăcat în rochie, cu nasul la câţiva centimetri de ramă, privind într-o parte prin ochelarii de citit ai lui Jocelyn.

Apoi îi şterse şi o privi alarmat pe Chloë.

— Dumnezeule, Clodders! Nici măcar nu l-ai desfăcut încă! Priveşte, Jaspot – este neatins. Nici măcar o privire curioasă!

El scoase din ramă plicul purtând inscripţia „Ţara Galilor” şi-l întinse spre Jasper, care îl ţinu ridicat, ca şi cum ar fi vrut să aprindă flacăra olimpică – sau, în orice caz, măcar candelabrul lui Jocelyn. O privi pe Chloë încruntat şi-şi ridică sprânceana stângă.

— De ce nu l-ai deschis până acum, fetiţo?

Chloë ezită. Deşi nu se simţea confortabil luată la rost, se simţi şi mai stingherită acum că plicul fusese scos la lumină. Sprânceana lui Jasper rămăsese ridicată.

— Nu mi s-a părut că ar fi fost cel mai bun moment, doamnelor, spuse ea. L-am ţinut adeseori în mână; l-am adulmecat şi l-am ţinut în lumină. Dar conţinutul său pare a fi, nu ştiu, *neobişnuit*.

Aprobând spusele lui Chloë, Jasper îşi coborî sprânceana.

— Eram singură, continuă Chloë, pe cont propriu. În

Islington, la urma urmei.

Aceasta îl făcu pe Jasper să facă o plecăciune în faţa ei, iar pe Peregrine să clatine îndelung din cap spunând foarte încet „Islington. Da, aşa e!”

— Ce-ai spune, zise Jasper, întinzându-i cu grijă lui Chloë scrisoarea, de parcă ar fi fost un inel pe o pernă de catifea, dacă l-am deschide acum? Te afli în Notting Hill, la urma urmei. Cu noi. Şi cu familia Andrews. Urmăriţi de Ştii-tu-cine. Pe mâini sigure, deci.

Chloë luă plicul şi-l duse la nas, cu ochii aţintiţi la Jasper, dar privind mult dincolo de el.

E acolo? E Mitsuko? Ştii, eu aşa cred.

— Mitsuko? întrebă Peregrine.

Chloë clătină din cap. Răsuci din nou plicul şi-şi vârî degetul mic într-un colţ. Ruptura, de aproape un centimetru, se produse cu un zgomot asurzitor. Îşi mişcă degetul mic până la celălalt colţ şi se crispă când hârtia scrâşni, sfâşiată.

— Ticălosule, mormăi ea agitată, dar fără să greşească. Vrei să faci tu asta? Pentru mine?

Jasper luă plicul şi-l desfăcu cu o mişcare rapidă. I-l întinse lui Peregrine, care scoase conţinutul cu graţie şi prudenţă. Îl întinse apoi lui Chloë, iar ea trebui să se apropie pentru a-l privi.

— Continuă, şopti el, pentru noi.

— Pentru Jocelyn, spuse Jasper.

— OK, zise Chloë.

Erau două pagini. O scrisoare şi o hartă a Ţării Galilor care părea să fi fost şterpelită dintr-un atlas rutier. O săgeată trasată cu pix negru indica un traseu dinspre uscatul din zona de sud către un asterisc roşu pe care scria „Aici!”. După ce îi întinse harta lui Jasper, Chloë parcurse scrisoarea din priviri; vedea cuvintele fără să le citească, citea nume fără să ştie unde sau cine – sau dacă într-adevăr exista un cir\e sau un unde.

Bărbia lui Peregrine se culcuşi peste umărul ei. Miroase puţin a ghimbir cu ciocolată şi a Crăciun.

— Jasp! spuse el după ce termină de citit. Ai trei încercări să ghiceşti unde merge!

Jasper îi înapoie lui Chloë harta şi-şi închise ochii, dând din nasul acvilin.

— Trei încercări, spuse din nou Peregrine, clipind din ochi şi înghiontind-o pe Chloë.

— Şi dacă ghicesc din prima? întreabă Jasper, cu ochii încă închişi şi nările zvâcnind uşor.

— Oh, Dumnezeule sfinte, întotdeauna e o înţelegere de încălcat. Nimic, niciodată nu e fără condiţii, cu obrăznicătura asta bătrână!

Peregrine părea exasperat, dar într-un mod plăcut.

— Dacă o să ghiceşti din prima, n-o să regreţi. Poftim!

Jasper îşi deschise ochii şi zâmbi – cu bunăvoinţă către

Chloë, oarecum lasciv către Peregrine.

— Gin Trap. Pariez pe ultimul dolar pe care îl am. Este Gin Trap.

Cinci

Chloë, draga mea.

Bravo ţie! Fără îndoială că ţi-a luat un secol să deschizi plicul. Mă întreb dacă le-a ajutat cineva în cele din urmă. Ei bine, iată-ne, am plecat spre Ţara Galilor – poate chiar am ajuns deja. Mai este iarnă? Ar trebui să fie, aşa am prevăzut.

Ţara Galilor este o ameţitoare contradicţie între simplitatea rustică, grandoarea rurală şi acele „şiruri mici de păduri vesele care se afundă-n sălbăticie” (succinta descriere a lui Wordsworth pentru gardurile vii, draga mea). Virginia Trapper îţi va face şederea cu adevărat de

neuitat.

Ai întâlnit-o pe Gin de câteva ori când erai mai mică – poate-ţi mai aminteşti? Acum pleacă rareori de la fermă, aşa că am decretat o dispensă specială să lipsească de la înmormântarea mea. Ea dorea să vină, dar m-am bucurat mai mult ştiind că n-o să fie acolo. Fără îndoială că va dori să ştie totul despre asta, aşa că pictează o imagine color pentru mine, vrei? Nu te zgârci cu detaliile şi adaugă ici şi colo câte o tuşă de culoare, va merita răsplata.

Din toate cele patru ţinuturi în care vei merge, vei vedea doar câte un colţişor. Sunt atât de diferite – atât între ele, cât şi fiecare în sine. Totuşi, deşi îmi spun chiar mie asta, am ales destul de bine şi te asigur că fiecare loc îţi va dezvălui din plin esenţa acestei ţări.

Mi-aş fi dorit atât de mult să pot să fiu acolo, cu tine.

Chiar acolo.

Vie, în carne şi oase.

Vai!

În schimb, tu trebuie să mă duci cu tine.

Promite-mi.

Desigur, acum, când îţi scriu lucrurile astea, n-am absolut nicio idee dacă voi fi într-adevăr în stare să „privesc în jos, spre pământ „şi să te protejez din ceruri, odată ce numărul meu s-a terminat. Chiar acum, mi-ar plăcea să am lângă mine un înger sau chiar un agent, ceva, care să apară de nicăieri şi care să-mi dea un indiciu sau două despre ce se întâmplă acolo, dar asta n-o să se întâmple. Ha! Consecinţele prezenţei mele acolo!

Dacă aflu că pot, o voi face. Dacă nu pot, ţine-mă tu aproape.

Bucură-te de Ţara Galilor şi de şuetele cu Gin Trap.

Următoarea e Irlanda, nu uita.

Cu toată dragostea, ca întotdeauna, Jocelyn.

Șase

Drumul era îngust. Era ca un defileu printre gardurile vii de peste doi metri care se întindeau de o parte şi de alta. Deşi era în ianuarie, iar copacii goi se profilau ca nişte siluete negre, ascuţite, pe cer, gardurile vii aveau lăstari, frunze, chiar şi bobiţe întărite şi frunziş, care rămăseseră atârnate de crengi, de vara trecută. Gardul viu era un ecosistem în sine, iar anotimpurile erau, în mod evident, sclavele sale. Iepurele şi măcăleandrul, care coabitau acolo, îi aruncară în treacăt o privire prietenoasă lui Chloë. Drumul avea un singur sens şi era destul de prost, iar Chloë părea să fie singurul trecător din acea zi. Acolo fusese o şosea – un telefon rapid la Skirrid End Farm cu o zi înainte, când vorbise cu cineva care nu era Gin Trap, o informase pe Chloë că un autobuz o va lua de la „câţiva metri de la şosea”. Şi aşa se întâmplase, dar ferma Skirrid End nu se afla „la câţiva paşi mai la stânga”. Chloë mersese pe jos cei câţiva paşi, fără să vadă nimic altceva decât gard viu. Şi pe dreapta, şi pe stânga. Estimând că parcurge un kilometru jumate în circa cincisprezece minute, îşi dădu seama că parcursese deja aproape cinci kilometri; gardul viu se întindea în depărtare, întrerupt ici şi colo de porţi şubrede care conduceau către păşune.

Ceva nu e în regulă.

Ba este. Continuă să mergi.

Târându-şi cu greu picioarele, oprindu-se la fiecare câţiva paşi pentru a-şi ridica rucsacul în spate, Chloë încerca să-şi imagineze cum arăta ferma Skirrid End. Nu obţinu o imagine clară şi, când încerca să reconstruiască imaginea fermei, nu obţinea decât imaginea unei uşi imense, potrivită mai mult pentru o biserică. Încercă să-şi amintească vocea de la celălalt capăt al fmilui. Australian?

Neozeelandez? Sud-african? Nu, cu siguranţă era de la antipozi. Bărbat. Nu era înnebunit de bucurie şi de încântare să audă de ea, dar îi spuse că e bine-venită.

— Ah da! *Ker-Low-E*. Sigur! Să iei autobuzul opreşte la câţiva paşi de la drum, iar noi suntem imediat la stânga. Câţiva paşi doar. Ne vedem. Drum bun.

Ora mesei trecuse deja, iar Chloë nu avea nevoie să-i spună asta ghiorăitul stomacului său. La urma urmei, amiaza o prinsese în tren, dar, în ciuda protestelor stomacului, chiar şi atunci, Chloë respinsese sandvişurile de cauciuc în favoarea fanteziei: felii de pâine prăjită pe soba Aga, acoperite cu suluri de unt bătut manual şi încununate cu felii subţiri de brânză Cedar fărâmiţată, tăiată cu un cuţit neascuţit dintr-o roată învelită în ceară.

Ar fi bine să fie acolo. Ar fi bine să fie naibii acolo.

La câţiva paşi de drum. Doar câţiva metri la stânga.

Drumul nu se termina, iar gardul viu părea să fie mai înalt acum şi părea să se unească alcătuind din loc în loc o boltă, încă vreo câţiva metri şi s-ar putea foarte bine să se închidă complet deasupra ei. Chloë se uită la ceas. Două cincizeci şi trei. Treizeci şi opt de minute. Încă şapte minute şi face cinci kilometri.

— Cinci kilometri nu înseamnă câţiva „metri”, spuse Chloë cu voce tare. Cinci kilometri nu sunt o glumă. Mor de foame şi n-am idee unde mă aflu.

Chloë traversă un drum privat care o lua la dreapta şi citi indicatorul, „Ferma Skirrid End”, apoi porni cu un aer obosit de-a lungul drumului.

Ferma Skirrid End? La dreapta? încolo?

Se opri, privind în continuare înainte şi întinse gâtul ca să vadă încă o dată ce scria pe indicator. Ferma Skirrid End. Cât se poate de clar.

— La câţiva paşi? strigă ea. La stânga!

Cine mai numără?

— La dreapta? i se adresă ea unui măcăleandru.

Individul ăla trebuie să fie de la antipozi. Totul este cu susul în jos.

Brusc înveselită şi cu un mers uşor săltat, Chloë o luă înapoi vreo câţiva metri şi apoi coti la stânga în speranţa că va întâlni pe cineva care să o întâmpine. Drumul era suficient de lung ca să aibă timp să se gândească. Uşă ca de biserică? Un coş cu fum? Un bătrân galez pe tractor? Câini ciobăneşti de pază? Direct în bucătărie la o masă curată, acoperită cu pânză cadrilată şi pâinea şi brânza şi untul bătut cu mâna? Şi Chloë Cadwallader, care uite tocmai sosi! Să-i cântăm de bun venit?

Pentru a marca evenimentul, două crupe mari de cai îi apărură în faţa ochilor şi, în timp ce ea spunea „Bună!”, coada unuia dintre cai se ridică şi o movilă aburindă de bălegar cu mirosul bine cunoscut căzu cu zgomot la picioarele ei, în semn de bun venit.

— Bună, spuse ea din nou, oarecum nazal.

— Chloë? Tu eşti?

Vocea era clară şi puternică şi venea de undeva, destul de aproape.

— Chloë?

Aparţinea unei femei grase care apăru din spatele unui zid, cu câte o şa sub fiecare braţ şi câte un frâu peste fiecare umăr.

— Chloë? Cadwallader?

Părul ei cenuşiu şi strâns în coadă, în spic, după model indian, îi atârna pe spate.

— Fina lui Jocelyn Jo?

Obrajii i se îmbujorară şi o pereche de ochi negri ca nişte nasturi clipiră un bun venit încântat către Chloë.

— Da, eu sunt. Sunt Chloë Cadwallader.

Cealaltă coadă se ridică la rândul ei şi depozită un alt salut de bun venit cu un ghiorăit şi un pleoscăit.

— Mă bucur să te văd!

Femeia era foarte aproape, aruncă şeile pe un zid

scund din apropiere, oferindu-i mâna. Ba nu, se oferi să-i ia rucsacul. Îl ridică smucindu-l, în timp ce Chloë se răsuci ca să se elibereze.

— Slavă Domnului că eşti tu! spunea ea în timp ce strângea curelele şi se lupta cu cataramele. Slavă cerului că tu eşti cea pe care a trimis-o Jocelyn. Deşi nu ştiu cine altcineva ar fi putut fi!

Râsul ei era puternic şi jovial. Ca de Moş Crăciun.

— Dar slavă Domnului că eşti tu şi că eşti acum aici.

Le puse frâiele celor doi cai şi continuă să vorbească fără să facă pauză de respiraţie.

— Îţi duc eu bunurile lumeşti. Tu suie-te pe Percy şi ia-le pe Rosie şi pe Kerry de pe păşune. La capăt se află pădurea: o poartă, un drum, complet circular. Cam o oră. Nu ai cum să ajungi în altă parte sau să te rătăceşti. La naiba! Pâinea! O oră! Pa!

Foarte, foarte încet, Chloë îşi închise gura în timp ce o urmărea pe Gin Trap cum o lua la fugă înapoi către fermă, ducându-i rucsacul ca pe un bebeluş, în braţe. Şi mai încet, îşi coborî privirile până întâlni o pereche de ochi albaştri sfredelitori aparţinând unei fetiţe în uniformă de călărie; avea părul blond în codiţe împletite, împodobite cu funde roşii. Cu mare atenţie, Chloë încercă să găsească tonul potrivit pentru a-i vorbi. Fără să ştie dacă îl va găsi sau nu sau cum va suna dacă şi-l va găsi; şi fără să ştie ce avea să spună, Chloë nu se strădui să şi-l corecteze. Cel mult, va scoate un sunet cu două tonuri mai joase decât de obicei.

— Tu eşti Roşie sau Kerry?

— Sunt Kerry, prostuţo. Aceea e Rosie.

Roşie se dovedi a fi calul care ridicase primul coada. Îşi întoarse ochii trişti către Chloë auzindu-şi numele menţionat şi greşit atribuit.

— Iar acela trebuie să fie Percy?

— Sigur! Normal!

Rima cu „cal”.

Dar Chloë nu mai călărise de vreo cinci ani.

În timp ce Kerry o zbughi după căşti, Chloë se strădui din greu să-şi ţină gura închisă, capul drept şi mintea în el. Atât Percy, cât şi Roşie o urmăreau cu priviri nedumerite. Ea îşi croi drum ocolind cu grijă cele două daruri mirositoare şi se prezentă celor doi cai, cu luciditate. Ei o întâmpinară necondiţionat, mirosind-o şi pufnind, apoi continuară să-şi mestece iarba.

Instinctiv, ea verifică legăturile de la gât şi cureaua care trece pe deasupra botului la fiecare căpăstru şi strânse chingile de la şa cu un „Aşa! Gata!” pentru a întâmpina orice încercare a cailor de a o muşca. Chloë Cadwallader era înapoi în şa.

Kerry s-a dovedit a fi o fetiţă foarte drăguţă, de opt anişori. Chloë se simţi imediat în largul ei deoarece fetiţa nu dorea să ştie nimic despre ea. Nu avea nevoie de o explicaţie despre cum o străină, în aparenţă, îşi lăsase rucsacul pentru Percy, iar acum mergea alături de ea, călare. O astfel de explicaţie ar fi răpit din timpul preţios în care se pot aborda subiecte mai importante cum ar fi frâul fără zăbală, covoraşele de iută şi poneii cu nume de oameni.

— O să-ţi placă Jemima, e o încrucişare Cleveland Bay, de şaisprezece palme cu o pată pe crupă. Desmond este o belea şi tinde să devină o belea şi mai mare dacă foloseşti biciuşca. Şi chiar trebuie să o foloseşti, *tot timpul*. Este murgul de colo care are strabism. Harry este murgul acela mare de vânătoare de sub măr, care a început să meargă de capul lui, la galop, spre stânga. Aşa mi s-a spus. E prea mare pentru mine. Dar cred că ţie ţi se potriveşte.

Ce putea face Chloë decât să spună „înţeleg”?

— Boris, cel gri, din Sectorul B, de acolo de lângă pârâu, are ca nume de concurs Boris cel Curajos Numărul Doi. Ceea ce este o nebunie pentru că e cel mai mare

fricos. Nu sare nici măcar peste un postament mic. Basil, în schimb, sare peste orice. Am sărit cam 0, 80 m lungime, cu o săritură de 0, 60 m înălţime. Şi asta a fost când aveam doar şapte ani şi nouă luni!

— Înţeleg.

În timp ce Kerry turuia mai departe despre curelele puse pe capul cailor pentru a-l ţine drept şi despre căluşurile franţuzeşti, Chloë o lăsă pe Percy liberă, să se relaxeze. Galopul moderat, blând, o făcu să zâmbească şi-i spori atenţia faţă de noile împrejurimi. Ferma era situată într-o vale mărginită de dealuri şi, dintr-un unghi al pădurii, putea să observe că, într-adevăr, se zăreau un coş care scotea fum şi un tractor care se mişca greoi de-a lungul unei câmpii. Dealurile erau domoale şi prietenoase şi nu erau chiar atât de lipsite de vegetaţie sau de întunecate cum crezuse ea.

— Prea mult Bruce Chatwin, murmură ea distrată.

— Nu este maestrul acela celebru de echitaţie? întrebă Kerry.

Pădurea urca pe o coastă, asemenea unei bărbi. Pe jos erau un covor de ace de pin şi frunze putrede – ca nişte perciuni mari. Era moale la mers şi mirosea dumnezeieşte. De deasupra, Chloë putea vedea că ferma era relativ izolată. Putea distinge nişte clădiri undeva, de cealaltă parte a drumului, dar erau atât de departe, încât era imposibil să îţi dai seama dacă erau doar hambare şi grajduri sau poate o locuinţă. Nu ieşea niciun fel de fum de acolo. În spate, urca în trepte inegale muntele Skirrid, foarte onomatopeic.

O să-l urc într-o zi. Poate o să urc călare. Ţi-ar plăcea, Percy?

Indicaţiile lui Gin Trap le-au adus pe Chloë şi pe Kerry în curte, la patru fix – ea auzi dangătul unui ceas vechi. Sunetul nu venea dinspre casă, care era exact în faţă, ci de undeva din stânga ei. Când intră în sala cu şei şi

hamuri a descoperit pendula din alamă care bătea tihnit, cu perseverenţă. Deşi se afla la Skirrid End de doar o oră şi ceva, sala cu şei i se părea deja a fi un loc la fel de bun ca oricare altul pentru o pendulă. Chloë îşi luă la revedere de la Kerry şi-i spuse că nu vedea niciun motiv pentru care n-ar putea să iasă la o altă plimbare împreună duminică.

— Grozav. Întreabă dacă nu-l poţi lua pe Barnaby – e minunat. Castaniu, trei sferturi arab. Deşi are nevoie de un mic imbold.

— Înţeleg.

Chloë resimţea o durere uşoară în spate. Acesta era un semn care evidenţia cei cinci ani de când nu mai călărise. Se masă uşor şi scuipă pleava din colţul gurii. Inspiră adânc şi închise ochii. Ce este?

Cred că este pâine.

Şi?

Şi încă ceva. Peste tot. Aer proaspăt, curat. Stai puţin, şi un motor diesel de tractor, abia dacă se-aude, dintr-acolo.

Şi?

Oi? Nu, cai. Desigur. Şi? Pământ reavăn.

Ţara Galilor

Ţara Galilor.

Deschise ochii şi privi de jur-împrejurul său. Un zâmbet îi înflori pe chip şi aduse lumină în curtea peste care se lăsa întunericul. Ţara Galilor. După cum spunea Peregrine, o idee splendidă. A fost nevoie doar de o oră şi jumătate ca să se simtă confortabil, mulţumită şi acasă. Şi nu mai fusese niciodată în Ţara Galilor. Cu aerul relaxat al cuiva care-şi petrece toată ziua în şa la fermă, Chloë se îndreptă agale către casă, în căutarea pâinii calde şi a mesei acoperite cu pânză în pătrăţele, dar şi a acestei enigmatice femei, Gin Trap. În timp ce se apropia de portic, zări o siluetă sprijinită alene. Deşi se afla în umbră, era cu siguranţă un el. Trebuie să fie antipodul.

— Hei, Chlo! Sunt Carl.

Care era probabil cel mai chipeş bărbat pe care Chloë îl văzuse vreodată.

Șapte

Patruzeci şi cinci de farfurii adânci.

Patruzeci şi cinci de farfurii de apetitiv.

Patruzeci şi cinci de farfurii de felul doi.

Patruzeci şi cinci de farfurii de desert.

Alb palid cu bordură albastră, te rog.

Până la Sfântul Valentin.

Mii de mulţumiri. Treizeci la sută depozit plătit la Ceramica Saxby.

Restul de plată la livrare.

Lista era prinsă cu un bold de aproape o lună de zile. William o citea în fugă de fiecare dată când intra în atelier. Astăzi, o smulse cu putere de pe perete, unde mai rămase înfipt doar boldul cu o frântură din listă, pe care scria „cinci”.

— Numai patruzeci de farfurii adânci, ei? mormăi el în sinea sa, observând picioarele din faţă ale Barbarei care urcau în grabă cele două trepte către pragul studioului.

— Ei bine, am făcut farfuriile adânci şi farfuriile pentru desert, ceea ce înseamnă că mai am o lună până la finalizarea comenzii. E aproape imposibil. Ce bucurie!

Barbara behăi şi-şi ţuguie buzele spre marginile listei. Urmă un fel de „na-ţi-o ţie, dă-mi-o mie” jucăuş, înainte ca Barbara să-şi fixeze acuzator ochii ei galbeni asupra lui William, părând să spună „Nu-ţi sunt boii acasă, Billy, băiete”. William îi dădu lista s-o mestece o vreme, în timp ce el îşi rodea o unghie.

— *Alb palid cu bordură albastră*. Vor să spună, desigur, dolomit cu oxid de cobalt. Filistinii!

— Filistinii! behăi Barbara, care ajunse la concluzia

că iarba este mai gustoasă decât hârtia şi încerca să apuce mugurii dulci din umbra unei tufe de laur.

William recuperă resturile umede în care se transformase lista şi se bucură să constate că era încă destul de lizibilă, fără murdărie, fără ştersături. Era limpede că Morweena îi trimisese o fotocopie şi păstrase pentru sine originalul.

— Foarte drăguţ, recunoscu William, să păstreze dovada comenzii originale, asta în cazul în care aş avea vreo idee de îmbunătăţire. Sau de schimbare.

De asemenea, ea păstrase acontul ca partea care i se cuvenea ei, ceea ce era neobişnuit.

— Subtil, spuse William, asta pentru cazul în care nu-mi închei comanda. Sau dacă lucrurile se schimbă.

Dar pentru că încă mai plătea rate lunare pentru maşina de spălat, înfipse, frământă şi cântări cinci bile egale de lut şi modelă fără efort cinci farfurii de apetitiv. Debussy se auzea huruind dintr-un tranzistor vechi, murdar de lut, crăpat şi lovit din neglijenţă. William pregăti alte cinci bile. La scurt timp, alte cinci farfurii stăteau monoton pe placa de lemn.

— M-am plictisit, Babs, spuse William închizând tranzistorul ca să-l reducă pe Cliff Richard la tăcere (timp de mulţi ani şi, cel mai probabil, din cauza cantităţii mari de lut, Radio 2 era singurul post care mai putea fi recepţionat).

Începu din nou să frământe şi să modeleze.

— Sunt plictisit de moarte.

Barbara, care nu tolera nicidecum melancolia, rânji zeflemitor şi se îndepărtă agale. William îşi şterse dosul mâinilor de frunte, apoi podul palmelor cu halatul, înainte de a intra pe vârfuri în bucătărie ca să ia telefonul. Refuzând să-şi încalce propria regulă „fără lut în casă”, urcă cu grijă treapta rece ca gheaţa şi formă numărul unei case aflate la cinci kilometri distanţă. Telefonul suna şi

suna, dar ştiind că la celălalt capăt al firului era în desfăşurare o luptă similară cu lutul, William insistă să sune, răbdător, în timp ce-şi scobea lutul de sub unghii. În cele din urmă, cineva răspunse la telefon, iar William sări în picioare cu receptorul sub falcă, astfel încât să poată gesticula în voie.

— Am nouăzeci de piese de făcut şi sunt pe punctul de-a face ţăndări patruzeci şi cinci de farfurii adânci şi de-a arunca zece farfurii de apetitiv la reciclare, exclamă el cu un soi de veselie care-i condimenta supărarea turuită pe nerăsuflate. Se lăsă o tăcere scurtă, în care William, înşfăcând receptorul, şopti „nouăzeci", pentru un impact cât mai dramatic.

— Mai bine vino aici chiar acum, dragă băiete!

Era exact sfatul pe care îl aştepta William.

— Speram să spui asta.

— Imediat!

Barbara îl însoţi pe William, care mergea fluierând, până la capătul drumului dinspre Peregrine's Gully, înainte de a se întoarce cu speranţa că Morwenna ar putea schimba norocul şi-i va oferi ceva distracţii după-amiază. Dar William nici nu observă prezenţa caprei şi nici nu îşi luă rămas-bun de la ea – ceea ce ar fi presupus ca mai întâi să o fi văzut, şi-şi continuă drumul fluierând cu convingere.

Anul Nou fusese unul dintre cele mai umede înregistrate vreodată, iar pământul se înmuia sub tălpile lui, ca lutul din vasul roţii sale, după o zi de muncă. În timp ce mergea pe drumul bine cunoscut, îi păru rău că trecuseră luni de zile – de toamna trecută cel puţin – de când nu-l mai vizitase pe Mac. Ştia că telefonul dat înainte nu era necesar şi că el era întotdeauna bine-venit; dar ştia de asemenea şi că un telefon în plus într-un anumit interval de timp, o vizită de dragul vizitei şi nu pentru sfat, nu ar fi greşit interpretat. Mac era trecut de şaptezeci de ani, la urma urmei. Şi, în fond, Mac era Mac.

Michael Mount, cunoscut de cei mai mulţi drept Mac, era mentorul lui William. El îl învăţase tot ce ştia despre lut şi, cel mai important, îi insuflase gustul pentru magia intrinsecă a materiei şi-l inspirase mai mult decât orice profesor de la colegiu, mai mult decât orice maestru olar studiat şi proslăvit. Mai mult decât Bernard sau David Leach, mai mult decât Lucy Rie, mai mult chiar decât Thomas Naethe. Pentru că Mac i-a pus în mână prima bilă de lut când avea nouă ani. Fără să scoată un cuvânt, acoperise cu mâinile sale mâinile copilului şi strânsese până când lutul se încălzise şi devenise compact sub unghiile sale, colorându-i fiecare linie şi şanţ din palmă.

— E ca pământul, se minună William, privindu-şi mâinile.

— Ei bine, de-asta se numeşte şi *humă*, drăguţule! spuse Mac posac, *6*\ fiind întotdeauna stingherit de conversaţia cu copiii;

— Nu, insistă William, *pământul* – priveşte în palma mea. Râuri de lut, Mac. Vezi cum s-a uscat aici? Este un cutremur. Şi priveşte aici, explică el ţinând în sus bila de lut, e ca lumea – vezi? De la unghiile mele şi de la strânsoarea ta? Munţii Himalaya. Marea. Aici e Anglia, peticul ăsta de aici.

Mac n-a îndrăznit să-l corecteze, să-i spună că Irlanda apare de obicei în stânga şi nu în dreapta Marii Britanii, aşa că l-a mângâiat uşor pe creştet.

— Împreună cu diamantele, lutul este cel mai preţios lucru pe care ni-l dă pământul, spuse el serios, ciupindu-l de ureche pe William şi făcându-l să se aşeze. Omul însuşi a fost făcut din lut.

În timp ce Mac şi tatăl lui William fumau o pipă, depănând amintiri, William se căţără pe un taburet dintr-un colţ şi, ca micul Jack Horner, îşi înfipse degetul mare adânc şi cu poftă în lut. Instinctiv, apăsă în el cu primele trei degete şi începu să croiască lent, în sensul acelor de

ceasornic, un şanţ în jurul degetului mare, cu prudenţă şi pioasă ardoare. Bila devenise o vază.

În acea după-amiază a mai făcut încă două. În săptămâna următoare a început să facă spirale. Vaze, urne, vase; toate erau vase, căci conţineau şi revelau spaţiul. Intuitiv, William făcea piese al căror spaţiu interior determina forma exterioară şi construia forme care descriau spaţiul pe care îl ocupau. La doar nouă ani, nu avea idee ce făcea. Mac s-a convins încă din acea primă după-amiază că William era un copil minune şi, în consecinţă, nu vedea necesitatea unei tehnici pedagogice specializate. Cu băiatul ăsta putea discuta liniştit despre lut; lucru rareori posibil cu contemporanii săi. Băiatul, la rândul său, a lăsat deoparte orice stinghereală şi politeţe pompoasă. De fapt, puteau pur şi simplu să stea la taclale. Sau să rămână fără griji, în linişte. Lutul astupase prăpastia dintre generaţii şi construise o prietenie durabilă. Cu mult mai preţioasă chiar decât diamantele.

Timp de zece ani, până a plecat la colegiu, William ajungea la Mac la ora nouă în fiecare sâmbătă şi duminică dimineaţă şi în fiecare după-amiază în timpul vacanţelor şcolare. Faptul că şi-a pierdut râvnitul loc din echipa de fotbal a şcolii şi că şi-a sacrificat iniţierea în labirintul sexului adolescentin nu l-au deranjat deloc. Un vas crescând şi ondulându-se sub mâinile sale, umed şi mătăsos la atingere, era o propunere cu mult mai senzuală decât o pipăială grăbită într-un vestiar mirosind a mucegai. Deşi în câteva rânduri a cedat în faţa celei de-a doua posibilităţi, formele asupra cărora şi-a plimbat mâinile erau invariabil prea osoase pentru a deveni o preocupare sau măcar o distracţie. În consecinţă, William a renunţat la sportul adolescentin sub toate aspectele sale şi probabil că s-a salvat astfel de la o mulţime de neplăceri. Muncea în armonie alături de Mac, care şi-a produs astfel renumitele sale colecţii de vase şi tacâmuri din ceramică,

pe care cafenelele locale le-au achiziţionat în vrac şi pe care el le vindea la preţuri piperate turiştilor. Smălţuite uscat în culori pământii originale, pe care Mac le numea „noroi de Cornwall gătit în casă”, piesele sale erau râvnite ca suveniruri originale şi definitorii ale regiunii, exact ca şi caramelul sau ca smântână de Cornwall. Date fiind crizele de artrită, timpul pe care-l petrecea la roată era limitat la o oră pe zi, o oră preţioasă, dar preţurile sale au crescut proporţional, aşa că tot el râdea la urmă.

Mac trăia la marginea unui sat pescăresc clasic din Cornwall, iar mirosul de peşte, motorină şi mare îl asaltă pe William cu jumătate de milă înainte de a ajunge la destinaţie. În timp ce cobora pe drumul şerpuitor în sat, pentru a urca, din nou, apoi la celălalt capăt, zări pescăruşii ce ţipau şi se roteau cu răscolitoare lăcomie, care părea să fie absentă doar la cei ce zburau fără rost pe deasupra stâncilor de dincolo de Peregrine’s Gully, împreună cu pescăruşii, voci vesele răsunau zeflemitoare din port şi, din când în când, o furgonetă ruginită de prin zonă se împotmolea şi claxona pentru a-şi face loc pe îngusta stradă principală care ducea spre piaţa de peşte din Falmouth şi Penzance. Pentru William, care abia dacă scosese un cuvânt toată săptămâna, vorbind de unul singur, zgomotul era asurzitor şi se simţi uşurat când ajunse la casa lui Mac.

— Să nu-mi spui că ai maşină, au fost primele cuvinte ale lui Mac, care îl privi cu chipul împietrit de uimire.

— Slavă Domnului, nu! exclamă William de îndată ce-şi recăpătă suflul. Ce te-a făcut să crezi asta?

— Privirea aceea! Pe chipul tău. Este privirea pe care o au în general oamenii cu maşini atunci când ajung undeva. Asta fac din om blocajul în trafic, gazele de eşapament şi curbele periculoase. Maşinile afectează fizionomia, dragul meu. O expresie facială tipică pentru sfârşitul secolului douăzeci. Cam aşa, zise el

schimonosindu-şi faţa într-un rictus crispat, şi aşa, adăugă apoi destinzându-şi trăsăturile, dar fixându-le pieziş într-o expresie de aparentă anxietate.

— Înţeleg, reflectă William, căruia i-ar fi plăcut să râdă.

— Deci, spuse Mac, împingându-l cu fermitate pe William înăuntru. Te pune încă să faci servicii de masă pentru clienţii ei burghezi?

— Ei bine, pentru un mult lăudat bistro din Crickhowell, în orice caz, surâse William, în timp ce-şi scotea fularul şi se afunda într-un vechi fotoliu Windsor.

— Crick-cine? Unde vine?

— Undeva în sud-vestul Ţării Galilor, cred.

— O sută optzeci de piese?

— Într-adevăr – cu platouri de servire şi mici vaze pentru masă, ca opţiune ulterioară. Am tras linie la scrumiere.

— Aşa şi speram! Nu uita că asta înseamnă un câştig frumuşel, fiule!

— Minus treizeci la sută.

— Ah!

— Şi, desigur, subjugarea propriei mele creativităţi.

— Ceea ce, aş îndrăzni să spun că valorează mult mai mult decât treizeci la sută. Dar asta e! Şi iată-ne! Bun venit, dragul meu!

După ce au băut fiecare câte două ceşti de ceai tare, s-au aşezat fără vorbă multă la o pipă. William nu fuma, dar cu Mac îi plăcea şi pufăia bucuros după-amiezile. Nu ştia de ce, poate pentru că dorea să păstreze o părticică din amintirea tatălui său, poate pentru că dorea să păstreze compania lui Mac. Poate că era doar din politeţe. Sau poate pentru că era pur şi simplu plăcut. Tot aşa cum nu trebuia niciodată să se prezinte atunci când telefona, William era suficient de relaxat în compania lui Mac pentru a şedea într-o afabilă tăcere. William observă, chiar şi prin

ceaţa uşoară şi albăstruie a fumului de tutun, că Mac albise aproape complet. Şi totuşi, coama deasă de păr şi sprâncenele extravagante, mustaţa sa îngrijită, pielea bronzată nu dădeau impresia de vârstă înaintată, ci de vitalitate. Ca şi cum n-ar fi existat în viaţa sa poluare sau stres care să-l decoloreze altfel. William îl ştia pe Mac dintotdeauna ca pe un om cinstit, hirsut şi energic. Acum era cu două tuşe mai deschis decât de obicei.

Mac observă că William era mai slab decât ultima dată când îl văzuse, şi îi stătea bine. Părul castaniu i se ondula încoace şi-n colo, ceea ce făcea ca ochii lui căprui închis să fie şi mai misterioşi şi atrăgători. El observă de asemenea că tenul lui William arăta semne de necontestat că locuia în mijlocul unui ţinut înverzit şi în bătaia aerului marin. Bronzat, translucid şi plin de sănătate şi rezistenţă. Numai mâinile sale negau habitatul, pentru că erau elegante, curate şi palide. Un pianist, poate; sau un chirurg. Un ceramist, desigur.

De îndată ce s-au răcit pipele, iar focul trebui aţâţat, Mac deschise discuţia:

— Dragul meu, începu el împingând sistematic tăciunii. Ştiu că n-ai nevoie să-ţi spun eu să pui punct acestei afaceri cu vânzarea angro şi să te dedici menirii de olar.

Ridică din sprânceană către William şi spuse din colţul gurii, liniştit, dar fără putinţă de tăgadă:

— Ei bine, atunci?

— Şi tu eşti într-o afacere din asta, cu vânzări angro, protestă cu blândeţe William, cu vase bondoace, ceşti de ceai banale şi noroi de Cornwall.

— Ah, spuse Mac bătându-şi pipa şi vârând-o mai apoi cu un aer absent între dinţi, dar eu nu am talentul tău. Tu eşti maestrul artizan. Eu doar produc în cantităţi mari – nimicuri. Amândoi lucrăm cu lutul, dar facem parte din lumi diferite în termeni de *calitate*, vocaţie.

— Cunoşti lutul mai bine ca oricine, spuse William cu fermitate.

Mac pufni pe înfundate şi trase din pipă.

— Drace, am început chiar să pun ici şi colo spiriduşi ciudaţi – ivindu-se din spatele toartei vreunei căni; lenevind pe o bordură de farfurie; privind în sus din fundul unui urcior!

— Spiriduşi, spuse William.

— Spiriduşi, confirmă Mac, trăgând mai aproape un vas cu o mică figurină căţărându-se peste bordură, pentru a-şi dovedi spusele. Priveşte! De-a dreptul ca în Walt Disney, adăugă el lăsându-se pe spate.

— Dar tu eşti cel care m-a inspirat! Şi care încă mă inspiră, protestă William. Mi-ai arătat exact ce este lutul. Ce poate face.

Ce poate fi. Iar asta este ceva organic, viu. La fel de preţios ca şi diamantele. Tu eşti singurul motiv pentru care sunt acolo unde sunt şi pentru care lucrez în lut. Singurul motiv pentru care iubesc materia şi care constituie însăşi forţa vieţii mele.

— Dragul meu! Mă flatezi! Ceea ce încerc să spun este că sunt exact unde îmi e locul – şi, desigur, acesta trebuie să fie ţelul fiecărui artist. Limitările mele ca olar sunt totodată şi realizările mele, spuse Mac, dând un bobârnac elfului de lut. Nu mă simt nici restricţionat şi nici frustrat, pentru că sunt mulţumit să fac ceea ce fac, vase emailate, de exemplu, declară el, ridicându-se brusc în picioare şi răsucind vătraiul ca Gene Kelly bastonul.

William luă vasul şi privi figurina; ansamblul era un kitsch neruşinat, dar, la o a doua privire, putu să remarce mici detalii secrete care îl uluiră.

— Şi ştiu ce vreau să fac. Îşi ridică chipul spre Mac, cu un aer trist. Dar cum pot s-o fac, atunci când altcineva depinde de mine?

Mac îşi strânse buzele şi se aplecă după vătrai,

balansându-se pe călcâie.

— Femeia aceea, Saxby, are mai mult decât un tânăr olar care face fierbătoare pe bandă rulantă ca să îi ţină de cald. Să o prăjească, mai degrabă – cred că se alege cu o groază de bani din munca ta.

Se bucură că-i ieşise combinaţia cu „fierbătoarele”, dar calamburul trecu neobservat de William.

— Dar Mac, dacă eu nu… pentru ea… Atunci nu pot… cu ea.

Mac îşi ridică bărbia şi-l privi pe William până îi pică fisa.

— Şi ce mare pierdere este?

— Ea m-a învăţat, hmm, tot ce ştiu în domeniul ăsta. Pur şi simplu simt că sunt dator, înţelegi, să rămân prin preajmă? Trece printr-o perioadă grea – este convinsă că tinereţea ei se duce, că nu mai arată ca odinioară.

— Şi nu este aşa? chicoti Mac cât să poată fi auzit. Vrei să spui că tu treci printr-o perioadă grea din cauza ei. Ei bine, spuse el, te-am învăţat tot ce trebuie să ştii despre lut şi sper din inimă că nu nutreşti vreo vină sentimentală în legătură cu asta! Deşi, continuă el, trasând un semicerc pe podeaua cu dale de piatră, cu picioarele sale încălţate în papuci, n-ar strica o vizită *acum*, mai mult decât *înainte*.

— La asta mă gândeam şi eu pe drum încoace. Am luat deja o hotărâre, nu chiar ca una din alea pe care le iei de Anul Nou, admise William conciliant.

— Dragul meu, glumesc! Nu ţi-ai dat seama? în fiecare zi în care mă aşez la roata mea, ştiu exact unde te afli, pentru că amândoi avem noroi în mâinile noastre şi o imagine a operei finite în mintea noastră!

— Morwenna, începu pe ocolite William.

Şi apoi se opri. Disconfortul lui era evident şi, cu toate că era tentat să glumească în continuare pentru a-i uşura sarcina, Mac ştia că William avea nevoie de mai mult. William avea nevoie de sfatul unui tată. Sau al unei

figuri paterne. Una care ştia într-adevăr ce să-l sfătuiască.

— Aici e greutatea!

Mac gândise asta, dar o spusese fără să vrea şi cu voce tare.

— Poftim? întrebă William care era cu mintea departe – zărise un vas pe care îl făcuse cu ani în urmă. Emailat cu Roşu Aprins.

Pistruii fetei care fredona.

Mac continuă.

— Nu sunt chiar cel mai potrivit să dau sfaturi despre dragoste; n-am avut niciodată o soţie, am avut doar relaţii pasagere cu femei pe care nu le-am iubit, continuă Mac cu o sclipire lascivă în priviri. Dar ştiu cum arată oamenii îndrăgostiţi, cum se comportă. Am văzut asta la tatăl tău cu mulţi, mulţi ani în urmă.

— Cu mama? întrebă William plin de neîncredere.

— Nu, nu. Înainte de mama ta, zise Mac, apoi schimbă repede subiectul. Oricum, am văzut cum arată şi cum se comportă un om îndrăgostit. Tu, William, îmi pare rău să o spun, nu eşti unul dintre ei. De aceea îţi recomand o analiză a clişeului comun.

Mac se plimba prin încăpere cu paşi mari, punctând cu vătraiul din loc în loc, aplecându-şi capul în timp ce se juca cu o sprânceană. Lui William i se părea că seamănă cu un profesor uşor nebun, care ţine un curs. Ca un student mereu atent, aşteptă. Mac îşi ridică brusc capul, privi o secundă tavanul, fără să-l vadă însă, apoi continuă:

— Clişeul comun, fiule. La asta avem nevoie să ne gândim acum. La urma urmei, clişeele evoluează numai dacă sentimentul este încercat, testat şi adevărat. Trebuie să fii rău pentru a fi bun.

Lăsă pentru o secundă fraza suspendată.

— Încheie-ţi contractul – bistroul ăla poate fi ultimul tău contract. Dă-i ei patruzeci la sută, dacă asta te face să te simţi mai bine. Iar apoi eliberează-te de femeia aia. În

cazul ăsta nu există niciun contract care trebuie respectat, dar există o legătură psihologică pe cale de a se transforma rapid într-un nod. În curând te va sugruma complet. Fapta în sine poate părea crudă, dar poţi s-o execuţi cu blândeţe.

William acceptă sfatul şi îşi simţi corpul invadat de un sentiment de certitudine. Îşi luă haina cu un gest de recunoştinţă şi afecţiune sinceră. S-a stabilit o întâlnire pentru o dimineaţă de săptămâna viitoare.

— Dacă protestează sau dacă se smiorcăie, aruncă-i vechea poveste: „dacă iubeşti pe cineva, nu-i lua libertatea”. De regulă funcţionează.

Mac îşi lăsă mâna pe omoplatul lui William şi-i dădu un ghiont prietenesc. În timp ce se îndreptau spre uşă, prelungindu-şi întâlnirea, William înţelese că mai avea ceva să-i spună. Tocmai când Mac se pregăti să vorbească, William îşi dădu pe loc seama despre ce este vorba. Şi era exact momentul în care Mac înţelese că-i fusese ghicită intenţia. Şi totuşi, deşi ar fi putut să găsească pe loc nişte scuze legate de întunericul învăluitor, William rămase pe loc. Aşa că Mac îşi drese glasul.

— Şi tata?

— Tata nu mai este, Mac.

— O spui de parcă ar fi mort!

— Şi nu este?

— Nu, nu este. Şi, deşi uitasem că Crick-howl este în sud-vestul Ţării Galilor, chiar ştiu că tatăl tău acolo e. Şi tu ştii asta.

Opt

Nu numai înfăţişarea lui Carl o lăsase cu gura căscată pe Chloë şi-i pusese în mişcare mecanismele latente ale concupiscenţei; dar mai erau şi stilul şi mai ales vocea sa. Vibraţia tonului cu care a rostit „Salut, Chlo” i-a

atins instantaneu punctul G, căci el era încă învăluit în umbră atunci când l-a auzit. Privind mai atent, observă o siluetă înaltă, mlădioasă, cu părul blond şi ochi albaştri. Un zâmbet generos dezvălui o dantură de un alb perfect, înconjurată de buze catifelate, de un roşu aprins. Zâmbetul era discret, dar atât de atrăgător, abia schiţat în colţul gurii, ceea ce avea ca efect o uşoară închidere a ochiului stâng şi apariţia unei gropiţe în obrazul stâng. Avea o gropiţă şi în obrazul drept, dar mai puţin vizibilă. Chloë simţi pe loc o dorinţă nestăvilită de a-i atinge uşor gropiţele cu vârful limbii. Asta. chiar o nelinişti, dar mâna întinsă a lui Carl o readuse în simţirile care, în mod evident şi destul de stânjenitor, i se cam înflăcăraseră. Ea îi apucă mâna şi o strânse cu însufleţire, remarcând că era caldă, uscată şi netedă şi că încheieturile lui erau splendide. Chiar nu trebuia să se mai uite.

Nici nu ştiu unde să mă uit, Sau cum.

— Sunt Chloë, spuse ea cu o voce dintr-odată răguşită, iar instrucţiunile tale au fost absolut îngrozitoare.

— Ha! Ha! Ha!

El îşi dădu capul pe spate şi izbucni într-un hohot de râs scurt – suficient de lung totuşi ca ea să-i privească atent gâtul masculin, cu mărul lui Adam vibrând atât de seducător.

— Niciodată n-am deosebit dreapta de stânga. La mine acasă, nu-i nicio problemă. Marea-i în stânga, munţii în dreapta.

— Şi cei „câţiva metri”?

— La naiba, acasă la mine distanţele sunt atât de mari, înţelegi? Aici totul e aşa de înghesuit, încât presupun că orice distanţă e doar câţiva metri!

— Ei bine, se pare că am ajuns, că sunt aici! se înduplecă Chloë, mulţumind în taină cerurilor că se află acolo.

— Iar eu sunt încântat să te cunosc, doamnă, zise

Carl, invitând-o către casă cu o plecăciune adâncă.

După întunericul de pe verandă şi din culoarul luminat numai de o geană de lumină care venea de sub o uşă din capătul celălalt, bucătăria cea luminoasă aproape o orbi. Deşi Chloë se simţi privită de mai multe perechi de ochi, nu putea localiza pentru moment pe niciuna dintre ele. Clipi din ochi, iar bucătăria şi fiinţele dinăuntru îi apărură în raza vizuală. I se păru că cei mai mulţi ochi aparţin unor animale şi, în timp ce privea în jur, spionă creaturile ascunse în locurile cel mai puţin previzibile. Dar primul lucru care îi atrase privirile şi îi linişti sufletul a fost imensa sobă Aga care ocupa o parte importantă a bucătăriei şi care scotea zgomotos căldură şi miros de pâine la cuptor, în semn de bun venit. Deasupra sobei, prosoape şi pantaloni de călărie atârnau ca nişte steaguri. Scânteile din ochii tuturor şi strălucirea obrajilor lui Gin Trap o făcură pe Chloë să simtă că primirea festivă fusese făcută în cinstea ei.

Cu timpul, şi-a dat seama că bucătăria arăta mereu aşa. Era sufletul fermei Skirrid End şi răspândea căldură şi tovărăşie pentru că soba nu se stingea niciodată, iar încăperea nu era niciodată goală. I-ar fi putut ridica moralul şi ar fi putut-o încălzi chiar şi în cele mai întunecate dimineţi sau în cele mai reci seri. Dar ea nu era niciodată destul de mulţumită de darurile sale.

În acea primă zi, ochi din toate colţurile şi de la toate nivelurile o evaluară şi îi urară bun venit. O pereche erau ai lui Gin. O altă pereche, afundată într-o faţă brăzdată de anii îndelungaţi de arat, aparţineau unui galez amabil, complet surd, pe nume Dai the Hand[4], care conducea tractorul şi repara lucruri în gospodărie. Ceilalţi aparţineau unor câini şi pisici de forme, culori şi grade de stabilitate mentală diferite. Deşi afară, în curte, alcătuiau o forţă aliată de patrulare prin împrejurimi, subîmpărţiseră

4 Hand – „mână“ (engl.).

bucătăria într-un set de teritorii incontestabile.

Un labrador adormit tresări de sub imensa masă de bucătărie şi mormăi în somn.

(Nu e nicio faţă de masă în carouri. Nu contează.)

Un altul se comporta ca un portar greoi, care era împins cu forţa când trebuia să intre sau să iasă cineva. La fiecare capăt al sobei Aga stăteau nemişcate două pisici negre, identice. În scurt timp se dovedi că aşteptau să apară Jip, un terier Jack Russell, din culcuşul său aflat pe mica poliţă încălzită a sobei Aga. Yap, un alt Jack Russell, dar cu trei picioare, stătea în vechiul scaun Windsor din capul mesei şi era vai de capul celui care s-ar fi aventurat să se aşeze acolo. JR, ultimul Jack Russell, şedea la picioarele scaunului lui Yap şi privea în sus implorând, cu laba stânga din faţă ridicată. Nu era clar dacă acesta era un gest de linguşire ori unul prefăcut, care să-i amintească lui Yap că îi lipseşte laba dreaptă. O mulţime de pisoi care semănau perfect între ei moţăiau pe un vraf de ziare, lângă uşa de la cămară. Un ogar uriaş, cel mai mare pe care-l văzuse vreodată, stătea tolănit în mijlocul camerei, cu oasele şi coastele ameninţând să-i iasă prin pielea cenuşie. O pisicuţă vărgată cu o ureche crestată stătea la capul ogarului şi-i număra vertebrele. Cu aerul că prezidează peste toţi ceilalţi prin judecată, o imensă broască ţestoasă jigărită, cu ochii permanent închişi pe jumătate, şedea pe un teanc de cărţi de bucate.

Deşi iniţial a crezut că s-au adunat cu toţii pentru a-i ura în cor bun venit, în curând, Chloë a înţeles că sosirea ei avusese un impact neglijabil asupra ecosistemului aclimatizat în Bucătărie, în scurt timp, ea deveni martoră la un fenomen care se petrecea de fapt cam de două ori pe zi şi a cărui cauză nu avea să o descopere niciodată. Acest fenomen consta într-o încleştare bruscă şi violentă a scaunelor muzicale (cele mai multe atonale) în care bestiile blănoase se fugăreau prin toată bucătăria. Se

termina la fel de repede cum începea şi totul revenea la poziţia iniţială, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Pisicuţele dormeau, ogarul era mort, piciorul lui JR era ridicat, iar ţestoasa stătea ireverenţios pe cartea Deliei Smith, examinând cu atenţie întreaga scenă. De fiecare dată, Gin privea fiecare animal în parte şi spunea „O regrupare nefericită şi de o foarte mică importanţă”.

Era ignorată în mod intenţionat.

Casa de la fermă nu era nici veche şi nici pitorească. Avea o structură decentă, bine adaptată scopului său. Veranda mare, acoperită, asigura un spaţiu generos de stocare pentru mai multe perechi de ghete pline de noroi şi bălegar; cămara era, mai degrabă, o încăpere în care se putea intra pe de-a-ntregul, cu rafturi dintr-un perete în altul, suficient de late încât să păstreze cantităţi mari de bunuri cumpărate în vrac. (Chloë renunţă la numărătoare când ajunse la a paisprezecea sticlă de Vimto). Lângă cămară se afla o cameră rece unde surplusul de la frigider putea să fie depozitat în condiţii destul de bune şi de igienice (dacă labradorii erau împiedicaţi să intre). După cum am văzut, bucătăria era suficient de mare încât să asigure spaţiu suficient pentru toate fiinţele ce locuiau la Skirrid End, în afara cabalinelor, dar şi pentru a adăposti imensa sobă Aga, care reprezenta unica sursă de căldură şi de apă caldă de la fermă. Regruparea nefericită şi de o foarte mică importanţă provoca adeseori deversarea lichidelor aşezate prosteşte pe masa din bucătărie, precum şi spargerea vaselor care nu erau aşezate cu grijă pe poliţa de lemn de deasupra chiuvetei. Podeaua cu dale mari de piatră, ştearsă mereu cu mopul, era, la rândul ei, extrem de practică. Dormitoarele de sus erau spaţioase, dar aveau ferestre suficient de mici pentru a ţine la distanţă vântul din golf. La parter era şi o cameră de desen, înfrumuseţată cu un regiment de portrete de familie de obârşie îndoielnică, dar încăperea era întrebuinţată numai o dată

pe an pentru Ceremonia Băuturilor de Crăciun de la Ferma Skirrid End. Oricine o cunoştea pe Gin sau vreun membru al echipajului său (biped sau patruped) era invitat să-şi lase încălţările pe verandă şi să guste din cidrul picant făcut în casă şi din plăcinta cu carne, în camera de desen. În şosete.

Gin o însoţi pe Chloë într-un tur al casei, după ce o servi din belşug cu pâine de casă, felii de unt făcut în casă şi bucăţi mari de brânză. Chloë ar fi fost fericită să mai rămână o vreme în bucătărie, cu inegalabilele daruri ale sobei Aga şi ale lui Carl. El zâmbea, înţelegi? Fără întrerupere.

(Cui, mie?

Ţie!)

Va rămâne acolo, Chloë; cu chipul său senin, cu zâmbetul său larg, creând gropiţele acelea care te-au tulburat. Şi asta din cauza ta.

Termină! Plec cu Gin.

— Mi-am amintit, draga mea! Ne-am întâlnit mai demult, iar acum îmi amintesc de tine, spuse Gin în timp ce îi indica lui Chloë un scaun Chippendale dintr-un colţ al băii.

— Nu cred, începu Chloë, scormonind în memorie.

— Ba da, insistă Gin, îndrumând-o către un dressing-room cam ţipător, înfrumuseţat cu creton şi bibelouri chinezeşti fără valoare. Deşi, trebuie să spun, aş fi putut trece pe lângă tine pe stradă – nu că ar fi existat posibilitatea să fim vreodată pe aceeaşi stradă, dacă Jocelyn nu ar fi mediat întâlnirea noastră.

Gin o trase pe Chloë să se aşeze alături de ea, pe un elegant şezlong. Chloë, căreia nu-i trecea prin cap ce să spună, o imită pe doamna Andrews şi-şi aşeză cu eleganţă mâinile în poală, privind împrejurul ei, prin încăpere.

— Oscar! zâmbi Gin, sărind în picioare şi încrucişându-şi braţele la piept, triumfătoare.

Porniră spre dormitorul ei. Cu braţele încă la piept, se căţără cu greutate pe marginea unui pat de mahon incredibil de mare, ca într-o prelucrare pervertită a dansului cazac. În cele din urmă reuşi să urce şi, cu picioarele atârnând, spuse din nou „Oscar”, cu aparentă încântare.

— Oscar? se miră Chloë, care era acum cam la aceeaşi înălţime cu cazacul.

— Draga mea! Calul tău!

— Poftim?

— Calul tău, desigur. Cincisprezece palme, un murg de rasă cu o pată albă pe frunte şi la picioare, cam aşa mi-l amintesc. Obsedat să fie cel mai bun. Mers încântător, sărituri aprige. Oscar!

Chloë rămase uimită şi numai când îşi văzut imaginea uluită în oglinda Queen Anne reveni la realitate.

— Primul meu eveniment monden? spuse ea în şoaptă.

— Într-adevăr!

— Când aveam cincisprezece ani?

— Dacă spui tu.

— Aveai părul negru ca pana corbului?

— Într-adevăr, aşa îl aveam! A devenit cărunt peste noapte, când am aflat că am moştenit acest loc de la fratele meu. De fapt, de când am auzit că s-a Împuşcat în hambar, de cealaltă parte a pajiştii.

Acum Chloë îşi încrucişa la rândul ei mâinile pe piept şi rămase nemişcată, în timp ce i se derulau în minte, ca un film proiectat pe un perete, imagini din tinereţea ei.

— Îmi amintesc de tine, Gin! spuse ea în cele din urmă, în timp ce se urca în pat tot cu braţele încrucişate. Jocelyn te-a adus şi am băut cu toţii whisky în rulota în care se transportau caii!

— Inclusiv Oscar!

— Inclusiv Oscar.

Se părea că etajul îi aparţinea în exclusivitate lui Gin, iar parterul era dedicat întru totul animalelor. Aşadar, Chloë rămase surprinsă să descopere că niciuna dintre încăperile mobilate extravagant de la etajul clădirii nu părea să-i fie alocată. Şi atunci, Chloë află de Pod.

— Te-am băgat în Pod! spuse Gin tare, în timp ce cobora jaluzelele pliante din dormitorul ei. M-am gândit că o să-ţi placă acolo, sus, continuă ea, împingând-o pe Chloë înapoi pe coridor, spre baie. Ţi-aş fi putut da camera liberă de lângă a mea, dar cum sforăi *comme un cocbon*, m-am gândit că ai fi mai în siguranţă şi mai liniştită în pod.

— Cum *ce*? întrebă Chloë cât de politicos putu, gândindu-se că trebuie să fie ceva în franceză, dar nu ceva ce ştia ea.

— Sforăi ca un porc! explică Gin cu calm. *Comme un cocbon*, sublinie ea, în timp ce îi arătă lui Chloë o scară abruptă, ascunsă după ceea ce mai înainte crezuse că este o uşă de aerisire a vreunui dulap din spatele băii.

— Doar să nu uiţi, adăugă Gin cu o sclipire în priviri, să baţi de trei ori înainte să cobori – nu ofer o privelişte prea plăcută în baie şi chiar mai puţin decât atât pe closet.

Rămasă singură, în sfârşit, Chloë contemplă o sticlă de balsam pentru păr lung în faţa băii, înainte de a deschide uşa spre Pod. Scările care duceau într-acolo nu erau mochetate şi păşi pe trepte urcând într-o simfonie de scârţâituri şi bocănituri.

Podul era imens, se întindea pe cel puţin o jumătate de casă, deşi mobila fusese aranjată pentru a împărţi spaţiul şi pentru a crea zone de odihnă. Astfel, în jumătatea mobilată a suprafeţei, grinzile fuseseră vopsite în verde închis, iar plăcile dintre ele cu galben-pal de ciuboţica-cucului. Erau un luminator şi o lucarnă cu draperii scurte, încărcate cu un imprimeu floral în nuanţe pastelate. Bătaia vântului le umfla şi le lăsa apoi să cadă la loc. (în martie, urma ea să afle, rareori ating tocul

ferestrei, vântul ridicându-le constant la nouăzeci de grade faţă de ramă.)

Îşi fixă privirile asupra unui pat vechi de fier aşezat într-un colţ, cu un covoraş decorativ la picioare. Alături se afla o măsuţă de toaletă stil Regency şi un taburet acoperit cu o husă cu volane din acelaşi material ca draperiile. În centrul podelei, o blană de oaie zăcea întinsă, ca un martir. Un vechi dulap din seria C.S. Lewis trona imobil în mijlocul încăperii, aliniat cu prima grindă vopsită. Chloë îl deschise şi păşi înăuntru, zdrăngănind umeraşele din lemn şi inhalând mirosul de naftalină, între şifonier şi scară, se afla un fotoliu uzat pe care era atârnat un pled scoţian. Avea un aer conspirativ, îmbietor şi se dovedi a fi extrem de confortabil când se cufundă în el pentru a-l încerca., în acea noapte, Chloë s-a scuzat după cină, după spălarea vaselor şi înainte de a începe o sesiune de Monopoly. Surprinsese de mai multe ori privirile lui Carl în timpul mesei şi pentru că stomacul i se urcase în gât de fiecare dată, şi-a dat seama că nu poate mânca decât foarte puţin. El ştergea vasele pe care ea le spălase şi, deşi el încerca să facă o conversaţie agreabilă, spre disperarea ei, se pomeni că nu e-n stare să zică mai mult decât unul două cuvinte ca răspuns. De fiecare dată când simţea că e gata să spună o frază mai lungă, îi privea încântătoarele încheieturi şi rămânea înţepenită la „Chiar?” sau „Oh?” sau, şi mai rău, piuind un fel de chicotit. Aşa că apelă la scuza legată de călătoria lungă cu trenul şi cu calul şi entuziasmul de a fi făcut toate astea pentru a merge devreme la culcare şi urcă în grabă în pod, iar apoi în pat, cu caietul de însemnări la îndemână.

Ajunsese pe la jumătatea unei scrisori către Peregrine şi Jasper (în care îl menţionă pe Carl, în treacăt, o dată sau de două ori), când simţi o anumită mâncărime care nu putea fi atribuită cearşafurilor fine din buryibac şi nici plăpumii din puf în carouri, cu care era învelită. Era

ceva între acestea. Ceva greu şi aspru. Trase plapuma deoparte. Desigur. Acolo, drept în faţa lui Chloë, se afla un vechi pled neozeelandez care trona cu aroganţă. Făcut pentru cea mai rece şi cea mai umedă vreme. Făcut pentru caii care trăiesc afară în câmp, iarna. Suprafaţa impermeabilă de deasupra pânzei verzi pătrundea prin învelişul lânos şi prin cearşafurile de bumbac. Preţ de o clipă, Chloë rămase nemişcată, cu o falcă picată marca Skirrid End, acum perfecţionată. Încet, un zâmbet îi lumină chipul. Mirosi pledul şi se convinse că e destul de curat, se simţea doar un vag miros al celui care îl folosise odinioară. O întoarse astfel încât partea căptuşită cu lână ajunse deasupra, trase plapuma de puf la loc şi alunecă din nou în culcuşul cald.

— Foarte rezonabil, explică ea Podului, atât de cald şi de comod. Ca un gândac într-un pled neozeelandez!

Va termina mâine scrisoarea. Simţea o oboseală plăcută şi reflectă asupra aluziei melancolice la ceva din Noua Zeelandă care îi ţinea de cald la noapte, până ce somnul o învălui, şi adormi profund, fără vise, în căldură, până când zorile se vor ivi prin luminator în ziua următoare.

Domnul şi doamna Andrews o protejau, de această dată sub forma unei cărţi poştale, o reproducere de la Galeria Naţională. Erau ei, dar erau foarte mici şi, cu cât mai de aproape se uita la ei Chloë, cu atât mai mult se dezintegrau în puncte, lucru care o neliniştea într-o oarecare măsură. Puse cartea poştală în colţul ramei oglinzii de la măsuţa de toaletă, astfel încât cei doi o puteau supraveghea de la primul moment al dimineţii până la ultimul moment din noapte. În acest fel, ei erau acolo.

Nouă

Barbara lovi cu copita din spate şi îşi înţepeni

picioarele din faţă. Aproape că-i ieşea fum pe nări şi-şi strânse buzele, astfel încât scoase un zgomot pe jumătate răget, pe jumătate strigăt pătrunzător, care o făcu pe Morwenna să tresară în timp ce încuia portiera. Când ajunse la urechile ei, un sentiment de spaimă şi de slăbiciune îi pătrunse şi i se fixă în stomac. Privi înspre Barbara, care îi aruncă o privire de gheaţă, încărcată de ură. Deşi deschisese portbagajul pentru o dublă verificare, ştia că, din păcate, nu avea în maşină niciun biscuit şi nicio legumă. Nicio bucăţică. Nicio fărâmă. Nicio boabă de fasole.

Morwenna decise să poarte o conversaţie politicoasă, dar asta nu a făcut decât să irite şi mai mult capra. Linguşeala era singura opţiune care-i mai rămăsese.

— Ho! Barbara! Ce căpriţă bună eşti tu. Dar ce drăgălaşă eşti, nu-i aşa?

Barbara lovi din copită.

— Ascultă, n-am nimic în buzunare. A fost o neglijenţă din partea mea. Ce-ai spune dacă m-aş revanşa? Data viitoare.

Barbara se pregătea să o asigure că nu va mai exista o dată viitoare.

Pe măsură ce Morwenna se apropia, uşor aplecată şi cu mâna dreaptă întinsă, gesticulând ciudat, nesigur, cu degetele, Barbara începu să sară şi să se mişte agitată ca un boxer în ring. La doar câţiva metri de ea, Morwenna se opri şi se îndreptă de spate, cu mâinile în şolduri.

— Tu, spuse ea păşind agresiv către Barbara, nu eşti decât o capră.

Nu luase în calcul totuşi faptul că era o capră furioasă, iar când animalul o împunse, o muşcă şi o lovi cu picioarele, aproape concomitent, Morwenna se dezechilibra brusc. Încercând disperată să-şi recapete suflul, ea se lăsă să cadă cu zgomot pe pământul jilav, acoperit cu fire sporadice de iarbă, care mai atenuară

lovitura. Triumfătoare, Barbara îi întorsese spatele şi se uşură, behăind cu mândrie. Morwenna îşi apăsă uşor mâna pe coapsă şi tresări de durere. De îndată ce-şi recăpătă suflul, se ridică cu grijă şi se îndreptă încet către maşină. Cu toată demnitatea care-i mai rămăsese, fără să privească înapoi.

— O capră, mormăi ea cu faţa îngropată în gulerul puloverului său gros.

Îşi dăduse jos ciorapii şi-şi ridicase fusta, scoţând la iveală o dâră de un roşu închis amestecat cu bleumarin. O crustă de sânge uscat. Piciorul ei tremură uşor, dar îşi spuse că asta se datorează aversiunii sale faţă de dezinfectant, de infecţie, de ai-încredere-în-mine-pentru-că-sunt-doctor. Pe de altă parte, se datora şi faptului că doctorul acesta era extrem de chipeş.

— O capră ţi-a făcut asta, doamnă Saxby? o întrebă el încet, în timp ce-i ţinea genunchiul şi-i îndoi piciorul.

Mâinile sale erau calde, puternice şi fără păr.

— Domnişoară, replică ea scoţându-şi faţa prin gâtul puloverului ei. Şi da, a fost o capră.

— Un ţap?

Ha! într-adevăr, *un ţap*.

— Nu. O capră animal de companie.

— Dumnezeule!

— Care nu este a mea.

— Nu mă surprinde! spuse el lăsându-i jos, cu grijă, piciorul şi reflectă ducându-şi degetul arătător la buze. Înţeleg din fişa dumneavoastră că nu aţi făcut nicio injecţie antitetanos. De fapt, nu avem nicio fişă de-a dumneavoastră din ultimii şapte ani, adăugă el, privindu-i faţa şi văzând cum încolţea anxietatea, adânc, în spatele privirilor defensive.

El observă de asemenea şi strălucirea din ochii ei şi simţi, pentru prima oară după multă vreme, un fluture în stomac. Zâmbi.

— Fie aţi fost perfect sănătoasă, fie aveţi o inerentă lipsă de încredere în medicină, ca profesie!

Morwenna izbucni într-un râs agitat şi apoi se retrase din nou în gura puloverului său.

— O să vă facem o injecţie antitetanos. Şi nişte analize mai amănunţite.

Morwenna se pierdu de tot.

— Dacă vă face să vă simţiţi mai bine, şi eu mi-am făcut analizele săptămâna trecută, o asigură doctorul.

Morwenna se întrebă de ce oare. Arăta perfect în formă. Arăta, de fapt, de-a dreptul splendid.

— La vârsta noastră, continuă el revizuind însemnările despre ea, este la fel de important ca service-ul maşinii.

Nu cred că mi-am dus vreodată Fiatul la service.

— Poftim?

— Nu-mi amintesc când mi-am dus ultima oară maşina la service, mormăi Morwenna.

— Ei bine atunci, râse el forţat, să sperăm că nu vom găsi în dumneavoastră ceea ce cu siguranţă se ascunde în spatele capotei!

Morwenna îl privi sobru:

— Dar maşina funcţionează bine. Tuşeşte un pic, scârţâie pe ici, pe colo şi nu suportă dimineţile reci. Oh, Dumnezeule, spuse ea începând să vadă metafora, exact ca mine!

— Şi ca mine, îşi exprimă el regretul, destul de fericit.

— Dar de ce să cauţi nod în papură acolo unde nu este cazul?

El se lăsă pe spate în scaunul său şi o privi cum îşi frământă degetele, adâncită în gânduri, şi se întrebă cum ar putea să-i prelungească prezenţa bine-venită în cabinetul său medical.

— N-aţi prefera să aflaţi mai întâi dacă este cazul,

înainte să vă pomeniţi în mijlocul problemei?

Morwenna îl privi contemplativ pe doctor din spatele gulerului, pe care îl ţinea tras în sus până sub nas.

— În fine, ce implică aceste investigaţii? spuse ea repede prin vizorul de lână.

— Inima, sângele, greutatea, plămânii, sânii – nimic complicat. Dacă doriţi, pot să vă consult înaintea vaccinului.

N-o pot lăsa să plece – trebuie să obţin măcar un zâmbet de la ea.

Morweena privi pe geamul cabinetului, spre plajă. Un cuplu vârstnic plimba o pereche de şoricari, iar doi copii se jucau plini de energie; auzea râsul lor vesel în timp ce alergau. Muşchiul coapsei îi tresări, iar mintea i se înceţoşă.

— OK, spuse ea timid, cu privirea pe geam, dar astăzi voi face doar vaccinul. Şi repede! înainte să fug.

Îşi scoase chipul din pulover şi îl fixă pe doctor cu un zâmbet nu foarte ambiguu.

Chloë era deja de o lună la Skirrid End şi avea deja febră musculară de la călărit care să dovedească asta. Fusese de asemenea muşcată de două ori şi călcată adeseori, dar nu de capre. Începuse să aibă bicepşi bine definiţi şi coapse mai ferme, ca semne ale noului său stil de viaţă, căci în fiecare dimineaţă curăţa grajdul pe la şapte treizeci, iar apoi, douăsprezece ore mai târziu, pregătea culcuşul pentru opt cai şi umplea cu apă de două ori atâtea găleţi, de două ori pe zi. Îi plăceau schimbările pe care viaţa la ţară i le adusese corpului ei; chipul său pierduse nuanţa palidă de Islington, iar plămânii se bucurau de aerul curat. Mâinile ei au devenit ceva mai groase, cu unghiile mai scurte, dar, pentru că le păstra curate şi îngrijite, nu erau deloc neatrăgătoare. Culoarea sănătoasă din obraji se datora, pe de o parte, vremii răcoroase, pe de altă parte, pasiunii pe care o dezvoltase

pentru Carl. Cu toate acestea, buzele sale erau puţin crăpate şi era ferm convinsă că nu sunt bune de sărutat. Cu fiecare zi care trecea, Care i se părea din ce în ce mai chipeş şi ajunse să i se pară absurd ca un bărbat să fie atât de frumos.

(şi amuzant, şi bun!) să-şi dorească vreodată (şi inteligent şi manierat!) să-i sărute buzele crăpate.

În fiecare zi, când se trezea, se simţea plină de vitalitate, iar seara, era cuprinsă de o oboseală sănătoasă. O stare generală de bine. Era mai sănătoasă şi mai fericită decât oricând şi uneori se întreba dacă are rost să-şi mai bată capul cu restul Regatului Unit. Ar fi mulţumită să-şi petreacă restul vieţii aici, în Ţara Galilor. Lucru lesne de înţeles, dat fiind că este ocrotită şi în deplină siguranţă – ca parte integrantă a unei gospodării –, iar fericirea rezultată defineşte faptul că gospodăria respectivă reprezintă căminul ei. Sau ceva pe aproape.

Conversaţia era plasată pe un plan foarte diferit de cel cu care se obişnuise Chloë în anii precedenţi, în care fusese legată de Londra. Nimeni de la Skirrid End nu o ştia pe Anna Recksick şi nici nu avea habar dacă există o mare diferenţă între un al treilea prim-solist şi primul prim solist şi nu ştia ce e un tutu. Concertele de pe South Bank puteau fi distractive, dar la cincisprezece lire biletul, era absurd! Metroul părea extrem de necivilizat, iar Islingtonul avea nevoie de verdeaţă şi de mai mult cer. Prin vocea sa colectivă, Skirrid End considera nivelurile de zgomot, murdărie şi decadenţă ale capitalei ca fiind intolerabile, de neconceput şi despre care nici nu merită să discuţi.

În schimb, spre încântarea lui Chloë, la Skirrid End se vorbeşte despre pământ, vreme şi animale, cu pauze în care se spun glume deocheate şi au loc discuţii aprinse despre al cui e rândul să fie bancher la Monopoly. Chloë izbucni chiar în hohote de râs eliberatoare în momentul în care auzi de „Regruparea nefericită şi de o foarte mică

importanţă”.

Zilele trec într-o rutină lejeră, ceea ce-i oferă o siguranţă interioară lui Chloë. După ce-şi isprăveşte curăţenia în grajd, ea se întâlneşte cu Carl şi Gin în bucătărie pentru a discuta despre programul zilei. Prânzul este cu autoservire, mănânci când ţi-e foame. Ceaiul are regulile lui, cu pâine, unt şi prăjitură cu fructe din care mâncau cu toţii în bucătărie, în afară de ogar, care e cam mofturos la mâncare. Cina este delicioasă şi invariabil gălăgioasă, urmată de sesiuni de Monopoly pe viaţă şi pe moarte. (La Skirrid End nu există televizor şi o bună parte din literele de la Scrabble au fost mâncate de-a lungul anilor de ogar, deşi asta nu împiedica organizarea ocazională de maratoane.) Dai, care se dovedeşte a fi un risipitor fără nicio noţiune de investiţie, se retrage de obicei pe la nouă, iar Gin, care mizează aproape totul pe un hotel din Park Lane, se retrage la scurt timp după aceea.

Chloë şi Carl rămâneau invariabil să petreacă o delicioasă oră şi ceva împreună, timp în care îşi făceau ciocolată caldă şi vorbeau vrute şi nevrute, uitând complet de Monopoly. El îi spuse că se află într-o călătorie şi că în primăvară va pleca de acolo. Ea îi povesti la rândul ei că şi ea călătoreşte. Serios, într-un fel. Şi ea tot în primăvară avea să plece. El îi stârni apetitul pentru Noua Zeelandă, iar ea îi dezvălui unde să nu se ducă la Londra. El credea că ar putea să renunţe totuşi la a vedea Londra.

— Oricum, voi vedea Parisul şi Edinburgh.

Fiecare dintre ei a aflat care sunt filmele preferate ale celuilalt („Pe bune? Şi mie-mi place!”). Şi mâncarea. Şi culoarea favorită. Şi cartea („Trebuie s-o citeşti!*). Vorbeau cu lejeritate despre viaţa lor de dinainte, dar amândoi simţeau dorinţa să-şi trăiască clipa şi să se bucure de prezent. Din cauza anilor pierduţi în compania lui Brett, Chloë uitase cum se flirtează şi credea că buzele

ei crăpate nu sunt oricum bune de sărutat, dar începu să descopere că era extrem de relaxată în compania lui Carl, cu care discuta liber despre orice. El o adora pentru asta şi, de asemenea, o găsea atrăgătoare. Credea că ea are cel mai frumos păr pe care îl văzuse vreodată, iar pistruii ei deveniră în curând subiectul ultimelor sale gânduri nocturne, târzii. Dar nu-i spuse acest lucru. Oh, nu. Un timp şi-a dorit cu disperare să o sărute, dar, pentru că nu vedea niciun semn din partea ei, presupuse că trebuie să se limiteze la o relaţie amicală. La urma urmei, oricum până la primăvară mai sunt două luni, după care fiecare merge pe drumul său.

De câteva ori, simţise literalmente pe vârful limbii nevoia să o sărute. Odată a dat peste Chloë, care curăţa frâiele în camera cu hamuri, fredonând încetişor, în acelaşi timp cu pendula; şi începu şi el să fredoneze armonios, cu sinceritate, înainte să izbucnească în râs, iar Chloë îi îndesă buretele cu săpun pentru şa între cămaşă şi spate. Apoi, a mai fost odată, când Desmond o aruncase dintr-o săritură de-a lui spectaculoasă, marca „una mare”, iar ea reveni în curte murdară de noroi, plină de vânătăi şi de mânie. Lui Carl i se păru că arată fabulos, atât de sălbatică şi cu părul răvăşit de vânt („Ca tipa aia, Cathy, din *la răscruce de vânturâO* şi ar fi sărutat-o chiar acolo, aşa cum era, plină de noroi, dacă nu i-ar fi întrerupt Gin cu o pătură şi cu întrebarea „Dar Desmond este bine, totuşi?”. Şi mai recent, Chloë făcuse nişte biscuiţi care se topeau în gură şi erau atât de dulci, încât Carl, convins că şi buzele ei trebuie să fi fost la fel de dulci, era gata să facă un salt până la ele, când o bruscă şi nefericită mişcare se produse în bucătărie, pe neaşteptate.

În fiecare zi, Care regreta în sinea sa faptul că rareori o putea găsi singură pe Chloë. Iar când o găsea singură, era pentru puţină vreme, prea puţină pentru drăgălăşenii şi îmbrăţişări, pentru a se potoli şi a se săruta

de-a binelea.

Luminile se stingeau de regulă pe la ora zece. Carl se îndrepta către încăperea de deasupra camerei cu hamuri, iar Chloë se căţăra până în Pod. Uneori, din întâmplare, ea îl zărea de la fereastra dormitorului. Dacă el n-o zărea, ea se retrăgea rapid pentru a reveni să privească iscoditor, când numai se mai domolea. Dacă el o zărea, ea îi făcea cu mâna nonşalant şi trăgea draperiile cu o mişcare blazată. În fiecare noapte, ea privea grinzile verzi şi-şi ţuguia şi contracta buzele în aşteptarea momentului în care crema Vaseline îşi făcea efectul, iar gura ei era pregătită pentru sărut.

La momentul respectiv, niciunul dintre ei nu se gândise la mai mult decât la o atingere reciprocă a buzelor. Pentru amândoi, această evadare părea pentru moment atât de greu de realizat, încât nu putea duce decât la o noţiune intangibilă şi oarecum ireală, ascunsă în străfundul minţilor lor. Un sărut ar fi, pentru moment, suficient. Dar când? Şi cum, la naiba?

Zece

Zilele lui Chloë se desfăşurau în jurul cailor şi al nevoilor acestora. Înainte şi după prânz, se afla în şa timp de câteva ore, activitate pe care o întrerupea cu ţesălatul cailor, curăţarea hamurilor, cârpitul pledurilor şi umplerea găleţilor cu apă. De cele mai multe ori, lua şi copiii, înnebuniţi după ponei, la o hoinăreală civilizată şi aceştia îi rămâneau veşnic recunoscători (dar asta numai cu permisiunea lui Desmond). Uneori Gin o trimitea să călărească spre pădure, în jos, spre râu ori în sus, pe deal.

— Doar să verificăm dacă totul e în regulă, îi spunea ea lui Chloë.

Când se întorcea din aceste plimbări, Gin o întreba:

— E totul în regulă?

La care Chloë se învăţase să răspundă:

— Totul e bine.

La început încercase un raport mai detaliat, despre malurile râului şi despre puieţi, dar privirea împăienjenită a lui Gin îi indicase destul de clar că nu era atentă.

Astăzi, grajdul era curat, iar Chloë şi Carl încă nu-şi reveniseră după o sesiune de aruncat bălegar la grămadă (după care niciunul nu era bun de sărutat), când apăru Gin şi îi servi cu ceai în încăperea cu hamuri şi se apucă să le vorbească despre restul zilei.

— Aveţi ceva împotrivă să daţi o fugă la Abergavenny? E zi de târg şi e o ocazie pentru tine, Care, să vezi dacă există vreo orfertă viabilă în comerţul de furgonete sau dacă găseşti vreo rulotă cu care intenţionezi să traversezi Europa. Chloë, mă gândeam să te rog să cumperi câteva lucruri de la fierărie pentru cursa de cai de mâine. La naiba, mâine e sâmbătă, nu-i aşa? Aşa trebuie să fie, dacă azi e zi de târg.

— Nu vii cu noi? întrebă Carl.

— Nu, se pare că voi avea o migrenă astăzi. Chiar vreau să-l izgonesc pe Dai pe terenul din deal, aşa încât să mă pot odihni în linişte. Luaţi Land Roverul. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, luaţi-l şi pe JR!

Dai se află pe terenul din deal. Gin s-a autoexilat cu durerea ei de cap bianuală. Care şi Chloë au fost trimişi la Abergavenny. Doar ei doi. E adevărat, şi cu JR, dar pe acesta îl păcălesc cu succes, dându-i ciocolată.

Împreună, singuri, în sfârşit.

O excursie la Abergavenny nu era chiar o bucurie. Către Monmouth poate; către Aber era mai degrabă o corvoadă. Cu toate acestea, astăzi, Chloë şi Carl erau recunoscători pentru obişnuitele blocaje în trafic, precum şi pentru natura imprevizibilă a Land Roverului, care îi condamna să petreacă mai mult timp alături, unul lângă altul.

— Of! Se pare că ne blocăm din nou! Aşteaptă şi ai să vezi!

— Gata! Doi, trei – acum!

— Bravo, JR! Ia-l de pe bord, Chlo. Nu văd nimic!

Din momentul în care au plecat de la Skirrid End, au încercat să-l înduplece pe JR să-i asculte, momindu-l cu diferite mărci de ciocolată. Jack Russell-ul arată acum mai degrabă verde şi refuză oferta finală. Asta le permite lui Chloë şi Carl să descopere că împărtăşesc o adevărată pasiune pentru obişnuitele batoane Mars. Sunt extrem de încântaţi de coincidenţă.

— Nu pot să cred că batoanele Mars sunt şi preferatele tale! Nici măcar nu mă dau în vânt după ciocolată! adăugă Chloë.

— Mda! răspunse el tărăgănat, în timp ce sugea glucoza şi o dezlipea de pe dinţi. Nici eu nu sunt un fan al ciocolatei. Dar din când în când, mi se face o poftă grozavă de Mars şi sunt pierdut.

— Poţi s-o mai zici o dată, zise Chloë sucindu-se pe locul ei.

— Ce? întrebă Carl, luându-şi privirile de la drum.

— S-o mai zici o dată, sublinie Chloë apucând volanul maşinii pentru a evita şanţul, adică faptul că amândurora ne place ciocolata asta!

— Batonul Mars?

— Da, atonul ars! îl imită Chloë încântată.

— Batonul Mars?

— atonul ars!

— La naiba, Chlo, zâmbi Carl, eşti cam ciudată, dar… Iisuse! Land Roverul va pierde viteză din nou. Ţine-l pe JR de data asta!

După ce s-au învârtit de două ori de jur-împrejurul Abergavenny căutând un loc de parcare, şi-au croit anevoie drum împreună prin mulţime, apoi s-au despărţit pentru a-şi îndeplini sarcinile individuale. Care porni în

căutare de maşini combi, cum numea el rulotele, ceea ce, fără intenţie, o înnebunea pe Chloë; Chloë îl luă pe JR şi se duse să cumpere scobitoare, piepteni pentru coamă şi alte accesorii potrivite pentru premiile cursei de cai.

Evident că nici unuia nu-i stătea mintea la ce avea de făcut. După o discuţie îndelungată cu un vânzător care ar fi putut la fel de bine să facă reclamă la Brylereem, precum şi la maşini second-hand, Care luă o decizie.

— Mă interesează, amice, o să mă gândesc la asta. Dar mai întâi mă duc să o sărut pe Chloë.

Chloë căuta încoace şi încolo, oprindu-se să studieze nişte dârlogi cu inel din vulcanit, în timp ce nările i se umplură de mirosul dumnezeiesc al unei şei pentru dresaj, când, deodată, simţi că este apucată din spate şi răsucită. Nici n-a observat cum cădeau din cârlig curelele pentru cai în jurul lui JR şi nici nu auzi clinchetul zecilor de scobitoare care se prăvăliră pe podea. Ea uită de frâiele care cădeau de pe pereţi şi nici nu observă că şaua de dresaj aluneca lent din suportul său. Tot ce ştia era că acum Carl o săruta, iar lumea putea să mai aştepte. Cerurile l-au trimis, mulţumesc, Doamne. Înconjurată de mirosul de piei care-i plăcea cel mai mult („La naiba, Chlo! Şi mie-mi place!”), era sărutată cu pricepere de alesul ei Adonis, în mijlocul articolelor de echitaţie. Raiul nu mai era un mister, nu putea să fie altfel decât aşa.

Lipită de perete, în timp ce dărâma o întreagă colecţie de căpestre, Chloë primi cu bucurie piciorul lui Carl între picioarele ei şi îl încălecă inconştient, cu blândeţe, în timp ce-l săruta. Îi simţi erecţia prin jeanşii lui şi ai ei, chiar deasupra apendicelui, şi-şi spuse că poate chiar să facă peritonită, oricum nu i-ar mai păsa. Îşi trecu mâna prin părul lui spre ceafă şi simţi cum i se făcea pielea de găină şi se umezea la atingerea ei. Asta o înfioră. Se simţea de-a dreptul mândră. Care scotea sunete pe care Chloë nu le mai auzise niciodată la un bărbat. Înghiţea în

gol şi scotea gemete spontane estompate de intensitatea cu care îi lucrau buzele. Începu să audă sunete similare cu o octavă mai sus.

Eu sunt!:.: ...;!?

— Este involuntar.

Cred că fata asta nu a mai fost sărutată de o bună bucată de vreme, gândi Carl în timp ce-şi strecura limba între obrajii şi dinţii lui Chloë, dar, frate, sărută al naibii de bine!

Asta înseamnă sărutat, gândi Chloë, sorbindu-i limba adânc în gura ei. Brett făcea ceva complet diferit în toţi anii ăştia, ceva oribil, cam ca o şopârlă.

Jones Piuneză, după cum era cunoscut, nu ar fi avut nimic împotrivă ca doamna şi mândrul ei să se sărute toată ziua, dacă n-ar fi fost chicotelile fetelor care-l implorau să le lase să se bucure de mărfurile lui. Îşi drese glasul, iar Carl o sărută pe Chloë şi mai intens. Continuă să facă „Hmm! Hmm!” cât mai nonşalant cu putinţă. Chloë îi muşcă buza de jos şi apoi îl trase strâns spre ea, sărutându-l şi tachinându-l şi mai tare. Jones Piuneză ridică arătătorul către fete, parcă pentru a spune: „Un minut: vă rog!” şi scoase un fluierat vesel. JR o luă alene către el de sub un mănunchi de dârlogi, dar mâinile lui Carl se strecurară prin părul lui Chloë pentrfl a coborî pe spatele ei, poposind la baza şirei spinării.

Sau deasupra fundului ei, gândi Carl, mereu optimist. Când mâinile lui Carl se aventurară jucăuşe peste fesele lui Chloë, dându-i un imbold nesăbuit, Jones Piuneză simţi că lucrurile se încingeau un pic prea tare, Pentru un magazin de echipament de călărie. Pentru miezul zilei. Pentru Abergavenny, Dumnezeule!

— Avem zece scobitoare, deci? strigă el cu cel mai dulce zâmbet posibil.

Chloë şi Carl se smulseră din îmbrăţişare şi se pomeniră într-un magazin de echipament de călărie din

Abergavenny, la ora prânzului. Jones Piuneză rânji. Carl se dădu repede după un munte de păturи stivuite în spatele lui, pentru a-şi ascunde erecţia. Chloë se aplecă pentru a-şi ascunde roşeaţa din obraji şi culese cele zece scobitoare dintre frâiele încurcate.

— Şi zece piepteni pentru coamă, vă rog, spuse ea cu voce răguşită, fără să îndrăznească să-l privească în ochi pe bărbat.

— Poftim zece piepteni pentru coamă! spuse Jones Piuneză. Altceva?

— Vaselină pentru copite şi sfoară împletită, vă rog. Mulţumesc. Foarte mult.

— Cu plăcere, doamnă!

— Da, mormăi Chloë cu privirile aţintite spre JR, îndoindu-se că mai poate fi văzută ca o doamnă acum.

Ieşi în goană spunând:

— Mda, mulţumesc, la revedere.

— Doamnă! strigă Jones Piuneză când ea ajunse la uşă. N-aţi uitat nimic?

Chloë privi speriată. Piepteni pentru coamă. Scobitoare. Vaselină. Sfoară împletită. Nu lipseşte nimic. Clătină din cap cu genele plecate. Jones Piuneză făcu un semn din cap înspre stiva de păturи fără a privi într-acolo şi fără să înceteze să zâmbească.

Care!

Din fericire, Care putu să iasă fără probleme. El şi Chloë ieşiră din magazin cu o avalanşă de gratitudine efuzivă şi cu un mers cât de elegant şi de drept erau în stare. Au continuat să meargă astfel până la colţul străzii, unde au izbucnit în hohote de râs până la lacrimi şi până au început să-i doară muşchii faciali.

Călătoria înapoi către Skirrid End era copleşită de supărările unei zile petrecute la Abergavenny. Dar acum, fiecare blocaj în trafic era o minunată ocazie pentru un nou sărut. Şi de ce să nu oprească Land Roverul? N-au mai luat

prânzul, pentru că erau prea ocupaţi să-şi folosească gurile pentru alte lucruri. Carl a abandonat cu bucurie căutarea de furgonete, pentru că o plimbare prin grădinile Linda Vista era o propunere mult mai atractivă. Acolo, pe o bancă situată pitoresc către priveliştea oferită de pajiştea castelului, spre râul Usk, au continuat să se sărute. Chloë declară că e o cură chiar mai bună pentru buzele ei crăpate decât crema Vaseline.

— Dar am nevoie de o doză zilnică, imploră ea.

— Dimineaţa şi seara?

— Şi la amiază!

— Şi la amiază.

Era cumplit de frig. Era februarie, la urma urmei. După-amiaza târziu. Eforturile slabe ale soarelui erau înghiţite acum de un cer cenuşiu. Nasurile le curgeau, iar frigul le cuprinse muşchii feţelor făcând ca bărbiile să le tremure, iar datorită spasmelor ocazionale ale muşchilor faciali îngheţaţi săruturile deveneau şi mai interesante.

La întoarcere, descoperiră un Skirrid End nefiresc de liniştit. Tractorul era tras pe dreapta şi toate moţăiau în pace, în bucătărie. Mergând pe vârfuri până în capătul scărilor, putură auzi hârâitul slab al sforăitului porcin al lui Gin şi înţeleseră că totul era în regulă. Hrăniră şi adăpară caii, le aşternură paie şi îi acoperiră cu pături. Se furişară în camera cu hamuri pentru un sărut blând, de noapte-bună şi se despărţiră pentru a merge fiecare la culcare. Amândoi se simţeau epuizaţi şi totuşi destul de aprinşi. Buzele le erau umflate. Carl se domoli masturbându-se viguros în faţa oglinzii, în cinstea lui Chloë. La rândul ei, Chloë se descărcă scriindu-le cu detalii amănunţite lui Peregrine şi Jasper.

Chiar înainte de a stinge lumina, trase la o parte draperiile. Care, cu pieptul pe jumătate dezvelit, o aştepta. Ea îşi trecu limba peste buze şi nu mai simţi niciun semn de asprime. Un miracol. Îşi roti limba prin gură şi simţi

ceva nefamiliar. Gura altcuiva. Dorinţa altcuiva. Dorinţă. Nefamiliar. Delicios.

Care îi transmise un sărut; cast, dar garnisit cu o tentă amoroasă. Ea îşi înclină capul şi zâmbi larg. Trase draperiile cât de încet era în stare, apoi se urcă în pat cu un rânjet prostesc pe faţă. Cu un suspin, îşi închise imediat ochii şi se bucură de liniştea de dinaintea somnului. Nu avusese nici timpul şi nici cheful necesar pentru a-şi peria părul şi pentru a discuta cu familia Andrews. De fapt, nu îndrăznea.

Unsprezece

— Peregrine, iubirea mea, unde eşti?

Jasper îşi lipi urechea pe stâlpul de la baza scărilor şi aşteptă.

— Sus, aici! veni răspunsul cu voce slabă.

— Sus *unde*, mai precis? strigă Jasper cât putu de răbdător.

— Sus, sus, sus! cântă Peregrine, chiar în vârf.

— O, Doamne, spuse Jasper în timp ce urca scările ţinându-se cu o mână de balustradă, iar cu cealaltă susţinându-şi şoldul bătrân, iar blestematele alea de rochii!

Spre uşurarea sa, îl găsi pe Peregrine în siguranţă, în pantalonii săi de catifea reiată, manipulând cu veneraţie un serviciu de ceai Coalport. Ridică un vas delicat pentru lapte, în semn de bun venit.

— Uite ce-am găsit! E divin! Nu-i aşa că ceaiul Darjeeling First Flush ar avea un gust fără pereche în aceste ceşti încântătoare?

— Ceaiul Darjeeling First Flush, spuse Jasper cât de auster putu, este într-adevăr fără pereche. Costă aproape treizeci de lire juma de kilogram!

Peregrine se îmbufnă foarte drăgălaş.

— Dacă nu putem avea nici măcar un strop de lux – noi, la vârsta noastră şi în această etapă a vieţii – atunci ce ne mai rămâne? Aş putea la fel de bine să-mi dau sufletul chiar acum, dar şi să mă bucur de pliculeţele Typhoo în puţinele zile ce mi-au mai rămas.

— N-o mai face pe eroina tragică, spuse Jasper. Ştii că mai degrabă n-aş mai bea deloc ceai decât să renunţ la FFD! Ia uite aici, uite ce am primit! spuse el fluturând un plic deasupra capului.

— Ştampila poştei? ţipă Peregrine, strângând cu ambele mâini zaharniţa.

— Ghici!

— Gwent?

— Exact-amente!

Aşezaţi, în poziţii perfect studiate, cu câte o ceaşcă goală şi o farfurioară, Jasper şi Peregrine savurau scrisoarea lui Chloë. Părea potrivit ca, de vreme ce ea scrisese scrisoarea din Pod, ei să se instaleze comod în mansarda lui Jocelyn, pe o sofa de două locuri, veche, dar dezarmant de rezistentă, acoperită cu o husă de protecţie împotriva prafului. Imaginându-şi-o pe Chloë ghemuită sub pătura ei neozeelandeză, îşi traseră şi ei pe genunchi un vechi pled scoţian şi îşi aşezară în poală ceştile chinezeşti, ca pe nişte comori.

— *Salut, voi doi*, cântă Jasper în falset.

Peregrine îi luă scrisoarea şi punându-şi pince-nez-ul exact acolo unde trebuia să-l pună, începu să citească.

— Sper că sunteţi fericiţi şi sănătoşi, bla, bla, bla, vreme rece, dar senină, la, la, la, cal, bla, bla. Nu ştiu ce, sus în Pod, confortabil, intim, et cetera. Nopţile încep devreme, dimineţile la fel. Bla, bla, bla. Muncă multă, dar şi multă distracţie. Nu mi-e dor de Londra, la, la, la Un am regrete, et cetera. Mi-e dor de amândoi – adică de noi doi mi-e tare dor de voi. Bine! Etcetera. Gin Trap e nostimă. Dumnezeule mare!

Peregrine rămase mut, în timp ce parcurgea din priviri paragrafele rămase, din următoarele două pagini.

— Ce e? îl înghionti Jasper, alarmat de ochii lui holbaţi şi de faptul că rămăsese cu gura căscată. Era fie ceva extrem de înspăimântător, fie teribil de ruşinos. Ce, ce, ce? ciripi el, străduindu-se să tragă cu ochiul pe pagină şi blestemându-şi văzul atât de slab.

Peregrine împături scrisoarea şi o puse înapoi în plic, după care o scoase din plic din nou şi o despături cu mişcări lente.

— Obrăznicătură mică! proclamă el cu neînfrânată mândrie.

— Chloë?

— Nebunatică mică! continuă încântat Peregrine.

— Dar ce-a făcut? imploră Jasper.

— Ce iepşoară!

— Pere-grine! zbieră Jasper. Cuvânt cu cuvânt! Dă-i drumul!

Peregrine îşi drese vocea.

— Se pare că-l cheamă Carl. Un neozeelandez neaoş, voinic! Blond, bronzat şi musculos. Oh, dacă am fi fost cu treizeci de ani mai tineri!

— Vorbeşte pentru tine, mârţoagă bătrână, spuse Jasper. Pentru mine ar fi fost destul douăzeci! Aşa-l descrie ea? O chestie straşnică din tufişurile sudice?

Peregrine parcurse repede scrisoarea.

— Nu, de fapt, spune: Am întâlnit un tip chiar drăguţ, din Noua Zeelandă. Numele lui este Carl şi sunt sigură că l-aţi iubi, bla, bla, bla.

— Încetează cu bla bla-urile astea, îi ceru Jasper.

— OK, cedă Peregrine, uite ce zice: Numele lui este Carl şi sunt sigură că l-aţi bla, bla. Scuze! Locuieşte deasupra camerei cu hamuri – ştiu că gândul la un tânăr viguros între o groază de articole de piele v-ar putea înfierbânta, dar liniştiţi-vă, ca să vă pot spune totul! A scris

o scrisoare bună, Chloë a noastră.

— Nu m-am dat niciodată-n vânt după piele, dar continuă, dragă.

— Suntem singurii tineri de pe aici. Trebuie să ştiţi că, după standardele voastre, Gin şi Dai sunt nişte cocoşi de primăvară!

— Ce anume? întrebă Jasper.

— Ah, explică ea, aşa le spun neozeelandezii puilor! Ştiţi, de îndată ce am dat cu ochii de Carl, am simţit un ciudat murmur interior pentru el, care, rapid, s-a transformat în Dorinţă cât se poate de evidentă! Ei bine, este mare, blond, sensibil, sexy şi perfect. Şi sărută divin. Ar fi trebuit să ştie că nu se începe fiecare propoziţie cu „şi", sigur a învăţat-o Jocelyn.

— Hai să o scuzăm – în mod evident, fata dă pe-afară de entuziasm.

— Dorinţe adormite, aş spune!

— În fine! Continuă!

— Ah, drăgălaşa de Chloë, ascultă asta: După cum ştiţi, Lucrurile n-au mers niciodată bine cu Brett – nu ştiu de ce a scris cu „1" mare, dar nu contează – înţeleg acum că nu am mai fost sărutată niciodată înainte. Înainte de Carl, adică. Vă vine să credeţi că după o lună de tatonări şi încercări nereuşite, în cele din urmă, buzele noastre s-au întâlnit, într-un magazin de potcoave din Abergavenny la ora prânzului? Sunt sigur că mai are nevoie de una sau două virgule, dar mai bine mă las păgubaş.

— Sfinte Dumnezeule, spuse Jasper cu mândrie, într-o potcovărie din Aber-nu-ştiu-ce la amiază!

— Toată pielea aia!

— Atât de exhibiţionist!

— Cât de incitant!

— Sălbatic! Te rog, continuă.

Dintr-un anumit motiv, despre care Jasper se gândi că e mai bine să nu comenteze, Peregrine sorbi din ceaşca

goală înainte de a continua să citească.

— Sărutul a durat o veşnicie. Şi chiar mai mult. De fapt, a fost un sărut sau au fost mai multe? Dumnezeule, a fost atât de incitant, încât abia mai puteam respira, vă daţi seama că abia puteam respira de vreme ce în gura mea erau două limbi, iar feţele noastre erau lipite una de alta, pe cât este omeneşte posibil! L-am simţit şi pe el cât era de excitat, dacă înţelegeţi ce vreau să spun – în zona pantalonilor, cu alte cuvinte.

— Ştim ce vrei să spui! Şi da, ne plac alte cuvinte!

— Şi nu mă deranjează să vă spun că m-am simţit, la rândul meu, lipicioasă în zona pantalonilor!

— Ne deranjează că ne spune? îl întrerupse Jasper.

— Nu cred, reflectă Peregrine. Ne deranjează?

— Nu, nu, cred că se poate admite, Perers. Continuă.

— Ea continuă – ha! Mă deranjează că vă spun? Mă întreb. Dar cui altcuiva să-i spun acum că Jocelyn nu mai este? Totuşi, vă deranjează că vă spun? Sper că nu. După cum vă ştiu pe amândoi, veţi găsi totul chiar captivant! Ei bine, iată-ne, îmbrăţişaţi şi sărutându-ne, în Anglia, adică Ţara Galilor, desigur. Atât de ameţită şi de fără grai. Eram în paradis. Eram într-o altă lume, undeva sus, şi mă rugam ca momentul să dureze veşnic. După cum spuneam, părea că ne sărutam de ore în şirde o veşnicie, cel puţin – şi, dacă n-ar fi fost Jones Piuneză (chiar!) să ne întrebe de „Scobitoare! u, ne-am fi sărutat şi acum! (Cine ştie, poate că în momentul în care voi citiţi scrisoarea, ne sărutăm din nou!). După ce ne-am retras în goană, iar focul din vintrele noastre s-a mai domolit – ce-a citit fata asta?

— Dar mie-mi place asta – focul din vintre!

— Păi, sigur, excentric bătrân şi incorigibil. Cred că e toată ziua Mills & Boon. Unde eram? Foc în vintre, da: *s-a mai domolit, ne-am aşezat pe o bancă şi, deşi mi-ar fi plăcut să vă descriu priveliştea văii, pur şi simplu nu o pot facen-am văzut nimic. Aproape tot timpul mi-am ţinut ochii*

închişi ca să-l pot simţi şi gusta pe Carl, să-l absorb în întregime. Savoarea momentului. Ţi-o aminteşti pentru totdeauna. Am întredeschis ochii şi am zărit un fragment din obrazul lui sau din lobul urechii, sau sclipirea ochilor lui.

Nu mă îndrăgostesc sau, oricum, nu cred, – oh, ba da, asta este! – doar simt că este, nu ştiu, proaspăt? Nostim? Asta estenostim. Exact ce mi-a recomandat doctorul după toţi acei ani cu Brett, mohorâţi, sterili. E ciudat cum, la vremea aceea, nu-i credeam nici mohorâţi şi nici sterili, dar nici nu mă distram şi nu mă simţeam adorată – ca acum. Având de-a face cu băieţi numai la călărie, în timpul adolescenţei, şi suportându-l numai pe Brett de atunci, mă simt acum atât de eliberată. În sfârşit, acum pot să îmbrăţişez şi să sărut şi să tatonez şi să fac toate acele lucruri amuzante, îndrăzneţe, minunate!

Vă rog să mă credeţi când vă spun că genele lui sunt ca nişte furci! Pe cuvântul meu! O frumuseţe de băiat! Adonis este un neozeelandez numit Carl – iar fericirea este o fată pe nume Cadwallader. Vă rog să mă credeţi! Vă ţin la curent. Cu dragoste şi dor, bla, bla, bla.

Rămaseră tăcuţi o vreme. Chloë era la kilometri distanţă, într-o ţară, într-adevăr, diferită. Acolo ea trăia cele mai grozave momente din viaţa ei. Iar ei, Jasper şi Peregrine, erau aici, simţind iarna din încheieturile lor, şezând tăcuţi în casa lui Jocelyn. Şi totuşi, *liniştea* era cu siguranţă un sacrilegiu în casa lui Jocelyn

— Ei bine, spuse Jasper. Ce crezi?

— Nu ştiu ce să cred! răspunse Peregrine.

— Ei bine, continuă Jasper metodic, fata este în siguranţă, într-un loc confortabil şi se simte bine. Pare a fi fericită, plină de viaţă – ca atunci când era puştoaică. Ce crezi că ar zice Jocelyn acum? Care ar fi punctul ei de vedere? Ce ar crede ea? Şi apoi, se cuvine ca noi să ne luăm după asta?

Mai rămaseră o clipă în linişte, în timp ce Jasper se juca cu plicul între degete, iar Peregrine bătea un ritm cu scrisoarea peste bărbie.

— Jocelyn, spuse Peregrine cu privirile înceţoşate, scumpa şi iubita de Jo Jo. Sunt sigur că ea ar fi încântată. Poate că n-ar fi aprobat propoziţiile care încep cu „şi" şi poate nici locul foarte public al primului sărut; dar ea, mai mult decât oricine, şi-a dorit ca Chloë să fie fericită.

— Ţii minte că nu-l putea suferi pe Brett? îşi aminti Jasper, îşi dorea din tot sufletul ca Chloë să descopere exaltarea şi beatitudinea pe care şi ea le-a trăit odinioară.

— Ah, atât de trecător.

— Numai o singură dată.

— Şi atât de demult, regretă Peregrine.

Rămaseră în linişte, fiecare oftând din timp în timp.

— Hai că devenim sentimentali, spuse Jasper bătându-l pe genunchi pe Peregrine. Jocelyn s-a stins. Asta va trebui să facem şi noi. Trecutul este, într-adevăr, o ţară diferită, în care nimeni nu mai are casă.

— Într-adevăr, chibzui Peregrine.

— Din păcate, conchise Jasper.

— Hai acum! Să revenim la problema noastră – Clodders a noastră a alunecat în ghearele pasiunii! Ştiu al naibii de bine ce ar fi gândit Jocelyn – la urma urmei, nu ea a pus harta şi toate mijloacele necesare în frumoasele mâini ale lui Chloë?

Jasper ridică din sprâncene, cu o sclipire lascivă în priviri. Peregrine îl sărută uşor pe obraz şi-şi petrecu drăgăstos braţul pe sub al lui, dedesubtul păturii.

— Dumnezeule, *Jocelyn*\ exclamă Jasper privind în sus spre streaşină şi dincolo de ea. Tu *eşti*! Tu orchestrezi toate astea, nu-i aşa, fată dragă?

— Am venit pentru o consultaţie la domnul doctor Noakes, anunţă Morwenna zgomotos, tremurând uşor sub cămaşa de mătase prea subţire. Pentru analize, explică ea,

mulţumită că fraza era suficient de medicală.

Recepţionera, care era bătrână, cu părul cărunt, necăsătorită şi acră, observă cu evident dezgust sfârcurile semeţe ale Morwennei, înainte de a consulta programul cu sprâncenele încă ridicate.

Asta pentru că mi-e frig, *proasto*, gândi Morwenna, încrucişându-şi braţele peste sâni, într-o poziţie defensivă. *Şi sunt un pic excitată*, recunoscu ea pentru sine lăsând să-i scape un zâmbet fugar. Recepţionera îi aruncă o privire ucigătoare şi şuieră:

— Domnul doctor Grey, apoi arătă din cap sala de aşteptare.

În timp ce răsfoia o revistă pentru pescari ridicol de veche.

Morwenna îşi repeta întruna: „De ce domnul doctor Grey şi nu domnul doctor Noakes?”. După zece minute chinuitoare, îşi concentră atenţia asupra revistei şi încercă să afle ceva nou.

Geme lacul de peşti? Pentru o peştoaică bătrână ca mine?

Mai târziu, după revizia medicală, Morwenna tăia ceapă, întrebându-se dacă William îşi va aminti de întâlnirea lor de la cină. Îşi dădu seama cu un soi de satisfacţie şi un pic de tristeţe că nu ar fi fost chiar atât de necăjită dacă el ar fi uitat. Soneria sună energic.

— Nu-mi spune că a venit mai devreme, murmură ea.

Îşi trecu dosul mâinii peste frunte pentru a îndepărta o şuviţă de păr, dar imediat îşi dori să-şi fi şters mai întâi mâinile, în timp ce ochii o usturau de la mirosul cepei, soneria sună din nou.

— Vin, strigă ea, o clipă.

Deschise uşa, străduindu-se să privească printre lacrimile sărate din ochiul drept. Ochiul stâng, larg deschis, clipi cu o frântură de strălucire.

— Doctor Noakes!

— Domnişoara Saxby!

— Dumnezeule! spuse Morwenna, trecându-şi mâna murdară de ceapă peste ochiul bun şi suferind imediat consecinţele. Clipind repede, strigă îngrozită: Sunt analizele mele! Am venit prea târziu, nu-i aşa? N-am trecut de revizia anuală!

Vorbea cu dezinvoltură, dar era destul de speriată. De ce altceva ar veni un doctor la uşa ei? După program? într-adevăr, de ce altceva?

Doctorul Noakes se balansa de pe un picior pe altul şi-şi afundă mâinile adânc în buzunarele hainei sale bleumarin, bine croite. Gulerul era ridicat pentru a-l apăra de aerul rece al serii şi-i încadra chipul, în mod plăcut.

— E frig, domnişoară Saxby!

— Ah, da! Domnule doctor, răspunse repede Morwenna observând printre lacrimi că bleumarinul îi venea foarte bine: N-aţi vrea să intraţi? spuse ea, clipind puternic, în timp ce lacrimi mari, uleioase îi ţâşneau din ochi nereuşind să treacă de pometii obrajilor ei.

— Ba da, n-ai vrea să-mi spui Robert?

— Ba da, n-ai vrea să-mi spui Morwenna?

Morwenna îi oferi ceai şi whisky, iar Robert optă pentru cel din urmă. În timp ce îşi tampona ochii cu prosoape de hârtie, ea aştepta o explicaţie.

— Erai programată la mine, explică Robert, pentru analizele tale, dar a fost decizia mea să te pasez doctoriţei Grey. E un medic excelent.

Morwenna ridică din sprâncene, de parcă ar fi vrut să spună „Şi tu nu eşti?”

— Dar nu ăsta a fost motivul pentru care te-am recomandat – în ce mă priveşte, sunt un doctor priceput!

Zâmbetul încurajator al Morwennei îl făcu pe Robert să se simtă în largul lui şi să spună ce avea de spus pe şleau, fără a mai pierde vremea.

— Vezi tu, ar fi fost neprofesionist ca eu să-ţi fac

analizele, iar apoi să te întreb dacă ai vrea să iei cina cu mine.

Şi iată-ne!

Inima Morwennei tresări.

— Ah! a fost tot ce a putut spune.

— Ai vrea?

— Da! spuse ea, puţin prea entuziastă. Dar tu?

— Dar eu ce? întrebă Robert.

— Păi, bine, atunci! Poţi să mă consulţi sumar înainte de cină!

Când William îşi aminti de cina la care îl invitase Morwenna, era deja unsprezece noaptea, iar el terminase două ture de sandvişuri cu brânză Stilton şi marmeladă. Mai întâi se gândi că era prea târziu ca să-i telefoneze. Apoi se gândi că oricum Morwenna l-ar fi sunat până acum, să-l mustre. I se păru ciudat că nu l-a sunat. Apoi se gândi că poate şi ea uitase la rândul ei. Dar se gândi apoi că şi asta era ciudat. Se mai gândi o vreme. Dar nu la Morwenna – nu se mai gândi la asta. Se duse direct în pat, să se culce. Fără vise. Şi fără să se mai gândească.

Doisprezece

— La naiba, Chlo! spuse Carl în şoaptă, ce fund!

Chloë se răsuci pe călcâie şi-şi contemplă imaginea în oglinda de pe dulapul de mahon din camera cu hamuri, de lângă pendulă.

— Vai! se minună ea. Să fie de la călărie? Strânsoarea pantalonilor de călărie şi loviturile de la şa?

Care o privi perplex.

— Este *foarte* vizibil? îl întrebă ea, întinzându-şi gâtul ca să vadă mai bine şi ridicându-şi puţin pelvisul. *Cât* e de mare? îşi muşcă buza. E bine făcut sau inacceptabil?

— Cum? spuse Carl fără să priceapă nimic.

Chloë se ciupi singură de fesa stângă şi clipi din ochi

spre el cu un aer plângăcios. El zâmbi larg şi păşi către ea. O răsuci într-o parte şi se lăsă pe vine până ajunse cu privirile la nivelul fundului ei. Cu o mână uşoară, dar pricepută, îi mângâie fesele; ochii pe jumătate închişi îl ajutau în analiza sa de cunoscător. Se ridică şi o întoarse acum spre el. Îşi puse cu blândeţe mâinile pe umerii ei şi, fără să-i scape din ochi privirea nicio secundă, îşi lăsă mâinile să-i alunece în jos pe spatele ei, către baza coloanei vertebrale. Apăsând apoi ceva mai tare, îşi trecu mâinile peste fesele ei şi apoi le lăsă să coboare către partea de sus a coapselor. Pentru a face asta, trebui să-şi îndoaie genunchii uşor. Iar pentru a face asta trebuia să-şi îndepărteze puţin picioarele. Asta-l făcu să o împingă uşor şi, în acest fel, şoldurile lui se lipiră de ale ei. Se opri brusc la coapsele ei, desfătându-se cu partea de jos a feselor, care se propteau uşor deasupra mâinilor lui.

— Haide, Chlo, spuse el cu voce răguşită, tot ce-am zis e că ai un fund grozav!

Chloë îşi puse mâinile pe pectoralii lui, pe care îi putea simţi şi care se defineau clar sub straturile ample de lână pe care le impunea acel februarie galez. Îi simţea clar erecţia la nivelul apendicelui, lucru cu care era deja obişnuită. Mai întâi îşi plecă ochii cu modestie şi-i ridică din nou către el. Şi zâmbi.

— Credeam că vrei să spui… şovăi ea.

— Văcuţă bleagă! spuse Carl cu duioşie.

Cele mai tandre complimente ale lui Carl erau insulte rostite tărăgănat, cu blândeţe.

— Tu chiar ştii că numele meu e Chloë? întrebă Chloë. *Klowee*?

Care arboră din nou expresia de om bulversat, cunoscând efectul pe care îl avea asupra ei. Chloë îşi strânse fesele cu încântare, îl lovi uşor cu degetul peste nas şi-l ciupi de bărbie, îşi trecu în mod voit limba peste dinţi şi zâmbi.

— Nu ştiu din ce motiv, spuse ea strângând fesele tari ale lui Carl, care i se potriveau perfect în mâini – o adevărată perversiune pentru starea sa virginală –, ai ales să prefixezi o prescurtare.

Care îşi mişcă buza de sus şi-şi coborî simultan sprâncenele, clătinând încet din cap şi străduindu-se să priceapă ce vrea ea să spună.

— Haide, Chlo, ce vrei să spui?

— Vezi, râse Chloë triumfătoare, *declo*!

Ea înşfăcă o pereche de frâie şi, fredonând veselă, dădu să iasă din camera cu hamuri.

— Chloë Cadwallader, rosti Carl cu atenţie şi convingere în urma ei.

Încă fredonând, ea se întoarse către el, cu soarele curajos al unei dimineţi îngheţate de februarie luminându-i chipul şi înflăcărându-i părul.

— Da?

— Chloë Cadwallader, spuse el, şi mai sacadat, mestecând vocalele, aspirând consoanele; rostogolind prin gură silabele şi trimiţându-le apoi spre ea, eşti o afurisită nebună!

În timp ce cosea, zâmbi în sinea ei, amintindu-şi cuvintele lui Carl, care o şocaseră. Ciudată afecţiune garnisită cu ceea ce păreau a fi mai degrabă insulte! Apelativul „afurisită nebună” din partea lui Carl era ceva de savurat şi de repetat încă o dată şi încă o dată. La fel şi „văcuţă bleaga”! Când Brett îi spunea „iubito”, însemna atât de puţin încât îi agresa urechile. Când el îşi încheia convorbirile telefonice cu „te iubesc”, ea îşi îndepărta de multe ori receptorul de ureche. Şi îl îndepărta şi mai mult atunci când el îşi lua la revedere cu marca sa personală „*ciao*”. Acum, în urechi îi răsunau calomniile încărcate de pasiune ale lui Carl şi un copilaş o trăgea energic de jachetă; Chloë se uită în jurul ei şi simţi cum radia de fericire privind spre dealuri şi spre turmele de oi, spre

cerul întunecat, nemărginit.

Ţara Galilor era, aşa cum spusese Peregrine, o idee absolut splendidă. Ţara Galilor, aşa cum spusese Jocelyn, era o ameţitoare contradicţie între simplitatea rustică şi grandoarea rurală. Ţara Galilor, după cum ciripea adeseori Gin, era sălbatică, umedă şi galeză! Ţara Galilor era, aşa cum spusese Carl odată, o ţară mişto, brici şi super-tare în egală măsură.

— Ţara Galilor, spuse Chloë pentru sine, în vreme ce-l ajuta pe copilaş să urce şi verifica chingile poneiului, Ţara Galilor este cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

Aşteaptă tu numai!

— Domnişoaralhloeladwalladeresquire, strigă Carl, în timp ce Chloë şi armăsarul ei tânăr ieşeau agale din curte, aţi uitat de insignă! *fără*.

Chloë îl opri brusc pe Desmond şi verifică. Avea dreptate, încă o dată sau *iară* (auzea acum anumite cuvinte exclusiv în dialect neozeelandez).

— Ce *m-aş face* fără tine! îi spuse ea cu tandreţe, desfăcându-şi cu grijă broşa lui Jocelyn de la piept.

— Ai fi în genunchi scormonind prin iarbă după ea, ca săptămâna trecută! râse Carl, cu mâinile în şolduri, cu superbele sale antebraţe la vedere. Sau ai scotoci după ea prin grămada de bălegar, ca săptămâna trecută, prostuţo!

El porni agale, bocănind înfundat cu ghetele sale în pietrele din pavaj.

— Mulţumesc mult, tinere, spuse Chloë, încredinţându-i bijuteria bărbatului cu încheieturi perfecte, şi te rog, rânji ea, spune-mi Declo!

— E drăguţă, zise Carl, ridicând broşa în direcţia soarelui dispărut dintr-odată.

Chloë adora felul în care el pronunţa „ţ-urile”, era mai mult un fel de a rostogoli limba în interiorul unui zâmbet.

— Este poate cel mai preţios lucru pe care-l am, spuse ea cu seriozitate.

— În afară de mintea ta sănătoasă? Şi asta e pe ducă, spuse Carl, lovindu-şi coapsele cu voioşie.

Ah! Coapsele lui!

— Ah, al naibii! ripostă Chloë, străduindu-se să-şi păstreze faţa nemişcată şi severă.

— Ei bine, aş fi onorat să fiu Paznicul Insignei până te vei întoarce, doamna mea! spuse Carl făcând o plecăciune extravagantă.

— Îţi mulţumesc, bunule domn! ciripi Chloë zâmbindu-i în treacăt, cu o clipire lascivă.

Copilul îi privea cu neîncredere şi cu o maturitate care o depăşea pe a lor.

— Haide! spuse Chloë către cai.

— La naiba, Chlo, strigă Carl după ea, nu tre’ să-mi zici de două ori!

Poate în curând.

Vrei să spui?

Da. Ei bine. Am vrut s-o iau încet. Ştii, să savurez toate etapele. Şi mai departe ce va fi? Trebuie să te simţi pregătit de pasul final. Dumnezeule, asta e prima dată pentru mine, nu uita.

William nu se simţea în largul lui. Gâtul îi era înţepenit, iar picioarele amorţite. Vezica îi era plină. Din nou. Îi era sete şi simţea cum tensiunea îi cuprinde fruntea. Era palid. Şi un pic panicat. Dar disconfortul venea mai ales din faptul că era la volan. Se apropia de podul Severn şi era în grafic, dar tot se simţea bolnav. Nu-i plăcea să conducă pentru că avea mai multă încredere într-o bicicletă şi, mai ales, în picioarele lui. Dar mai mult decât orice, detesta faptul că maşina pe care o conducea aparţinea Morwennei.

— William! îl dojeni ea în mod deplasat, punând un accent afectat pe „w”. Ei bine, chiar cred că este vremea

să-ţi iei un motor. Cel puţin ca să te mişti de colo-colo.

Se opri.

— Hmm! O maşinuţă cu care să te mişti de colo-colo ţi s-ar potrivi foarte bine.

Înţepătura îl rată complet pe William şi rămase fără ecou undeva pe covorul din casa ei.

— Morn, protestase el cu o voce care şi-ar fi dorit să sune mai puternic, e pentru bistroul Bay Tree! Afaceri, nu plăcere – de regulă, tu duci comenzile. Mă ofer să fac eu drumul.

— Dar de ce? şuieră Morwenna dintr-odată şi inexplicabil suspicioasă.

— Nu ştiu sigur de fapt, şovăi William, îmi doream doar o schimbare de decor?

— Tu! strigă Morwenna sarcastic. Să pleci din Cornwall! La-ntâmplare?

William îşi aplecă bărbia şi o privi cu silă.

La naiba.

— Trebuie să văd pe cineva, spuse el liniştit şi cu plăcere.

Morwenna ridică din sprâncene cât de dezinteresată putu.

William mergea spre tăiere. De ce nu?

— E cineva pe care *vreau* să-l văd.

Altceva nu mai spuse.

Şi plecă.

Ea îl sună pe Robert:

— Ai naibii, ceramiştii ăştia! Sunt atât de pretenţioşi!

— Să înţeleg că este vorba de tipul ăla tânăr despre care mi-ai povestit? Cel care crede că serviciile de masă sunt sub demnitatea lui?

— Chiar de el. Cel mai scârbos dintre toţi clienţii mei, explodă Morwenna, folosind cuvântul „client” ca pe un ac într-o păpuşă voodoo.

— Pare într-adevăr pretenţios, îi dădu dreptate

Robert. Moftul de a omite să faci lucruri pe care oamenii le doresc, în favoarea realizării de lucruri pe care oamenii nu doresc neapărat să le cumpere. Nu e chiar ceea ce ai putea numi perspicacitate în afaceri!

— Nu. E nebun! Tipii ăştia care se cred artişti! adăugă Morweena în vervă, încercând cu disperare să alunge imaginile vaselor unicat ale lui William din faţa ochilor.

Dispari.

Sunt sublime!

Ştiu. Dar serviciile de masă aduc bani.

Ăsta este esenţialul? Lucrurile de mântuială?

Nu-i aşa?

Nu-i aşa?

— Esenţialul, vorbi Morwenna către receptorul pus în furcă, ar fi că orice face William din lut, oamenii vor să cumpere. Fie că au nevoie de ele, fie că nu. E suficient să le vadă ca să le dorească. Şi nu mai pot fără ele.

William se află pe şoseaua Monmouth. O greutate i se luă de pe suflet când intră în Ţara Galilor. Câtă vreme se afla încă în Anglia, această ţară vecină îi părea atât de îndepărtată şi de străină. Cât se afla încă în Anglia, ar fi putut întoarce şi ar fi putut abandona proiectul. Poşta Regală ar putea face o livrare specială. Deşi nu făcuse nicio rezervare în portul de destinaţie din Ţara Galilor. Acum se afla în Ţara Galilor. Chiar în acest moment. Dar erau deja vizibile caracteristicile distincte ale acestui ţinut. Drumurile. Ce anume era? Asfaltul diferit? Mai bun? Şi câmpurile – de un verde uşor mai viu? Cu o tentă de albastru în contrast cu tonurile palide de galben din Cornwall? Şi, desigur, semnele de circulaţie. Limba. În timp ce conducea, asculta cu plăcere din stradă configuraţiile ciudate de dublu „1” şi dublu „f”, neobişnuitul „y”, abundenţa de consoane.

Abaţia Ţintern îl făcu să tragă pe dreapta şi să

oprească brusc, fără să ţină seama de ceilalţi automobilişti din spatele său, cu niciun alt gând decât la propria sa plăcere de a vedea. Netulburată, dar melancolică, abaţia se înălţa ca un schelet de cositor în valea de un verde închis; o bucată ruptă de stâncă, sfidând atât vremea, cât şi timpul, infinit mai romantică prin ruinele sale decât ar fi putut fi vreodată în starea sa completă. William tresări când dădu cu ochii de stridentul magazin de suveniruri şi ceainărie, rămânând în schimb o vreme cu privirea la imaginea scheletică a abaţiei. Burniţa îl readuse cu picioarele pe pământ şi porni către destinaţia şi către banii săi.

Bistroul Bay Tree a fost încântat de ulcelele lui.

— Încântătoare, strigă proprietarul englez.

— Sunt drăguţe, cântară chelneriţele galeze.

— Rezistă la căldură? întrebă bucătarul-şef, un ins de culoare care vorbea cu un accent englezesc din centrul Angliei.

— Rezistă la detergentul de vase? întrebă, la rândul său, patronul bistroului.

— Da. Da. Şi sigur la microunde! anunţă William, mândru de marfa sa, scoţând la iveală agentul de vânzări din el.

— Noi, spuse bucătarul clar şi cu un rânjet sarcastic, nu întrebuinţăm microunde la bistroul Bay Tree.

— Sigur că nu! şovăi William, retras din nou în sine.

— Mă gândeam că poate ar trebui şi nişte solniţe mici pentru sare şi piper, spuse proprietarul, mult mai potrivit, după părerea lui William, într-o ceainărie din Devonshire.

— Poate nişte boluri micuţe? sugeră William, muşcându-şi buza şi abia abţinându-se să-l acuze pe proprietar de filistinism, în care să încapă doar câteva grăunţe de sare sau un vârf de piper? La urma urmei, se adresă el bucătarului cu un zâmbet generos şi stăruitor, aş

spune că nici nu prea e nevoie de seturi pentru condimente aici. Pun pariu că mâncarea este asezonată la perfecţie înainte de a fi servită la cină!

— Supă? spuse bucătarul, încă fără să zâmbească, dar plecând aproape imperceptibil capul la complimentul lui William. Cu spanac şi nucşoară.

— Te rog! zise William, convins că omul acesta era mult mai afabil decât sugera aspectul său exterior.

Bucătarul amestecă şi gustă. Plescăi din buze cu satisfacţie. Căutând deasupra un bol, îi aruncă o privire lui William, al cărui chip era senin, afişând o atitudine relaxată. Bucătarul puse bolul la loc cu un zăngănit nonşalant şi se năpusti asupra unuia dintre cele aduse de William.

— Trebuie spălat? întrebă el.

William clătină din cap.

— Va avea un gust mult mai bun în ăsta, spuse bucătarul, dezvelind cel mai alb şi perfect şir de dinţi pe care îi văzuse William vreodată. i

— Ai naibii călăreţi! spuse William şi-şi înfipse unghiile în volan, amintindu-şi apoi că era maşina Morwennei şi înfigându-le din nou, mai bine.

Era aproape trei după-amiază şi ar fi vrut să facă Vizita astăzi, astfel încât să poată începe lucrul mâine devreme, ca să se întoarcă în Cornwall până la prânz. Odată ce obţinuse aprobarea bucătarului, William a fost ospătat pe cinste. Se gândi că poate un pic de sare n-ar fi insultat totuşi supa. Dar n-a spus-o cu voce tare. Da fapt, n-a prea zis nimic. Bucătarul a adus într-o succesiune rapidă supă, plăcintă cu ceapă şi piure de rubarbă, lăsându-i lui William timp doar să mănânce şi să-şi exprime aprecierea între feluri. Acum, cu burta plină şi cu fragmente de rubarbă între dinţi, îşi deplânse apetitul şi dorinţa de a-i mulţumi pe alţii şi de a fi prietenos, pentru că asta însemna că Vizita trebuia amânată până dimineaţă

şi că nu va ajunge în Cornwall decât seara.

Călăreţii înaintau cu paşi mărunţi spre zona îngustă a drumului, care era cu sens Unic, aşa încât nu se putea depăşi. Privi unul dintre cai, un ponei mic, care îşi ridică coada şi se bălegă generos pe şosea, murdărindu-se pe picioare şi clătinându-se uşor. Cu speranţa că o vor lua pe câmp înainte de a ajunge la ei şi cu gândul la cauciucurile Morwennei, William încetini. Putea să audă ecoul zgomotului de copite şi văzu aburul ieşind ritmic din nările nevăzute. Erau numai doi cai, dar tot nu avea loc să treacă. Începuse să burniţeze, iar călăreţii îmboldiră caii să meargă la trap. Sus-jos, sus-jos. Unu-doi, unu-doi. O fetiţă şi o femeie tânără. Cu pălării negre şi părul strâns în coadă. Părul sălta. Sus-jos. Unu-doi.

Părul.

Părul

William avu o reacţie întârziată de surprindere. Deodată îşi aminti de Londra. Înainte de Crăciun. Anul trecut, de-acum. Aglomeraţie. Agitaţie. Lumini şi muzică la South Bank. Banii care se strângeau răsunând unul lângă altul, laude şi adulaţii în urechile lui. O văzuse murmurând, fără însă să o audă. Îi zărise părul, pistruii, ochii de mahon, îi observase cu coada ochiului gâtul de porţelan. Iar vasul pe care i-l inspirase gâtul ei nu fusese încă început, dar îl chema pe William din străfundurile minţii lui în fiecare zi în care se aşeza să lucreze la alte proiecte. Era foarte posibil, desigur, ca acele somptuoase plete acaju ale fetei care cânta să nu fie exclusiv ale ei şi ca undeva, în Marea Britanie cel puţin, ca să nu mai vorbim de lumea întreagă, o altă fată să fie înzestrată cu un astfel de păr.

— Şi totuşi, spuse William cu voce tare, răsucindu-se pe scaun cu speranţa că-i va putea zări chipul.

Se întorcea din Ţara Galilor într-o după-amiază ploioasă tremurând din toate încheieturile cu tot cu

maşină, în viteza a doua, pe un drum cu sens unic.

— Să claxonez? se întrebă în oglinda retrovizoare, întrebându-se dacă asta i-ar fi permis să o privească mai bine pe călăreaţă şi-n acelaşi timp să câştige mai mult spaţiu să poată trece. Mai bine nu, îşi spuse el, caii sunt fiinţe capricioase, iar călăreţii supăraţi devin o rasă beligerantă. Spre marele său noroc, fata cu păr frumos întinse mâna, ca un poliţist, şi îi făcu semn să treacă, în timp ce ea şi însoţitoarea ei o luau printr-un loc de trecere. William dori să claxoneze în semn de apreciere, dar se abţinu. În schimb, îşi ridică mâna în timp ce trecea pe lângă ele, ceea ce însă îl împiedică să-i vadă chipul. Oglinda retrovizoare nu-i putu oferi niciun detaliu, deoarece burniţa le învăluise pe cele două călăreţe şi caii lor, metamorfozându-le în două siluete eterne.

William îşi văzu de drum. Era sigur că, în spatele gardului viu, se întindea o pajişte minunată. În mod normal, şi-ar fi continuat explorarea, dar astăzi era concentrat la condus. Nu era numai ploaia, ci şi incertitudinea destinaţiei sale. Putea oare să facă Vizita astăzi? Nu. Era sigur că se îndrepta către B & B? Nu. Întoarse la stânga pe un drum care era marcat cu un indicator care îndruma spre o regiune de lângă cea în care presupunea el că merge. Gardul viu creştea tot mai înalt, cerul era şi mai cenuşiu, iar starea de spirit a lui William se înrăutăţea, îi era dor de tufele de grozamă şi de mare. Şi de spaţiul pe care cele două îl ofereau cerului.

— La naiba, spuse el, şi apăsă în centrul volanului, uitând că acolo se afla claxonul, chiar n-am nici cea mai mică idee.

Acolo, sus. Priveşte. O alee. Câţiva metri mai la dreapta.

Fiatul se clătină şi urcă cu greu pe pavaj înainte ca William să-l oprească. Îşi trase jacheta peste cap şi, semănând cu cocoşatul ăla de nu ştiu unde, porni pe jos

prin curtea aparent pustie, în căutarea unui semn de viaţă. Auzi nişte lătrături îndepărtate şi porni greoi în căutarea sursei lor, ocărându-şi bocancii din piele de căprioară, ale căror tălpi erau ca nişte site. Ocoli o aripă laterală a casei, ghidat de lătratul întrerupt şi de o lumină din ce în ce mai puternică, până când ajunse la o fereastră şi se uită înăuntru. O bucătărie. Un tânăr citea. Câini şi pisici dormeau în armonie. Bingo!

După ce ciocăni la uşa din spate, William intră fără să mai aştepte vreun răspuns, dar imediat îşi dori să fi făcut asta, pentru că de îndată se pomeni într-o încăierare în masă cu păr de pisică şi blană de câine, labe şi colţi, cu urlete şi şuierături. Ceva îl muşcă puternic de picior şi îl duru. Iar apoi, dintr-odată, totul încetă. Tânărul care citea părea să nu fi observat nimic. Fără să se grăbească, ridică ochii din carte şi-l privi pe William cu prietenie.

— Salut, amice!

Cine?

— A, bună? întrebă William.

Tânărul puse cartea jos şi-l privi, pregătit să-i vină în ajutor.

— Hmm, cred că m-am rătăcit. Puţin, explică William. Poţi să-mi spui unde se află Forest?

— Ah, sigur, amice! Mergi mai departe pe drum, da? După aia faci la stânga şi întorci la dreapta, da? Cauţi Blue Boar, nu?

William dădu din cap, încercând cu greu să descifreze indicaţiile primite, la dreapta, la stânga, la dreapta.

— Bine, spuse tânărul. Atunci, e la vreo câţiva metri la dreapta, ba nu, la stânga. Stai un pic.

Se ridică şi se aşeză în mijlocul camerei, mimând că e la volanul unei maşini, îşi închise ochii şi se concentră.

— Aha! Sigur asta e. Câţiva metri la dreapta, amice!

Era triumfător şi fericit că putuse să-i fie de ajutor. Îi

întinse mâna, pe care William o strânse cu oarecare rezervă.

— În regulă, spuse William, am să ies şi am s-o iau…

Se opri. Tânărul îşi ridică bărbia, îndemnând parcă memoria străinului să reintre în acţiune. După un moment destul de lung, înţelese că străinul uitase de indicaţii şi destinaţii, se afla oarecum altundeva. La kilometri distanţă. În fructieră. Tânărul îi urmări privirea şi descoperi că era pironită asupra insignei vechi de tablă pe care el o băgase între pere şi portocale pentru a o păstra mai bine. Străinul îşi scutură repede capul pentru a reveni la realitate, deşi o urmă de încruntare continuă să-i rătăcească peste sprâncene.

— Mii de mulţumiri, spuse el, mai bine plec.

— Sigur, amice.

— La revedere, zise William cât de colocvial putu.

Tânărul îl conduse la maşină, iar William spuse:

— Drept înainte, apoi stânga, dreapta şi iar câţiva metri la dreapta, nu?

Îi întinse mâna pentru a-şi lua rămas-bun şi primi şi o palmă peste umăr. Nu-şi găsea cuvintele, aşa că rânji absent şi plecă.

Blue Boar era la ceva distanţă. Şi era la stânga, nu la dreapta. William mâncă o plăcintă de iepure la cină, apoi se retrase într-o cămăruţă confortabilă cu un singur pat şi cu o tăblie îmbrăcată în catifea mov, străpunsă ici şi colo de nasturi îmbrăcaţi în catifea asortată. În timp ce aştepta să-i vină somnul, se jucă în gând cu dantelele din piatră de la Ţintern Abbey, cu viguroasele plete acaju ale călăreţei de pe ponei şi cu serpentinele art-nouveau ale broşei pe-care-sigur-am-mai-văzut-o-undeva. Cele trei elemente se amestecară până când nu mai putură fi distinse şi, deşi încercă, nu mai reuşi să le despartă.

Treisprezece

— Domnule Coombes, priviţi! Aveţi un vizitator! Fiul dumneavoastră! Wiil-i-am.

Domnul Coombes, care avea peste un metru optzeci, dar era uscat şi încovoiat, aşa încât părea să aibă vreun metru şaptezeci, sări în picioare şi izbucni într-o cacofonie compusă din respiraţia lui groaie şi o tuse astmatică.

— Fiul meu?!

O privi pe infirmiera care avea grijă de el de parcă ar fi fost nebună, în timp ce ea clătină încet din cap, cu înţelegerea pe care o arăţi unui copil.

— Bună, tată, spuse William cu grijă, păşind în faţă ca să-i ia mâna tatălui său.

Era călduţă, uscată şi fragilă, atât de fragilă. În timp ce aştepta să-i răspundă, William îl privi. Pielea lui avea o tentă cenuşiu-verzuie şi avea zbârcituri peste vene, încheieturi şi tendoane. Era traversată de vene albăstrui, cu sânge insuficient oxigenat şi pigmentată de petele provocate de ficat, iar osatura pe care o acoperea părea pe cale să se frângă în orice moment. Şi totuşi, unghiile sale erau frumoase, bine îngrijite şi puternice, îi erau familiare lui William pentru că nu se schimbaseră mult din copilăria sa. Ovale, netede şi uniforme. De soi.

— Tată, bună. Eu sunt. William. Fiul tău.

— Fiul meu? strigă domnul Coombes cu o inflexiune a vocii demnă de un actor dintr-o piesă de Shakespeare. Fiul meu?

O privi pe infirmieră:

— Am un fiu?

Ea confirmă scurt şi făcu un semn cu capul în direcţia lui William. Era mulţumit că tatăl său purta cravată, deşi avea un tricou fără mâneci Fair Isle. William îi făcu un semn din cap asistentei, asigurând-o că totul era

în regulă şi că putea să plece. Ea plecă. Rămase singur cu tatăl său. Şi cu alţi douăzeci de bătrâni, a căror vârstă înaintată îi împingea cu sălbăticie într-o bâjbâială prin întuneri/: şi umilinţă. Probabil, însă, mâhnirea le era alungată de cei care îi vizitau, de cei pe care îi cunoşteau. Pe care îi cunoscuseră înainte. Pentru că aceşti bătrâni domni nu ştiau nici cine erau şi nici prea multe despre orice, în general. Dar păreau cu toţii fericiţi, în ciuda memoriei care refuza să-i mai ajute, oferindu-le un trecut credibil.

— Tată?

— Benedict! strigă domnul Coombes, privindu-l pe William drept în ochi şi ţinându-l strâns între mâinile sale ascuţite. Benedict, dragul meu băiat! Ce bine că ai venit.

— Sunt William, tată. Nu-ţi aminteşti? Fiul tău, William.

Domnul Coombes îşi ridică capul şi refuză cu hotărâre să-l privească, de parcă el ar fi aşteptat ca Benedict să-şi revină şi să-şi aducă aminte. Şi să nu se mai clatine în halul ăsta. Un zâmbet larg îi răsări pe chip:

— Benedict! glumi el cu dragoste şi voioşie, ridicându-şi pumnii ca şi cum ar fi vrut să execute jovial nişte lovituri.

Haide, William. E mai fericit dacă eşti Benedict. Iar fericirea lui ar trebui să fie principala ta preocupare. La urma urmei, au trecut ani de când nu l-ai mai văzut.

William îi făcu pe plac şi, în calitate de Benedict, îşi ridică palmele pentru a-l lăsa pe tatăl său să schiţeze o lovitură surprinzător de agilă în ritm unu-doi-doi.

— Hai să stăm jos, sugeră el scrutând încăperea.

— Foarte bine! spuse respirând cu greutate domnul Coombes.

Îl conduse pe William apucându-l de cot; trecură pe lângă o masă la care se juca domino cu mişcări lente şi cu reguli îndelung prelucrate şi îngăduitoare, iar apoi

depăşiră un lung şir de veterani cu genunchii acoperiţi de pături, care stăteau privind în gol, afară pe fereastră. Cu răbdare. Timpul trece. Viaţa trece pe lângă ei. Sunt destul de mulţumiţi.

De unde ştii?

Priveşte-le chipurile.

Le lipseşte tuturor câte o doagă.

Dar ei nu ştiu asta.

Fotoliul îmbrăcat în imitaţie de catifea al domnului Coombes era acoperit cu carpete îngălbenite pentru protecţia braţelor şi a spătarului. Un teanc de ziare vechi de acum câteva luni zăcea la un capăt. Un vas mic din lemn şi o cană pe care William o recunoscu ca fiind făcută de Mac se aflau la celălalt capăt. Îl ajută pe tatăl său să se aşeze în fotoliu şi trase un scăunel pentru picioare pe care se aşeză la rândul său.

— Aşa! zise William.

— Ah, Benedict, spuse cu bunătate tatăl său, îmi pare atât de bine să te văd. Mi-au spus că s-ar putea să te găsesc aici. Am făcut o călătorie lungă până aici, aş putea spune, dar a meritat, îmi pare rău să aud că ai probleme – e groaznic să-ţi pierzi un picior şi o iubire, of, Doamne!

William rămase tăcut. Ce Dumnezeu putea să mai spună? De vreme ce tatăl său bătea câmpii despre Franţa, despre nemţi şi despre cât de îngrozitor era totul, bătrâne, rătăcind prin amintiri şi retrăind emoţiile pe care acestea le stârneau?

Îmi amintesc sprâncenele tale, deşi acum sunt aproape albe. Hei! Ar trebui să le vezi pe ale lui Mac. Dar ăia nu sunt dinţii tăi, nu-i aşa? Nu sunt deloc dinţi – doar o proteză inteligentă care te ajută să vorbeşti fără să fluieri, să mănânci fără să-ţi curgă mâncarea din gură şi care dă chipului tău un aspect demn. Dar nu sunt ai tăi, nu fac parte din tine. Ai tăi erau ciudat de strâmbi încă de la rădăcină şi îţi lipsea unul din faţă din partea stângă. Îţi

aminteşti? Eu da. Îţi aduci aminte că îţi puteai înfige o boabă de fasole în locul ăla? Şi cum puteai să fluieri prin el? Eu îmi amintesc.

— Dumnezeule, când mergeam la Place de la Cumâizice şi beam absint şi fumam chiştoacele alea îngrozitoare!

Sărmanul om, sărmană fiinţă – care a trebuit să ajungă în halul ăsta. Tu, cu pielea ta fragilă care atârnă dizgraţios. Cu fălcile lăsate, ca ale unui dulău de vânătoare. Doar că eşti lipsit de vlagă. Fără raţiune. Şi nebun.

— Doamne, vom întârzia la acţiunea de recunoaştere dacă nu avem grijă. Au trecut secole de când n-am mai jucat cricket, cred.

Lăsându-şi tatăl să bată câmpii mai departe (ceva despre oţelul din Sheffield şi regina mamă), William trasă uşor cu degetul o urmă prin condensul de pe rama ferestrei, a cărei suprafaţă aburită implora să fie desenată. Mai întâi făcu un trifoi cu patru foi de la Ţintern, apoi continuă linia şi desenă în joacă, cu aproximaţie, broşa pe care o văzuse în coşul de fructe. În timp ce se semna, desenându-şi iniţialele, îşi dădu seama că tatăl său tăcuse. Gura îi era închisă şi privea în gol, drept în faţă. William îi urmări privirea. Poate că dacă ar fi şters o parte din condens, ar fi putut să vadă ceva din priveliştea de afară. Era o dimineaţă minunată, iar poziţia clădirii era magnifică; o imensă grădină botanică decorată cu ghiocei şi narcise timpurii, care izvorau din iarba moale! William privi într-acolo o vreme.

— Deci, tată, spuse el vesel.

— Je, răspunse el fără vlagă.

Umerii lui William căzură dintr-odată involuntar şi nu-şi putu reprima un suspin de frustrare.

Acum începe.

Se întoarse către tatăl său. Se holba încă fix la ceva,

dar probabil, gândi William, nu vedea nimic. Se străduia să-i atingă mâna. Acţiunea n-a fost complicată, dar nu a reuşit să-i transmită blândeţe cu adevărat. Domnul Coombes părea să nu-şi dea seama de gest, dar, cum mâna lui continua să rămână nemişcată, William continuă s-o lovească uşor.

— Je, se tângui domnul Coombes, je, je, je.

Începuse să-i curgă uşor salivă pe la colţul gurii. Respiraţia lui era dulce-acrişoară. William încercă să nu ia în seamă asta, sau, mai degrabă, să îşi reprime repulsia, aşa că, în schimb, îşi privi jeanşii şi-şi admiră coapsele musculoase care se sfârşeau cu genunchii netezi. Îi compară cu cei ai tatălui său. Numai că acolo nu erau nişte genunchi. William se întrebă: oare dacă ar ridica pantalonii din flanel gri, pal, ar găsi picioare? Sau doar nişte beţe de mătură.

— Jee.

Bătrânul întoarse nişte ochi extrem de trişti către William. Erau albaştri deschis, dar atât de şterşi, încât William era sigur că ultimul rest de pigment se evapora lent chiar în faţa lui. În colţul ochilor avea nişte puncte roşii care îi apăruseră lângă pupila îngălbenită. În dreptul ochiului stâng avea urdori de la somn. William le luă cu degetul, cu blândeţe, apoi se şterse de pantaloni. Tatăl său nu se clinti. Nici nu observă. Privea fix fereastra prin fereastră şi dincolo de fereastră în acelaşi timp. Stătea nemişcat.

— Je, îngână el fără discernământ.

William simţi cum i se strânge pumnul.

Taci!

Îmi vine să-l lovesc.

Se lovi însă pe sine, puternic, în coapsă şi sări în picioare.

— Pa, tată, spuse el repede, sărutând apăsat fruntea bătrânului.

Când ajunse la uşă, încă îi mai putea auzi gânguritul. Tatăl altcuiva veni în goană spre el, târându-şi papucii uzaţi ca pe nişte patine, pe podeaua cu linoleum.

— Fiule!

— Pardon?

— Thomas! Ce surpriză minunată. Plecăm astăzi sau mâine?

— Poftim?

— În Portugalia, dragul meu! Ah, sau în Spania? La naiba! Nu contează, hai să mergem să vedem dacă mama a pus ceaiul la fiert, ştiu că a făcut o prăjitură. Hai, Tom!

În timp ce William era condus nu se ştie unde, întoarse capul pentru a-i arunca o ultimă privire domnului Coombes. Stătea în continuare jos. Şi privea în gol. Ascultă cu atenţie. Nimic. Privi concentrat: buzele tatălui său continuau să se mişte.

— Je, spuse William pentru sine înainte de a-l încredinţa pe bătrân unei asistente, pe care o întâmpină fericit spunându-i „Mami”.

Paisprezece

— Salut, Chlo! spuse Carl adulmecând aerul din jur, în timp ce ea luă ceainicul care ţiuia de pe Aga şi turnă apă peste granulele de cafea instant.

— Bună dimineaţa, Carlos! cântă ea.

— Cine? Ei?

Chloë îi vârî cana în mâini, luă o alta pentru sine şi reîncepu procesul. Ceainicul şuieră aproape imediat.

— ’neaţa, tinerilor! căscă Gin în voie, iar apoi, cu ochii cârpiţi de somn şi cu vocea răguşită îi spuse lui Yap: Nefericitule!

— ’neaţa, Gin, spuse Chloë, cafea?

— Poezie pentru urechile mele – şi o necesitate pentru creierul meu. Te rog!

Chloë îi întinse cea de-a doua cană, iar după aceea reîncepu procesul, de data asta pentru ea.

— ’neaţa! fredonă Carl, o inocentă abreviere.

— Deci, caii sunt pregătiţi? Bun. Te duc la Monmouth ca să-ţi iei tancul ăla sau orice vrei tu cu care să cucereşti Europa! Oricum îmi trebuia săpun şi nicăieri în Abergavenny nu se găseşte Christian Dior-ul meu speci-al. Ţărani! Chloë, nu vrei să vii şi tu?

Eşti peţitoare?

Aş putea fi.

— La Monmouth? întrebă Chloë.

— Ei bine, n-am destulă benzină ca să mergem la naiba, la Timbuktu! Da, la Monmouth.

Chloë îi aruncă pe furiş o privire lui Carl; el scufundă linguriţa de zahăr în cafea, o ridică înainte ca zahărul să se fi topit, apoi o băgă în gură şi începu să sugă particulele de zahăr cu zgomot. Ea se gândi la altceva care ar fi putut fi supt, dar izgoni repede gândul.

Cum aş putea?

Într-adevăr, cum?

Ce uşor aş putea.

— Nu, voi rămâne acasă. Aş putea s-o duc pe Jemima la o plimbare pe câmp.

— Foarte bine, spuse Gin, oarecum surprinsă. Ea deschise sertarul de la masa din bucătărie şi scoase o hârtie de cincizeci de lire dintr-un teanc de liste vechi de cumpărături, ambalaje de dulciuri şi mănuşi desperecheate. Dumnezeule, spuse ea, ia te uită!

Era un „x” de la jocul de Scrabble.

— Cred că Dai trişează.

Îi întrebă apoi dacă nu considerau asta o jignire adusă jocului. Dădu piesa ogarului să o mănânce. Şi-i rugă să nu îi informeze pe cei de la RSPCA despre asta.

— Problema sexului, le spuse Chloë domnului şi doamnei Andrews, odată ce zgomotul Land Roverului se

stinse, este că întotdeauna pare a fi mare scofală. Aventura aia de o noapte, chiar înainte de Brett – eram atât de convinsă că trebuie să fie frivol, distractiv şi uşor de uitat. Şi ce s-a întâmplat? O săptămână întreagă am regretat şi m-am frământat! Chiar a fost mare scofală. Iar sexul cu Brett; Doamne, ajută-mă să-l alung din memorie sau lasă-mă să îmi reconstruiesc trecutul! Abia când am văzut emisiunea aceea despre porcii care alergau după trufe am înţeles unde şi când am mai auzit acele zgomote!

Doamna Andrews îşi înăbuşi un chicotit. Chloë se înfioră şi se ridică de la masa de toaletă, îndreptându-se către şifonier. Deschise uşa, inspiră adânc, apoi o închise la loc. Se aşeză în fotoliul cel vechi şi privi către masa de toaletă. E ciudat cum, dintr-odată, domnul şi doamna Andrews au devenit doar o carte poştală. Din hârtie. Oricum, deloc realistă. Reveni la măsuţa de toaletă şi-şi perie părul din nou. Avea nevoie de asta. Familia Andrews reveni la viaţă. Avea nevoie de ei.

— Ei bine, nu cred că *am făcut* vreodată dragoste cu adevărat. N-a fost nimeni care să mă fi făcut să-l iubesc, aşa încât să mă determine să-mi doresc să fac mai mult decât să stau întinsă şi să prestez servicii. Dar, spuse ea privind pantalonii domnului Andrews, cred că mi-ar plăcea să fac dragoste cu Carl.

Familia Andrews părea să considere această idee drept una rezonabilă.

— Numai că, ei bine, nu mi-a cerut-o niciodată.

Doamna Andrews sublinie faptul că Chloë era norocoasă că trăia într-o epocă a egalităţii sexuale, în timp ce ea trebuia să se limiteze la a aştepta rezervată, în budoarul ei, să nu mai vorbim de limitele pânzei. Chloë îi privi rochia şi se întrebă dacă bucăţelele de dantelă nu o gâdilau. După câte ştia, doamna A probabil că nu purta chiloţi şi, excitată la culme, aştepta ca Gainsborough să-şi termine ziua de lucru, astfel încât să-şi scoată fusta de pe

ea şi să-i permită soţului său acces rapid. Chiar acolo. Pe bancă. Afară. Pe moşie.

— Haide, părea ea să-i spună lui Chloë, trage-i-o din partea mea!

Nu se poate!

Chloë se uită din nou la ea, apoi privi repede în altă parte.

Nu se poate!

— Dar n-aş fi un pic prea destrăbălată? N-ar trebui să-l aştept pe el să facă propunerea?

Doamna Andrews îşi înălţă sprâncenele batjocoritor.

— Nu vorbim despre căsătorie aici, ci numai despre sex, fată dragă!

— Şi ce să fac, atunci? replică Chloë. Să-i ies în faţă şi să spun „Ce zici Carl, n-ai vrea să ne-o tragem?”. Nu cred.

Strivi perii de la peria de păr, apoi îi apăsă încet pl obraz.

— Poate un bileţel: „Care, Carl, vino la mine, ia-mă şi du-mă către stele şi înapoi”? Nu, nu. Nu suntem niciodată suficient timp singuri. Iar când suntem, se pare că ne mulţumim să *ni* sărutăm şi ne săturăm cu asta, nu e ca un preambul la cine ştid ce planuri sexuale. Mi-e bine şi aşa cum e situaţia – dar mi-ai plăcea să merg mai departe. Mi-ar plăcea să încerc. Credi înainte să ne despărţim, doar aşa, ca să ştiu cum e şi ca să ţţfiţ regret mai târziu. *4*

Domnul Andrews nu asculta, se certa cu Gainsborough, care acoperise cu un strat de vopsea fazanul pe care el însuşi îl împuşcase pentru soţia sa şi care momentan stătea în poala ei.

— Priveşte pasărea! exclamă el adresându-se artistului. Ce specimen!

— Într-adevăr, recunoscu Gainsborough, coborându-şi sprânceana ridicată către doamna Andrews care, în schimb, clipi îndelung şi lent către Chloë.

Sosi o scrisoare de la Jasper şi Peregrine. Sfatul lor era bun şi bine-venit.

Chloë, puişorule, am fost încântaţi când am aflat noutăţile de la tine, obrăznicătură ce eşti! Jocelyn ar fi mândră de tine! Nu uita: prezervativele sunt obligatorii, iar melodramele constituie o oprelişte în calea plăcerii! Acelaşi lucru e valabil şi pentru plânsete. Şi pentru obiceiurile de la fermă.

În noaptea aceea, Chloë se urcă în pat fără să mai tragă cu ochiul dincolo de draperii. Prea multă zăpăceală. Dorea să se gândească la ce are de făcut, la un plan de acţiune, încotro s-o apuce.

— Chestia este, se adresă ea familiei Andrews, deşi privea în sus, spre tavan, că odată ce şi-a cumpărat astăzi Volkswagenul ăla portocaliu încântător, în câteva săptămâni, Care va pleca. O jumătate din mine se întreabă dacă nu voi resimţi ca un eşec plecarea lui fără să o facem. Cealaltă jumătate crede că e o oportunitate perfectă ca s-o facem. Fără obligaţii, fără o relaţie care să aibă timp să ajungă să meargă prost. O altă jumătate – la naiba! Nu pot avea trei! O altă parte din mine spune că probabil am strica totul dacă am face-o. Poate că n-o să fie extraordinar. Dar atunci, ce rost ar avea? îmi plac sărutatul şi pipăitul. Este atât de misterios şi de incitant. Şi sigur, de asemenea. Şi drăguţ.

Domnul Andrews o întrebă pe soţia sa despre ce tot trăncănea fata. Nerăbdătoare, doamna Andrews, îi spuse „N-ai înţelege”, după care luă fazanul din poală şi-l aruncă peste umăr în spatele stejarului.

— Bine, spuse Chloë sfidătoare, o să las asta pe seama lui. Iar ăsta, spuse ea stingând lumina, este ultimul meu cuvânt în această problemă.

În sinea sa, se gândi ce drăguţ ar fi să facă dragoste cu cineva care are un accent cu adevărat autentic. Când făceau sex, Brett apela la o falsă voce nazală după model

american, atunci când mişcările lui depăşeau o anumită viteză, iar el gemea „Oh, iubi, iubi”. Dacă acesta era un preambul involuntar la orgasmul lui sau o tentativă nereuşită de a-l facilita pe al lui Chloë, rămăsese un mister. Nu funcţionase şi asta era sigur.

— Îmi plac lucrurile astea, spuse Chloë plimbându-şi degetul pe marginea albastră a bolului de supă, ţie nu?

Care privi vasul şi îşi dădu seama că de fapt nu are nicio opinie în această privinţă, dar pentru că dorea să-i facă pe plac lui Chloë, spuse:

— Ah, păi, da! Pot zice că-i elegant chiar. În stil popular englezesc.

— Aşa e! spuse Chloë din tot sufletul, dar se opri înainte de a continua cu mâhnire: Nu-mi vine să cred că pleci mâine.

Carl se juca cu un fir de pătrunjel şi se întinse peste masă, spre mâna ei. Îi dădu firul de pătrunjel, iar ea îl mestecă distrată.

— Chlo, spuse el cu blândeţe.

— Ştiu, replică ea.

O invitase la Bay Tree Bistro. Iar ea îl adoră pentru asta şi chiar mai mult, când el se referi la micul bistrou ca la Bay Leaf Cafe. Tocmai terminaseră o minunată supă de ciuperci de câmp şi tarhon şi aşteptau felul doi. Pe masă se afla o singură garoafă, iar Chloë presăra lacrimi mici, întristată, pe petalele ei.

Care o urmărea cum îşi înmoaie degetul mic în ceara fierbinte de la lumânare. Observă că era neliniştită şi ştia că asta o ajuta să depăşească tristeţea care izvora din faptul că dimineaţă se vor despărţi. Este o tulburare palpabilă. „De ce?”, se întrebă el. Urmă felul doi, pe care l-au mâncat în cea mai mare parte a timpului în tăcere, iar la aceasta a contribuit şi calitatea mâncării. Care îi transmise complimentele sale bucătarului, iar Chloë găsi gestul înduioşător. Se îndemnară unul pe altul să comande

budincă, pentru care oricum erau prea sătui, dar la care erau prea pofticioşi să renunţe. Chloë îl învăţă pe Carl cum să pronunţe corect *zabaglione*. El insista să adauge un „1” în faţa lui „b”; era mai uşor să pronunţe aşa şi, ce era mai important, o făcea pe Chloë să chicotească, lucru pe care-l găsea foarte seducător. Avură ezitări la cafea; Care luă nota de plată şi mai zăboviră o vreme, mult după ce se curăţă masa şi după ce lăsară bacşişul. Se jucau unul cu degetele celuilalt şi cu şerveţelele. Chelneriţa ochi bacşişul de la o distanţă discretă şi-şi dori ca cei doi să plece înainte ca, din greşeală, fără să se gândească, să bage banii în buzunar. Murmurau jumătăţi de propoziţie, apoi chicoteau restul. Era târziu, iar proprietara şi-a dres glasul privindu-şi ceasul într-un mod cât mai evident cu putinţă, fără a fi însă nepoliticoasă. Din bucătărie, un bucătar zgomotos se auzea cum critica ceva cu înverşunare cu un accent pe care Carl nu-l putu localiza.

— E din Birmingham, explică Chloë.

— Corect, spuse Carl.

Îi strânse degetele, iar apoi le cuprinse între palmele lui. La flacăra lumânării îi surprinse privirea şi-i zâmbi discret. El se ridică ţinând-o de mână.

— Hai, Cadwallader, spuse el.

— Nu-mi doresc nimic altceva, răspunse ea.

Înapoi la Skirrid End, lumina din bucătărie era încă aprinsă, aşa că cei doi au ocolit grajdurile, apoi s-au strecurat în camera cu hamuri. Pendula stătea de pază şi bătea liniştitor. Lumina lunii făcea ca pielea lui Chloë să capete aspect de porţelan şi crea frânturi de lumină în ochii lui Carl.

Fă dragoste cu mine, oh, fă dragoste cu mine.

— La naiba, Chlo, o să-mi fie dor de tine.

Ia-mă. Vreau să fac sex cu tine.

— N-am mai întâlnit pe nimeni ca tine, fată.

Hai să facem dragoste. Aici.

Chloë îşi apăsă buzele încet şi delicat peste ale lui. Nu le deschise ca pentru un sărut, ci pur şi simplu le apăsă peste ale lui. Îi putea simţi respiraţia chiar în obrazul ei. Mirosea a usturoi şi puţin a alcool, iar ei, tocmai acum, chiar aici, i se păru că miroase suficient de bine ca să-l mănânce. Să-l pună într-o sticlă cu dop şi să-l păstreze.

Care dorea ca buzele ei să se mişte. Să-l sărute de-a binelea – specialitatea lor. El o sărută încet, lent, fără grabă, cam la fel cum tărăgăna propoziţiile. Măsurat şi calm. Chloë îi răspunse la sărut, cu ochii strâns închişi, pentru a absorbi fiecare minut de aici şi acum, pentru a le păstra cu ea pentru totdeauna. Feţele lor se despărţiră şi rămaseră privindu-se în lumina glorioasă a lunii de martie. Chloë îşi dădu seama că se simţea prea tristă pentru a fi sexy şi, pentru că nu putea detecta nicio dovadă elocventă în zona apendicelui său, înţelese că şi Carl simţea probabil la fel.

— N-am făcut… zise ea.

— Nu, râse el cu jumătate de gură, n-am făcut-o niciodată.

— Şi nici acum n-o vom face. Niciodată, spuse Chloë pierdută, frecându-şi palma în sus şi-n jos pe stomacul lui şi ţinându-şi ochii aţintiţi asupra cataramei de la cureaua sa.

— Nu am avut nevoie s-o facem, spuse Carl.

Chloë era bulversată, aşa că îl împunse blând cu degetul în buric. El o cuprinse în braţe şi-şi apăsă buzele pe creştetul capului ei.

— A face dragoste nu este totul, Chlo. Şi uneori toată faza devine pur şi simplu sex învechit şi plictisitor. O dezamăgire. N-o să te uit niciodată, fetiţă. Şi o să tânjesc de dorul tău când mă voi aştepta mai puţin.

Cuvintele lui se înşiruiau ca perlele, iar ea îşi lasă capul pe pieptul lui şi-i ascultă bătăile inimii.

Cincisprezece

William luă cu grijă vasul din dulapul pentru piese umede şi-l aduse la roată. L-a pus acolo la scurt timp după ce s-a întors din Ţara Galilor, iar acum, după ce umezeala s-a mai redus, a devenit ideal pentru prelucrat. Ridică vasul ca pe un pocal mistic, pentru că această piesă îi conţinea şi totodată îi exprima emoţiile. Era mulţumit de formă; subtila linie curbă în formă de S, rotunjimea buzei perfect proporţionate, precizia formei. Tot ce mai rămăsese de făcut era să-l modeleze; să ajusteze lutul neuniform de la fund, pentru a forma un inel. Privi în interiorul vasului, apoi în afara lui, evaluând cantitatea de lut care trebuie îndepărtată, astfel încât exteriorul să reflecte interiorul, iar greutatea vasului să fie echilibrată. Decise apoi poziţionarea inelului. Mulţumit, întoarse vasul cu gura în jos şi-l aşeză pe roată, cu atenţie. Puse lent roata în mişcare şi bătu uşor vasul până îl centră cu precizie. Puse trei bulgări de lut pentru a fixa pe loc vasul, se poziţionă deasupra roţii şi mări viteza.

Lui William îi plăcea să lucreze la roată pentru că era deopotrivă ştiinţă şi artă să apreciezi cât de mult lut să îndepărtezi pentru a fi sigur că vasul pare dintr-o singură bucată. Avea o imensă satisfacţie când apăsa unealta de peretele unui vas rotitor în timp ce suluri de lut se răsucesc căzând, pentru a scoate la iveală noi contururi. Astăzi, fâşii de un acaju intens alunecau rostogolindu-se, ceea ce îl solicita pe William mai mult chiar decât forma vasului care se revela. Pe măsură ce se adunau în jurul tălpii roţii, îşi strecură degetele printre ele, ridicându-şi încet mâna, astfel încât i se prelingeau şi-i dădeau o stare foarte plăcută. Bucle şi serpentine frumoase şi moi; sinuoase şi senzuale, dintr-o delicioasă siena arsă.

Când fu satisfăcut de forma pe care o considera

completă, o netezi în întregime, dându-i o delicioasă patină de *terra sigillata* (lut maro-roşcat de pe insula Lemnos, din Marea Egee) şi începu să-i lustruiască suprafaţa. Luna martie în Cornwall era blândă, iar William îşi petrecu următoarele câteva zile lucrând la suprafaţa vasului alternativ cu spatele unei mici linguriţe din argint şi cu o bucată netedă de cuarţ, pentru a compacta patina şi pentru a oferi suprafeţei un luciu orbitor. În cele din urmă, vasul străluci de parcă ar fi fost umed, reflectând şi emanând lumină. De la distanţă părea să fi fost scufundat în întregime în lac, dar de aproape se observau contururile şi urmele fine făcute de William în timpul şlefuirii. Acestea erau mărci ale stilului personal şi erau la fel de idiosincratice ca o amprentă digitală.

Acesta era vasul care îi fusese inspirat de fata care fredonase atunci, înainte de Crăciun. După excursia recentă în Ţara Galilor, îşi croise pe tăcute structura, căpătând formă. William decisese să-l usuce. Vasul finit era un amestec omogen de contradicţii. Forma sa era deschisă şi pozitivă, chiar feminină; dar decoraţiile de un roşu ca focul erau aplicate pe zone vagi de un negru de funingine. Şi pe arsuri de un negru total.

Şaisprezece

Asta da viaţă! Mă simt atât de liberă. Atât de acasă. Ar putea fi? Ar putea fi aici?

Chloë călărea singură în fiecare zi, iar asta îi adusese liniştea şi timpul necesar pentru a-şi redobândi stăpânirea de sine. La urma urmei, chiar clădirea de la Skirrid End şi cadrul în care se derula existenţa sa acolo o făcuseră să se simtă în siguranţă.

— Îmi place să am un program în fiecare zi, îi dădu ea detalii lui Desmond; pe de o parte, pentru că, în mintea ei, analiza încă conceptul, pe de altă parte, pentru că spera

ca un ton amical îi va distrage atenţia calului de la obişnuitele salturi în două picioare.

Desmond, desigur, nu răspunse. Dar nici nu se mai ridică în două picioare.

— Vezi tu, continuă Chloë, îmi asigură un scop – am o funcţie pentru fiecare zi. Sunt utilă. Sunt necesară.

De fapt, eşti supravegheată şi îndrumată. Dar n-ai dori oare să-ţi defineşti scopurile vieţii tale chiar tu însăţi? La un moment dat? Dacă n-ar fi fost Jocelyn sau moartea ei, te-ai mai fi aflat aici? Jocelyn te-a trimis aici, Chloë, la vechea ei prietenă, Gin. Gin te-a primit în casa ei de dragul şi datorită vechii sale prietene. Asta nu înseamnă că nu ai fi primit masă, casă şi o încăpere în Pod dacă te-ai fi nimerit din întâmplare la Skirrid End, aşa cum s-a întâmplat cu Carl. Dar tu nu ai fi ajuns acolo niciodată. N-ai fi plecat niciodată pe cont propriu. N-ai fi făcut-o dacă nu ţi-ar fi spus cineva s-o faci.

Dar ei au făcut-o. Iar tu eşti aici. În curând va trebui să pleci şi să-ţi continui drumul. Dar vei pleca numai pentru că aşa s-a hotărât. Şi vei călători încotro ţi se va spune. Nu e nimic rău în asta, Chloë. Dar adevărata siguranţă este aceea cu care te învălui singură, cea pe care ţi-o dobândeşti tu însăţi. Iar „acasă” este un loc care ţi se dezvăluie numai atunci când îl cauţi. Nu ţi-ar plăcea să le găseşti pe amândouă? Tu singură?

Deşi nu este cald, vremea este ceva mai blândă, iar mugurii încep să se deschidă în castanii pe sub care ea trecea călare. Iarba de sub picioare este de un verde crud, ghioceii au dispărut, iar narcisele şi şofranul au început să se ofilească. Măcălendrii îşi văd în continuare de treabă, dar acum ploierii sunt cei care scot cele mai înalte note în simfonia care răsună în vale. Islington pare să nu fi existat niciodată. Chloë ştie acum că nu se va mai întoarce acolo. Brett este un nume care-i provoacă doar o uşoară tresărire. Nu greaţă. Nici măcar atât.

— Brett? întrebă doamna Andrews ridicând o sprânceană ca să-şi amintească. Cine este?

— Cine, într-adevăr! declară triumfătoare Chloë.

Chloë începu să împacheteze; foarte încet şi fără prea mult entuziasm. Ştia că Gin are un plic pe care scria „Irlanda" şi al cărui conţinut era o pânză pe care ea va picta următorul anotimp. Aproape că îşi dorea ca ogarul să-l fi mâncat, dar în acelaşi timp se întreba dacă plicul miroase a Mitsuko şi era curioasă să afle dacă aşa era. Şi apoi probabil l-ar fi dat câinelui să-l mănânce. Sus în Pod, începuse să ordoneze teancuri de haine, o activitate inutilă, dacă trebuie să le pui după aceea în rucsac, dar lucrul ăsta o calma. În ultimele câteva zile nu prea se mai gândise la Carl, cu siguranţă nu la fel de mult cum tânjise după el imediat după ce plecase, în urmă cu aproape trei săptămâni. O avea însă pe Gin, care era un izvor de mângâiere dar şi de distracţie; una peste alta, era marea prietenă a lui Jocelyn, iar Chloë s-a simţit întotdeauna în siguranţă şi în largul ei în compania prietenilor apropiaţi ai lui Jocelyn.

Adesea, cele două „vorbeau à la Jocelyn": dacă această stare de spirit o cuprindea pe una dintre ele, cealaltă era, cu siguranţă, imediat infectată. Nu se lăsau prea mult pradă amintirilor, deoarece pentru o astfel de activitate ar fi trebuit aş ambele părţi să fi fost prezente, în trecut, în aceleaşi momentul ca să poată vorbi. Mai mult, ele cugetau asupra amintirilor cu Jocelyn, descriindu-i culorile şi amintindu-şi trăsăturile ei.

— Îţi aminteşti de sherry-ul de la ora cinci?

— O adevărată instituţie!

— Cu propria sa terminologie!

— E timpul să tragem o duşcăf

— E ciudat acum că drăguţul de Carl a plecat! aduse Gin vorba cu voioşie, aşezând „vals" pe un şir care tripla scorul, nu crezi? Chloë?*

— Hmm, rqormăi Chloë, folosind„z” pentru „quiz” cu „q” pe poziţia care dubla valoarea literei.

Zâmbi uşor. Moare de curiozitate să afle, dar i se pare prea ciudat să întrebe!

Gin devenea oarecum previzibilă când pronunţa numele lui Carl în timpul conversaţiilor cu, sau în faţa lui Chloë. Dacă Chloë se afla în raza ei vizuală sau măcar în cea auditivă, Gin se asigura că numele lui Carl se auzea clar. La frustrarea subtil mascată a lui Gin (ridicarea amplă a sprâncenelor şi oftaturi cu măsură) Chloë rămânea admirabil de discretă.

— Literele mele m-au bătut, spuse Dai, care îşi ignora dislexia şi era profund stingherit de ceea ce el presupunea a fi un deficit de inteligenţă din naştere.

Rosti în semn de salut ceva neinteligibil peste umăr şi ieşi din bucătărie undeva în noapte. Chloë şi Gin continuară să joace până când Gin câştigă cu o diferenţă de douăzeci de puncte.

— Destul de neobişnuit, spuse ea, dar mintea ta n-a prea fost aici, nu-i aşa?

Chloë recunoscu ridicând din umeri şi zâmbind cu sfială. Gin oftă şi-şi înălţă sprâncenele.

— Pun pariu că te gândeşti la Irlanda! zise Gin triumfătoare, ştiind foarte bine că nu era aşa şi sperând să obţină o negaţie şi o explicaţie.

— Mda, admise Chloë fără nicio explicaţie.

— Când vrei să o porneşti la drum? întrebă Gin schimbând subiectul cu voioşia aceea care spune ştii-că-te-poţi-încrede-în-mine. Jocelyn mi-a spus că ar trebui să-ţi faci bagajele când răsar primii ghiocei de grădină.

— Au răsărit de ceva vreme! spuse Chloë destul de surprinsă.

— Da, admise Gin, dar prea devreme.

— M-am gândit să plec pe la sfârşitul lunii – dacă mă mai poţi suporta până atunci. Poate prima săptămână din

aprilie?

— Înţelept, spuse Gin, înţelept. Dar să nu pleci chiar de 1 aprilie – vei afla că irlandezii sunt suficient de sonaţi şi fără vreo scuză calendaristică pentru a se ţine de poante şi a bate câmpii.

Chloë aranjă piesele de Scrabble într-un mozaic complex crescător şi urmă sugestia lui Gin de a „vorbi à la Jocelyn”.

— Ce ciudat că Jocelyn nu s-a măritat niciodată, reflectă ea.

Gin nu răspunse, dar îşi făcu de lucru scoţând un „g” din mozaic. Chloë continuă:

— Din punctul meu de vedere, unul egoist, cred că asta m-a bucurat – poate că nu m-aş fi simţit atât de specială dacă ar fi avut proprii ei copii.

Gin clătină din cap şi ridică o sprânceană, sugerând un „poate”.

— Îl cunoşti pe Lordul Badborough? Din Wiltshire? întrebă Chloë. Obişnuiam să ieşim la picnic pe domeniul său – şi adesea în salon, atunci când ploua!

— Da, spuse Gin destul de degajată, l-am întâlnit pe tip o dată sau de două ori.

— El a fost cumva, ştii tu, prin – Chloë se opri, dându-şi seama brusc cât de penibil ar suna „prietenul* – iubitul lui Jocelyn?

— Pentru puţin timp, spuse Gin cu francheţe.

Terminase cu piesele de Scrabble, iar acum număra mărunţişul din sertarul mesei de bucătărie, precum şi o serie de bancnote de douăzeci de lire.

— Obişnuia să o sărute lacom! spuse Chloë, gândindu-se la Carl, dar fără să fie capabilă să-şi amintească cum arăta.

— Dar niciodată nu se-nroşea! reflectă Gin, în timp ce punea monedele şi bancnotele în sertar.

— Nu, îşi aminti Chloë, estimând că trebuie să fi fost

aproape şaptezeci de lire, îl primea binevoitoare – fără să-i dea apă la moară sau să-i încurajeze dorinţele.

— Asta, zise Gin, probabil că era simplu pentru ea – Badders era doar unul dintr-un lung şir de pretendenţi care au aşteptat răbdători şi în zadar.

Acum era rândul lui Chloë să rămână tăcută. Îşi curăţa unghiile cu o furculiţă ascuţită.

— În asta consta îndemânarea lui Jocelyn, decise Gin, în faptul că *niciodată* nu îi amăgea. Ştiau cu toţii că n-aveau şanse mai mari decât o pisică într-un coteţ de câine, dar compania ei era aşa o încântare, încât erau fericiţi cu orice statut le era atribuit.

— Bieţii de ei, spuse Chloë cu compasiune, imaginându-şi o sută dintre cei mai frumoşi moşieri aducând câte un fazan şi un Rothschild cumpărat la licitaţie, aşezate frumos pe o tavă de argint, în acordurile muzicii lui Elgar, pentru a-i face curte lui

Jocelyn. Răbdători şi mereu optimişti, revărsând asupra ei atenţie şi speranţă.

— Biata Jocelyn! exclamă Gin cu reală tristeţe, clătinând din cap şi gata să plângă.

Chloë îşi înclină fruntea şi întrebă din sprâncene „De ce?”

Gin nu-i întâlni privirea, pentru că era scufundată undeva, departe, în trecut.

— Bietul puişor, spuse ea cu ochii înecaţi în lacrimi, a iubit, a pierdut dragostea şi n-a mai găsit niciodată o alta pentru că a refuzat să mai caute.

— Nu a fost reciproc? întrebă Chloë meditativ, imaginându-şi un bărbat care nu ştiuse niciodată că fusese Alesul; unul care a respins-o; sau unul care a murit, probabil.

— Oh, ba da, Chloë, spuse Gin, era la fel de îndrăgostit de ea cum era şi ea de el.

Acest lucru o uimi pe Chloë. Bărbatul întâlneşte

femeia. Dragostea este reciprocă şi profundă. Dragostea, cu siguranţă, duce la fericire până la adânci bătrâneţi. Fără compromis. Fără alternative. Fără amânare. *Amor vincit omnia*. Simplu.

— Cine era el? întrebă Chloë, brusc mirată de faptul că exista un aspect referitor la Jocelyn complet nou pentru ea, despre care nu aflase, la care nu fusese invitată să asiste.

Îşi scormoni în memorie, dar nu putu localiza pe nimeni care s-ar putea potrivi acestui rol.

— Jocelyn nu ţi-a spus niciodată despre el?

Era evident că Gin se simţea compromisă, iar obrajii ei se îmbujorară pe măsură. Chloë continua să-ncerce să-şi aducă aminte, pironindu-şi privirile în centrul mesei.

— Nu, nu cred.

Gin îşi aţinti privirile, alături de Chloë, asupra unui nod din lemnul de pin.

— Ai fi ştiut dacă ţi-ar fi spus.

— Nu-mi amintesc, spuse Chloë încet, sperând că poate masca durerea din vocea ei.

— Ţi-ai fi amintit, sigur ţi-ai fi amintit, spuse Gin cu blândeţe.

— Ai putea să-mi spui tu, Gin? întrebă Chloë gândindu-se dacă nu cumva un ton mai blând ar încuraja-o pe Gin să mai atenueze din semnificaţia ciudat de gravă a situaţiei.

— Draga mea! declară Gin, înroşindu-se din nou până la bărbie. Nu pot. Ar fi ca şi cum aş vorbi pe la spate despre Jocelyn.

La început Chloë se simţi rănită de faptul că exista o parte esenţială din viaţa lui Jocelyn despre care ea nu ştia nimic. Dar, după cum era de aşteptat, acceptă şi respectă destul de repede situaţia. Jocelyn trebuie să fi avut motivele ei să nu-i spună sau poate că era pentru binele ei să nu ştie. Cu siguranţă. Iar păstrarea secretului fusese o

prerogativă a ei la urma urmei.

În fond, am avut şi eu secretele mele.

Da?

Dumnezeule, desigur! De la cum am luat brelocuri de la magazinul din colţ fără să le plătesc până la infama aventură de o noapte.

Ah.

Numai o singură dată însă. Pentru fiecare.

Chloë şi Gin continuară să discute ca şi despre Jocelyn cel puţin o dată pe zi, dar păstrau distanţa cuvenită faţă de orice subiect care ar fi putut compromite integritatea intimităţii ei; Chloë îndeplini dorinţa lui Jocelyn ca Gin să nu piardă niciun detaliu de la înmormântarea ei. La rândul ei, Gin bătu bucuroasă din palme când auzi că fusese şampanie şi plânse când îi spuse că muzica lui Louis Armstrong îi însoţise sicriul.

— Ar fi trebuit să vin! strigă ea.

— Dar Jocelyn ţi-a făcut o dispensă specială, spuse cu blândeţe Chloë.

— La naiba cu asta! Ar fi trebuit să mă adun şi să nu lipsesc. Dacă mă pot descurca până la Monmouth – care este la patruzeci de minute bune –, atunci nici Londra n-ar fi trebuit să constituie o problemă.

— Trei ore şi jumătate?

— Aş mai fi făcut pauze. Şi aş fi luat Valium.

— Şi cum ai fi ocolit Hyde Park?

— Aş fi luat trenul!

— Să schimbi liniile? Şi apoi gara Paddington?

— Aş fi angajat un şofer!

— Şi ai fi avut încredere în el?

— Chloë Cadwallader, oftă Gin, punându-şi mâna peste a lui Chloë, mă cunoşti foarte bine.

— Crede-mă, Gin, spuse încet Chloë, prinzând mâna lui Gin între palmele ei, când am aflat că vin aici, că erai o prietenă, dar una despre care eu nu-mi aminteam, ei bine,

am fost puţin îngrijorată. Dar acum, că mă aflu aici de trei luni, pot înţelege de ce nu te trage inima să pleci de la fermă. E nevoie de tine aici, pentru că tu eşti sufletul acestui loc. Nu ar funcţiona fără tine – şi izbucni sperând că ce voia să spună nu avea să sune condescendent, pentru că nu dorea să fie decât un compliment, nu ştiu dacă tu ai putea funcţiona fără fermă.

Gin chibzui la cele spuse de Chloë, fără a fi ofensată de ultima parte a analizei ei. În timp ce medita la cât de sănătos gândea Chloë şi că această calitate era moştenită de la Jocelyn, zâmbi şi, clătină din cap murmurând:

— Ştiu. Mi-aş fi dorit să fi fost acolo. Să-mi aduc ultimele omagii într-un mod demn. Să ascult Satchmo. Să mă îmbăt cu şampanie Krug. Deşi o iubesc pe Jocelyn cu atât mai mult cu cât a insistat să nu merg, tot îmi doresc să mă fi putut afla acolo. Să-mi fi luat rămas-bun de la ea aşa cum se cuvenea.

— Nimeni nu te-a judecat, Gin. Cu atât mai puţin Jocelyn. S-ar fi cutremurat în giulgiul ei dacă ai fi apărut sedată cu Valium şi cu un şofer – ai fi eclipsat-o total! Şi să spunem, doar să spunem, că o regrupare nefericită şi de o foarte mică importanţă s-ar fi petrecut în absenţa ta. Îţi poţi imagina consecinţele?

— Draga mea, ai dreptate, desigur. Atât de tânără – dar înzestrată cu o astfel de înţelepciune! Cum e posibil?

— Asta pentru că am avut-o pe Jocelyn ca naşă, spuse Chloë. Am avut-o, spuse ea cu tristeţe.

Gin îi strânse mâna şi clipi cu ochii larg deschişi.

— Chloë, spuse ea, cred că este vremea pentru o duşcă! în salon! O să bem vin de Xeres. În cinstea lui Jocelyn, iar apoi o să jucăm Monopoly.

Şaptesprezece

Cu două zile înainte de plecare, Chloë urcă mai

devreme la culcare. Avea acum plicul pe care scria „Irlanda* şi de care domnul şi doamna Andrews au avut atâta grijă. Ea îşi aminti cum cei doi ascunseseră timp de câteva săptămâni şi plicul cu „Ţara Galilor*, într-un colţ, printre snopii de porumb, dar acum, că cei doi Andrews erau în ipostază miniaturală pe o carte poştală, se legănau deasupra acestui nou plic; „I-ul de la „Irlanda* fiind aproape la fel de înalt ca domnul Andrews. Din păcate, nu era nicio urmă de Mitsuko; Gin îl mirosise şi ea îndelung, dar nu putu detecta nimic. Chloë pipăise conţinutul plicului. O altă hartă, aparent smulsă din acelaşi atlas rutier. O altă scrisoare, necitită încă.

Un zgomot puternic o trezi pe Chloë dintr-o plăcută visare. Iniţial crezu că face parte din visul său, aşa că rămase liniştită şi încercă să-şi amintească ce fel de zgomot fusese acela. Mulţumită de gândul că era probabil pădurarul care tăia butuci în bluza sa de lucru (care lăsa să se vadă muşchii încântători ai antebraţelor sale), se hotărî să se culce la loc şi să încerce astfel să ajungă puţin mai aproape de el. Înainte însă de a ajunge la marginea pădurii, auzi un alt zgomot. Se ridică în pat şi se întrebă cine şi ce jocuri juca cu mintea sau cu somnul ei. Oare chiar auzise ceva? Trebuia doar să stea nemişcată şi să aştepte. După mai multă vreme, un alt zgomot. Un neiniţiat ar fi putut crede că era o bufniţă, dar Chloë cunoştea prea bine sunetele scoase de bufniţele locale. Şi Chloë îl ştia bine şi pe Carl.

Un zgomot surd. Ceva lovise fereastra. Chloë nu avea nici curaj şi nici chef să-şi oprească ţipătul. Fără să-şi aranjeze părul sau să-şi încheie cămaşa de noapte, trase într-o parte draperiile şi deschise fereastra. Era beznă şi nu se vedea nicio stea.

Psst!

— Hei, Chlo!

Vocea lui guturală sună minunat în cea mai grozavă

şoaptă. Pentru că plecase de mai puţin timp decât durata memoriei unui animal, niciunul dintre patrupedele din curte nu reacţionă la vocea sa. Desmond scoase un nechezat slab, dar făcea frecvent acest lucru în timpul nopţii. În bucătărie, câinii şi pisicile îşi ciuliră urechile, dar pentru că nu detectară niciun străin, se cufundară la loc în somn.

— Ce naiba faci aici?

Chloë se străduia din răsputeri să vorbească în şoaptă, dar abia se stăpânea să nu ţipe. Acum îl putea vedea, pentru că o fantă între nori lăsă luna nouă să-şi reverse o lumină domoală asupra lor. Era minunat. Chloë îi făcu un semn cu mâna. El o salută.

— Bună, Chlo!

— Care!

— Vrei să ne-mperechem?

— Ce?

— Să ne împerechem!

— Poftim?

— Să ne fu-tem!

— Vin acum!

— Ai face bine să vii mai repede, fată!

Chloë nu ştia ce face, nici ce-ar trebui să facă şi ce ar trebui, cu siguranţă, să nu facă.

Ce-ar trebui să port?

Contează? O să rămâi mult timp îmbrăcată?

E încă destul de frig! Uite! Pulover. Şocuri termice. Aş putea la fel de bine să-mi păstrez pe mine cămaşa de noapte.

Tremura uşor în timp ce se lupta cu un pulover cu faţa la spate, pe care îl îmbrăcă. Păşi prin cameră cât de uşor îi permitea podeaua. Ţinându-şi respiraţia, deschise uşa de la Pod şi păşi pe scara abruptă ca o balerină. Şovăi o clipă în faţa uşii de la baie, apucă ferm clanţa şi apăsă în sensul acelor de ceasornic.

Te rog să nu scârţâi, doamnă Uşă.

Nu făcu niciun zgomot. Ea îi mulţumi.

Chloë crăpă uşa de la baie cu câţiva centimetri, apoi rămase nemişcată şi-şi ciuli urechile în timp ce ochii i se acomodau cu întunericul. De-a lungul coridorului, Gin se aude sforăind în tot ţinutul, iar Chloë trimite o bezea tăcută aproximativ în direcţia ei. Din fericire, un suspin puternic dinspre capul scării este însoţit în acel moment de un horcăit sonor al lui Gin. Restul scărilor sunt complici binevoitori şi, în curând, încălţă prima pereche de cizme din cauciuc pe care o putu nimeri. Nu sunt chiar o pereche. Dreptul se potriveşte perfect, dar stângul este de două ori mai mare. De fapt nu conta. Dinspre bucătărie, îl auzi pe JR murmurând în somn. Sărută uşa din faţă şi o deschise fără niciun zgomot.

Chloë rămâne nemişcată, liniştea şi frigul nopţii o cuprind. Putea auzi de la distanţă pendula, dar pentru moment nu putea să vadă nimic. Clipi de câteva ori şi respiră adânc, apoi putu să vadă mai bine şi începu să audă şi să simtă mirosuri. Un miros slab de motorină. O mişcare uşoară dinspre aleea pavată.

— Care? şopti ea.

— Sunt aici.

Care şi Chloë se azvârliră unul în braţele celuilalt, îngropându-şi feţele unul în puloverul celuilalt, înăbuşindu-şi chicotelile, în timp ce respiraţia zgomotoasă şi veselă ţinea în frâu hohotele de râs. Chloë se lipea de el pe de o parte pentru că era extaziată, dar şi pentru că noaptea de martie este atât de rece. E puţin peste două noaptea, iar feribotul lui Carl pleacă din Dover peste opt ore. El venise din Scoţia prin Derbyshire şi făcuse un mic ocol pe la Skirrid End către coasta sudică. Pentru Chloë, ocolul este major, se simte extrem de flatată şi de fericită; adrenalina şi feromonii o cotropesc, depăşind instantaneu starea de calm din timpul ultimelor săptămâni fără Carl. El îi spune

că miroase fantastic, ei nu îi vine niciun răspuns în minte, aşa că îl sărută în schimb delicat, pe nas. Ceva tare o apasă în zona apendicelui şi lasă să-i înflorească un zâmbet ascuns în adâncurile puloverului gros al lui Carl. Care îi spune că a parcat într-un loc de staţionare din şosea, la câţiva metri la dreapta. Chloë se bucură la auzul cuvintelor lui, iar în urechi îi răsună înlocuirea lui „ah", cu „ar".

— Vino! spune el, cu o sclipire lascivă în ochi.

El îi întinse mâna, iar Chloë îşi împleti degetele cu ale lui. O luară la fugă traversând pavajul şi se cufundară în noapte, ca nişte elevi care chiulesc de la şcoală.

În ciuda întunericului, furgoneta lui Carl străluceşte din locul de staţionare.

— Dumnezeule! exclamă Chloë în şoaptă, nu e portocalie!

Afirmaţia ei era de-a dreptul stupidă.

— Iată!

Care făcu un semn cu capul arătându-i noile abţibilduri pe care le cumpărase. Din Pădurea Sherwood, până la Gretna Green, de la podul de peste mare la Skye până la feribotul pe Mersey, Care le văzuse pe toate şi strânsese o grămadă, iar acum era înapoi cu Chloë, în drumul său spre Franţa şi cine mai ştie încotro.

— Ai făcut-o foarte primitoare! şopti Chloë aruncând o privire de jur-împrejur prin furgonetă.

Care bătu mândru pernele şi deschise un mic dulăpior pentru a arăta stivele de conserve de supă şi fasole şi cea mai mică cratiţă pe care Chloë o văzuse vreodată. Care trăsese deja masa, transformând-o în pat, ca să nu mai existe nicio piedică, dar niciun alt loc unde să te aşezi. Se luară în braţe, îşi întinseră picioarele şi începură să se joace cu şosetele, efectuând cu picioarele un dans perfect sincronizat. Ştiau amândoi ce urma, atât literal, cât şi metaforic, şi totiaşi se întrebau cum să înceapă. Se priveau, zâmbeau şi chicoteau. Se înghionteau

cu tandreţe.

— Îmi pare aşa de bine să te văd!

— Şi mie. E minunat să te revăd, Care!

Chloë oftă melodios. Care chicoti pe nas.

Haide!

Care îi luă mâna lui Chloë şi îi sărută fiecare încheietură a degetelor în parte; o privea în timp ce ea se uita timidă într-o parte şi, fără să vrea, chiar în zona perineului său. Ea observă acolo un mic tremur, iar apoi un spasm. Îl privi cu ochii larg deschişi, vădit impresionată. El rânji larg, cu vârful limbii în colţul gurii. Chloë dădu din nas şi înalţă sprâncenele; era atât de entuziasmată, încât nici nu mai putea chicoti, darămite să mai vorbească.

— Zi Chlo, spuse Carl, acum că eşti aici, pot să-mi fac de cap? Ce zici?

Chloë dădu din cap.

— Pot să-ţi ofer şi o privelişte plăcută? Te rog? întrebă el.

Chloë dădu din cap hotărât.

— Pot să te fac să-ţi dea lacrimile şi să te pun pe jar?

Chloë se undui uşor în pat.

— Până ai să mă implori că mai vrei şi ai să strigi după milă?

Chloë scânci din străfundul gâtului.

— Pot să-ţi dau jos puloverul?

Chloë dădu din cap în timp ce ochii îi jucau şi sări jos din pat, privindu-l pe Carl cu viclenie, cu mâinile în şolduri. Cu un nou zâmbet pe buze, deopotrivă stângaci şi entuziast, ea îşi dădu jos puloverul şi-şi scoase cămaşa de noapte. Şi rămase goală în faţa lui, mândră şi încrezătoare, în toată splendoarea, doar cu şosetele groase, lungi până la genunchi.

— La naiba, Chlo, îngăimă Carl, ce corp!

Chloë încă nu putea să vorbească, aşa că se aplecă peste el, continuând să zâmbească. El se trase la capul

patului, iar ea îşi făcu loc între picioarele lui. Apucând-o de talie, îi sărută spaţiul dintre sâni, care ar fi putut servi unui decolteu dacă natura ar fi fost mai generoasă. Care nu observa defectele, credea că sfârcurile ei sunt cele mai roz şi mai drăguţe din câte a văzut vreodată. El trasă o linie de sărutări în jos, până la buric, în care îşi vârî uşor limba. Muşchii stomacului lui Chloë se încordară şi începură să tresară de plăcere, astfel încât Carl repetă mişcarea, până ce Chloë începu să geamă. Pielea de pe braţe i se făcu ca de găină, iar părul moale i se ridică. Ea spuse:

— Am îngheţat!

— Văcuţă bleagă! Şi eu care credeam că e de la mine, sfârcurile întărite şi pielea de găină. Puah!

— Crede-mă, poţi să te mândreşti cu prima parte, dar această furgonetă veche şi prin care bate vântul este singura vinovată pentru starea pielii mele!

— Nu te supăra! Are un nume – Bertha.

— I-ai dat maşinii şi un nume, şi un gen?

— Păi, sigur – în fond, voi dormi cu ea în următoarele câteva luni. M-am gândit că aşa e politicos. Şi mai omenos.

— A, da! spuse Chloë, văzând că el vorbeşte serios.

Ea se cuibări adânc în plapumă şi-l urmări pe Carl, care se dezbrăca. Rămăsese acum numai în boxerii cu buline şi în nişte şosete desperecheate; Chloë trase plapuma peste cap, râzând întruna. Care nu vorbea. Încet, ea scoase capul de sub plapumă. El se aruncă peste plapumă şi se sui călare pe ea scoţând nişte sunete animalice, ciudate şi lovind cu palmele pe unde credea că-i nimereşte fesele. Chloë ţipă ascuţit şi râse, până ce începu s-o doară.

— Opreşte-te! Opreşte-te! Te rog!

— Deja?

— Hai intră, intră! Repede!

Ea ridică un colţ de plapumă, iar el se vârî înăuntru,

lăsând-o să-i întrezărească părul pubian şi şosetele.

Chirciţi de frig şi lipindu-se unul de altul să se încălzească, îşi apropiară capetele şi-şi frecară cu tandreţe nasurile. Mâinile lui Carl erau peste tot, iar Chloë se bucură să le lase să-şi croiască drum pe unde voiau. El îi freacă coapsele şi fesele pentru că sunt reci; îi palpează stomacul pentru că îi place felul în care se crispează sub atingerea lui; îşi plimbă palmele peste genunchii ei, pentru că ea gângureşte când o face; îşi lasă degetele să urce pe partea dinăuntru a coapselor ei pentru că o face să gâfâie şi să se zvârcolească, iar asta îl înfierbântă.

Chloë îl sărută pe Carl. Pe toată faţa. Îi linge gâtul şi-i sărută lobul urechii. Încet, îşi plimbă dosul mâinii pe pieptul neted, cu degetele pipăindu-i musculatura pronunţată a stomacului. Îşi vâră degetele blând printre firele de păr de pe abdomen, apoi îşi lăsă mâna să coboare.

Oh! Ia te uită! Dumnezeule!

Ei bine, ce te aşteptai să găseşti acolo, jos?

La început ea urmă conturul penisului lui cu grijă, dar auzind cum i se accelerează respiraţia puse mai multă hotărâre în mâini şi-şi continuă explorarea cu o atingere mai fermă.

— La naiba, Chlo!

Chloë nu spuse nimic. Stătea întinsă peste pieptul lui ascultându-i inima şi propriile sale gânduri. Care avea prepuţ, în timp ce Brett era circumcis, dar, deşi era ceva nou, se pare că o ajuta în timp ce îl mângâia viguros, iar Carl se bucura de asta în mod evident.

— Suge-o, fată!

Chloë îşi ridică mâna şi-l privi ţintă. El avea privirile împăienjenite, ţinea buzele întredeschise şi-i putea simţi respiraţia în faţă.

— Scuză-mă, strigă ea, mai întâi doamnele, dacă nu te superi!

Încântat, Carl se năpusti între picioarele ei şi începu

să-i lingă coapsele ca un căţeluş entuziasmat. Chloë se zvârcoli, chicoti şi-i încercui gâtul cu picioarele. El scotea un sunet ciudat din gât, care se transformă în râs când ea începu să slăbească strânsoarea.

— Vino, pisi, pisi, mormăi el adânc, scoţând zgomote ca de sărut şi gâdilând extremităţile pubisului lui Chloë, vino aici, drăgălaşă pisicuţă!

Chloë râdea necontrolat, iar coapsele ei se strânseră puternic în jurul lui.

— Vino, vino, frumoaso, micuţa şi pufoasa mea pisi.

Cu cât Carl o gâdila şi pălăvrăgea mai mult, cu atât mai tare îl strângeau coapsele ei. O sărută uşor pe stomac şi se aşeză apoi peste ea, cu toată greutatea.

— Hai, fetiţo, spuse el răguşit, clipind din ochi plin de dorinţă, arată-ne ce ştii să faci!

Pentru Chloë era prima oară când i se făcea sex oral cu adevărat – ocazionalele atingeri uscate ale lui Brett, învăţate pe de rost, cu siguranţă că nu se pun. Cu ochii închişi, se răsuci lent către gura lui Carl, potrivindu-şi poziţia astfel încât limba lui să ajungă exact în punctul dorit. Cu o mână o apucase strâns de coapsă, iar cealaltă dansează peste sfârcul ei stâng ca o pană. Gura ei este uscată, dar şi-a păstrat încă vocea, aşa că geme şi gâfâie spontan. Ea se mişcă mai repede, dar limba lui Carl este în vârf şi intră şi iese din locul în care el ştie că ea îşi doreşte să se afle el, înainte ca ea să-şi poată ridica pelvisul către el. Care ştie că este aproape de orgasm, dar Chloë trăieşte doar pentru acel moment. Îl simţea atât de idilic, ce altceva ar fi putut fi mai bine de atât?

Ea strigă. Îşi săltă trupul din pat şi strigă din nou. Pentru moment, corpul ei pare că îşi pierde echilibrul, înainte să fie cuprins din nou de spasme. Ea se urcă peste el, apoi îl muşcă pe Carl de bărbie. Îşi dă ochii peste cap, gura îi este deschisă. Simte cum sângele îi pulsează în vene. Inima ei pare să bată chiar acolo, în centrul sexului

său.

— Oh, Doamne! îngână ea răguşit, ce-a fost asta? Dumnezeule, Iisuse! La naiba!

Care rânji.

— Ăsta, Chlo, a fost orgasmul tău! Şi apropo, spuse el ciupindu-i sfârcul şi făcându-i cu ochiul, a fost numai meritul meu – n-are nicio legătură cu tipii ăia din Biblie!

Chloë nu se sfii să îi împărtăşească lui Carl că a fost primul ei orgasm adevărat. Ea încercă să exprime ce simţea, dar nu reuşi să spună decât „E ca şi cum, este ca…”, înainte ca el să-i astupe gura cu un sărut adânc. Faptul că era primul ei orgasm, iar el era, fără niciun dubiu, autorul îl excita. Îşi menţinuse erecţia mai bine de o jumătate de oră şi simţea pe bună dreptate că era rândul său acum.

— Mai vrei? o întrebă el, întinzând spre Chloë un evantai de prezervative din care ea să aleagă.

— Hei, spuse Chloë ameţită, pipăind pachetele în timp ce-şi apăsa fesele de penisul lui Carl. Din nou?

— Ah! Tu alegi! spuse el şi zâmbi când ea îl indică pe cel *de lux*, *subţire*, *cu striaţii*. Ei bine, atunci pregăteşte-te pentru partida vieţii tale, fetiţo!

Trecuseră luni de zile de când Chloë făcuse sex, dar noua sa uşurinţă orgasmică o lăsase bine lubrifiată, astfel încât Carl pătrunse în ea cu uşurinţă şi cu un geamăt extatic. Şi pentru el trecuse ceva vreme de la ultima partidă, de când şi-o pusese cu bona *au pair\n* casa vărului său din Bay of Islands. Sau a fost cu studenta aceea cu tatuaj? Oricare ar fi fost, amândouă erau drăguţe la modul banal. Dar, cu siguranţă, niciuna nu-i aţâţase pofta aşa cum făcea Chloë. Iar faptul că şi el, la rândul lui, o aţâţa pe ea îi accentua şi mai tare apetitul. Păstrând la început un ritm lent, el continuă să-i exploreze corpul cu gura şi mâinile. În timp ce el se răsucea şi se apleca să ajungă peste tot, Chloë îşi strecură mâinile în spaţiul dintre

corpurile lor astfel încât putu să se simtă, să se atingă şi să se cuprindă în mâini în acelaşi timp, pe sine şi pe el. Când îi îmbrăţişă umerii încântător de largi, îl simţi adânc în ea, iar sânii începură să-i tremure în timp ce îşi lăsă mâinile să-i alunece pe fesele lui bombate şi netede, iar sexul ei se încordă în timp ce-i atinse testiculele. El începu să gâfâie în timp ce ea îşi ţinu respiraţia. Care îi sărută gâtul, iar ea îi adulmecă fruntea. Era prima oară, pentru ea, când sexul era un act care trebuia împărtăşit, când plăcerea creştea pe măsură ce se oferea şi se primea, când plăcerea ei era la fel de importantă pentru el ca a lui însuşi. Scopul final nu era ejacularea într-un vas aflat la îndemână, ci fericirea cerebrală şi fizică pe care două corpuri o puteau crea. Comunicarea.

Chloë era numai zâmbet. Iar când Carl îşi ridică faţa de pe gâtul ei, de pe sânii ei sau de pe subraţul ei delicios parfumat, îi întoarse zâmbetul. Râsul urmă firesc. Istovitor şi ademenitor.

Pericolul unui eventual cârcel. Se opreau din când în când şi tăceau, doar ca să aprecieze mai bine exaltarea care-i stăpânea.

Chloë îşi dădu seama că nu mai simţise niciodată înainte orgasmul vreunui bărbat. Când Carl a terminat, penisul său a zvâcnit cu atâta entuziasm, încât Chloë s-a pomenit că are la rândul ei orgasm, simultan. („Sincron!” se minună Carl. „Mişto!”) înainte ştia că Brett termină numai datorită mormăitului său americanizat, când pe coapsele sale picurau stropi umezi, iar el repeta exasperant „Iubi”.

Acum, pentru prima oară, simţea un bărbat dansând cu plăcere în ea şi datorită ei. Şi pentru prima oară, nu se folosea niciun pseudo-accent. Pentru prima dată, numele ei era cel pe care îl auzea repetat şi onorat. În clipa orgasmului, Care rostise fericit, cu vocea întretăiată, numele ei. De îndată ce presiunea sângelui şi bătăile inimii

i se mai domoliră un pic, el se ridică în coate şi o privi cu mirare şi recunoştinţă.

— La naiba, Declo! murmură el, sărutându-i nasul cu tandreţe. Grozavă viaţă!

Optsprezece

Ei bine, drăguţa mea.

Cea pe care tocmai ai lăsat-o în urmă a fost Ţara Galilor; iar aceasta este Irlanda!

O să-ţi fie dor de Gin Trap, dar te asigur, Gus nu te va dezamăgi. Şi nici comitatul Antrim. Ştiu că lumea devine lirică atunci când e vorba de Sud, dar cum te afli într-un tur al Marii Britanii, Eire se află pe hartă în afara graniţelor! E de ajuns să spun că Irlanda de Nord este un loc foarte special şi-i păstrăm un loc special în inima mea – eu şi Seamus Heaney! (Citeşte S H, te rog.)

În timp ce scriu, s-a ajuns acolo la un armistiţiu prudent, pentru o vreme. Sper sincer că va rămâne aşa. Mă întreb însă, în sinea mea, dacă nu putem atribui într-o anumită măsură Problemelor frumuseţea nepervertită a Irlandei de Nord; cu siguranţă, ei au protejat peisajul de consecinţele neplăcute ale turismului agresiv. Şi cu toate acestea, există zone în acest peisaj din care niciun organizator de vacanţe în toate minţile, ca să nu mai vorbim despre un călător pe cont propriu, n-ar dori să lipsească. Odată ce le-ai văzut tu însăţi, îţi va părea rău pentru cei care n-au făcut-o şi n-o vor face.

Du-te la Giant’s Causeway, găseşte o căpiţă care să-ţi placă şi aşază-te o vreme. Voi fi acolo, cu tine, Chloë, căci o parte din mine va fi întotdeauna în Causeway – în aer; în adâncul mării, printre coloanele de bazalt sau jos în mătasea-miresei. Fulmarii şi fâsele îţi vor vorbi de mine. Ne vom umple plămânii cu mirosul dulce de nucă de cocos al tufelor de grozamă.

Tu şi cu mine vom împărţi acest spaţiu şi vom privi pe deasupra mării, spre Scoţia. Şi dincolo de ea.

j

Nouăsprezece

Fergus Halloran era masiv şi avea o atitudine veselă exprimată în acelaşi timp de obrajii roşii şi de permanentul său zâmbet ghiduş. Mersul său era de asemenea aparte; fie că mergea cu paşi mari prin curtea fermei sale, fie că hoinărea prin oraş, la fiecare şapte paşi îşi ridica şi răsucea pantalonii. Burta sa ca o minge medicinală, care îi dicta mersul, vorbea parcă despre rodnicia pământului său; apetisanţii cartofi dulci, turtele de ovăz proaspăt coapte în fiecare zi, laptele bătut. Mâinile lui Gus erau groase şi roşii, cu un păr alb sârmos şi creţ care-i creştea şi pe degete. Nu diferite de nişte cotlete de porc. La gât, avea un lanţ gros de aur împletit de care atârna Sfântul Christopher. Gus purta pe degetul mic un inel de aur cu piatră neagră, care-i strângea falangele ca un corset, de parcă degetul ar fi avut o talie de viespe. Ochii lui scânteiau şi străluceau, luând culoare şi lumină de la părul lui blond şi ţepos. Avea o voce cântată când vorbea, deşi ceea ce vorbea era în cea mai mare parte o limbă străină al cărei înţeles putea fi insinuat prin gesticulaţia facială care o însoţea.

— Dragă, ştii, nu-ţi bate capu’ cu asta! Haide, ia niscaiva lapte fiert şi nişte turte de ovăz.

Propoziţiile erau invariabil prefixate de „Iisuse!” şi se încheiau cu un triumfător „Aşei?”

Casa lui Halloran era o viluţă îndesată, vopsită în alb şi cu uşi şi ferestre verzi. Era întunecoasă, dar nu sumbră pentru că un număr mare de decoraţiuni aruncau sclipiri colorate în toate direcţiile. Deşi podeaua din dale de piatră abia dacă era acoperită de covoraşe uzate, denivelările şi

adânciturile din dale erau plăcute când mergeai încălţat doar în ciorapi. Ediţii mai vechi din *Irish Times şi Racing Post* erau adunate în grămezi alături de fiecare fotoliu şi o altă stivă de publicaţii era depozitată într-o aşteptare curajoasă pe uriaşa sobă cu lemne. Fotografii cu Maebh, răposata sa soţie, la care Gus ţinuse foarte mult, erau îngrămădite pe pervazul ferestrei sau zâmbeau de pe pereţi. Dormitorul lui Chloë era mic şi-i amintea de o chilie de mănăstire; un pat robust din lemn pentru o singură persoană, cu cearşafuri şi o pătură cenuşie, draperii pătate din pânză la o fereastră mică cu pervaz lat, o copie ştearsă şi deformată într-o ramă fără geam ce reda un peisaj care putea fi din Irlanda sau de oriunde altundeva, o fotografie cu Maebh la vreo cincizeci de ani, zâmbind, un vechi dulap de mahon uşor asimetric, ale cărui uşi stăteau mereu întredeschise.

Viaţa la fermă era blândă şi liniştită şi i s-ar fi potrivit de minune lui Chloë, dar asta numai dacă n-ar fi fost doar un vis cu ochii deschişi în avion, până la Belfast. Realitatea făcea ca toate acestea să pară uzate.

Conacul Ballygorm este o clădire impunătoare în stil neoclasic ascunsă de drum de o lizieră de pădure separată de lume printr-un zid vechi de piatră tivit cu iederă, pe care creşte din loc în loc muşchi. Este singura construcţie situată într-o vale liniştită, ceva mai sus de Glenarm şi lângă şoseaua Ballymena. Marea este aproape, dar nu se poate vedea; proximitatea sa este însă evidentă după lumina care vine de dincolo de deal. Dormitorul lui Chloë este mobilat cu antichităţi şi are o baie alături. Patul matrimonial are marginile din lemn de nuc sculptat şi are aşternut de mătase fină, acoperit de o uriaşă plapumă de puf căptuşită cu mătase maro şi gri închis. Sub ea nu există nicio pătură neozeelandeză; Chloë verificase. Draperiile sunt de la Liberty, iar fereastra are vedere dincolo de parc, spre păduri: frasini, aluni şi stejari

bătrâni. Covorul este moale şi luxos, iar în stânga patului se află o carpetă dreptunghiulară. Un chilim. Nu este altul şi în partea dreaptă, aşa că Chloë era nevoită să se urce şi să se dea jos din pat pe partea stângă.

Iar stânga, se temea ea, era partea cu ghinion, pentru că nu fusese prea fericită în timpul primelor sale săptămâni de şedere aici.

De fapt, nu fusese fericită deloc.

Fusese mai degrabă singură.

Gus Halloran avea pe puţin 1, 80 înălţime şi un fizic vioi, care sfida cel de-al şaptezecilea an al său. Îşi pieptăna cu meticulozitate părul pe spate şi şi-l dădea cu ceară; strălucea aproape ca albul ochilor săi. Mustaţa lui stufoasă este complet albă, dar favoriţii, în mod ciudat negri, vorbeau despre perioada de glorie a mustăţii negre ca pana corbului. Gus nu purta nicio bijuterie, purta în schimb toată ziua haine din catifea reiată, elegant croite.

Purta pulovere cu *en coeur* din lână de miel, închise la culoare, cămăşi uşor uzate şi cravate sobre. Când ieşea la plimbare pe domeniul său îşi lua pe deasupra o jachetă din tweed şi o haină lungă din imitaţie de piele; când mergea în oraş, îşi scotea haina din imitaţie de piele.

Accentul îi dezminţea orice urmă a moştenirii sale. Când Chloë recunoscu că se aştepta ca el să vorbească folosind o avalanşă de *Begorra* şi Jayz's[5], Gus spuse „am studiat la Eton", aruncându-i o privire de gheaţă. Nu există fotografii cu Maebh, pentru simplul motiv că nici nu existase vreo Maebh, iar Chloë, pentru moment puţin confuză, abia dacă este surprinsă. Manierele lui Gus sunt într-adevăr impecabile; în plus, el se asigură că Chloë are toate cele necesare pentru a se simţi confortabil (în camera ei se află un mic tranzistor, o trusă de cusut,

---

5 Begorra este o formă alterată a expresiei By God\ „pentru numele lui Dumnezeu4* sau „Doamne fereşte!", în funcţie de context. Jayz's este pronunţia defectuoasă a numelui lui Iisus (n.r.).

câteva volume de Dickens şi un borcan de sticlă umplut cu gheme de bumbac brut). Accepta cu delicateţe recunoştinţa lui Chloë şi luau cina împreună în fiecare seară la şapte. De cele mai multe ori mâncau în linişte. Între feluri, Chloë încerca să înceapă o discuţie amabilă. Gus îi răspundea direct, succint şi politicos, dar fără să o încurajeze prin răspunsuri spirituale. Nu era *neprietenos* şi nici nu părea că-l deranjează prezenţa ei; pur şi simplu nu părea deranjat deloc. Chloë, care întotdeauna se evalua raportându-se la răspunsul altora, se simţea rănită şi nesigură.

Nu există o Maebh, dar există o Mary, care o încurajează pe Chloë când aceasta începe să-şi piardă speranţa. Mary este menajera şi-i vorbeşte lui Gus cu „domnule Halloran”; nu atât din curtoazie, pentru că lui îi place să i se spună pe nume, ci din obişnuinţă – lucrează la Ballygorm de douăzeci şi cinci de ani. Acum, Mary este corpolentă, cu obrajii roşii şi cu un dialect exemplar de Ulster.

— Şi-acu despre tine! îi zise ea lui Chloë când o văzu prima oară. Mă duc să dau o raită prin grădina de legume, să iau cartofi de piure. Hai cu mine la plimbare.

Chloë prinse din zbor oportunitatea, pentru că după ce-i arătase camera, Gus dispăruse, iar o timidă strigare a numelui său rămase fără niciun răspuns în tăcerea din holul spaţios.

Presupunând că *champ* trebuie să fie o boală pe care rugăciunile şi ironia ar putea-o vindeca, Chloë îşi concentră atenţia pe ce ar putea însemna *dander witmee*. Când ieşiră din bucătărie pe uşa din spate, ea se întrebă dacă era vorba despre vreo legumă specifică Irlandei sau poate vreun instrument folosit la săpat. În timp ce Mary o conducea spre grădina de zarzavat, oprindu-se din când în când pentru a-şi pune mâinile în şolduri sau pentru a face un semn din cap către copaci ori pentru a privi vreo

vrabie, Chloë traduse *dander* drept hoinăreală (sau plimbare) şi deduse că *skite* trebuie să fi fost cam acelaşi lucru. *Champ* se dovediră a fi cartofii piure pe care aveau să-i servească la cină; iar *preys*, chestia roz-portocalie de sub învelişul de pământ, se referea, desigur, la ingredientele brute. Mai rămăsese doar *witmee*. Chloë se întrebă dacă descria tipull plimbării – poate una scurtă cu final culinar? Se simţi însă puţin ruşinată să întrebe şi abia două zile mai târziu înţelese sensul

— Hai să ronţăi un bistikcu mine! spuse Mary oferindu-i o cutie cu biscuiţi.

— Mmm! făcu Chloë în timp ce mesteca, gândind în sineu să: „Aha! Biscuit!”. „Cu mine”, spuse ea triumfătoare înghiţind până la ultima firimitură.

— Hei? spuse Mary. Ia-le cu tine!

Chloë ştiu instinctiv ce era.

— Le iau cu mine! adăugă ea recunoscătoare.

Departe de a fi roz şi distractivă, viaţa la Conacul Ballygorm presupunea multă muncă. Dar cea mai solicitantă sarcină pentru Chloë, până acum, este să înţeleagă de ce a trimis-o Jocelyn aici. Şi de ce la Gus.

„Un loc foarte special, care a rămas drag inimii mele”.

Fără îndoială, trebuie să fi fost o greşeală. Nu aici. Şi nu el.

— Vei dori să munceşti pentru şederea ta aici, domnişoară Cadwallader? întrebă Gus în prima seară, după compot, la un pahar de porto. Da?

— Da, sigur că da, se bâlbâi Chloë, cu speranţa că entuziasmul efuziv şi obedienţa o să-i câştige un pic din afecţiune şi că astfel îl va ademeni pe „adevăratul" Gus să iasă la iveală. Cel despre care Jocelyn o asigurase pe Chloë că "n-o va dezamăgi". Dar, desigur! se entuziasmă ea. Într-adevăr! Doar spune-mi cum!

Gus nu răspunse, ci făcu un semn imperceptibil din cap, în timp ce tăie o bucată de brânză Stilton.

După ce lăudă piureul de cartofi, Chloë îi ură o noapte foarte bună, dar el, fără să-şi ia ochii de la băutura sa, roti cu îndemânare paharul în lumină şi spuse:

— Ora nouă, atunci. În atelier. După micul dejun, te rog.

Şi cu aceasta, Gus puse punct conversaţiei şi închise uşa chiar de la ora aceea, atât de devreme.

Abandonată, Chloë se vârî în pat fără să arunce măcar o privire către familia Andrews, care părea a se simţi ca acasă la Ballygorm. Mult mai mult decât Chloë.

În dimineaţa următoare, comportamentul lui Gus fu complet schimbat. După ce analiză puţin situaţia, Chloë decise că nu putea atribui schimbarea peştişorilor afumaţi, pe care, evident, Gus îi adora, dar ale căror corpuri uleioase, osoase, înţepătoare pe ea chiar o enervaseră, dar nici cafelei negre tari şi nici măcar dimineţii foarte frumoase; ci numai şi numai atelierului. Avea să descopere în curând că pământul de la Ballygorm avea acelaşi efect asupra lui Gus; nu natura în sine şi nu pământul în general, nici măcar faptul că ieşea la aer, ci în mod special terenul inclus de limita graniţelor sale.

— Sculptura, Chloë, sculptura!

Chloë făcu ochii mari, cu gura căscată, şi clătină uşor din cap.

— Ei bine, uită-te la locul ăsta! exclamă el, mişcându-şi expansiv braţele.

Chloë aruncă o privire atentă prin atelier şi observă o masă din lemn de stejar acoperită de hârtii şi rafturi de cărţi, ale căror titluri nu le putea citi. Observă că Gus privea pe fereastră. Pe iarba din jurul copacilor, un guguştiuc gras îşi înfoia pieptul în tihnă în timp ce nişte ciori se agitau zgomotos pe crengile din apropiere.

— Este… oh! De-a dreptul magnific! spuse Chloë

încântată. Şi chiar îmi place sculptura.

— Problema este, spuse Gus încruntat, în timp ce bătu în geamul ferestrei pentru a atrage atenţia guguştiucului, că Ballygorm este la doar o jumătate de oră de Belfast.

— Ah, zise Chloë, încercând să nu adauge un semn de întrebare.

Gus lovi mai tare geamul, dar nu era sigur dacă asta exprima iritarea sa faţă de guguştiuc sau faţă de ea.

— Treizeci de minute distanţă de capitala unei ţări în care timpul curge altfel, aşa cum era cândva. Hai!

Chloë îl urmă afară din atelier, traversară vestibulul şi ieşiră prin uriaşele uşi duble spre aleea prunduită. Era linişte, cu excepţia zgomotului plăcut al pietrişului sub tălpi şi al ciorilor. Aprilie nu părea să fie o lună aspră în calendarul irlandez, ci una mai degrabă blândă. Deşi roua încă mai acoperea iarba, aerul era uscat şi proaspăt, iar soarele strălucea blând, îndulcind briza ce bătea fără încetare.

Gus o duse până unde pietrişul întâlnea iarba. Cu grijă, ea îşi poziţionă picioarele exact ca el, la câţiva centimetri distanţă de începutul pajiştei. Îl auzi respirând adânc, cu bucurie. Ea îşi închise o clipă ochii, întrebându-se dacă să comenteze cu privire la darurile dimineţii.

— Parcul de Sculptură Ballygorm! anunţă Gus încet, dar cu aplomb.

Rămaseră tăcuţi; încet Chloë începu să suprapună sculpturi peste imaginea peisajului dinaintea ei. Genialitatea proiectului lui Gus deveni imediat evidenta, pe fundalul domeniului Ballygorm, lucrările de artă vor avea un habitat remarcabil.

— Vezi tu, spuse Gus, îndepărtează graniţele din pânză de sac ale unui perete de galerie şi dintr-odată clasicul poate coexista foarte bine cu abstractul.

Chloë îi urmări mişcarea şi privirea, poziţionând în

peisaj exponate imaginare din marmură solidă şi altele din metal filigranat; bronzuri figurative şi construcţii abstracte din lemn.

— Fantastic! zise ea cu sinceritate.

— O maşină de făcut bani, o califică Gus, numai prin înfiinţare. Elevii de şcoală vor fi admişi numai când eu *nu* sunt aici.

Bătu din palme înainte de a-şi încheia propoziţia, ceea ce o făcu pe Chloë să tresară şi alungă guguştiucul din iarba înaltă. Ciorile au fost reduse la tăcere pentru că sunetul semăna teribil de mult cu zgomotul unei arme care trage în aer.

— Bine, atunci! La treabă!

În curând Chloë se pomeni muncind toată ziua sub comanda lui Gus. Viteza ei de dactilografiere se dublase, de nevoie, pentru că volumul lucrărilor era mare, iar şeful ei se supăra uşor. În afară de o fugă ocazională într-o dimineaţă la Ballymena şi o după-amiază pe plaja de la Ballygally, unde rămase privind melancolică spre Mull of Kintyre, care se oglindea în apa cu sclipiri mov, Chloë nu prea părăsise domeniul. Nu protesta, pentru că munca o stimula, iar voia lui Gus era o necesitate pentru ea. Totuşi, o voce lăuntrică, şoptită o întreabă uneori dacă Jocelyn ştia asta, dacă asta dorise. Dar rămânea fără răspuns, pentru că Jocelyn însăşi fusese lăsată intenţionat în afara discuţiilor lor. Pe la început, Chloë încercase s-o aducă pe Jocelyn în discuţie. Mâncau cremă de zahăr ars când ea îşi aminti cu drag că acesta era desertul favorit al naşei ei – ştiaţi asta? Vă amintiţi? N-avea idee dacă Gus ştia sau îşi amintea despre asta, pentru că el îşi puse cu grijă linguriţa alături de farfurie, o fixă cu o privire care spunea „Nu!” şi nu mai mâncă.

Chloë nu protestă şi nici nu obiectă, pentru că nu avea nici curajul şi nici nu ştia despre ce este vorba pentru a o face.

— Mă întreb însă, reflectă ea bălăngănindu-şi picioarele pe marginea patului şi încercând să aprecieze avantajele unei alte nopţi în care mergea la culcare devreme.

Adresă întrebarea familiei Andrews.

— Este aceasta atmosfera, reacţia pe care Jocelyn a anticipat-o? întrebă ea. Ştia că va fi aşa? Că *el* va fi aşa? Ce credeţi?

— Din păcate, fetiţo, răspunse cu gravitate domnul Andrews, acum n-o putem întreba.

Choe, cu gândul la naşa ei, îi punea decizia sub semnul întrebării.

— Dacă toate astea îi erau cunoscute, începu ea, de ce m-a trimis aici?

Cuplul rămase încurcat până când Gainsborough protestă că sprâncenele lor încruntate erau gata să fie adăugate pentru totdeauna portretului.

— Ca să vadă cum te descurci? sugeră doamna Andrews fără vlagă, dar cu blândeţe.

— Ce ai face ca să „ieşi” din această situaţie? continuă soţul ei.

— Ce? Chestii gen construirea caracterului? se plânse Chloë. Ei bine, asta ar fi fost de-a dreptul meschin din partea ei – ea mă cunoaşte, mă cunoştea! Nu m-ar fi supus la aşa ceva în mod voit. Ar fi fost prea lipsit de caracter. Prea rău.

— Nu, nu, se grăbi domnul Andrews, adică da, da.

— Ar putea exista un răspuns, îl încuraja soţia sa. Dar ar trebui să-ţi pui nişte întrebări ca să ajungi la el.

— Dar, ezită Chloë, dacă Jocelyn nu s-ar fi aşteptat să fie aşa cum este, s-ar răsuci în mormânt, cu siguranţă. Şi apoi, ce pot face acum? Şi în cele din urmă, oftă ea, cum să aflu dacă Ballygorm şi Gus reprezintă ceea ce a dorit, a preconizat ea?

Doamna Andrews păru dintr-odată preocupată de

pantofii ei, în timp ce domnul Andrews arătă cu capul către norii care se adunau şi îi sugeră lui Gainsborough să considere lucrul încheiat.

De ce aici? se întrebă Chloë ceva mai târziu, privindu-şi imaginea deformată în lespezile de faianţă din jurul băii. Îşi apropie faţa atât de mult încât nasul i se lipi de imaginea reflectată şi lăsă o dâră de condens pe care desenă apoi un semn de întrebare.

Jocelyn ştia că va fi aşa? Avea ea idee de asta?

Se lăsă pe spate în apă şi ascultă aşteptând un răspuns. Liniştea care o înconjura nu era chiar ce-şi dorea să audă, aşa că apelă la bine-venita diversiune a unei cărţi. În timp ce răsfoia după locul unde rămăsese cu lectura în *Marile speranţe*, Chloë îşi dădu seama că Jocelyn n-ar fi putut să ştie despre grădina de sculpturi, pentru că moartea ei se petrecuse înaintea acestei idei. Şi atunci, of! Se simţi dintr-odată nespus de recunoscătoare pentru proiectul lui Gus. Contemplă consecinţele şederii sale la Ballygorm fără a avea frisoane şi adăugă mai multă apă caldă până îi ajunse la gât.

— Jasp? Hei, Jasper! Peregrine se sprijini de balustradă, lungindu-şi gâtul şi ciulindu-şi urechile ca să afle unde se afla iubitul său şi ce făcea.

— Jas-per!

— În cadă! veni răspunsul bolborosit. Ud leoarcă! Ce naiba mai este? Spune-le că îi sun eu mai târziu!

Peregrine zâmbi pentru sine şi începu să urce cu grijă către baie; articulaţiile sale nu mai erau cele de odinioară, iar scările, cu siguranţă, erau mai abrupte.

— Cioc, cioc! spuse el din faţa uşii de la baie.

— Intră! răspunse Jasper.

— Eşti într-o postură decentă? întrebă Peregrine, punând mâna pe clanţă.

— Asta, spuse Jasper din mijlocul unui bălăcit zgomotos, este o chestiune total subiectivă. Dar ai putea

să-ţi fereşti privirile dacă e ceva care te ofensează!

Peregrine îl găsi pe Jasper scufundat în baloane de săpun, purtând cascheta cu flori pentru baie a lui Jocelyn şi agitând buretele.

— Vai de mine, băiete! exclamă Peregrine. Dă-ţi jos chestia aia din cap!

Dar Jasper agită buretele şi mai tare cu mişcări furioase şi ameninţătoare, prin care stârni râsul. Peregrine îşi ridică o sprânceană cu subînţeles.

— Scufundă chestia aia în apă sau…!

— Sau ce! se bosumflă Jasper.

— Sau nu-ţi voi citi misiva care tocmai a venit din Irlanda.

Jasper puse buretele pe o margine a căzii între un hipopotam din plastic şi un borcan de sticlă cu săruri de baie de culoare mov.

— Citeşte! spuse el, scufundându-se la loc în spumă şi privindu-şi cu atenţie imaginea degetelor sale osoase de la picioare, la capătul îndepărtat al căzii.

— *Salut băieţi!* Bla, bla…

— Perers, te rooog! Fără bla-bla!

Peregrine se aşează îmbrăcat cum era pe bideu, îngrămădind un prosop peste robineţi şi un altul sub cap. Îşi drese glasul, aruncă o privire rapidă scrisorii, zâmbind în unele locuri sau rămânând perplex în altele.

— Vai de mine! Nu se poate!

— Ce?

— Gus Halloran, despre el e vorba – îţi aminteşti cum am prevăzut că va fi la o extremă sau alta?

— Să nu-mi spui că e cealaltă extremă!

— Nu e nevoie s-o spun eu – a făcut-o deja Chloë. Ticălosul!

Jasper ridică din sprâncene.

— Cred că mai bine ai citi scrisoarea.

— Uite-acum. Ei bine, am sărit peste Dragi-băieţi-

sănătate-şi vreme.

Irlanda este un loc drăguţ, cred că este chiar foarte frumos, dar, sincer vorbind, am văzut prea puţin din ea. Dacă aş fi fost de capul meu, aş fi văzut mult mai mult decât până acum, dar aici, la Hollygorm, trebuie să fac ce mi se spune, pentru că, dacă nu, suport consecinţele. Şi fac ceea cerni se spune, adică muncesc din greu toată ziua, în fiecare zi, mai puţin duminicile. Iar duminicile sunt nevoită să mă limitez la a mă plimba pe distanţe care pot fi parcurse pe jos, pentru că maşinile sunt spălate şi pomădate, mai presus de orice măsură. De obicei sunt prea obosită să fac altceva decât să citesc sub unul dintre uriaşii stejari; cel puţin, îmi oferă pace, linişte şi ocazia de a mă imagina în alte locuri.

Gus înfiinţează un parc de sculpturi pe pământul său, iar eu dactilografiez o grămadă de texte şi invit oameni în numele lui. Cred că ideea lui este minunată, dar, din păcate, voi fi de multă vreme plecată la momentul inaugurării sale. Sau să spun din fericire?

— Iată.

— Într-adevăr, biata Clodders. Dragă Jasper şi iubite Peregrine. La naiba, la naiba. Ochii mi se umplu de lacrimi acum, când scriu. Mă aflu sub un stejar bătrân şi nu am şerveţele la mine – peisajul este atât de frumos, dar eu mă simt atât de izolată. Nu îndrăznesc să vă sun pentru că sunetul vocilor voastre ar fi atât de departe. Dar nu sunt deloc fericită aici. Nu pot spune că Irlanda este cea care nu-mi place, pentru că am văzut prea puţin ca să pot judeca. Şi nici nu pot spune că omenii nu sunt prietenoşi, pentru că, uite, de pildă Mary, menajera, este foarte drăguţă cu mine şi Pat, grădinarul, care are câţiva dinţi în gură, dar şi un veritabil simţ al umorului (aproape neinteligibil): Cu toate astea, nu-mi pot găsi mângâierea la cei doi prea multă vreme, pentru că Gus îmi solicită prezenţa. Munca este destul de interesantă – şi chiar îmi

place sculptura – dar, ei bine, Gus, ştiţi.

— Gus ce, Chloë?

— Las-o puţin – nu vezi că se simte oarecum umilită? Nu este vorba că ar fi ostil sau neospitalier – vreau să spun că ar trebui să-mi vedeţi camera, toate cinele astea minunate – şi este foarte politicos. Este vorba despre faptul că nu este deloc prietenos şi mă simt oarecum nesigură. Încerc di? i răsputeri, dar nu reuşesc să-i atrag atenţia. M-a răsfăţat Gin Trap? Nu ştiu – ştiţi că atunci când iubeşti pe cineva, automat vrei să iubeşti acel om pentru el însuşi. Ei bine, Gus trebuie să fi însemnat ceva pentru Jocelyn, altminteri nu m-ar fi trimis aici. Şi apoi, cred că mi-e greu să-l plac pentru că simt că mă tolerează doar ca pe o favoare pe care i-o face lui Jocelyn. Sau memoriei ei. Şi tocmai asta-i chestia, băieţi – n-am idee cine este el şi ce caută în această poveste, pentru că n-a menţionat-o niciodată pe Jocelyn de când sunt aici. Când am încercat să vorbesc despre ea, mi-a aruncat o privire care spunea „Nu face asta!”. Mi-a cerut chiar să nu mai port broşa – spune că „Se agaţă de lucruri şi cred că de aceea mă simt singură – nu există nicio punte de legătură aici. Gin şi cu mine am „vorbit à la Jocelyn” ore în şir adeseori repetându-ne, dar asta nu ne strica buna dispoziţie. Gin m-a plăcut imediat pur şi simplu pentru că eram fina lui Jocelyn, iar eu am avut încredere în ea şi am plăcut-o de la bun început pentru că a fost prietena naşei mele.

Cine este Gus Halloran? Ştiţi? Dar Jocelyn? Chiar îl cunoştea? De ce m-a trimis aici – ştiţi oare?

Mă puteţi ajuta?

Oare ar trebui să mă întorc?

Mă întreb dacă n-ar trebui să pornesc spre Scoţia mai devreme - de pe coasta Antrim se pot vedea clar Mull of Kintyre şi Aisla Craig. La Torr Head, Scoţia este la doar douăzeci de kilometri distanţă şi, deşi n-am fost niciodată

acolo, pare să mă atragă precum un magnet.

Ţara Galilor pare la depărtare de un vis.

Islington nu mai există.

Voi doi păreţi prea departe.

Mi-e dor de voi şi vă trimit toată dragostea mea, cu speranţa că-mi veţi scrie foarte, foarte curând. Vă rog să nu-mi telefonaţi, m-ar face să plâng şi nu trebuie să fac asta.

— Bietul puişor, spuse Jasper.

— Bietul mieluşel, adăugă Peregrine.

— Sărmanul Gus.

— Sărmanul om.

— N-ar trebui să-i spunem mai multe decât i-a spus Jocelyn, cugetă Jasper, privindu-şi pielea încreţită şi încercând să distingă între zbârciturile provocate de băile lui excesiv de tihnite şi cele care puteau fi atribuite exclusiv vârstei.

— Într-adevăr. Oricât de mult ar sângera inima mea pentru Chloë, Jocelyn credea că inima ei are nevoie de puţină întărire.

— Ronan va sosi mâine-dimineaţă – eu voi fi la Belfast, încearcă să fii pregătită în jur de ora opt.

— Desigur! spuse Chloë printre înghiţiturile din tarta cu ciuperci. Vă rog – scuzaţi-mi ignoranţa – dar aţi putea să-mi reaminteşti cine este Ronan?

— Nu-ţi pot reaminti ceva ce nu ţi-am spus, zise Gus oarecum iritat, mestecând rapid dintr-o tartă cu brânză, şuncă şi legume şi felicitând-o din sprâncene pe Mary pentru felul în care a gătit.

Cei trei şi-au continuat prânzul într-o tăcere grea. Chloë încerca să mănânce cât mai silenţios cu putinţă şi urmărea cu atenţie zgomotul tacâmurilor şi respiraţia lui Gus. Era destul de rapidă şi uşor şuierată. Părea furios. Cu siguranţă se supărase pe ea.

După ce-şi tamponă uşor colţurile gurii şi bău cu

grijă din sucul de mere, Gus luă o portocală şi o roti în mâini înainte de a o descoji.

— Ronan Brady va fi sculptorul nostru rezident. Îi vei arăta căsuţa de la marginea terenului din sud. Îi vei spune că bulgării de var Kilkenny pe care i-a comandat au sosit şi-l vei îndruma către micul hambar unde materialul este pregătit.

— OK, spuse Chloë, refuzând fructele şi privind în jos. Cuiş sunt lucrările lui? întrebă ea, deşi ar fi preferat să tacă.

— Sublime, răspunse Gus, apăsând cu degetul în miezul portocalei pentru a o desface.

Un jet de suc sări şi-i intră lui Chloë drept în ochi.

— Au! făcu ea.

— Scuză-mă, spuse Gus.

Douăzeci

— *Uite*, *Morwenna*, spuse William către vasele murdare, *pur şi simplu nu sunt gata pentru un angajament*. Începu apoi să descarce maşina de spălat şi li se adresă şosetelor în timp ce le atârna deasupra radiatorului, la uscat: *Morwenna*, *ţin la tine*, *dar nu mai sunt îndrăgostit de tine* – nu – *nu mă simt îndrăgostit de tine*. Nu, nu, nu! Mult prea răsuflat.

William încetă să mai vorbească cu vasele din ceramică sau cu hainele, dar continuă să trebăluiască fără tragere de inimă până ce propria bodogăneală îl irită atât de tare încât ieşi din casă şi intră în atelier.

Morwenna, *simt că pur şi simplu ne-am îndepărtat unul de altul*. Iisuse! Nu există nimic original de spus când vrei să pui punct unei relaţii?

Începu să frământe şi să combine o bucată de lut raku cu o alta de lut alb fin, separă lutul în două părţi, apoi, lovindu-le una de alta, le amestecă laolaltă şi elimină

golurile de aer. Îşi continuă solilocviile, uneori cu voce tare, alteori pentru sine.

— La naiba, Morwenna, strigă el către un ceainic fără gât, nu te mai iubesc şi, de fapt, mă îndoiesc că am făcut-o vreodată. Nu vreau să faci parte din viaţa mea şi nici nu mai vreau să fac ceşti şi farfurioare pe care să le vinzi tu.

Reveni asupra lutului pe care-l pregătise şi-şi păstră privirea asupra lui. Zâmbi larg şi chicoti înfundat în timp ce împărţea materialul în bucăţi de mărimea unui pumn.

Am să fac ceşti şi farfurioare numai pentru uzul meu personal!

— Uite, Morwenna, nu mai merge aşa. Mă simt sufocat şi sunt nefericit. Te rog să înţelegi că fac asta ca să nu te rănesc. Vreau să fiu singur o vreme. Nu vreau să am o relaţie cu tine.

Azvârli o bilă de lut pe roată şi începu s-o învârtească cu viteză. Picură apă peste lut, îşi puse palmele de jur-împrejurul său şi, cu cotul sprijinit în şold, susţinu greutatea în timp ce începea să-l centreze şi începu astfel o minunată zi de muncă. Nu era loc pentru Morwenna în gândurile lui. Nu mai era loc pentru ea.

— M-a confundat cu un oarecare Benedict, mi-a vorbit despre război, despre Sheffield, şi apoi a bătut câmpii vreo zece minute din plin, îi spuse William lui Mac în timp ce pufăiau din pipele lor, într-o după-amiază, ăă a a!

— Cum se poate, medită Mac privind cu admiraţie ceaşca şi farfurioara pe care i le adusese William, ce-l determină să facă asta?

— Nebunia! declară William, cu vocea frântă.

Mac o lăsă baltă.

Morwenna închise portiera, se înfăşură în haină, se cuprinse cu braţele şi respiră adânc. Barbara se învârtea încântată în faţa intrării laterale de la Peregrine’s Gully, cu ochii galbeni sclipind ameninţător, cu coada ca un ciot

tremurând în aşteptare. Morwenna refuză să stabilească vreun contact vizual şi-şi menţinu mersul hotărât, trecând la doar câţiva centimetri de capră. Barbara scoase un sunet ciudat din gât şi lovi pământul, îşi lăsă capul în jos şi-şi agită coarnele boante. Morwenna era gata să încremenească, dar dintr-odată se răzgândi.

— Piei, Barbara, blestemă printre dinţi şi împinse pe neprevăzute cu genunchiul, dintr-o parte, creatura uluită, de parcă pe tine am venit să te văd.

El îşi ridică privirea de pe roată ştiind că paşii nu erau ai Barbarei. Aciditatea din stomac îi crescu şi începu să-şi frământe creierii ca să-şi amintească micul său discurs. Îl repetase suficient. Iar acum îl uitase complet. Prezenţa ei neaşteptată îl luase pe nepregătite, aşa că aşteptă până o văzu cu coada ochiului, în interiorul atelierului.

— Morwenna!

— William! spuse ea cordial.

Purta un sacou din lână bleumarin şi mănuşi de piele închise la culoare. Arăta bine. O femeie în toată firea. Care intimida. Un pic.

— Te deranjez?

— Ei bine, şovăi el privind cilindrul perfect care aştepta să fie transformat într-un vas.

— Nu stau mult.

Tonul său era unul de afaceri şi-l enervă şi mai tare pe William.

— Totul e bine? întrebă el ştergându-şi mâinile de şorţ, însă fără să se deplaseze de la roată.

Morwenna îşi încordă muşchii feţei şi zâmbi straniu, cu jumătate de gură.

— Am venit cu cadoul de ziua ta, zise ea cu seninătate, băgându-şi mâinile în buzunare şi cocoţându-se pe un colţ de masă.

William o privi perplex.

— Dar ziua mea e abia în august!

— Ştiu asta – dar m-am gândit că ţi-ar plăcea să-l ai mai devreme.

— Oh!

Ce altceva ar fi putut spune? Ce-ar fi trebuit să spună?

— M-am gândit că ar trebui să-ţi începi cel de-al treilea deceniu de viaţă aşa cum ţi-ai dori să continue, adăugă Morwenna cu un zâmbet generos.

William se uită după cadou, fără să scoată o vorbă, dar în afară de mâinile ei, în buzunare era evident că nu se mai afla nimic.

— Treizeci! exclamă el. Nu-mi aminti!

— Asta îmi aminteşte cât de demult a fost pentru mine, spuse Morwenna posomorâtă, dojenindu-se în sinea sa pentru asta.

William îşi privi lutul jenat, anticipând tirada ei despre tu-crezi-că-sunt-bătrână-şi-urâtă.

— Foarte drăguţ, spuse el în schimb, cu Voce tare.

— Ce, mai exact? îl întrebă Morwenna.

— Un dar pentru ziua de naştere cu patru luni mai devreme!

O tăcere penibilă se lăsă o vreme. Dintr-odată, Morwenna se ridică şi se îndreptă către uşă înainte de a se întoarce către William, cu faţa scăldată de razele estompate ale soarelui, ce pătrundeau prin celălalt capăt al atelierului.

— Drept cadou pentru ziua ta de naştere, William, în cinstea celor treizeci de ani ai tăi, îţi redau libertatea. Vreau să împlineşti treizeci de ani fără nicio povară. Vreau să te poţi uita înapoi la toate astea ca la ceva ce s-a petrecut pe la douăzeci şi ceva de ani – ceva care la început a fost distractiv deşi, inevitabil, ulterior s-a stricat.

Ei bine, ăsta da solilocviu! Ea îi luă cuvintele din gură şi le rosti cu voce tare, limpede. Odată rostite, cuvintele au

pus punct situaţiei regretabile. William întredeschise buzele în încercarea de a da un sens tuturor celor spuse de ea. Morwenna se simţi ispitită să vină la el şi să i le sărute pentru ultima oară. Buzele lui William erau pline şi senzuale şi le folosea magistral. Dar cel mai sigur e că asta era la trecut.

O secundă dilatată rămase straniu suspendată în aerul greu dintre ei. Morwenna era tentată să retragă tot ce spusese, cu un „Dacă asta îţi doreşti”. În acelaşi timp, William, care detesta confruntările pe teme emoţionale, ar fi vrut să spună „Morwenna, nu-ţi face griji, va fi bine. Am doar nevoie de timp”.

Dar niciunul dintre ei nu rosti nimic.

Valuri de gratitudine treceau de la unul la altul. Deşi rănita, Morwenna se simţea uşurată de faptul că William îi facilitase situaţia abţinându-se de la orice reacţie de contestare. La rândul său, el îi era enorm de recunoscător pentru că preluase sarcina de care se temea atât şi pentru libertatea mult dorită.

— Bine, spuse el cu blândeţe, ridicând din umeri şi înclinând capul cu respect.

— Bine, atunci! spuse bucuroasă şi demnă Morwenna.

— Aşadar, adăugă William, fără servicii de masă?

Morwenna râse uşor, dar cu jumătate de gură.

— Oh, nu! zise ea. Fără servicii de masă şi fără mesele în sine. Nu mai ai nevoie de relaţii, ci de contact direct, fie cu Ceramica Saxby, fie cu proprietarul său.

La mai bine de zece minute bune după plecarea ei, William rămăsese pe scaunul său şi privea spaţiul pe care ea îl lăsase în urmă. Într-adevăr, un spaţiu, dar nu un gol în viaţa lui, nu era ceva ce trebuia neapărat umplut – era do-i un spaţiu. Putea gusta primăvara şi mirosi promisiunile verii.

În sfârşit. Şi fusese atât de uşor. Râse. Barbara apăru

în uşă. El îi întoarse spatele şi reveni la cilindrul de lut: simplu, precis şi cu potenţial. Zâmbi larg şi dădu din cap uimit, era un alt moment în care el şi lutul erau inseparabili. În privinţa lui William nu puteau fi întrebuinţate analogii ornitologice; Morwenna nu-şi strânsese aripile şi nici nu îl lăsa acum liber să zboare pe cont propriu. Şi nici nu părăsise cuibul. Nu era legat pe viaţă.

El înţelese că Morwenna Saxby îl luase în mâinile ei, la douăzeci şi ceva de ani, în perioada în care era maleabil. Ea îl modelase în acest cilindru cu pereţii drepţi; verticali, dar inexpresivi, puternici, dar oarecum lipsiţi de haz.

William puse roata în mişcare. Reduse viteza. Îşi băgă o mână în vas, iar cu un deget de la cealaltă mână făcu un şanţ la exteriorul vasului. În armonie, instinctiv, îşi ridică ambele mâini în sus şi în afară. Lutul se transforma şi creştea şi se întindea, iar forma se deschidea sub mâinile sale. Corpul său se curbă înainte de a-şi expune frumuseţea, ca gura unei trompete, ca imaginea accelerată a procesului de deschidere a unei flori. William mormăi bucuros. Piesa era bună şi mulţumitoare. Forma: puternică şi individuală.

Cilindrul dispăruse. Dar coloana vertebrală a acestei forme noi era în faţa lui.

— Robert?

— Draga mea?

— Eşti ocupat?

— Din fericire, nu. După-amiaza asta e moartă, ca cei mai mulţi dintre pacienţii mei, ha! E o zi tipică de miercuri şi V.

— A ŞI V de la artrită şi viermişori?

— Nu, nu! Nu e chiar atât de interesant, e doar brigada

Afecţiuni şi Văicăreală – care apare invariabil la mijlocul săptămânii cu speranţa de a obţine un certificat

medical de învoire de la şcoală sau de la serviciu, pentru restul săptămânii.

— Şi pun pariu că eşti la fel de atent cu domnul Ipohondru cum eşti şi cu toţi ceilalţi pacienţi ai tăi.

— Te referi la felul în care mă port cu bolnavii?

— Ooo! Eu una nu mă mai satur de felul în care ai grijă de pacienţii tăi, doctore Noakes. De fapt, chiar eu am unele şi V care au nevoie de o inspecţie de aproape!

— Domnişoară Saxby! Pare o urgenţă! Voi fi lângă tine să-ţi acord o consultaţie cât de curând.

— Sunt de-a dreptul ţintuită la pat.

— Bine. Stai acolo. Sunt de gardă în noaptea asta, dar prefer să fiu sculat din patul tău decât din al meu.

— Doctore Noakes, va fi o plăcere să te am alături de mine, indiferent de întreruperi. Ah! Apropo, am făcut-o – l-am concediat pe William Coombes!

— Oh, foarte bine ai făcut! Tu te poţi descurca fără astfel de primadone – cum a reacţionat?

— Trebuie să recunosc că destul de bine. Un pic bosumflat şi a spus că oricum nu mai voia să facă servicii de masă.

— E total rupt de realitate! Dacă asta ţine de temperamentul artistic sau doar de imaturitatea generală de care dă dovadă, rămâne de stabilit. Şi ţine minte ce-ţi spun, o să vină la tine cu coada-ntre picioare şi un coş cu ulcele când va da de greu!

— Nu va veni.

— Aşteaptă doar până va avea o gaură în buzunar – o să te implore să-i vinzi scrumierele!

— Cu siguranţă n-o s-o facă.

— Pari foarte sigură.

— Chiar sunt. N-o să mai aud de William Coombes. Deşi aş mai putea auzi de el – la urma urmei, este un olar talentat.

Douăzeci şi unu

— Oh! exclamă Chloë cu gura căscată şi cu ochii mari.

Ronan Brady rămase uimit şi privi rapid de jur-împrejurul său.

— Nu, nu! zise Chloë cu voce tare. Îmi pare rău – m-ai luat prin surprindere, atâta tot.

— Nu pe mine mă aşteptai? întrebă el, iar dulceaţa melodioasă a accentului său din sud îi incită de îndată urechile lui Chloë.

— Nu, deloc, răspunse ea. Adică, da – dar nu pe *tine*.

— Nu înţeleg!

Ronan era în mod justificat perplex, dar refuză să-şi desprindă privirile de ale ei.

Chloë râse scurt şi-şi privi picioarele, dintr-odată conştientă de faptul că purta şosete desperecheate.

— Îmi pare rău, spuse ea, nu mă aşteptam ca Ronan Brady să *arate* ca tine.

— Ah?

— Presupuneam – ignorantă cum sunt – că toţi sculptorii sunt bătrâni.

Ronan nu-i răspunse, dar continua s-o privească pe Chloë, ca şi cum ar fi fost o specie cu totul nouă pentru el, poate chiar un subiect pe care era gata să-l schiţeze. Chloë se furişă în propria stânjeneală.

— Ştii – o claie de păr cenuşiu, trăsături acviline, mâini lungi, osoase.

— Ca Rodin?

— Nu tocmai, spuse Chloë, care n-avea idee cum arăta Rodin, sau poate scund şi chel, cu un chip blajin, ridat şi sprâncene cu personalitate; mâini aspre, dar puternice.

— Moore? întrebă Ronan, vârându-şi mâinile în

buzunare.

— Nu, zise Chloë, până acolo m-a dus imaginaţia.

— Am vrut să spun Henry, explică el răbdător, dar nu-ţi face griji de dumă...

— Ha?

— Dar tu cine eşti? întrebă Ronan.

— Oh, eu! Sunt doar Chloë, Chloë Cadwallader. Stau aici o vreme. Dau o mână de ajutor. Până-n vară. Încă două luni. Trebuie să-ţi arăt căsuţa ta.

— În şosete?

Chloë o zbughi în casă lăsându-l pe Ronan pe scările din faţă, să respire aerul rarefiat şi curat al dimineţii de aprilie, gândindu-se la Chloë Cadwallader. Picioare frumoase, naivitate atractivă. În timp ce-şi punea pantofii de sport, Chloë reflectă asupra propriei presupuneri că toţi artiştii trebuie să fie bătrâni şi obişnuiţi cu mondenităţile, cu fizionomii adaptate anume vocaţiei lor. Fără îndoială că nu se aşteptase ca sculptorul aceste să aibă ochi albaştri pătrunzători, potriviţi cu un chip fin cizelat, încununat de o claie de păr negru şi totul poziţionat pe un trup care, în ciuda veşmintelor, era, în mod evident, cioplit dintr-un singur bloc de marmură netedă.

— Cum arată sculpturile tale? întrebă Chloë în timp ce conducea pe Ronan peste pajiştea întinsă, către o poartă dintr-un colţ îndepărtat al proprietăţii.

— Ce vrei să spui? îi întoarse Ronan întrebarea, sărind peste poartă, iar apoi oprindu-se s-o aştepte pe Chloë să se caţere şi ea.

— Ei bine, am auzit că sunt *sublime*, zise ea, ca şi cum ar fi fost o opinie comună, şi nu doar părerea lui Gus, dar cum arată?

— N-ai văzut nici uha?

Ronan părea puţin nerăbdător.

— Nu. Mă tem că nu, spuse Chloë ridicând din umeri, cu un zâmbet care cerea scuze!

— Sunt destul de bine reprezentat şi în Sud, şi în Nord, zise el cu intenţia clară de a o face pe Chloë să se simtă stânjenită.

— Ei bine, eu sunt englezoaică, spuse ea pe post de scuză în timp ce traversau împreună terenul din sud, îndreptându-se către o clădire mică, adăpostită la umbra unei întinderi de fagi şi scoruşi.

— Aha, spuse Ronan cu simpatie.

— Vreau să spun, continuă Chloë dornică să se reabiliteze, sunt abstracte sau figurative?

Ronan surâse afectat, ceea ce o enervă uşor îşi continuă însă marşul, mulţumită că el trebui să alerge ca s-o ajungă din urmă.

— Fără o cunoaştere impecabilă a figurativului, nu poate exista abstracţiune, spuse el gesticulând larg.

Chloë îl aşteptă să-şi continue explicaţia şi se încruntă uşor pentru a-l grăbi.

— Arta mea este expresia experienţei mele – şi astfel, evenimente sau oameni sunt adeseori portretizaţi într-o manieră nonfigurativă, în timp ce stările şi emoţiile mele sunt frecvent personificate.

Chloë se gândi la cele spuse de el. Avea sens şi, deşi folosise un ton sobru, nu era pretenţios.

— Ce materiale foloseşti? întrebă ea. În afară de calcar de Kilkenny, adăugă ea în treacăt.

— Folosesc cele mai potrivite materiale pentru fiecare lucrare – dar prefer să cioplesc decât să modelez.

— Înţeleg, zise Chloë imaginându-şi-l pe Moore peste Rodin, ca şi cum s-ar fi aşteptat la mai mult.

Ronan rămase nemişcat în mijlocul câmpului, iar oile se îngrămădeau îndepărtându-se – cu reverenţă, consideră el; lipsite de interes, decise Chloë. El privea intens un punct de dincolo de orizont şi, evident, dincolo de câmpul vizual şi de putinţa de înţelegere a lui Chloë.

— Îl voi ciopli în marmură ca şi cum ar fi lemn, hotărî

el, sau voi lustrui lemnul ca şi cum ar fi marmură.

Chloë urmări un miel care defecă involuntar înainte de a se îndrepta cu paşi mărunţi către mama sa şi a cere lapte în cel mai neruşinat mod posibil.

— Voi urmări vâna din marmură sau voi lucra împotriva ei.

— Înţeleg, spuse ea, în funcţie de starea de spirit şi de subiect?

— Cu siguranţă!

— Şi ce vei face cu calcarul de Kilkenny? întrebă Chloë inspirată în timp ce căuta cheia.

Ronan scoase un chicotit obraznic şi condescendent. Chloë îi aruncă o privire lipsită de orice expresie.

— Dar de unde să ştiu înainte de a fi văzut piatra?

Zâmbetul lui era dispreţuitor, iar lui Chloë nu-i plăcea deloc. Pe de altă parte, zâmbetul lui era destul de atrăgător şi se enervă că observase asta.

— Eu de unde să ştiu? spuse ea fără nicio inflexiune a vocii, în timp ce descuie uşa căsuţei şi se răsuci pe călcâie, astfel încât replica lui – „Mulţumesc, ne vedem mai târziu" – nu întâlni nimic altceva decât spatele ei.

— L-ai îndrumat către căsuţă? întrebă Gus.

— Până la uşă, confirmă Chloë.

— Şi?

Chloë se încruntă şi-şi înclină capul. Gus îşi închise ochii înainte de a-i fixa asupra ei.

— E cel mai promiţător sculptor irlandez contemporan! L-ai primit cum se cuvine? L-ai ajutat să se facă comod? Ai vorbit cu el, pentru numele lui Dumnezeu?

— Ah, spuse Chloë, un bun venit în stil Ballygorm!

Mica sa notă de sarcasm nu avu niciun efect asupra lui Gus, care părea în schimb mulţumit.

— Sigur că am vorbit cu el, spuse Chloë, l-am întrebat despre munca lui, dar am descoperit că e mai degrabă prudent.

— Ronan Brady! explică Gus, accentuând „r”-urile. L-am invitat la prânz în casă.

— Minunat, spuse Chloë, care era mereu dispusă să acorde o a doua şansă oamenilor.

Prânzul a fost animat; Ronan s-a lăsat prins în discuţie, stimulat de întrebările şi opiniile informate ale lui Gus şi mâncă mult şi repede. Chloë se simţi încurajată de răspunsul pe care Ronan i-l dădu lui Gus, când acesta din urmă îl întrebă despre calcar. După ce aruncă o privire atentă spre Ronan şi o altă! spre Gus, Chloë decise că Ronan era tipul de artist preocupat, despre care auzise o mulţime de lucruri, dar pe care nu-l întâlnise niciodată până atunci. Părea că nu era ceva faţă de care să fii prevăzător. Se gândi la artiştii excentrici, vanitoşi e care îi cunoscuse Jocelyn, dar îşi aminti şi că pictau neglijent, în culori strălucitoare şi nu lucrau cu blocuri de piatră negru-albăstruie.

— Chloë, spuse Ronan, ţie ce-ţi place?

Îmi plac râsul şi afecţiunea. Lucrurile simple care îţi oferă plăceri intense.

— Mie?

Îmi place compania oamenilor şi siguranţa. Să mă simt dorită, utilă şi plăcută.

Gus şi Ronan o priveau întrebători.

— Recunosc de bunăvoie că ştiu destul de puţine lucruri despre sculptură, se confesă ea, punând cuţitul şi furculiţa pe farfurie, dar ştiu că aş putea sta în faţa unei statui greceşti zile întregi, indiferent cât de degradată este.

Ronan ridică în direcţia ei paharul cu suc de mere. Chloë ezită, apoi îşi spuse că e timpul să se oprească. Gus clătină aprobator din cap. Chloë se simţi încurajată să continue.

— Olăritul! declară ea cu aplomb.

Cei doi bărbaţi îşi ridicară privirile îndemnând-o să

dezvolte ideea.

— Păi, poate să stea pe picioarele sale – din punct de vedere artistic, vreau să spun. Şi înseamnă adesea mult mai mult decât funcţiile pe care le îndeplineşte. Care este cuvântul… autonom.

— Un vas poate să exploreze şi să exprime? îi sugeră Ronan.

Chloë dădu din cap cu înţelepciune.

— Sunt şi muzicale, ştiţi, adăugă ea.

— A, da? făcu Gus.

Chloë dădu din nou din cap, încet şi cu convingere.

După prânz, în timp ce Gus îl conduse într-o plimbare pe Ronan către atelierul din hambar, Chloë telefonă la Centrul South Bank din Londra pentru a solicita o broşură de la ultima expoziţie de Crăciun. În ziua următoare, broşura sosi.

— Îţi plac astea? îl întrebă ea pe Gus, indicându-i urnele cântătoare.

El luă broşura, o privi cu atenţie şi de la distanţă, peste rama ochelarilor săi.

— Da, îmi plac, Chloë. Vezi dacă poţi afla mai multe despre artist. Să-i ceri să trimită nişte fotografii. Întreabă şi de preţuri. Ar arăta bine pe terasă.

Te rog, gândi Chloë, ce-ai spune despre un Je rog”?

Chloë plecă devreme la culcare. Se retrase de la cină chiar dacă asta însemna să renunţe la tarta Bake well cu budincă. Spuse că are o durere de cap, deşi ştia că ar fi putut spune că are sifilis, la cât îl interesa pe Gus.

— Noapte bună, atunci. Avem o zi plină mâine, spuse el.

Urcă cu greu scările din sufragerie, iar în holul mare oftă din greu; sunetul părea să aibă ecou, aşa că îşi drese zgomotos glasul, pentru a-l acoperi. Dacă Gus ar putea surprinde un semn al nefericirii sale, o îngrijora mai mult decât emoţia în sine.

O să trec peste asta. Întotdeauna am făcut-o.

În camera ei, se dezbrăcă şi lăsă să curgă apa în cadă; porni radioul, astfel încât nimeni să nu audă ce gândeşte şi nimeni să nu poată simţi că ceva nu e tocmai în regulă.

Sunt bine. Mă pot descurca.

Se lăsă uşor să alunece în apa prea fierbinte, închise ochii şi rămase nemişcată până ce picături de transpiraţie începură să i se prelingă de pe frunte spre piept, trecând peste nas şi obraji şi rostogolindu-se peste bărbie.

Carl Mă voi gândi la Carl.

Dar nu putea să-i reconstituie chipul sau să-şi reamintească vocea lui; iar accentul lui se deforma într-o caricatură vulgară;

Aminteşte-ţi! Imaginează-ţi!

Se întrebă de ce nu-i dăduse adresa ei de la Ballygorm. Se miră de ce nu i-o ceruse el. De ce nu se interesase de cel mai apropiat postrestant? De ce el nu i-a cerut să-i scrie? Ştia de ce şi, deşi până acum fusese mulţumită să ştie asta, dintr-odată, astăzi îşi dori să nu fi fost aşa; îşi dori să-l fi putut contacta, să-l vadă, să se bucure de confortul pe care *i4* oferea şi dte complimentele lui. Îşi săpuni cu atenţie braţele, cu ochii închişi încercând să-şi amintească atingerea lui Carl.

Ştiu că era minunat. Dragul de Carl.

Aşa cum evidenţiase în acea dimineaţă doamna Andrews; Care a reparat ceea ce stricase Brett şi a readus distracţia şi plăcerea în viaţa lui Chloë. „Viaţa poate părea o păcăleală", îi spusese Carl, „dar dacă o guşti îndelung, în mod sigur ajunge să aibă un gust dulce. Nu era complicat, nici pretenţios şi nu avea nimic ameninţător, ba mai mult, avea o funcţie specifici Au ajuns să fie împreună ştiind foarte bine că se vor despărţi. Şi când.

— Cele trei luni au fost ermetice şi preţioase, o lămuri doamna Andrews. Certurile şi alte mondenităţi care

au loc în relaţii au fost eliminate şi înlocuite de necesitate.

— E atât de adevărat, răspunse Chloë cu glasul înecat dil lacrimi. Eram destul de fericiţi pentru a ne împărtăşi predilecţii pentru batonul Mars şi mirosul de piele, fără nicio altă obligaţie de a ne descoperi puncte de contact mai profunde.

Fără rendez-vous-uri ulterioare, fără „Când te voi mai vedea?”, făcându-şi cu mâna, metaforic vorbind, către următoarele etape din vieţile lor.

Dragul de Carl, un bărbat pentru un anumit anotimp. Deşi împărtăşise cu el lunile de iarnă, când ploua frecvent şi era şi foarte frig, Chloë îşi aminteşte de Ţara Galilor ca de o perioadă luminoasă, plină de energie şi de râs. Aici, în Irlanda, unde clima e blândă, iar primăvara se instalează treptat şi vizibil, domină totuşi o atmosferă mohorâtă, apăsătoare. Aici peisajul e bun numai să-l priveşti, un cadru pe care Chloë să-l privească în fiecare zi. În ciuda frumuseţii peisajului, ea nu simţea că aparţinea de acest ţinut şi nu-i putea descoperi acel *genius loci*. Primăvara la Ballygorm este un fel de contradicţie pentru că, exceptând mieluşeii, pacea este uniform sedată şi controlată. Culorile crude şi prospeţimea naturii suiţţ ţinute cu fermitate la distanţă, în afara uşii de la intrarea în Conacul Ballygorm. Nu exista nicio regrupare nefericită. Exista însă o limită pentru orice.

Şi totuşi Jocelyn n-ar fi avut de unde să ştie că ya. exista un Carl în Ţara Galilor, aşa cum n-avea cum să prevadă cum avea să fie primită Chloë în Irlanda. Iar Chloë n-avea cum să vadă dacă Jocelyn ar fi fost fericită ca Destinul să-i coloreze şi să-i descrie traseul pe care îl croise pentru fina sa. Chloë n-avea pur şi simplu cum să vadă asta: cel puţin nu încă.

Ronan Brady.

Trebuie să fie ceva legat de Ronan. Chloë băgă degetul mare de la picior în orificiul de scurgere al căzii şi,

cu oarecare emoţie, înţelese de ce nu-şi putea aminti chipul lui Carl.

Ronan îi ia locul. Nu mai putea auzi inflexiunile neozeelandeze, pentru că limba irlandeză este dominantă.

Şi se păcăleşte când se întreabă de ce.

Ronan este diferit. Dincolo de frumuseţea lui se află aroganţa, care lui Carl îi lipsea şi pe care o repudia. Brett era arogant şi, ca atare, respingător. În schimb, Ronan îşi poartă aroganţa ca pe o mantie bogată de catifea, garnisită cu fir de aur, şi este oarecum irezistibil. În mod conştient, o face pe Chloë să se simtă stânjenită; mică, ezitantă, lipsită de siguranţă, şi totuşi, se simte atrasă de el. Care era nepăsător, în schimb Ronan este intens. Chloë se cutremură şi apoi râse forţat, Cu voce tare.

Se pare că Ronan îi poate face pielea să se încreţească şi să se înfierbânte în acelaşi timp.

— E tipul artistului meditativ, îi declară ea imaginii sale deformate din faianţă. Orgoliu! zise ea veselă, întrebându-se unde dispăruse al ei. O nouă pereche de pantofi de încercat, decise Chloë în timp ce se înfăşură în prosopul alb din bumbac, să vedem dacă această pereche mi se potriveşte.

30 aprilie

Dragă domnule Coombes, înfiinţăm la Conacul Ballygorm o tabără comercială de sculptură. Se pune accentul pe tinerii artişti care lucrează într-o varietate de stiluri, în orice materiale. Ne-au plăcut vasele dumneavoastră şi ne întrebăm dacă v-ar plăcea să le expuneţi la Ballygorm. Poate ne puteţi trimite fotografii cu unele dintre lucrările pe care le consideraţi potrivite.

Aştept răspunsul dumneavoastră şi sper să vă doriţi să participaţi la acest nou proiect incitant pentru Irlanda de Nord.

Cu sinceritate, C. Cadwallader

3 mai 2009

Dragă domnule Cadwallader.

Vă mulţumesc pentru scrisoare. Într-adevăr, aş fi interesat şi încântat – să expun la Conacul Ballygorm. Am ataşat acestei scrisori fotografii cu o selecţie din lucrările mele – am ales piese de dimensiuni mari, care cred că vor fi mai potrivite pentru iniţiativa dumneavoastră. Sunt rezistente la îngheţ şi realizate în cea mai mare parte manual.

Aştept răspunsul dumneavoastră, William Coombes

7 mai

Dragă domnule Coombes.

Am fost foarte încântaţi să primim scrisoarea dumneavoastră şi ilustraţiile cu lucrările dumneavoastră. Am dori foarte mult să expunem Urnele mari spiralate, numerele 1 – 5. Noi vom asigura lucrările cât timp se vor afla aici, în timp ce detaliile ce privesc transportul către şi de la noi vor fi stabilite de artist.

Vă rog să ne anunţaţi când vor sosi – şi ce preţuri intenţionaţi să atribuiţi fiecăreia din ele.

Cu cele mai bune urări.

A dumneavoastră, cu sinceritate, C. Cadwallader (Domnişoara)

10 mai

Dragă domnişoară Cadwallader;

Sunt încântat că veţi expune cele cinci vase şi vă trimit ataşată lista de preţuri pentru acestea. Mă interesez despre costurile de transport şi vă voi informa cu privire la datele privind livrarea cât mai curând cu putinţă.

Mai am, de asemenea, nişte piese mai mici, în principal lucrate la roata olarului – vă rog să-mi spuneţi dacă doriţi să vedeţi câteva exemplare.

Al dumneavoastră cu sinceritate, William Coombes

14 mai

Dragă domnule Coombes.

Aşteptăm să primim lucrările livrate la sfârşitul lunii

şi aşteptăm instrucţiunile dumneavoastră în continuare.

Vă rog să ne trimiteţi un CV pentru catalogul nostru.

Din păcate, toate lucrările vor fi expuse afară, astfel că vasele dumneavoastră mai mici nu vor fi potrivite în acest sens.

Cu cele mai bune urări, Chloë Cadwallader

20 mai

Dragă domnişoară Cadwallader.

Vasele vor sosi pe 31 mai şi le voi livra eu însumi. Intenţionez să combin aducerea lucrărilor cu o scurtă pauză în „insula de smarald” pentru că oricum în ultimii trei ani n-am mai avut ɋ vacanţă şi-apoi n-am fost niciodată în Irlanda!

Dacă este posibil, aş dori foarte mult să asist la amplasarea lucrărilor mele – asta mi-ar da posibilitatea de a vedea întregul parc.

Aştept să vă cunosc la sfârşitul lunii.

Cu cele mai bune urări, William Coombes

22 mai

Dragă domnule Coombes.

E minunat că veţi livra chiar dumneavoastră vasele. Vom fi bucuroşi să vă arătăm Parcul de Sculptură de la Ballygorm şi să vă invităm la prânz.

Anunţaţi-ne ora sosirii dumneavoastră – şi orice cerinţe privind dieta dumneavoastră.

Cu cele mai bune urări până ne vom întâlni.

Chloë

— Bună dimineaţa, Parcul de Sculptură Ballygorm? Pot vorbi cu domnişoara Cadwallader?

— La telefon.

— Bună dimineaţa, sunt William Coombes. Olarul?

— Domnule Coombes! Bună ziua!

— Din Cornwall. În legătură cu ziua de mâine…

— Într-adevăr, mâine – vă aşteptăm pe dumneavoastră şi lucrările dumneavoastră, aşa cum am

stabilit. Ştiţi pe la ce oră veţi sosi? Aveţi nevoie de îndrumări?

— Nu.

— Minunat! Atunci, la ce oră?

— Nu, păi – vifeau să spun că nu pot veni. Din păcate. De aceea v-am sunat. Alo?

— Oh, ce păcat.

— Tatăl meu s-a îmbolnăvit. Locuieşte în Ţara Galilor. Am fost chemat, acolo.

— Înţeleg, groaznic. Ce păcat!;

— Da. Într-adevăr. Vasele vor veni singure şi am aranjat să fie aduse la dumneavoastră de la Belfast. Vor sosi mâine. La ora prânzului.

— Dar dumneavoastră nu. veţi veni.

— Nu.

— Ce păcat.

— Da.

Douăzeci şi doi

— Cum se simte? Nu am maşină. Şi cu trenul fac un secol.

— Am încercat să vă sunăm.

— Oh, Doamne!

— Nu, nu! Să spunem că a avut o revenire miraculoasă! Abia aţi plecat – nu trebuie să veniţi.

William ar fi vrut din toată inima să fie de acord cu asistenta, dar îşi înfrâna sinceritatea.

— Îmi doresc să-l fi vizitat mai des, minţi el.

— Cornwall este la mare distanţă – o altă ţară, spuse cu blândeţe asistenta, iar memoria tatălui dumneavoastră este proastă. Foarte proastă.

William îşi găsi tatăl aproape în acelaşi loc unde-l lăsase; doar o altă figură într-un lung şir al demenţei, toţi prăbuşiţi în fotolii holbându-se apatici pe geam, adânciţi în

trecutul lor sau în absolut nimic. Domnul Coombes stătea atât de nemişcat încât, când William se apropie, simţi un gol în stomac întrebându-se dacă tatăl lui era mort. Stătea tăcut în picioare lângă fotoliul tatălui său şi aştepta să clipească, să respire, să-şi mişte un deget scheletic. William îşi ţinea respiraţia în timp ce inima îi bubuia în piept. Aerul era încărcat de un miros ascuţit, acru, de urină şi descompunere. Şi totuşi, William nu era pregătit ca tatăl său să fie mort, nu era pregătit ca el să moară.

Respiră!

Un scaun gol era aproape de el, aşa că îl trase alături în timp ce vecinul tatălui său clătină din cap şi clipi spre el, mestecându-şi limba. Trase scaunul cât mai zgomotos cu putinţă, dar gura tatălui său rămase deschisă, iar ochii nemişcaţi şi orbi.

Grijuliu, William îşi întinse mâna şi o lăsă uşor peste cea a bătrânului. Nu era mâna unui om mort pentru că, deşi era rece şi fragilă ca hârtia, un firişor de aer cald ajungea la ea. Bătrânul se întoarse lent către el. Îl privi, dar William nu era sigur dacă se uita la el pentru că nu era nicio sclipire de lumină în ochii lui, niciun semn de viaţă în spatele lor. Gura îi rămăsese nemişcată, deschisă. William zâmbi cât de larg putu.

— Bună! zise el vesel.

Domnul Coombes schiţă o mişcare din cap, dar n-avu puterea să o ducă până la capăt. Bărbia i se apropia de piept, privirea îi căzuse acum lângă o piuneză de pe plintă. William se simţi invadat de lacrimi nedorite, a căror provenienţă nu o putea înţelege. Mai rămase o vreme aşezat, împărtăşind în tăcere cu tatăl său complexităţile unei piuneze îndoite.

Ar fi putut să plece. Ar fi fost uşor; doar să se ridice în picioare, să-l sărute pe bătrân în treacăt, iar apoi să plece. Asistentele nu l-ar fi judecat. Domnul Coombes n-ar fi observat. Dar William mai rămase două ore, bătând

ritmic cu degetul arătător pe mâna obosită a tatălui său. Nu mai simţea niciun miros. Simţea însă mai puternic că în corpul slăbit, în spatele chipului lipsit de expresie, în ciuda salivei şi a respiraţiei grele, un creier şi un suflet strigau fără însă să se poată face auzite, fără să poată fi înţelese. Ochi care nu mai puteau să vadă, dar care văzuseră. Şi ceea ce văzuseră lăsase o urmă de tristeţe care nu se putea şterge.

William muncea cu pasiune nestăvilită. Era urmărit de imaginea tatălui său, care se holba cu gura căscată. Credea acum că omul despre care presupusese că era catatonic, idiot chiar, era altfel, în spatele exteriorului decrepit, dincolo de pielea zbârcită, întinsă inutil peste oasele fragile, o luminiţă refuza să se stingă. Dar nu putea să treacă dincolo de gura amară, cavernoasă, pentru a se face auzită.

— Voi vorbi eu pentru el, spuse William, ridicându-se în capul oaselor, la primele ore ale dimineţii.

— Viaţa de dincolo de ceea ce pare a fi lipsit de viaţă, îi spuse el Barbarei în timp ce se năpustea în atelier, în zorii zilei.

— Sunetul din tăcere, cugetă el în timp ce plămădea o bucată foarte rece de lut raku.

— Emoţia dintr-un trup lipsit de viaţă, şopti el contemplându-şi memoria şi materialul brut din faţa sa.

Proiectul îl acapară. Ieşea din Peregrine’s Gully doar o dată pe săptămână pentru un drum până la St Ives, unde îşi umplea coşurile cu bunuri neperisabile. Se scuză dinainte faţă de Mac, care era încântat că îl vedea muncind din nou cu o astfel de vervă, ceea ce depăşea cu mult dezamăgirea că şi-a întrerupt vizitele. William lăsă telefonul să sune fără să răspundă. O ignoră pe Barbara şi mâncă numai atunci când îşi amintea, încet, formele căpătau viaţă. Tăia şi cioplea bucăţi mari şi prăbuşite ca nişte bolovani, în forme aproape perfect închise, cu

excepţia unei singure mici deschizături. Acestea erau rotunde şi întunecate şi erau dispuse excentric faţă de mijloc, sau lateral, sau chiar spre baza formei. Orificiile păreau că opun rezistenţă materialului din care erau făcute formele. În timp ce emaila exterioarele, orificiile deschideau drumul către întunericul total. Deşi formele erau atât de evident configurate, găurile anunţau un interior opac şi dens. Pietre nemişcate şi uniforme, din cele mai multe puncte de vedere, până erau întrerupte de găuri. Guri deschise. Nemişcate şi tăcute. Dar strigându-şi în afară durerea şi panica. Şi secretele care nu puteau fi auzite.

Douăzeci şi trei

Cu o lună înainte de inaugurarea Parcului de Sculptură Ballygorm şi cu toate planurile în derulare, Gus deveni mai generos cu timpul liber acordat lui Chloë şi mai receptiv la solicitările ei de a împrumuta un vehicul. Fără să fie însă agreabil. Se asigura că avea controlul asupra acestor excursii prin faptul că nu le sugera niciodată; i-ar fi oferit lui Chloë o dimneaţă sau o după-amiază liberă, fără a oferi însă şi transportul. Chiar şi când se învârtea prin împrejurimi, o trimitea cu fermitate pe Chloë la plimbare cu o avalanşă de lucruri de avut în vedere şi sfaturi de respectat. De aceea, cu fiecare ocazie când Chloë era recompensată cu timp liber, se confrunta cu povara de a solicita formal mijloacele mecanice care să-i faciliteze expediţiile. Dorinţa ei de spaţiu şi de o şansă de a explora făcea ca solicitările sale să devină mai respectuoase şi mai cizelate. „Pot să…” a fost repede înlocuit de „V-ar deranja dacă…”, atrăgând după sine „Vă rog, dacă se poate… iar ţa cea de-a patra excursie: „Gus, dacă nu cer prea mult, îmi permiţi să împrumut o maşină, pentru că mi-ar plăcea să văd Bushmills?”

Invariabil, Gus îi întâmpina cererile cu o tăcere încordată care le făcea să atârne suspendate, nesigure şi fără răspuns în aerul opresiv al atelierului, în timp ce el privea afară pe fereastră pentru a crea un efect dramatic. O solicitare simplă şi rezonabilă devenea astfel o favoare foarte mare, la care Chloë răspundea cu o recunoştinţă vulcanică şi cu o uşurare abia disimulată.

În scurt timp, Chloë ajunsese să creadă că Irlanda era Tărâmul Polietilenei Afabile. Oriunde ar fi mers, o însoţeau resturi de materiale din plastic. Deveni conştientă de ele mai întâi pe drumul care însoţea ţărmul către Antrim; lipite de o stâncă proeminentă, agăţate în împletitura de ramuri, înfăşurate în jurul semnelor rutiere care indică fiecare dintre cele nouă văi înguste. Fâlfâind în briza mării, păreau fie că o întâmpinau pe Chloë, fie că o alungau; cu siguranţă, ea nu se gândea niciodată la ele ca la mizerie sau gunoi. Pe uscat, în ţinutul întins şi arid, cu vegetaţie pipernicită, spre deosebire de turmele risipite pe dealuri, Chloë şi-a asigurat un reper constând dintr-o grămadă de plastic prins într-o tufă ruptă sau străpunsă de o bucată de metal ruginit. În timp ce conducea dintr-un şanţ în altul, descoperi că, de fapt, se mişca dinspre un morman de polietilenă spre altul. Acestea aveau acelaşi efect de menţinere ca o busolă, acelaşi efect de orientare ca nişte jaloane.

Dacă sulurile de plastic păreau să facă parte din peisaj, semnele lăsate de oameni erau degradante. Chloë se îngrozi că, exceptând farmecul ţinutului de la Ballygorm, castelul medieval sau hanul de la începutul secolului al XIX-lea, cele mai multe clădiri erau moderne, nu inspirau pe nimeni şi erau total nepotrivite cu peisajul. Vopsite în culori pastel şi construite din piatră, cu ferestre din PVC chituite cu plumb, coloane corintice care n-aveau ce căuta acolo şi bungalow-uri urâte la care se ajungea pe drumuri fără acces, în stilul serialelor siropoase, ale căror

grădini şi stânci artificiale discordante erau păzite de unicorni sau lei apatici de piatră recuperată. Construcţiile dădeau foarte prost în împrejurimi şi totuşi, mândria cu care fuseseră concepute şi realizate era mult mai bătătoare la ochi decât lipsa de gust pe care o dovedeau. Oricum, reuşeau să creeze o imagine violentă pentru ochii lui Chloë şi să o dezamăgească în mare măsură. Şi chiar dacă îşi dorea cu ardoare să descopere pitorescul zonei, terenul era oricum prea neregulat pentru asta. Nu îşi dorea să admire trandafiri şi acoperişuri de paie, ci un accent irlandez istoric. Dezamăgirea ei îşi găsi aprobare atât la Gus, cât şi la Ronan.

— Da, meditä sculptorul, au dărâmat casele părinţilor lor şi, odată cu ele, spiritul locului.

— Frumuseţea adevăratei arhitecturi vernaculare, susţinu Gus, stă în amestecul tău cu peisajul. Încă mai există, Chloë, dar supravieţuirea le este asigurată tocmai de camuflarea lor.

Dar cum rămâne cu Giant's Causeway, unde arhitectura şi arheologia sunt inseparabile; unde Jocelyn ar fi cu fulmarii şi mătasea-miresei? De ce nu merge Chloë acolo cu prima ocazie? încă nu dorea să discute despre Jocelyn. Şi, oricum, după Giant's Causeway ce-ar mai fi urmat?

Profit de micile mele ieşiri, explică ea în scrisoarea către Jasper şi Peregrine, pentru a mă bucura de situaţia în care mă aflu. Dacă Gus nu s-a dovedit a fi reţinut în mod special în spiritul lui critic sau dacă Mary m-a bombardat cu nenorocirile ei sau ale familiei şi prietenilor ei, sau dacă Ronan îi dă înainte cu metaforele combinate despre sculptură, atunci de regulă aflu că peisajul şi oamenii săi îmi oferă mângâiere.

Pământul pare să-mi oglindească emoţiile şi să-mi ofere în acelaşi timp un răgaz atunci când am nevoie, mă oglindeşte şi-mi dă putere. Există pasaje blânde, lirice, dar

şi de o mare grandoare. Este un loc intim, discret şi independent. Întotdeauna mă simt într-un fel mai echilibrată când mă întorc.

În timpul unei conversaţii cu doamna Andrews (soţul ei şi Gainsborough jucau poker în Sudbury), Chloë îi destăinui mobilul acestor excursii.

— Şi întotdeauna mergi singură? întrebă doamna Andrews, cu adevărat interesată şi destul de impresionată.

— Întotdeauna, o asigură Chloë. Întotdeauna merg singură. Mai întâi, pentru că de abia aştept să mă duc cât mai departe de toţi locuitorii de la Ballygorm. În al doilea rând, pentru că pot discuta firesc cu oamenii cu care mă întâlnesc. Nu mai sunt atât de timidă ca înainte.

— Şi sunt mulţi cei cu care te întâlneşti? se miră doamna Andrews, imaginându-şi o întreagă populaţie cu pielea închisă la culoare, cu genunchii jupuiţi.

— Dacă-i caut, explică Chloë, amintindu-şi de puştiul drăguţ dintr-o farmacie din Cushendall cu care pusese ţara la cale timp de aproape două ore, săptămâna trecută.

— *Să-i cauţi*? Dumnezeule! Doamna Andrews îşi strânse mâinile la piept. Unde stau ascunşi? Sunt teribil de necivilizaţi?

— Oh, nu, râse Chloë, gândindu-se la cei doi studenţi cu care împărţise berea şi cartofii prăjiţi, precum şi o tăcere respectuoasă, în timp ce ascultau zgomotul cascadei de la Glenariff. Sunt prietenoşi dacă ştii să îi atragi – dar e ca şi cum ar vrea să fie lăsaţi în pace.

— Needucaţi?

— Nu, deloc.

— Proaste maniere?

— Câtuşi de puţin.

— Insulari, atunci?

— Da, insulari – dar într-o manieră mândră, autosufieientă. Sunt sinceri şi direcţi, dar cu un zâmbet şi un ton blând. Îmi place asta.

Doamna Andrews îşi scoase pe furiş şosetele şi pantofii, îşi întinse gingaşele degete de la picioare şi le lăsă să se bucure de vântul plăcut înainte de a le ascunde în iarba moale şi de a le acoperi cu poalele rochiei sale.

— Şi ce faci când te plimbi singură, draga mea Chloë? Rareori mă pot plimba singură, fără domnul A, care, cavaler cum e, mă însoţeşte. Mi-ar plăcea să port pantaloni şi să trag un dans irlandez, cu paşi apăsaţi, în ritm nebunesc, să vorbesc singură cu păsările.

Choe râse în timp ce se gândea în sinea ei că *ea* era cea care o invidiase adeseori pe doamna Andrews cu privire la presupusa siguranţă şi graţie a privilegiatului secol XVIII.

— Ronan! şopti ea dintr-odată şi cu sfială.

Degetele de la picioare ale doamnei Andrews reapărură dintre faldurile fustei şi se mişcară cu încântare.

— Haide, spune! f

— Nu sunt sigură cum să fac, se destăinui Chloë, dar este ceva, un mic plan de-al meu. Mă gândesc la el de acum vreo două săptămâni, când mi-a venit ideea: eram în atelier, în spatele lui Gus, iar de atunci l-am dezvoltat şi l-am prelucrat în timpul ieşirilor mele ocazionale.

Degetele doamnei Andrews mureau de curiozitate.

— M-am gândit, îi explică Chloë încet, dar zâmbind, ar fi destul de drăguţ, continuă ea, rotunjindu-şi cuvintele şi ridicând privirile din poală spre confidenta ei, să fiu eu muza lui!

— Oh! făcu doamna Andrews, cu un mic sughiţ şi clătinând energic din cap.

— Muza lui. M-am gândit că ar fi amuzant, continuă Chloë, iar jumătate din amuzament s-a consumat deja în timp ce m-am gândit la asta.

— Sunt convinsă, se entuziasmă doamna Andrews.

— Vreau să spun că niciodată n-aş fi îndrăznit să mă gândesc la aşa ceva înainte.

— Înainte?

— Înainte de Ţara Galilor. Nu, vreau să spun, înainte de toate astea. Dacă aş fi fost în continuare la Londra. Cu Brett. Dacă Jocelyn ar mai fi fost în viaţă.

— Şi ai sentimente faţă de sculptor?

Chloë se gândi.

— Este, este… ademenitor. Îmi ocupă o mare parte din ultimele mele gânduri înainte de a adormi.

— Atunci de ce te strâmbi aşa? în felul ăsta, ai să te îndrăgosteşti, ai grijă!

— Pentru că, doamnă Andrews, ştiu foarte bine că Ronan nu a atins partea sensibilă a sufletului meu şi nici nu o va atinge, aşa cum a făcut-o Carl. Sunt atrasă de el – cu înverşunare, aş putea adăuga – aproape numai din cauza a *ceea ce este*. N-am mai întâlnit niciodată pe cineva ca el, dar am citit despre astfel de oameni şi i-am văzut şi în filme!

— Din câte mi-ai spus despre el, spuse doamna Andrews, aş spune că meritele personalităţii sale sunt oarecum discutabile, pentru că pare indiscutabâî de arogant şi capricios.

— Oh, este, este, aprobă simplu Chloë, este un sculptor meditativ al cărui reper cerebral şi emoţional trebuie sculptat sau, dacă nu, se consumă!

Doamna Andrews îşi lovi pieptul uşor şi repede.

— Şi vezi tu, declară Chloë conştientă dintr-odată de cât de mult s-a îmbunătăţit nivelul ei de conversaţie cu doamna Andrews, încă o dată limitele şederii mele sezoniere aici îmi dau putere. Ideea că vara şi Scoţia sunt după colţ pentru a-mi oferi un răgaz sau scăpare este imens de confortabil.

Doamna Andrews clătină din cap şi o rugă să continue. Chloë n-o dezamăgi.

— Timpul plăcut petrecut alături de dragul meu Carl a pavat drumul pentru un interludiu indecent cu Ronan

Brady.

— Ah, se învoi doamna Andrews, efervescenţa adolescenţei dă frâu liber dorinţei carnale înmugurite.

— Într-adevăr. Primul meu orgasm, nu poate fi şi ultimul!

Deşi era enorm de mândră de Chloë, doamna Andrews se gândi că ar fi momentul să ridice din sprâncene, aşa că o făcu.

— Nu atât Ronan însuşi îţi dilată pupilele şi, cu siguranţă, a aprins focul din tine, declară ea triumfătoare, ci *ideea* de el, dragă Chloë.

Chloë era prea entuziasmată, prea exaltată pentru a mai putea vorbi. Simţea că-i fusese oferită o foarte respectată binecuvântare pentru a-şi duce la îndeplinire planul. Faptul că această binecuvântare i-a fost dată de o reproducere a imaginii pictate a unei femei care murise demult, în secolul XVIII, n-avea nicio importanţă pentru Chloë. Pur şi simplu voia ca Sculptorul Ronan s-o seducă. Şi, după sclipirea şi privirile aruncate de ochii săi, priviri care îşi trădau frecvent intenţia, era destul de sigură că şi el dorea asta.

Şi cum ar fi?

Cum face dragoste un sculptor?

Aş putea fi eu vreodată, cu adevărat, muza cuiva?

Eu? Chloë?

— Calcarul de Kilkenny, anunţă Ronan, învârtindu-se în jurul blocului uriaş ca şi cum ar fi fost un conferenţiar care-şi începe discursul, este o rocă sedimentară din regiunea din care provin.

Chloë se aşeză pe o găleată răsturnată din atelier şi privi în jur. Funia groasă, un scripete, dălţi, ciocane de lemn şi o sumedenie de instrumente înspăimântătoare răspândite pe jos. Iar Ronan, într-o salopetă şifonată, plină de praf şi descusută. Pânze de păianjeni la streşini. Un tractor vechi, pe jumătate acoperit într-un colţ; o furcă

ruginită era sprijinită de el, ca şi cum recoltatul s-ar fi încheiat brusc, în urmă cu câţiva ani.

— Ce noroc neaşteptat, râse Ronan, să fiu dintotdeauna sculptor, iar acolo, în pragul uşii, să găsesc una dintre cele mai fine roci cu care să lucrez!

Chloë privi blocul de material şi se gândi că suprafaţa gri-albăstruie cu striaţii cenuşii ar fi putut mai degrabă să inhibe inspiraţia, dar nu spuse asta. Hambarul era întunecos şi răcoros, dar soarele se strecura înăuntru şi-i încălzea spatele, aşa că era destul de bine să stea acolo, nemişcată.

— Ce vei face? întrebă ea cu voce joasă.

Ronan nu luă în seamă întrebarea ei, dar îşi duse degetul îndoit sub nas şi începu să mormăie şi să fredoneze în timp ce se învârtea de jur-împrejurul pietrei. Îşi ciocăni tâmpla, ca şi când ar fi fost o uşă masivă.

— Naiba să mă ia – e totul aici, sus, spuse el, dar sunt bulversat de toată harababura asta, explică el, ridicându-şi pumnii încleştaţi către Chloë, care îl privea uimită, dar care înţelese că se referea fie la faptul că era neîndemânatic, fie că avea ceea ce scriitorii numesc blocaj. Era tentată să se ducă la el, să-i cuprindă mâinile într-ale sale, să le ducă la buze şi să-i sărute fiecare articulaţie. Rămase nemişcată; desigur. Era ea, aici şi acum, nici urmă de doamna Andrews în peisaj.

— Te deranjez? Ar trebui să plec? întrebă ea insinuant, sperând că el va protesta.

— Sunt treaz din zori şi n-am ajuns nicăieri singur, aşa că poţi sta. Dacă doreşti.

— OK, spuse Chloë, dacă vrei şi tu.

Ronan mormăi ceva, încuviinţând uşor din cap, şi-şi continuă cursa în jurul pietrei. Mergea în sensul acelor de ceasornic, apoi în sens opus şi se oprea aproape în toate punctele făcute de un compas imaginar, privind cu ochii îngustaţi lumina, scrutând pietroiul mare de dinaintea sa.

Ofta şi gâfâia la intervale egale, apoi se ridica în vârful degetelor şi cobora, mişcare pe care Chloë o admiră, având în vedere ghetele lui de muncitor, întărite, pingelite cu oţel. Rămase nemişcată, sperând că prezenţa ei ar putea elibera geniul artistic încă ferecat al încântătorului Ronan cel nehotărât, care tot amâna. Se părea însă că nu prea era nicio diferenţă cu ea de faţă şi, după ce rămase tăcută şi plină de reverenţă vreo oră, se strecură afară.

Chloë îl vizita zilnic pe Ronan, pentru că el venea rar în casă.

— E casa patronului meu şi n-am ce să caut acolo, spusese el întunecat.

Chloë îi înţelesese optica; găsi însă că vocabularul şi tonul cu care a spus-o erau afectate şi nelalocul lor. Le spuse acest lucru şi domnului şi doamnei Andrews.

— Caraghiosul ăsta a cam rămas în urmă, aş spune, consideră domnul Andrews.

— Dumnezeule! adăugă doamna Andrews. Este destul de greu să-l ţinem pe Tom Gainsborough *în afara* casei noastre – ca să nu mai spun nimic despre îmbrăcămintea cameristei!

— Mi-aş dori ca Ronan să împărtăşească predilecţii lui Gainsborough, le spuse Chloë, ducându-şi mâna la piept. Stau câte o oră pe o găleată în atelierul lui, dar tot ce face el este să se holbeze la piatra lui.

— În timp ce tu te holbezi la penisul lui!

— Doamnă Andrews! declară Chloë înroşindu-se.

— Păstrează decenţa, dragă, spuse încet domnul Andrews.

Era adevărat. În fiecare zi Chloë îl vizita pe Ronan şi stătea nemişcată cu picioarele încrucişate elegant, încercând din greu să fie fermecătoare în tăcerea ei, ţinându-şi buzele uşor desfăcute ori de câte ori se uita la ea. Trăgea cu ochiul la el în timp ce el se plimba şi ofta. O privire aruncată unui smoc de păr de pe pieptul lui, în

deschizătura de la gât, o făcea să se înfioare. Ea îşi dorea în taină ca el să se ghemuiască, ceea ce le-ar fi permis amândurora să-şi revizuiască punctele de vedere, şi ar fi creat o nouă perspectivă interesantă. Dacă ar fi cu faţa la ea, ar fi văzut cum salopeta i se mula pe muşchii coapselor; întors cu spatele, materialul îi îmbrăţişa fesele şi se întindea strâns, peste umerii lui largi.

Când sprâncenele i se încreţeau în efortul de creaţie, Chlog îi observa norii întunecaţi din priviri, de un bleumarin de catifea. Când lumina soarelui ajungea la ei sau când îi venea inspiraţia, observa cum albastrul ochilor săi reflecta cerul şi vorbea despre mare. Uneori îşi sufleca mânecile deasupra coatelor. Chloë îi găsea coatele de-a dreptul divine, iar antebraţele lui păreau a fi demne de o descriere shakespeariană. În zilele în care era cald îşi desfăcea salopeta şi şi-o dădea jos până la brâu, legându-i mânecile în jurul şoldurilor. Un tricou îi contura musculatura pieptului, reliefându-i abdomenul zvelt şi bicepşiii spre marea încântare a lui Chloë.

Primăvara se transforma încet în vară. Ea sosise în perioada când câmpul respira un verde palid, blând; acum era inundat de smarald. Zilele erau călduţe dimineaţa, devreme şi se încălzea mai târziu, ceea ce îi permitea lui Chloë să se îmbrace cu haine mai subţiri, mai puţin voluminoase. O dată sau de două ori, ea îşi aminti cum Carl o dorea în ciuda pantalonilor bufanţi db călărie stropiţi cu noroi, a puloverului aspru Fair Isle şi a vestei de culoare gri. Ronan, însă, nu observa cămaşa ei de mătăsii vârâtă, după cum credea ea, sexy în blugi şi puţin descheiată; la fiecare drum al ei din biroul lui Gus în atelierul lui Ronan.

Gus îi aproba vizitele.

— Artiştii, justifică el, ca şi cum ar fi fost o rasă aparte, au o rezistenţă scăzută la melancolie. Un pic de cicăleală este o idee foarte bună. Şi, în plus, parcul se

deschide în mai puţin de o lună!

Aşa că Chloë stă pe găleata ei şi aşteaptă semne şi semnale de la Ronan. Este mulţumită că, în decursul a o săptămână sau două, el îşi schimbase mormăiala cu care o întâmpinase prima oară cu un gest din cap şi un relaxat „Hei, bună!”. Ea vorbeşte foarte puţin şi nu-l întrerupe niciodată cu un rămas-bun la plecare. Calcarul îşi schimbă forma, dar ea nu este niciodată acolo ca să vadă cum se întâmplă. Deşi Ronan era convins de faptul că forma rămâne blocată în piatră, că instrumentele lui sunt inutile până când mintea nu-i eliberează mâinile, Chloë descoperea în fiecare zi că piatra devenea tot mai netedă, cu un ritm mai pronunţat. Oare Ronan i-a impus această formă pietrei sau ea exista deja, iar el doar o descoperea? Ei îi plăcea modul, în care un obiect neînsufleţit se poate schimba şi poate creşte. Începuse să capete formă de spirală, ca o moluscă primitivă, ca un piton uriaş. Părea că trăieşte. Suprafaţa sa este acum netedă şi adeseori caldă la atingere. Şi totuşi nu e decât o bucată de piatră.

Ea rămânea tăcută, mai întâi pentru că credea că asta voia Ronan şi, pe de altă parte, era încă timidă, după părerea ei.

Douăzeci şi patru

Gus era nervos.

— Unde naiba e Chloë? strigă el în biroul gol. Mai sunt mai puţin de două săptămâni până la inaugurare şi ea mă anunţă că pleacă săptămâna viitoare!

În timp ce exclama disperat, bătu în geam ca să alunge guguştiucii care se puseseră pe gâlceavă pe bronzul lui Antony Gormley. Mary veni în fugă.

— M-aţi chemat, domnule Halloran?

— Nu, zise el şi, ridicând repede capul, îşi redobândi stăpânirea de sine. Dar ai văzut-o pe Chloë?

— Nu de azi-dimineaţă, răspunse Mary cu sinceritate, sperând că nu va fi silită să continue.

— Este cu Ronan? întrebă el.

Mary îi spuse că nu ştie şi că ar dori să se întoarcă în bucătărie, unde pâinea era gata.

— Ronan!

— Domnule Halloran, bună dimineaţa!

— Ai văzut-o pe Chloë?

— În această dimineaţa, nu.

— La naiba!

— Poftim?

— Am avut, hmm, am discutat ieri-noapte.

— Doamne, iar noi am discutat ieri după-amiază!

Bărbaţii rămaseră tăcuţi, privind de sus strălucirea negru-albăstruie a pietrei proaspăt lustruite.

— Ai hotărât unde ar trebui amplasată?

— Nu, se pare că încă nu pot – o jumătate din mine se gândeşte la cadrul privat al pădurii, iar cealaltă jumătate tânjeşte după mândria locului din centrul pajiştei! Probabil a ieşit să se plimbe, spuse Ronan.

— Hmm, murmură Gus, apoi se răsuci pe călcâie şi plecă.

— E ora mesei, domnule Halloran, spuse Mary şi, uitându-se după el prin birou, îl găsi stând în picioare lângă fereastră, cu mâinile în buzunare şi cu un creion în colţul gurii.

— Chloë? spuse el printre dinţi şi muşcă din creion ca să nu-i cadă.

— A zis să n-o aştept, continuă Mary cu gura deschisă, devenind brusc conştientă că spusese prea mult.

— Ce? zbieră Gus, iar creionul îi căzu din gură cine ştie unde, fără ca lui să-i pese de asta.

— A zis să n-o aştept, repetă încet Mary, dar fără nicio urmă de timiditate.

— Ai spus că n-ai văzut-o! mârâi Gus. Ce naiba se

întâmplă?

Mary îşi drese glasul şi-şi ridică bărbia.

— Am spus că n-am văzut-o *de dimineaţă*.

— Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, strigă Gus şi se îndreptă spre Mary, care rămase pe loc.

— Am văzut-o pe Chloë în această dimineaţă. Săraca fată. A luat Land Roverul şi mi-a spus să nu-i pregătesc nimic de mâncare.

Ochii lui Gus scrutară rapid chipul lui Mary în vreme ce gândurile i se învălmăşeau în cap, iar gura i se uscase complet.

— E clar că fata s-a săturat, zise Mary peste umăr în timp ce ieşea din birou îndreptându-se spre bucătărie. Prânzul este gata, domnule Halloran.

Când lumea a fost plămădită şi croită din haosul fără formă, ceva trebuie să mai fi rămas – un rest de haos.

Thackeray

— Thackeray s-a înşelat, îi spuse Chloë unei fâse de stâncă indiscrete. Singurul haos de aici, adăugă ea adresându-i-se unui cufundar zgomotos, este cel din mine.

Chloë avea Giant's Causeway în întregime numai pentru ea. Parcase la nimereală Land Roverul în parcarea goală, trecuse pe lângă centrul pentru vizitatori, o luase la fugă în josul aleii şerpuite până la baza stâncii şi brusc se pomeni în mijlocul unei lecţii de geografie pe care şi-o amintea foarte bine.

Profesorul ei de geografie descrisese ţinutul ca fiind un peisaj „selenar. În mod eronat, Thackeray credea că era lunatic. Chloë gândi că era cel mai spectaculos peisaj pe care îl văzuse vreodată. Chipul întunecat cu care venise în călătorie şi care o însoţise toată ziua de ieri se deschise dintr-odată într-un zâmbet expansiv. Rafalele dinspre mare o făceau să se simtă mai puternică, iar faptul că întrezărea

Scoţia dincolo de apă o liniştea. Frumuseţea şi grandoarea locului creau o perspectivă mai luminoasă asupra micului ei univers. Era înconjurată de faimoasa reţea de coloane bazaltice hexagonale, de vreo doisprezece metri înălţime; regularitatea şi longevitatea lor îi puneau gândurile în ordine.

Chloë o căuta din priviri pe Jocelyn, cu ochii când larg deschişi, când strâns închişi. Scrută cu privirea prin mătasea-miresei şi ascultă cu atenţie fulmarii şi fâsele de stâncă. Nu le înţelegea limbajul. Se pare că Jocelyn nu va apărea astăzi. Şi atunci ce-a vrut să spună în scrisoarea cu Irlanda?

Sunt încă acolo, pentru că o parte din mine n-a plecat niciodată.

Poate că Chloë nu ştia unde să se uite. Poate nu privea suficient de atent. Este posibil să nu fie încă pregătită să o găsească pe Jocelyn. Nu încă. La urma urmei, ce-ar fi putut să-i spună? Că i se oferise pe sine, fără ruşine, unui sculptor? Doar pentru că este sculptor, orice ar însemna asta, ba chiar unul care este pe cât de pretenţios, pe atât de introvertit? Că el i-a înţeles dorinţa de a-i deveni muză, dar într-un fel care a îngrozit-o? Că ieri şi-a insultat gazda, vechiul prieten al naşei sale? Şi-ar fi deschis inima în faţa lui Jocelyn, odată ce concluziile au fost trase, lecţiile au fost învăţate, iar deciziile au fost luate.

Totuşi, pentru prima dată, peisajul nu conspira cu ea. Nu-l reflecta starea de spirit. Era, în schimb, o distracţie totală: o zi cu cer albastru cu câţiva nori vaporoşi care pluteau, ca într-un vis, marea clipocea leneş ca şi cum ar fi fost sătulă, dar ar fi vrut să mai guste puţin din ţărm, păsările de mare îşi vedeau de treaba lor obişnuită, cu gâlceavă şi aplomb. Şi niciun om. Lui Chloë nu-i venea să creadă ce noroc are, pentru că văzuse urme de îngheţată, cărţi poştale izolate în rafturile ruginite, văzuse plăcuţa cu

programul minibusului care putea duce oamenii până la baza stâncii. Poate că astăzi nu era nici îngheţată şi poate că nici minibusul nu circula; nu erau oameni de transportat, nici turişti care să cumpere cărţi poştale.

— Mă plâng? îngână Chloë mergând pe vârfuri dintr-un loc în altul. Nu cred!

Se îndreptă în paşi de dans spre Honeycomb şi-i salută pe rege şi nobilii săi. Râse cu voce tare, apoi chicoti auzindu-şi vocea purtată de vânt, spre mare. Încercă să traverseze coloanele pas cu pas, într-un echilibru precar, dar în scurt timp îşi dădu seama că înălţimile şi suprafeţele lor diferite o făceau să se bălăbănească şi să se poticnească. Căuta coloanele care nu erau hexagonale, iar când găsea câte una cu opt laturi şi alta cu cinci laturi, era încântată ca şi cum ar fi găsit trifoi cu patru foi. Abia respirând, găsi grupurile care formau Wishing Chair şi se aşeză o vreme, respirând adânc şi zâmbind. Soarele îi învălui trupul, iar ea îşi închise ochii, pentru a încuraja amintirile din ultimele două săptămâni, să iasă la iveală nestingherite.

Ronan o sărutase cu furie. Nu mai putea tolera încă o zi neproductivă în care să se plimbe de colo-colo în jurul pietroiului său uriaş privindu-l neproductiv. Piatra începuse să capete formă de spirală, dar direcţia spre care se îndrepta era incertă, iar Ronan habar n-avea încotro se îndrepta. Ştia însă încotro se îndrepta *el*, drept în chiloţii tinerei şi binevoitoarei femei din faţa sa. Această Chloë. Cadwallader. Ce bucăţică. Dă-mi gura ei.

În timp ce stătea privind largul mării, Chloë îşi dădu seama că şi-ar fi amintit cu mai multă plăcere rendez-vousul ei cu Ronan în cazul în care consecinţele acestei întâlniri nu i-ar fi distrus amintirea.

În urmă cu două săptămâni, Gus plecase la Belfast pentru o întâlnire la Consiliul Artelor. O lăsase în drum pe Mary la Ballymena pentru cumpărături şi-şi petrecuse

după-amiaza cu prietenii săi, asta după ce o instruise pe Chloë să se ducă direct la Ronan de îndată ce şi-a încheiat corespondenţa de dimineaţă.

— Mă tem că e un pic în întârziere, nu crezi? Cred că munceşte mai bine sub ochiul atent al asistentului administrativ al Parcului de Sculptură Ballygorm, nu?

— Ei bine, ezită Chloë nu tocmai încântată de termenul „asistent”, nu pare să facă prea multe în timp ce sunt *acolo* – deşi e interesat de următoarea mea vizita.

— Ceea ce, spuse Gus fără să facă niciun efort să-şi mascheze iritarea din voce, îmi confirmă sentimentele exprimate anterior.

Chloë îi zâmbi politicos, dar pe la spate se făcu că-l împuşcă cu două degete.

Gus îşi îndreptă cravata, o strigă pe Mary şi porni spre oraş, după ce anunţă că nu se vor întoarce până după-amiază târziu.

De îndată ce zumzetul Jaguarului s-a stins, primul lucru pe care l-a făcut Chloë a fost să fugă până în camera ei ca să se schimbe. Era luna iunie, iar ziua era potrivită pentru pantaloni scurţi; abia trecuse de ora nouă dimineaţa, iar cerul era complet lipsit de nori; mireasma verii, deşi slabă, venea în valuri. Îşi asortă o pereche de pantaloni scurţi bleumarin cu un tricou alb, care intrase puţin la apă şi se întindea mulat cât se poate de bine. O vestă din lână moale dădea ansamblului o notă practică şi, în timp ce se privea în cea mai înaltă oglindă din împrejurimi, găsi că arată chiar bine. Şosetele groase şi ghetele din piele întoarsă de culoarea untului dădeau impresia că picioarele ei erau chiar şi mai zvelte decât în realitate. Avea o feminitate robustă. Şi se simţea sexy. Doamna Andrews îi transmise binecuvântarea ei. Domnul Andrews se purtă de parcă n-ar fi văzut-o.

Chloë parcurse în viteză presa de dimineaţă şi verifică dacă existau probleme presante. Niciuna nu era

foarte urgentă şi într-o jumătate de oră se pomeni păşind pe pajişte, spre atelierul lui Ronan. Ca de obicei, el era absorbit şi nici nu observă sosirea ei, ceea ce-i oferi posibilitatea să-l urmărească în timp ce muncea cu îndârjire. Trebuie să se fi aflat de ceva vreme la muncă, pentru că îşi dăduse jos partea de sus a salopetei, iar braţele îi erau îmbrobonate de transpiraţie. Oh, cum le-ar mai fi lins Chloë! în schimb, rămase nemişcată şi tăcută. Ronan stătea într-un genunchi, cu spatele spre ea, cu fesele conturate apetisant de salopeta albastră. Cu un ciocan şi o daltă, el despica şi cioplea piatra, icnind de efort ca un tenisman în ultimul set. Părul îi era umed şi se adunase în bucle mici în jurul gâtului. Tricoul i se umezise şi se lipise de omoplaţi. Încă în genunchi, puse jos instrumentele şi îşi puse capul pe braţul sprijinit de piatră. Sculptorul devenise sculptură, ceea ce o făcu pe Chloë să rămână cu gura căscată. Se întoarse încet spre ea, cu ochii uşor înroşiţi din cauza picăturilor de transpiraţie. Nu se bărbierise.

— Bună dimineaţa. Nu te-am văzut – sau auzit. Eşti de mult aici?

Ea clătină mai întâi din cap, apoi şi-l plecă. Arătă spre sculptură.

— Bună treabă, spuse ea pe un ton evaziv şi-şi ridică aproape imperceptibil sânii.

— O să fie, răspunse el, aplecându-se înainte, în timp ce articulaţiile genunchilor săi trosniră cu zgomot, la sfârşit, o să fie.

— Gus mi-a spus să am grijă de tine, spuse Chloë cu un zâmbet timid. El a plecat la Belfast. Şi a luat-o şi pe Mary până la Ballymena. Toată ziua.

Ea îşi scoase mâinile din buzunare şi le ridică în şolduri.

— Da? făcu Ronan, apoi îşi răvăşi părul şi se şterse la gură.

— Într-adevăr, îl asigură Chloë, coborând uşor privirile.

Cine a făcut prima mişcare? Era greu de spus. Parcă s-ar fi năpustit unul asupra celuilalt, iar Chloë se pomeni trântită pe piatră în timp ce Ronan se lăsă cu toată greutatea peste ea şi îi cuprinse gura sugând-o ca şi cum a fi fost flămând. Chloë binecuvântă instantaneu faptul că stilul artistic al lui Ronan era marcat de unduiri şi curbe; altminteri sculptura n-ar fi fost atât de ospitalieră pentru corpul său. Serpentinele o susţineau, aşa că în scurt timp putu să se agaţe de salopeta lui Ronan şi-l trase mai aproape de ea. Cu fesele încordate, începu să se mişte deasupra ei, izbind-o provocator, cu penisul în erecţie, sub materialul aspru al hainelor sale. Îi cuprinse sânii, apăsându-i şi frământându-i, zgâriindu-i sfârcurile. Ea îşi supse stomacul şi-şi alungi trunchiul, ca să-l laşe să-i bage mâna în pantaloni şi să-i smulgă tricoul aproape rupându-l. Mişcarea era fluidă şi rapidă, iar asta, împreună cu fluxul slab de aer al respiraţiei care îi alinta sânii goi, o excita la culme. Îl privi pe Ronan. Ţinea ochii închişi şi respira greu şi repede.

Chloë îi apucă brusc braţele şi-l zgârie cu degetele; suprafaţa pielii lui era umedă, uşor murdară, dar oricum n-ar fi putut fi altfel. El mirosea puternic, dar ea îşi umplu nările cu mirosul lui. Se sărutau amestecându-şi gurile, lingându-şi feţele până se umeziră, Chloë simţi o uşoară durere de la barba aspră a lui Ronan. Ochii lui rămâneau tot închişi, dar pe Chloë n-o deranja*, asta însemna că putea privi, cu nesaţ. În timp ce el îi sugea cu putere gâtul şi-şi strecură mâna între picioarele ei, ea se întrebă de ce naiba alesese pantaloni scurţi în locul unei fuste. Începu să se frece de ea, iar ea se mişca odată cu el în timp ce, din când în când, partea rigidă de la baza fermoarului ei îi atingea clitorisul făcând-o să se simtă fantastic. El se luptă cu cureaua de la pantalonii ei şi bâjbâi chinuindu-se cu

nasturele înainte de a trage şi a smulge în cele din urmă fermoarul. Ea se arcui când el trase, dar fermoarul nu-şi încheiase cursa, iar pantalonii ei scurţi rămăseseră prinşi în partea de sus a coapselor. Îşi dezlipiră buzele, iar Ronan se dădu cu un pas înapoi. Scoase un sunet animalic, între grohăit şi mârâit, şi îi smulse pantalonii cu o smucitură violentă. Materialul îi arse pielea, dar Chloë nu simţi decât plăcerea. Ronan gemu din nou şi o plesni peste întăritura chiloţilor, după care, apăsând-o puternic pe ridicătura pubisului, începu să-i maseze şi să-i frământe cu vârfurile degetelor carnea moale dinăuntru.

Nu mă lăsa să termin, *nu mă lăsa să termin*, se ruga Chloë gândindu-se la propriile ei nevoi, poate pentru prima oară; în timp ce degetele lui Ronan se luptau cu elasticul, iar apoi aţ strecurară dincolo de el, direct între pliurile sexului ei. Şi toate acestea cu ochii închişi.

Vreau să-mi construiesc plăcerea. Savoare. Ca şi cu Caii, Mântuire. Cum n-a fost niciodată cu Brett.

Dornică să se bucure de un orgasm provocat de penetrare* Chloë se furişă de sub degetele lui Ronan şi trecu în spatele astfel încât el să rămână singur cu faţa la sculptura sa, iar ea lipi de spatele lui, încolăcindu-şi braţele în jurul lui, pesfl stomac. Ea îşi lăsă mâinile peste nodul simplu făcut din braţele salopetei. Era mult mai uşor decât cu un fermoar. Pantalonii desfăcuţi îi căzură până la glezne, lăsându-l în tricou şi într-o pereche de chiloţi care îi displăcură pe loc, dar nu dori să abordeze subiectul. Îi ridică tricoul atât cât putu să ajungă, iar el îşi încrucişă braţele şi-l trase peste cap, lăsând-o pe Chloë să se bucure de priveliştea muşchilor săi dorsali, care miroseau a transpiraţie masculină. Ea se aplecă şi-l linse de la partea de jos a spatelui său, până între omoplaţi înainte de a-şi lipi faţa de el şi de a-i cuprinde în braţe torsul. Mâinile ei porniră în călătorie, alunecând încet peste pectorali, abdomen şi apoi în jos, spre vintre. Şi ea îşi ţinea ochii

închişi, pentru că asta îi permitea să-l vadă prin ceea ce simţea el. Particule de praf de calcar erau lipite de trupul lui. Chipul ei era lipit cu un obraz de spatele lui. Din gura deschisă lăsă să-i curgă salivă vâscoasă, care se prelinse în jos, pe spatele lui. Îşi coborî mâinile şi mai jos, în timp ce-i zgâria uşor pielea cu dinţii. Mai jos. Mai jos. Acolo. Chiloţi bărbăteşti. Nu e pe aici pe undeva o deschizătură?

Da. Aici este. Şi iată-l-Doamne!

N-ai scos un cuvânt, dar respiraţia ta grea şi gemetele tale spun totul. Eu sunt, Ronan? Eu sunt muza ta?

Ronan o apucă brusc de încheietură şi începură să-l frece împreună câteva momente. Apoi el îi îndepărtă mâna de pe penisul lui şi-o smuci de braţ astfel încât o trase din spatele lui şi ajunseră din nou faţă în faţă. Cu ochii deschişi, îi fixa sânii. Se lăsă într-un genunchi şi-şi vârî limba în buricul ei înainte de a urca spre fiecare sân în parte. Chloë îi privi de sus creştetul, umerii şi încercă să evite să se gândească dacă penisul lui nu era cumva acoperit şi el de particule de calcar. Nu putea să vadă asta. Ronan respira greu şi zgomotos pe nas. În timp ce-i sugea fiecare sfârc în parte, îşi închise ochii şi se sprijini punându-şi mâinile pe fesele lui Chloë. Ea îşi împinse sexul înainte şi-l lipi de stomacul lui. Putea simţi pulsul, dar nu putea spune al cui era. El se sprijini de umerii ei şi se ridică. Chloë îşi scoase chiloţii de pe un picior şi-i lăsă să cadă în jurul ghetei de la celălalt picior.

Ronan îşi puse mâna pe gâtul ei şi apăsă blând, dar ferm, până ce ea ţipă; îşi lăsă corpul pe spate până se sprijini de sculptură. El îi desfăcu picioarele şi apoi, cu câte o mână pe fiecare şold, o ridică uşor astfel încât, cu mâinile şi picioarele desfăcute, ca un vultur cu aripile întinse, rămase susţinută de sculptură. Ea îl privea cu ochii mari, în timp ce privirea lui se muta de la penis la sexul ei. Chloë se ţinea cu mâna dreaptă de o ridicătură din calcar,

iar cu stânga se apucă zdravăn de o crestătură. Ronan se aplecă peste ea şi cu braţele încordate de-o parte şi de alta a feţei sale, îi apucă brusc părul şi-şi împinse penisul adânc şi cu forţă în ea.

Ea termină imediat şi rămase extrem de dezamăgită. Şi el termină curând după aceea, cu un geamăt lung şi ciudat. Era primul sunet adevărat pe care îl auzea de la el. Ochii lui rămaseră totuşi închişi.

Douăzeci şi cinci

— Vie sau moartă, hei?

Chloë îşi deschise brusc ochii şi clipi cu putere în lumina soarelui, întrebându-se pe moment unde se afla. Ah! Causeway. Putea distinge o siluetă, dar era cam ca o eclipsă, ceea ce o făcu să clipească şi mai tare până să-şi restabilească vederea şi concentrarea.

— Poftim? întrebă ea, încă nesigură că ştie cu cine vorbeşte.

— Vie, spuse vocea, eşti vie!

Chloë îşi aplecă puţin capul, iar privirea i se opri asupra unei perechi de ochi strălucitori. Erau foarte verzi şi adânciţi în orbite, pe un chip roşcovan cu obraji rotunzi şi cu favoriţi stufoşi. Buzele roşii se strângeau peste un set de dinţi mari; limba nevăzută plescăia în spatele lor. Chloë clipi încă o dată, focaliză imaginea şi văzu că trăsăturile alcătuiau chipul unui bărbat foarte scund care se zgâia la ea cu mâinile pe genunchi şi cu un rânjet care deveni dintr-odată atât lasciv, cât şi inofensiv.

— Bună! răspunse în sfârşit Chloë.

— Booun! adăugă el. Deci eşti vie!

— Într-adevăr, îl asigură ea, observându-i îmbrăcămintea spilcuită.

— Tocmai ce te-am văzut! Eşti fără vlagă, nu?

Chloë observă că picioarele lui micuţe arătau perfect

într-o pereche de ghete foarte lustruite.

— Sunt bine, declară Chloë cu un zâmbet jenat şi-şi fixă ochii pe trifoiul alb strălucitor de pe acul de cravată al bărbatului.

Cravata era verde, de lână şi nu o surprinse deloc.

— Eram cu mintea aiurea, îi explică ea, mă gândeam.

Dădu din cap spre el, apoi spre mare şi apoi către sine.

— Scufundata-n gărgăuni sau sus pe spinarea porcului?

El părea că nu poate vorbi fără ca vocea lui să aibă inflexiuni de cântec.

— Unde şi pe ce? râse Chloë, care se simţea complet relaxată cu el.

— Gărgăuni, mormăi el cu o voce tristă, joasă, luându-şi o mutră posacă, sau pe spinarea porcului! ţipă el zâmbind şi ridicându-şi deodată braţele deasupra capului, în timp ce ţopăia de pe un picior pe altul.

— Aha, spuse Chloë încet. Ei bine, începu ea, am venit aici pentru că aveam, într-adevăr, o doză de ceea ce numeşti gărgăuni, dar, se opri pentru un moment pentru a-şi bucura simţurile cu imaginile şi mirosurile din jurul ei, dar presupun că locul ăsta te poziţionează bine pe spatele porcului. – v.

Bărbatul se opri din ţopăit şi o privi nedumerit.

— Şi eu cum să-ţi spun?

— Sunt Chloë, spuse ea zâmbind uşor. Cadwallader.

— Ei bine, Cadwallydy, eu sunt Finn. McCool. Dar spune-mi Finn, dacă vrei!

Finn îi spuse lui Chloë poveştile locului. Arătă cu convingere undeva dincolo de apă, către insula scoţiană Staffa, aflată dincolo de orizont, şi îi povesti legenda gigantului care a construit un drum pentru a ajunge la iubita sa care trăia e insula Staffa.

— Desigur! spuse Chloë, fredonând în mintea ei

Uvertura Hebridelor a lui Mendelssohn, în timp ce-şi amintea mai multe de la ora de geografie despre coloanele bazaltice de pe Staffa. Care era numele gigantului? îl întrebă ea pe Finn.

El îşi clătină capul încoace şi-n colo, îşi zbârli favoriţii şi se frecă la ochi.

— Să mă ia naiba dacă-mi pot aminti! spuse el exasperat

— Iar Doamna din Staffa era şi ea gigant? întrebă Chloë.

Finn răsuflă din rărunchi şi oftă, îşi şterse fruntea şi şuieră îndelung şi pe ton scăzut.

— Iisuse, şopti el scuturându-şi neîncrezător capiul, chiar era uriaşă!

Auziră zomotul făcut de turiştii care se apropiau cu mult înainte de a-i vedea cotropind aleea care cobora. Finn îşi luă în grabă rămas-bun de la ea şi o porni la goană, amestecându-se în mulţime şi apoi dispărând pe după stâncă. Chloë părăsi Scaunul Dorinţelor pentru a face loc copiilor care ţipau şi părinţilor cicălitori şi pentru a-şi face loc pentru sine.

Plecă. O luă prin spate şi ajunse la o stâncă lipită de-o parte şi de alta, cu coloane bazaltice mari ca nişte draperii care o conduceau spre golful liniştit de dincolo de ele. Când se întoarse, aproape că se aştepta să se închidă în spatele său, dar sigur că nu s-a întâmplat aşa. Golful avea forma perfectă a unei potcoave, iar valurile care înaintau alene către ţărm păreau că-şi unesc mâinile într-un semicerc perfect de spumă. Stropi de spumă îi atingeau pielea şi-o făceau să se simtă minunat. Îşi duse degetele la gură şi le gustă. Sărate. Atât de sărate, încât, deşi n-ar fi trebuit, rămase surprinsă.

Soarele de început de vară îi bătea în ochi, fără să o doară, şi-i încălzea tot corpul. Reveni pe alee şi se îndreptă spre stânca îndepărtată. Acolo văzu un petic de pământ

golaş, care devăluia o infrastructură şi mai numeroasă de coloane bazaltice. Este Orga. Este celebră. O va avea nurtiai pentru sine. De aproape, coloanele urcau brusc spre culmi şi din nou Mendelssohn îi răsună în urechi. Chloë ştia c-ar trebui să-l păstreze pentru Scoţia, dar pentru că nu ştia unde se va afla, îl lăsă să răsune chiar acolo. Pentru orice eventualitate.

Spre deosebire de cele de la Causeway, coloanele acestea erau uşor segmentate, acoperite de muşchi şi licheni; păreau mai vechi şi oarecum mai triste. Chloë rămase în contemplaţie, în faţa ei, vârful stâncii se înroşea, căpătând nuanţe trandafirii şi de teracotă. Briza blândă legăna iarba mai înaltă din smocurile încreţite ca nişte bucle. Continuă să meargă. Şipci de lemn blocau accesul avertizând că exista pericolul prăbuşirii de stânci. *Pericolf* Dar Chloë nu vedea decât un scaun natural, într-o parte a stâncii, la o distanţă de câţiva metri şi simţea că trebuie neapărat să ajungă la el. Îşi făcu drum cu grijă pe sub barieră şi continuă să meargă cu prudenţă. Nu se grăbea, dar asta făcea să-i crească adrenalina. Se concentră încercând să-şi calmeze respiraţia. În timpul ăsta, n-avea altceva mai bun de făcut cu mintea ei decât să se întoarcă din nou în trecut, în umbra grea a celor două săptămâni epuizante şi distructive.

Ea urmărea gâştele de mare albe care se aruncau şi plonjau în valuri. Într-o parte, trifoiul galben zâmbea curajos dintre smocurile de iarbă, năprasnicul creştea din dosul unei stânci.

Sexul cu Ronan, consideră ea, a fost probabil cel mai excitant de care a avut parte vreodată. Şi totuşi îi lipsea ceva fundamental, chiar dacă mai târziu nu s-ar fi manifestat atât de urât precum a făcut-o, ea se îndoia că o să mai facă vreodată sex. Din experienţa ei cu Brett, descoperise că sexul era posibil şi fără dragoste, deşi era lipsit de plăcere. Asta era tot ce ştia ea. Până la Carl. Abia

când a făcut sex cu Ronan, a înţeles retrospectiv că partida cu Carl, zgomotoasă, dezordonată şi zguduită de hohote de râs din mediul insalubru al furgonetei a însemnat de fapt a face dragoste. Fără echivoc.

— Cred că l-am iubit pe Carl într-un fel, spuse ea în şoaptă oricui ar fi ascultat-o de pe stânci.

Dimineaţa aceea tăcută, violentă, scufundată în sine, pe care ea o petrecuse în atelier cu Ronan în urmă cu două săptămâni fusese iniţial extrem de erotică. Dar lipsa oricărei emoţii reciproce a eliminat în scurtă vreme ori că urmă de senzualitate din amintire. Se înfruptaseră fără să le pese de preferinţele sau dorinţele celuilalt. Amândoi erau flămânzi. Se săturaseră, îşi risipiseră foamea, dar nu aveau să mai meargă din nou la restaurant. Meniul fusese anost, *nouvelle cuisine*, însă numai gândul la el fusese excitant, arăta apetisant, dar fusese consumat prea rapid şi uitat chiar şi mai repede de-atât. La fel şi preţul.

Şi totuşi nu regreta. Se gândi că poate e o idee bună ca uneori să zdrobeşti mistica a ceva esenţialmente umflat, supraestimat. La urma urmei, Ronan şi cu ea ş-au descurcat destul de uşor cu restabilirea interacţiunii lor formale. Numai *că în* ultimele două săptămâni vizitase rareori atelierul. Iar Ronan continuase să muncească şi peste noapte. Sau în spatele uşilor închise. Oricum, în fiecare zi soseau sculpturi, iar Chloë se ocupa de amplasarea lor. Construcţii abstracte din lemn reciclat şi pieşe caraghioase făcute din *objets troues*, împărţeau domeniul Ballygorm cu alte lucrări mai clasice şi cu compoziţii în întregime figurative. O spirală gigantică din marmură de Purbeck era aşezată pe iarbă, în timp ce un stâlp totemic se înălţa mândru între arbori. O turmă mică de căprioare roşii făcute din sârmă era amplasată astfel încât să sugereze că animalele intră şi ies din baltă; erau întoarse cu spatele către piramida şi sfera de aluminiu care tronau enigmatic pe pajişte. Cele cinci vase din

ceramică de Cornwall aşezate într-un grup plăcut, în culori strălucitoare, şuierau, în timp ce sunetul armonios al vântului ieşea din ele, avântându-se înspre castanii sălbatici. Chloë era ocupată, solicitată, avea prea multe de făcut ca să-i mai rămână vreme pentru a zăbovi în atelierul lui Ronan. Şi dacă nu ar fi fost atât de ocupată, şi-ar fi găsit repede ceva de făcut. Mary se bucura întotdeauna de ceva ajutor în grădina de zarzavaturi, iar Gus n-avu nimic de obiectat când ea începu să reorganizeze biblioteca tematic, iar apoi alfabetic.

Apoi, ieri, în mod absolut neobişnuit, Ronan ciocăni la uşa din faţă a casei cu bătăi repezi şi scurte. Chloë îşi omora timpul cu ajustări finale ale listei de preţuri, scriind-6 încă o dată, cu un font diferit şi cu titlul scris cu caractere italice. Gus vorbea la telefon cu *Irish Times*. Ronan aşteptă până au avut timp pentru el.

— E gata, îi anunţă el şi porni peste pajişte, ocolind politicos lucrarea lui Anthony Gormley şi trecând printre sferă şi piramidă, apoi învârti uşor roata de bicicletă de la construcţia cu moara de vânt întâlnită în drum.

Uşa mare, glisantă de la atelier era trasă ameninţător, iar Chloë şi Gus se opriră instinctiv, lăsându-l numai pe Ronan să intre. El împinse uşa groaie care se mişca încet, scârţâind. Lumina soarelui pătrunse imediat, o frântură de rază care lumină numai peretele din spate şi botul tractorului vechi. În timp ce se deschise uşa, lumina invadă încăperea, dar sclipirea calcarului lustruit o absorbi întru totul, iar restul hambarului rămase într-un întuneric cenuşiu, blând. Gus mormăi aprobator şi păşi în atelier pentru a înconjura lucrarea.

Chloë simţi că se sufocă şi rămase nemişcată.

Era ea.

Ea era acolo.

Răsturnată pe calcar.

Complet goală.

Descompusă şi cu faţa în jos.

— Se numeşte *Ea*, anunţă Ronan, fără să privească pe cineva.

Douăzeci şi şase

Ei bine, Chloë, ţi-ai atins scopul. Ai devenit muza artistului; imortalizată, scrisă în piatră, deopotrivă blocată şi eliberată chiar din structura mineralului. Ai fost sursa de inspiraţie perttrii lucrare, ai fost soluţia pentru creativitatea încarcerată a sculş4 torului. Născută din piatră. Raţiunea pietrei. Concepută, cioplită, lustruită. Ce măgulită trebuie să te simţi!

— Ronan Brady! declară Gus de îndată ce analiză lucrarea în lungime şi dintr-o varietate de unghiuri. E de-a dreptul magnifică?

Chloë rămăsese în afara atelierului, înfigându-şi unghiile îl l palme până nu mai putu să simtă durerea sau degetele. Nimeni nu se uita la ea şi n-o invita să arunce o privire sau să facă vreun compliment.

N-au nevoie, gândi ea, au ochii lor avizaţi

Gus dădu să plece şi, dintr-odată, atât el, cât şi Ronan se aflară în faţa ei, cu mâinile în şolduri.

— Chloë! spuse Gus.

— O văd, strigă ea înainte de a-şi controla vocea, destul de bine, mulţumesc. De aici.

— Pentru numele lui Dumnezeu, fată, ripostă Gus ridicându-şi sprâncenele către Ronan, asta este *sculp-tu-răl* ştii – pune mâinile pe ea! Haide! Uită-te mai de aproape. Simte-o.

Ea înaintă şi păşi însufleţită în jurul sculpturii.

Ăştia sunt sânii mei. Iar ăsta e buricul meu. Şi crăpătura aceea. Doamne.

— Fascinant, spuse ea plat. Când a venit pietroiul mi s-a părut atât de anost – nu m-aş fi gândit niciodată că ar

putea să aibă culoarea asta incredibilă, negru-albăstruie, când este lustruit.

Într-adevăr asta era opinia ei – sau o parte din ea – şi, deşi Gus o considera carri superficială, îşi dădu seama că ar fi trebuit să o facă. Oricum, cât valora? Sculptura valora câteva mii. Îi ceru să discute cu Ronan asupra unui loc convenabil pentru amplasament şi plecă să discute cu un bogătaş din Dublin care locuia la New York şi avea o predilecţie bine-cunoscută pentru sculptură şi pentru tot ce era irlandez. Ronan rămase în cadrul fâşii, privind înăuntru. Chloë se afla de cealaltă parte a sculpturii, cu spatele la ea, cu faţa spre tractor, privind de sus în jos dinţii furcii ruginite. Îşi muşcă buzele, lacrimi de furie stăteau să ţâşnească dureros, dar ea era hotărâtă să le ţină ascunse. Ronan vorbi cu o voce blândă şi deschisă, pe care n-o mai auzise până acum.

— Ei bine? întrebă el.

Chloë se răsuci pe călcâie şi îl privi încruntată. Nu putea vorbi, aşa că îşi îngustă ochii şi-l sfredeli cu privirea.

— Nu-ţi place? –.

Chipul lui se încreţi în aşteptarea unei aprobări. Tot nu-i putea răspunde, dar pufni şi bătu din picior, îşi puse mâinile în şolduri şi privi pe deasupra lui Ronan, către cele cinci vase de pe pajişte. Erau atât de elegante şi de desăvârşite. Îşi ciori să meargă acolo şi să se aşeze între ele; aveau umeri pe care să se sprijine braţul, aveau muzică în ele.

— Nu-ţi place, Chloë? repetă Ronan.

Ea îşi supse obrajii şi îl privi drept în ochi.

— Ieftină! şuieră ea.

El tresări, ca şi cum cuvântul ei îl arse pe dinăuntru ca o otravă.

Chloë ştia că vara sosise, nu numai pentru că era mijlocul lui iunie, ci şi pentru că stătea pe banca ei

naturală de pe stânca interzisă de aproape o oră şi niciun pic de umezeală nu pătrunsese prin hainele ei. Se simţea confortabil, iar gândurile ei rătăceau alene. Sfârşitul lunii avea să însemne începutul călătoriei sale în Scoţia şi simţea deja că sejurul ei irlandez se terminase şi că putea să-şi pună treburile la punct şi să-şi împacheteze lucrurile. Ea simţi un iz de nucă de cocos dulce şi-i mulţumi lui Jocelyn pentru că o informase că ăsta era mirosul de grozamă. Nu putea vedea tufele. Probabil erau mai departe pe cărare, dar n-avea de gând să plece în căutarea lor. Şi apoi, cărarea este periculoasă. Şi avea atât de multe de făcut aici. Se apucă să rememoreze ziua de ieri.

— Cum adică n-ai discutat despre locul amplasării statuii

Ea?

Lingura de supă a lui Gus rămase suspendată şi tremură, lichidul se scurse înapoi în castron.

— Unde naiba ai fost în ultimele ore?

— M-am plimbat, spuse Chloë încet, ştergându-şi gura cu şervetul, deşi nici nu gustase din supă.

— Te-ai plimbat! zbieră ca un apucat Gus. Dar ţi-am cerut să-l ajuţi pe Ronan să găsească un loc potrivit pentru sculptura sa!

Chloë rămase tăcută şi-şi răsuci şervetul strâns în jurul mâinii, îl auzea pe Gus mâncându-şi supa, iar sorbitul ritmic o irita ia culme. Strânse şervetul atât de tare, încât mâna începu să-i pulseze şi ştia că, dacă s-ar fi uitat, ar fi descoperit că e aproape mov.

Nu sunt sclava ta\ gândi ea.

— Ce? spuse Gus.

Şi îi scăpă, necontrolat.

— Nu sunt sclava ta.

— Poftim!

Chloë îşi drese glasul.

— Da, izbucni ea, se prea poate să-mi fi cerut să

găsesc un loc pentru *chestia* aia a lui Ronan. Dar n-am auzit niciun „te rog”. Sub nicio formă. Niciodată. Doar ordine şi critici pe ton răstit. Cerinţe imense pentru mine. Şi vai şi-amar dacă o dau în bară.

Lingura lui Gus tremură din nou, irlandezul rămase cu gura căscată. Chloë privea în altă parte.

— N-am venit aici ca să fiu tratată astfel, spuse ea cu o voce calmă, controlată, şi nu am făcut nimic ca să merit un astfel de comportament.

— Atunci, dacă pot să întreb, de ce ai venit? spuse Gus, a cărui voce era liniştită, dar supărată.

Chloë îi întâlni privirile şi-i rezistă.

— Am venit, spuse ea cu răceală, pentru că m-a trimis Jocelyn.

Gus îşi coborî ochii către supa din care mâncase jumătate. Era oare durere ce văzuse ea trecând peste fruntea lui?

Nu se poate să fi fost.

Gus? Să simtă ceva? Cu siguranţă, nu!

Ea aşteptă până când el îşi ridică ochii şi îi surprinse privirile din nou, înainte de a-şi fixa ochii pe jugulara lui.

— Şi ce, spuse ea cu o voce de gheaţă, ce ar *gândi* Jocelyn despre toată treaba asta, domnule Halloran? Ce crezi că ar avea de spus?

Răsturnarea de situaţie şi inversarea puterii erau ameţitoare. Forţa lui Chloë şi convingerea ei, hotărârea din vocea ei o surprinseră chiar şi pe ea. Şi o încântară deopotrivă. Un zâmbet de încântare nu era însă potrivit, aşa că se abţinu. Îşi împinse scaunul în spate şi se ridică, punându-şi cu zgomot mâinile pe masă.

— Ştii ce cred? râse ea cu răutate. Cred că ar fi îngrozită – de-a dreptul terifiată – de misoginismul pompos de care dai dovadă!

Lingura lui Gus căzu în farfurie, iar o picătură de supă de mazăre sări pe faţa de masă şi se transformă lent

în pată. Ochii lui Gus erau fixaţi asupra petei, în timp ce Chloë îi privea creştetul capului şi se gândea că părul lui îngălbenit trebuie să fie în realitate destul de lung sub ceara abundentă.

— S-ar chirci de durere, şopti Chloë, s-ar chirci de durere în mormântul ei. Nu că ţie ţi-ar păsa!

Se îndreptă spre camera ei încet şi cu capul sus. Când apăsă clanţa de nichel a uşii, era de-a dreptul uimită şi încântată de fermitatea ei. Fără să se întoarcă, dădu lovitura de graţie.

— Am să plec, anunţă ea, de azi în două săptămâni. Plec în Scoţia. Cred că ai un plic pentru mine.

— Ia te uită! Cine altcineva să fie dacă nu Cadwallydy!

— De unde ai apărut?

Chloë era încântată să-l vadă pe Finn McCool, deşi surpriza apariţiei sale bruşte era cât pe-aci să o prăvălească de pe stâncă.

— Am fugit de mulţime!

— Şi eu, murmură ea.

— Ca să te gândeşti? întrebă el fără să o iscodească.

— Cam aşa ceva, zise Chloë privind în jos şi oftând uşor. În două săptămâni plec în Scoţia.

Simţi că Finn îşi ţine respiraţia, iar când reîncepu să respire, suspină uşor „Scoţia”.

— E cam, începu Chloë, nu ştiu. Mă simţeam atât de hotărâtă – dar acum mă simt nefericită. Presupun că nu ştiu toată povestea. Şi cred că nimeni n-o ştie.

Rămaseră tăcuţi, soarele apuse pe neaşteptate, iar briza începu să se simtă rece.

— E ciudat, continuă ea atât pentru sine, cât şi pentru Finn, că a fi puternic, a-ţi lua apărarea în cele din urmă pare a însemna de asemenea să duci povara responsabilităţilor. Aşa pare, retrospectiv. Poate că slăbiciunea este mai uşoară la urma urmelor.

— Timiditatea, o preveni Finn, a fi slab.

— Şi bănuiesc că a te eschiva de responsabilităţi înseamnă tot slăbiciune, reflectă Chloë un pic pierdută.

— Mai multă! mormăi Finn. Rău. Foarte rău. Chiar periculos.

Lui Chloë îi amorţise fundul, gâtul îi înţepenise şi se simţea obosită. Finn privea peste mare spre Scoţia cu un zâmbet pe jumătate ambiguu, aproape trist. Chloë se lovi uşor cu palmele pe coapse.

— Ei bine, zise ea cu o voce veselă, mai bine mi-aş vedea de drum!

— Ia-o uşor, de-acum, spuse Finn, fără să-şi schimbe direcţia privirii.

— Mi-a făcut plăcere să discut cu tine, spuse Chloë cu căldură, se aplecă şi îi întinse mâna.

El se smulse din gândurile care îl obsedau şi-i cuprinse palmele în mâinile lui.

— Plăcerea a fost de partea mea! clipi el, grav, spre ea.

Chloë se întoarse singură, cu grijă, spre barieră.

— Împacă-te cu tine însăţi, Cadwallydy, îl auzi ea pe Finn că strigă după ea, împacă-te cu tine.

Când ajunse în siguranţă pe cărare, se întoarse şi-i făcu semn cu mâna. Dar nu mai era nimeni acolo să-i răspundă.

În drum spre casă, trepidaţiile maşinii o asigurau că mergea cu cincizeci de kilometri pe oră. Se opri des ca să admire peisajul şi să respire adânc. Înainte şi peste un deal abrupt, drumul despărţea în două un mic lac. În realitate, este mai mic decât o băltoacă, dar de un albastru marin atât de închis, iar vântul formează mici valuri, ceea ce îi dă grandoarea unui lac. În apropiere pasc turmele din Highland.

— Totul trimite spre Scoţia, zise Chloë observându-şi ochii îngrijoraţi şi obosiţi în oglinda retrovizoare.

E foarte aproape de Ballygorm acum, dar o ia pe un drum secundar care o va duce de-a lungul a trei laturi dintr-un pătrat. Pereţi din stâncă uscată delimitează şi împart câmpurile neroditoare ale ţinutului înalt şi plin de scaieţi; pietrele întrebuinţate la construirea lor sunt rotunde şi sunt puse una peste alta, într-o configuraţie aparent şubredă. Zidul cu spaţii între pietre care lasă să se vadă limpede cerul se întinde de-a latul pământului ca o îmbrăcăminte cu şipci şi pare destul de nepotrivit pentru acest scop. Este o stranie contradicţie pentru că, deşi pare să fie slab, Chloë ştia că poate apăsa zidul cu toată greutatea şi nu-l va putea clinti. Opri Land Roverul şi se îndreptă pe jos, către o secţiune a zidului, pe care o privi cu mare atenţie; era şi ea ca zidul, o combinaţie de fragilitate şi putere, dar asta n-o salva în niciun fel şi rămase o vreme pe gânduri. Se aşeză pe călcâie cu spatele sprijinit de perete. Câteva oi se adunară în grabă şi ascultară ce avea de spus.

— Am început să mă înţeleg. Să spun ce simt. Să-mi exprim indignarea. Şi totuşi, cu toate că mă simt eliberată într-un fel, sunt tristă. Şi am remuşcări.

Oile rumegau gânditoare, iar Chloë medita la propriile sale gânduri, trecându-şi degetele prin iarbă şi apăsându-şi mai bine spatele de perete.

— Poate n-ar fi trebuit să spun nimic. Aş fi luat-o peste nas. Aş fi plâns mai târziu.

N-ar fi avut nimic împotrivă să plângă acum, dar se răzgândi.

— Poate e mai bine – mai sănătos – să te simţi trist decât plin de resentimente.

Oile se îndepărtară cu paşi mărunţi. Păreau să aibă încredere în ea. Se afla pe drumul cel bun. Se urcă în maşină şi porni. Nu mai mersese pe acel drum. În timp ce cobora către vale, pereţii din stâncă erau înlocuiţi de un talmeş-balmeş de garduri din sârmă ghimpată şi garduri

vii cu ţepi; un mod destul de nefiresc de a împărţi un teren mai puţin denivelat. Chiar înainte de a reveni pe drumul principal, trecu pe lângă un siloz de grâne care ruginea pe un teren. Este inutil, lovit şi sprijinit într-o parte. Acoperit cu graffiti.

„*Noroc Trevor + Julie*” stătea scris pe jgheabul de scurgere.

„*Loop Loop, du-te cicasă*” scria pe o parte, cu litere mâzgălite mari, albe.

În mers, Chloë se întrebă ce sau cine era „Loop Loop”, dar mesajul atinsese o coardă mai sensibilă.

— Dacă cineva mi-ar spune „du-te acasă”, spuse ea cu voce tare, unde ar fi asta? Unde m-aş duce? i

Douăzeci şi şapte

Chloë se strecură în camera ei. Îi fusese lăsată o tavă cu suc de potrocale, sandvişuri şi biscuiţi. Într-o vază mică era un buchet de liliac din grădină şi proptit de vază era un plic pe care scria „Scoţia”. În timp ce mânca întoarse plicul pe toate feţele, ţinându-l în lumină, pipăindu-i marginea sigilată. Dar nu-l deschise şi nici nu-l dădu familiei Andrews pentru a-l păstra. Nici măcar nu l-a dus la nas să-ncerce să vadă dacă simte vreo urmă de miros. În schimb, îl băgă în rucsacul gol şi se urcă în pat. Era opt şi jumătate, dar nu voia să facă baie şi nici să se gândească la ceva anume. Avea nevoie de un somn salvator de douăsprezece ore.

În următoarele zile, cuvintele lui Finn, „împacă-te cu tine însăţi”, îi răsunau în minte de când se trezea şi până mergea la culcare. Şi pentru că atmosfera era prietenoasă, nu văzu niciun motiv să o submineze cu solilocvii sau confruntări. Gus tot nu se pricepea să introducă drăgălăşenii în solicitările sale, dar nu mai dădea ordine sau cerinţe imperative. Nefericitul incident dintre ei n-a

mai fost menţionat, dar faptul că Chloë muncea acum din greu, pentru că ea dorea asta, iar Gus nu mai striga la ea şi nici nu o mai critica, dovedea că tot ce fusese spus era asumat şi analizat.

Îl vedea rareori pe Ronan; doar de la fereastră sau din cealaltă parte a pajiştei. El şi Gus aleseseră amplasamentul pentru *Ea*, în timp ce ea se afla la Giant's Causeway, şi era mulţumită că n-o putea vedea nici din birou şi nici din dormitorul ei. Totuşi, deşi încercă fie cu ochii închişi, fie cu ei larg deschişi, Chloë nu-şi mai putea aminti cum arăta sculptura. Sau ce anume ura atât la ea.

Cu o săptămână înainte să plece, Chloë descoperi că devenise neliniştită şi nu mai putea dormi bine. Dintr-odată nu mai era atât de dornică să pornească spre Scoţia şi asta cu toate că abia aştepta să părăsească Irlanda. Era tentată să sune la Skirrid End, să ceară un răgaz de două săptămâni, dar ştia că acolo nu era nici loc şi niciun motiv pentru care să se întoarcă. Jocelyn ştia ce făcea ea, Peregrine şi Jasper o asiguraseră de asta, fără a oferi de fapt explicaţia pe care Chloë o ceruse de la Gus.

Era ultima zi a lui Ronan, dar el refuză invitaţia la cină în casă. Chloë pretinse că era extrem de ocupată cu dactilografiatul atunci când el vizită biroul pentru a-şi lua rămas-bun. Ea bătea la întâmplare, în timp ce Gus îi mulţumea din suflet lui Ronan şi nu mai pridideа să-l proslăvească.

— Chloë, Ronan pleacă mâine. A venit să-şi ia rămas-bun – e prea ocupat cu împachetatul ca să mănânce cu noi în această seară!

— Da, da, spuse Chloë cu o voce vagă, adăugând un şir de semne ale dolarului, asteriscuri şi cifre de şase, la revedere atunci, strigă ea şi întoarse capul spre Ronan, dar ochii ei erau lipiţi de ecran în timp ce degetele ei munceau furios, mult noroc!

Ceva o trezi în miezul nopţii pe Chloë. Nu era un

sunet dinafară, ci unul dinăuntru, din ea însăşi.

— Mai taci, Finn! mârâi ea cu capul între două pernă şi rugându-se să adoarmă din nou.

Fără niciun rezultat. Era complet trează şi stătea în întuneric; de o bună bucată de vreme. În curând îşi dădu seama că nu era complet beznă, pentru că luna plină revărsa valuri de argint printre draperii, în cameră. Observă un moment umbrele, ift apoi se duse la fereastră. Era o noapte foarte frumoasă, cu stelfe răspândite din loc în loc şi cu luna care arunca sclipiri de platină asupra copacilor şi a sculpturilor. Lucrarea din bronz lui Antony Gormley părea că o cheamă şi, cu toate că simţei cât de aiurea era gestul, ridică mâna şi îi făcu semn.

Fără să-şi analizeze motivele, se îmbrăcă şi se furişă la parte, şi ieşi în noapte. Merse direct către lucrarea lui Gormley şi-şi puse mâna pe braţul ei, privindu-i intens chipul. Ochii săi, în ciuda strălucirii de bronz, păreau să privească drept înainte. Chloë îi urmări privirea, care poposi pe cele cinci vase în spirală. Atinse obrazul statuii şi se îndreptă spre cele cinci vase, în timp ce fredona uşor în fiecare dintre ele, observă că ecoul părea să vină de undeva din dreapta. Se întoarse în acea direcţie şi o văzu pe *Ea* întinsă liniştit în mijlocul pajiştei care ducea spre lac. Lumina lunii binecuvânta calcarul cu o blândeţe care îi contracara esenţa reală, iar strălucirea negru-albăstruie de la lumina zilei era acum spălată de un gri argintiu mătăsos.

Urnele au încetat să cânte. Nu se mai auzea niciun sunet.

Lent, Chloë bătu uşor sculptura cu palma şi merse în jurul ei fără să se grăbească. O înconjură de patru ori, iar la a cincea tură îşi trecu mâna pe suprafaţa ei. Rămase surprinsă că era uşor călduţă. Părea a fi o altă sculptură, diferită de cea care o şocase şi o insultase atât de mult în urmă cu o săptămână.

Eu sunt. Eu sunt Ea. Şi ăsta nu-i un lucru rău.

— Nimeni nu va şti că eşti tu, spuse încet Ronan, de undeva din noapte.

Venea către ea, dinspre urne. Purta blugi şi un pulover pe gât şi părea mai înalt şi mai slab decât în salopeta sa de lucru. Chloë se întoarse spre el, dar fără să scoată un cuvânt. Se apropia de ea fără să o privească şi-şi petrecu mâinile peste piatră.

— E ciudat că nu e niciodată rece, spuse el.

— Şi eu mă gândeam la asta, spuse ea încet, cu un zâmbet slab şi fugar.

Contemplară piatra împreună, într-o tăcere grea. Ronan pipăia sculptura, lăsându-şi degetele să treacă şi să alunece în adâncituri şi peste curbe. Chloë deveni conştientă că-şi ţinea respiraţia. Îi stătea ceva pe vârful limbii, dar mândria şi stânjeneala o opreau să se exprime.

— O sinteză a femeii, murmură Ronan, dar nimeni nu va şti că de fapt eşti tu, Chloë. Numai tu ştii asta. Şi cu mine, desigur!

Deşi clătină din cap, Chloë era încă puţin stingherită. Lucrarea nu era nici crudă şi nici şocantă. Şi de fapt, nici nu insulta pe cineva. Doar ţipătoare. Brută. Gol versus nud. În fond, era chiar măgulitor. Muza sculptorului – oh! cum era ea, cea care îl chinuise. În timp ce încerca să o elimine din sistemul său, o imortalizase. O fixase în piatră şi în timp.

— A fost un şoc, spuse Chloë plat. Aş fi apreciat dacă m-ai fi prevenit.

(„Chloë, puişor”, spuse doamna Andrews mai târziu, „cu siguranţă că de aceea o muză este o muză – artistul este sclavul vrăjii ei, fie că este sau nu conştientă de asta. El nu poate decât să frământe şi să modeleze şi să se devoteze artei lui, m şi în jurul ei. Datorită ei”. Chloë îi mulţumi cu efuziune şi privi cu mândrie, pentru moment, la propria sa imagine.)

— Nimeni nu va şti că eşti tu, reluă Ronan. Unii spun

că secretul stă în piatră, continuă el cu mai multă căldură, dar îmi place să cred că secretul pietrei este prerogativa sculptorului.

— Ştiu, începu Chloë cu voce joasă înainte de a continua. N-am vrut să te insult. Ei bine, cred că am făcut-o. Dar acum aş dori să n-o fi făcut. Nu e nici pe jumătate atât de rău. Eu sunt – această *Ea* – la urma urmei.

— Ar fi trebuit să te avertizez, îi dădu Ronan dreptate, dar vreau să ştii că, ăăă, când am – adică ce s-a întâmplat – ei bine, n-am avut niciun motiv ascuns. Tu ai fost inspiraţia mea. Este una dintre cele mai bune lucrări ale mele şi de aceea îţi mulţumesc din inimă.

Chloë se întrebă dacă i se vedea roşeaţa din obraji, la lumina lunii. Stătea alături de *Ea* şi-şi puse încet braţul pe ea.

— Ei bine, spuse ea după o vreme, atunci sunt flatată. Şi de aceea trebuie să-ţi mulţumesc, Ronan Brady.

Îşi întâlniră privirile şi-şi strânseră mâinile peste *Ea*, formal şi cu fermitate.

— La revedere, atunci, zâmbi Chloë, şi mult noroc. Sincer. Mă bucur că te-am cunoscut. Un sculptor. Şi încă unul foarte bun!

Ronan îşi ridică privirile în semn de recunoaştere şi acceptare.

— Pa, spuse Chloë retrăgându-şi mâna dintr-a lui şi ridicând-o în semn de salut.

— Rămas-bun, spuse Ronan de îndată ce ea dispăru din raza lui vizuală, Chloë Cadwallader.

— După ce pleci, se înecă Mary ştergându-şi ochii şi înghiţindu-şi lacrimile, să ai grijă de tine, mă auzi?

— Sigur că da, spuse cu căldură Chloë, punându-şi mâinile pe umerii lui Mary şi trăgând-o mai aproape.

Se îmbrăţişară. Mulţumesc, tovarăşă a mea! şopti Chloë.

— Biata fetiţă, hohoti Mary cu faţa lipită de gâtul ei,

biata fetiţă.

— Mă gândeam că am putea merge să vedem ţărmurile lacului Neagh, spuse Gus, care se afla la volanul Jaguarului său şi privea cu atenţie drumul dinaintea sa.

— Minunat! spuse Chloë, privind afară, pe geam, dornică să păstreze în memorie culoarea acestui pământ verde.

— Mary ne-a pregătit un picnic uşor.

— Ce drăguţ, spuse Chloë.

— E minunat că poţi zbura către Glasgow de la Belfast, observă Gus.

— E cel mai convenabil, spuse Chloë, abilitatea mea de a merge pe puntea unui vas e îngrozitoare.

— Aşa era şi Jocelyn, spuse Gus foarte încet.

Chloë îşi sprijini capul de geam şi-şi propuse să nu comenteze.

Se gândea cum marele lac al Irlandei de Nord părea a fi disproporţionat în raport cu suprafaţa uscatului pe hartă, dar stând acolo, pe ţărmurile sale, era mulţumită că era aşa. Pentru că ţărmul opus al lacului era la o distanţă atât de mare şi nicio altă urmă de uscat nu mai era vizibilă de-o parte şi de alta a apei, Chloë era tentată să creadă că era o mare. Cu siguranţă, această impresie era consolidată şi de valurile şi undele dese stârnite de briza puternică, laolaltă cu mirosul predominant de nucă de cocos dinspre tufele de grozamă. Partea de ţărm unde a dus-o Gus era sălbatică şi ca să ajungă la ea au fost nevoiţi să cutreiere toată câmpia ca să ajungă acolo. Trecură de-a lungul unui mic dig din bolovani uriaşi, pătaţi cu licheni galbeni ca gălbenuşul de ou, la capătul căruia se afla o băncuţă aşezată foarte convenabil şi pitoresc.

Mary le pusese la pachet ouă fierte tari cu coaja crăpată pentru a fi uşor curăţate, sandvişuri cu anşoa, fursecuri şi suc de mere într-un borcan mare. Chloë şi Gus îşi înmânară unul altuia mâncarea şi băutura cu politeţe.

— N-am mai gustat până acum fursecuri de-ale lui Mary, spuse Chloë, deşi gustul lor mi-era cu siguranţă familiar.

— Asta pentru că nici ea nu le dă prea multă importanţă, explică Gus. I-am cerut să le facă pentru mine, după o reţetă pe care o aveam eu, continuă el, apoi se opri un minut. Le făceam chiar eu uneori, dar, din păcate, ieri, munca m-a făcut să rămân în birou şi la oarecare distanţă de bucătărie.

Chloë zâmbi şi se pregătea să pună întrebări politicoase despre hobby-ul culinar al lui Gus, când el începu să vorbească din nou.

— N-am mai mâncat nici sandvişuri cu anşoa, nu?

Chloë gândi că remarca era ciudată, dar admise că, într-adevăr, nu mai mâncaseră.

— Vezi tu, Chloë, spuse Gus întunecat, acest picnic este o replică fidelă a celei mai bune mese luate vreodată de mine.

Ea era prea uimită ca să răspundă, dar nici nu era nevoie, căci Gus continuă:

— Şi s-a petrecut chiar aici, unde stăm astăzi. Dar cu aproape patruzeci de ani în urmă. Peisajul s-a schimbat puţin, Chloë – iar sucul de mere are şi astăzi acelaşi gust ca atunci. Acea zi a fost cea mai bună şi cea mai rea din viaţa mea.

Chloë îşi lăsă fursecul în poală. Pentru a-l asculta pe Gus vorbind atât de liber, avea nevoie de întreaga sa atenţie.

— Prima oară, acest picnic n-a fost pregătit de Mary, spuse el privindu-i rapid chipul, ci de Jocelyn.

Tu trebuie să fi fost marea iubire! Cea la care făcea aluzie Gin!

Chloë nu mai mânca şi, automat, se trase mai aproape de Gus.

O, Jocelyn Jo, de aceea mă aflu aici!

În timp ce vorbea, Gus se uita mai mult în jos, uneori spre apă şi din când în când către Chloë, scrutându-i faţa, înainte de a-şi îndepărta privirile. Chloë auzea despre o Jocelyn care culesese boabe de soc în poala fustei sale, pentru ca Gus să facă un vin tonic. Auzea despre o Jocelyn care dansase desculţi la Giant's Causeway. A aflat despre pasiunea naşei sale de a arunca pietricele în mare la Ballygally. Şi-i putea imagina atât de clar pe Jocelyn şi Gus, îmbrăţişaţi pe sofaua mare, recitând poezii, citind pasaje din Joyce, împărtăşind tăcerea. Îndrăgostiţi.

Chloë se concentră total asupra cuvintelor lui Gus, absorbind o parte din viaţa lui Jocelyn despre care n-avusese habar. El vorbea despre atenţiile pe care şi le făceau, despre reţeta ei de prăjitură, despre faptul că încă păstra şorţul ei de bucătărie», care era atârnat în cui în cămară şi pe care Mary nu trebuia sunt atingă.

— Şi eu? întrebă Chloë.

— Tu?

— Ea – ce spunea ea despre mine? Ce ştii despre asta? După şi înainte de a veni eu.

— Spunea că erai o „petală". Te-a iubit intens.

— Dar de ce, Gus?

— De ce ce, Chloë?

— De ce n-am ştiut toate astea?

El nu răspunse.

— De ce n-ai spus?

El rămase în continuare tăcut.

— Mai înainte?

El privi în altă parte.

— Şi mai presus de toate, întrebă ea stingherită, de ce nu s-a întâmplat? Tu şi Jocelyn?

Gus suspină, culese stafidele din fursec şi le azvârli în apă.

— Am iubit-o pe Jocelyn cu fiecare celulă din mine, spuse el încet, dar ştiam că iubise şi pierduse şi că n-ar

mai porni niciodată pe acelaşi drum din nou.

N-ai fost EL?

Totul era la fel de clar şi de tulbure precum, apele din lacul Neagh. Dintr-odată, comportamentul lui Gus deveni justificat şi iertat pentru că era dictat de durerea care îşi avea rădăcina în bunătate. Chloë suferi alături de el pe ţărmul lacului Neagh, împărtăşind gânduri tăcute despre Jocelyn. Când Gus îşi ridică mâna să se uite la ceas, se pomeni că mâna lui Chloë îi înconjoară încheietura cu căldură. Cu cealaltă mână, i-o ţinu pe a ei pe loc, întinzându-şi doar puţin braţul, cât să vadă ceasul.

— Ei bine, exclamă el, lovindu-i uşor genunchiul, cred că trebuie să ne mişcăm.

Împachetară resturile picnicului şi aruncară în apă firimiturile fursecurilor. Pentru păsări şi peşti.

— Ce loc uimitor, spuse Chloë, este atât de vast!

— Nu ştii povestea lacului? o întrebă Gus.

— Există o poveste? răspunse Chloë.

— Dacă există? exclamă el. Draga mea, cum crezi că s-a format Isle of Man?

— Nu ştiu, spuse Chloë înălţându-şi sprâncenele şi zâmbindu-i lui Gus.

— Finn McCool, desigur, spuse el concluziv.

— Finn? făcu Chloë. Ce-are el de-a face cu asta?

— Ei bine, la scurt timp după ce a construit digul, a scobit o mână de pământ şi a azvârlit-o în mare. Pământul a devenit Isle of Man; spaţiul rămas s-a umplut cu apă şi a devenit lacul Neagh.

— Finn, bolborosi Chloë, McCool? se încruntă ea încercând să dea sens nonsensului.

— Întocmai! o asigură Gus. Era un gigant. Aşa spune legenda. Aşa spun oamenii.

De la geamul avionului, Chloë are o perspectivă de ansamblu asupra lacului Neagh. Asta îi dovedeşte că e, într-adevăr, înconjurat de pământ. Era ca şi cum un mare

bulgăre de pământ fusese smuls din locul său. Câteva minute mai târziu, ea privea de sus Isle of Man. O impresionă faptul că circumferinţa insulei semăna puţin cu cea a lacului. Se gândi cât de mult te pot decepţiona aparenţele; cum cei mai mici oameni pot fi giganţi, că frumuseţea se află adeseori în spatele a ceea ce este prea repede denunţat ca fiind urât.

— Adică, gândeşte-te la calcarul de Kilkenny! îi spuse ea stewardesei, care îi zâmbi artificial.

Douăzeci şi opt

Dragă Chloë.

Scoţia!

Dacă ai fost uimită de Ţara Galilor, iar Irlanda te-a înnebunit, fii tare pentru următorul ţinut. Am călătorit mult şi am văzut multe locuri care mi-au tăiat respiraţia; unele la care m-am uitat de sus, din înălţimi, altele de care m-am minunat până când gâtul meu mi-a cerşit milă. Însă niciunul nu are farmecul Scoţiei.

Orice, numai să fiu acolo! Este ţara mea favorită. Vei vedea de ce.

Lumina este investită aici cu puteri unice, pentru că poate scoate la iveală culoarea şi nuanţa celei mai posomorâte dintre zile. N-am mai fost în nicio altă ţară a cărei frumuseţe rămâne neştirbită în ciuda anotimpului sau a momentului zilei şi în ciuda vremii. Nimic nu te va pregăti pentru grandoarea impunătoare a Scoţiei ori de câte ori o vei vedea.

Galezii sunt o naţiune melancolică, probabil justificat aspră. Irlandezii din Nord sunt egoişti, provinciali şi prietenoşi. Scoţienii au foc în genţile lor de piele acoperite cu blană pe care le agaţă de fustă (am văzut asta, draga mea) – mândria lor este profund înrădăcinată în pasiunea lor moştenită pentru ţara lor. Fraser Buchanan este tot ce

trebuie să fie un scoţian.

Nu vei mai dori niciodată să pleci – dar continuă-ţi drumul spre Anglia, fetiţa mea.

Şi apoi vei putea face o alegere.

Când fluviul negru al morţii ajung să-l traversez –
Un timp care cu siguranţă va veni.
Nu voi mai cere nimic mai mult din Ceruri
Decât un simplu bun venit ca-n Highland.
(Robbie B.)
Jocelyn

Douăzeci şi nouă

Chloë petrecu o noapte la Glasgow, pe de o parte, pentru că nu primise niciun răspuns de la familia Buchanan, pe de altă părte, pentru că erau prea multe de văzut şi de făcut, iar pe de altă parte, pentru că dorise să găsească un mic spaţiu în care să rumege şi să digere Irlanda. Descoperi însă că nu putea face asta între zidurile unui mic hotel de lux, unde rezervase în acest scop o cameră, dar se bucură în schimb de minibar şi de antena satelit a televizorului. Nu se mai uitase la televizor singură de la Crăciun şi, cu toate că ştia că nu-i lipsise deloc, se răsfăţă butonând între cele douăzeci de canale, în timp ce ronţăia alune şi sorbea câte puţin din sticluţe mici de whisky. Se lăsă uşor convinsă în sinea ei de faptul că, în mod sigur, în următoarele trei luni va trăi cu drob de miel, specialitate scoţiană, apă cu gust de turbă şi numai ocazional cu plăcintă de ovăz cu lapte, pe care banii lui Jocelyn i-ar putea-o procura, aşa că room-service-ul era o necesitate justificabilă. Şi nu în ultimul rând, pentru că era cea de-a douăzeci şi şaptea aniversare a zilei ei de naştere, fapt pe care-l ţinuse în mod deliberat ascuns de toţi cei de la Ballygorm şi despre care acum ea însăşi nu voia să ştie.

Doar un an în plus. Nu e nevoie să-l sărbătoreşti.

Vrei să spui că nu ai cu cine să sărbătoreşti?

Fără cărţi de joc. Fără lumânări. Fără Jocelyn. Şi pentru că nimeni n-ar mai fi putut să organizeze zilele de naştere aşa cum făcea naşa ei, care mai era poanta? Jasper şi Peregrine? îi trimiseseră o felicitare prin poştă, cum să nu; o extravagantă felicitare muzicală, parfumată, cu litera „C” strălucitoare, gravată cu o idiosincratică poezie într-o frumoasă placă de cupru. Numai că sosise la Ballygorm după plecarea lui Chloë.

Aşadar, stând turceşte în patul pufos, sărbătorea de una singură cu sandvişuri de somon afumat şi cremă de ciocolată, în vreme ce trăgea cu un ochi la Campionatele Scandinave de Snowboarding (în suedeză) şi cu altul la un film despre căsătoriile deschise (în olandeză).

Când se trezi în dimineaţa următoare, deşi împrejurimile îi păreau străine, când încercă să-şi amintească încăperea ei de la Ballygorm şi să-şi imagineze că se trezeşte acolo, păru dintr-odată că totul s-a petrecut cu multă vreme în urmă, că locul acela este foarte departe. Îşi amintea de ceva cald, strălucitor şi deschis; străzile din Glasgow erau întunecoase şi aglomerate, iar oameriâi purtau pulovere. O voce interioară îi spuse lui Chloë că poate oraşele nu erau pasiunea ei. Îşi cumpără bilet de autobuz pentru după-amiaza aceea şi-şi depozită rucsacul la bagaje de mână, după care îşi petrecu dimineaţa la Burrell Collection. Acolo, se pierdu în frumoasa colecţie de impresionişti francezi şi se simţi onorată de faptul că Degas avea o predilecţie pentru femeile cu păr lung, bogat, acaju. Adesea, cu o uşoară schimbare de focalizare, se vedea reflectată în geamul care acoperea pânzele, şi-şi lăsă buclele libere sau le ridică în coadă, în funcţie de imaginea din lucrare.

La o ceaşcă de cafea foarte bună şi o bucată de prăjitură din aluat fraged, privea afară, prin enormele vitrine care dădeau spre parcul Pollok. Ceva se mişcă. O

căprioară. Chloë îşi ţinu respiraţia. Preţ de o clipă, căprioara se uită direct la ea. Cât ai clipi din ochi, dispăru printre pini fără urmă. Chloë înţelese ce norocoasă era. Apoi îşi aminti de Irlanda. Nu-i fusese permisă o privire fugară în sufletul lui Jocelyn? în timp ce privea parcul şi copacii, îşi dădu seama că, deşi căprioara dispăruse, prezenţa ei fugară lăsase în urmă o imagine infinit mai frumoasă decât fusese chiar apariţia ei.

Călătoria cu autobuzul a fost o revelaţie, iar Chloë se pomeni deja planificându-şi viaţa în Scoţia. Scoţia ar putea fi căminul ei, n-a zis aşa Jocelyn? Sau ar putea să implice asta? Din mijlocul oraşului se pomeniră dintr-odată că trec prin cel mai frumos peisaj şi prin sate încântătoare, cu poduri de piatră şi coşuri de fum. La fiecare oprire, Chloë era tentată să coboare, dar era mai curioasă să-l întâlnească pe Fraser Buchanan şi să descopere unde îşi va petrece vara. După o bună bucată de vreme, descoperi că apele lacului Lomond ajungeau aproape de marginea drumului care continua de-a lungul ţărmului) Semnele rutiere anunţau Crianlarich, Tyndrum, podurile Orchy şi Awe, apoi indicatoare către casa şi peştera lui Rob Roy. Chloë simţi valuri de emoţie; aceste locuri romantice erau acum ale ei, pentru a le explora sau chiar pentru a rămâne. Asta, desigur, dacă Fraser Buchanan nu se pregătea să deschidă vreun parc de sculptură şi nu intenţiona să o închidă în bârlogul lui de moşier. Chloë se hotărî să interzică propriei sale imaginaţii să-l denigreze pe Fraser Buchanan în ochii minţii sale, deşi avea o bănuială că era un uriaş cu puţini dinţi în gură. Se pregătea de asemenea să nu fie în stare să descifreze un cuvânt din cele spuse de el.

Lacul Lomond nu se mai termina; Chloë n-avea idee unde era capătul. Nu era ca lacul Npagh, pentru că apele sale erau mai liniştite, malul său îndepărtat mai apropiat, culoarea pământului din jurul său, foarte diferită. Spre

deosebire de verdele strălucitor ca smaraldul al Irlandei, aici, umbra pinilor scoţieni întindea un ton verde-albăstrui peste întregul ţinut. Paleta scoţiană cânta fantomatic într-o cheie minoră comparativ cu clopoţelul irlandez care cânta în gamă majoră. Dintr-odată, ţărmurile lacului începură să se apropie puţin, iar Chloë ştiu cg în curând avea să ajungă, îşi strânse lucrurile lângă ea, se jucă puţin cu părul, apoi se aşeză din nou pe locul ei cu fluturi în stomac; o dorinţă de a se afla pe drumul cel bun. Chiar înaints de Tyndrum şi după podul Orchy, autobuzul o lăsă pe Chipe şi porni mai departe către Glencoe. Şoferul îi indicase un drunj lateral pe partea stângă, aşa că Chloë porni într-acolo prin Glerj Orchy. Într-o parte, se afla un deal, care cobora paralel cp drumul, învăluit în umbre mov şi siena; de cealaltă parte, Orchy îşi urma năvalnic cursul ascuns intermitent de pădurea deasă de pin. În faţa ei se întindea un grup mic de clădiri la baza unei culmi mai abrupte, în culori predominant bej şi în zgomotul unei căderi de apă. Era Drumfyn, iar ea ajunsese.

— Ce aşezare perfectă, se miră ea îndreptându-se spre micaţ localitate, dar care o fi Braer House? se întrebă ea. Care este şi mea?

Doamna de la oficiul poştal, care vindea şi unelte de grădinărit şi mărunţişuri de tot felul, s-a dovedit a fi de ajutor, dar mai puţin prietenoasă decât anticipase Chloë. Când intră, uşa puse în funcţiune o curea plină de clopoţei veseli, iar doamna se repezi de după draperia de mărgele din spate. Era exact aşa cum ar fi trebuit să fie; în jur de şaizeci de ani, scundă şi solidă, o claie de păr argintiu cârlionţat îi încadra chipul, ochelari cu rame bleu pal, o gură fină, ba chiar subţire, cu braţele încrucişate la pieptul generos, cu un cardigan împletit peste umeri. Chloë rosti numele „Fraser Buchanan* şi ceru îndrumări cu un zâmbet nerăbdător şi continuă să zâmbească cu toată faţa când doamna îi spuse încotro să se îndrepte. Chloë îşi luă

rămas-bun mulţumindu-i cu efuziune şi cu alte zâmbete, dar doamna abia îşi înclină capul şi spuse „Aha” înainte să dispară dincolo de draperia de mărgele.

Îndrumările ei au fost însă excelente şi i-au compensat lipsa de amabilitate. Drumul deveni o cărăruie care în curând începu să urce şi să se îndepărteze de drum. După ce trecu „aruncătură de băţ* despre care vorbise doamna, Chloë ajunse într-adevăr la un semn care anunţa „Braer House* şi o luă brusc la stânga pe un drum povârnit, mărginit de copaci şi care era învăluit de o lumină stranie, violet. Delfi distanţă, se auzeau vag hohote de râs, deşi Chloë crezu fi început că era vântul prin acele de pin. În scurt timp, copacii rămaseră pe stânga şi o pajişte întinsă se deschise pe partea dreaptă. O casă frumoasă din granit se afla chiar în faţă. Iar pajiştea era plină de oameni. Erau bine îmbrăcaţi: sorbeau din ceea ce nu putea fi decât şampanie. Vorbeau repede şi râdeau molipsitor.

Nimeni nu privi înspre Chloë în timp ce urcă drumul, împovărată de rucsac, de ghete şi de nedumerire.

Poate e un hotel?

Oamenii se dădeau din faţa ei când spunea „Scuzaţi-mă”, dar tot nu păreau să o observe.

Oare o să fiu cameristă?

Păşi printre ei şi pe uşa deschisă în holul casei. Zgomotul dinăuntru era şi mai puternic, dar dincolo de asta simţi miros de pui la frigare şi pâine coaptă, iar Chloë se pomeni că se relaxează şi zâmbeşte. Observă un tânăr la capătul holului care umplea paharele din spatele unei măsuţe cu postament.

Nu vreau să fiu barmaniţă.

Se îndreptă către el.

— Bună, spuse ea, îl caut pe Fraser Buchanan.

El o privi, îi cercetă pe loc faţa şi-şi schimbă expresia speriată cu una de uşurare şi cu un zâmbet scurt, dar

generos.

— Mulţumesc bunului Dumnezeu! exclamă el, cu un accent inteligibil, dar puternic scoţian. Credeam că nu mai vii, fată! Credeam că ne-ai lăsat baltă!

— Nu, nu! îl asigură Chloë, uşor aplecată din cauza greutăţii rucsacului. Am încercat să vă telefonez noaptea trecută, dar nu a răspuns nimeni.

— Oh, făcu el izbind cu pumnul în masă, iarăşi?! Telecomuni-complicaţii! Dar uite, n-avem timp de asta acum, lasă-ţi lucrurile şi du tava asta musafirilor noştri!

Voi fi chelneriţă!

Prea surprinsă ca să mai întrebe de ce, Chloë îşi lăsă rucsacul sub masă şi se întinse după tavă. În timp ce se întindea către tavă, el o privi rapid de sus în jos şi mormăi ceva despre blugii ei care măcar erau negri, iar bluza era albă. Chloë înţelese că era prea agitat ca să dezvolte ideea şi prea preocupat pentru ca ea să-l întrebe din nou de Fraser Buchanan. De asemenea, el îi spuse Maggie, dar ea făcu abstracţie de asta.

„O să-l întreb din nou mai târziu”, îşi spuse ea în timp ce negocia cu un grup de femei bârfitoare, cu pălării de pai aproape identice, „mai este timp”. Cam trei luni. Pentru moment însă nu ştiu dacă sunt Maggie sau Chloë. În jeanşii mei care sunt, cel puţin, negri şi în cămaşa mea de un alb corect. Ce ciudat! exclamă ea pe şoptite, în vreme ce un bărbat cu o vestă minunată înhăţă dintr-odată un pahar de pe tava ei. Ce naiba se întâmplă?

Chloë descoperi ce se întâmpla când vărsă nişte vin roşu pe ea şi se duse să caute o baie. Casa avea doar două nivele, dar era lungă şi toate camerele de la etaj, din partea dreaptă a scărilor, s-au dovedit a fi încuiate. Camera din faţa ei era un dormitor mic al cărui pat era dezvelit şi cu salteaua întoarsă pe dos. În stânga ei începea alt şir de uşi, toate încuiate. Îşi încercă norocul, trecu pe lângă primele două, iar la a treia uşă se opri şi apucă

mânerul, cu convingere. Se deschise uşor. *Eri* o baie. Dar era cineva înăuntru. O mireasă. Stătea pe toaletă ţ privea pe geam fără ţintă şi murmura pentru sine.

— Doamne, îmi pare atât de rău, îngână Chloë închizând repede uşa cu o expresie tare necăjită.

— Sunt bine, strigă mireasa. Vino înapoi! Te rog!

— Eu? întrebă Chloë apropiindu-se de cadrul uşii.

— Da! strigă mireasa. Chiar tu!

Chloë împinse uşa şi apăru în cameră. Mireasa stătea acum pe marginea căzii, cu un zâmbet jucăuş pe faţă şi fără un pantof.

— Intră, o pofti ea, vino!

Chloë intră în cameră, iar mireasa o trase înăuntru, după care încuie uşa cu un chicotit. Se întoarse spre Chloë şi-i întinse mâna, pe care i7 o strânse însufleţită.

— Sunt Sally Lomax, explică ea şi strânse mâna lui Chloë cu putere, afişând o expresie de fâstâceală veselă. Adică, nu, nu sunt! exclamă ea. Sunt Sally Stonehill, Dumnezeule mare!

Chloë îi împărtăşi zâmbetul.

— Iar eu sunt Chloë, spuse ea, Cadwallader.

— O soră aliterativă! declară Sally cu un strigăt. Îmi poţi salva noaptea nunţii!

— Pot? întrebă Chloë, căreia îi plăcea enorm fata.

— Încerc să-mi scot sutienul, explică Sally cu onestitate. Nici nu ştiu de ce port unul – ştii, nu obişnuiesc să port sutien.

— Înţeleg, spuse Chloë gândindu-se la rochia ei de mătase ivorie cu un model complicat, de-a dreptul divin.

— Am fost oarecum forţată de toate discuţiile alea interminabile cu şi despre nuntă – am cumpărat toate revistele şi am mers la toate magazinele, declară ea punând o mână pe umărul lui Chloë, toată lumea îţi bagă pe gât desuuri de dantelă. Aşa că am cumpărat şi eu. De fapt, am cumpărat câteva perechi!

— Şi nu sunt confortabile? întrebă Chloë. Te deranjează?

— Al naibii de confortabile, dar nu ar fi asta problema, explică mireasa. Ştii, îmi doream cu ardoare să fiu eu însămi în ziua nunţii mele.

Chloë nu înţelegea care era problema cu sutienul, dar o lăsă pe Sally să continue.

— Unele mirese, explică ea în timp ce se aşezară împreună pe podea, cu spatele sprijinit de cadă şi picioarele întinse în faţă, îşi fac cocuri înalte şi apelează la magicieni cosmeticieni care să le reinventeze. Ei bine, nu-mi pot imagina nimic mai înspăimântător pentru mire decât să nu-şi recunoască mireasa – aşa că mi-am făcut singură părul şi am folosit machiajul meu obişnuit!

— Şi desuurile? întrebă Chloë, care considera că părul şi machiajul miresei erau în regulă.

— Ei bine, Richie – el este – oh, Doamne! Soţul meu! Ha! El este soţul meu – Richard. Nu m-ar recunoaşte niciodată sugrumată în funiile astea. L-ar dezamăgi – foarte tare – şi asta ar fi groaznic.

— Un dezastru! aprobă Chloë, conturând în minte o imagine a ororii totale de pe chipul imaginar al mirelui lui Sally.

— Dar cel mai al naibii lucru la rochia mea sunt toţi aceşti nasturi din spate, la care n-am cum să ajung.

— Şi vrei să-i desfac eu?

— Desigur! declară mireasa punându-şi mâna pe genunchiul lui Chloë şi strângând-o uşor. Dacă nu te deranjează!

Se aşezară amândouă în genunchi; Sally se sprijini de cadă şi începu să turuie ca o moară stricată, în timp ce Chloë îi desfăcea cu grijă rochia la spate, admirând între timp toate micile detalii. Sally îi povestea că ei erau din Londra, dar ci Richard îi ceruse mâna cu o primăvară în urmă, în apropierea lacului Lomond.

— Iniţial, ne-am gândit să ne căsătorim la Mull, unde s-a petrecut totul, de fapt. Dar mătuşa Celia, care locuieşte acolo, m-a sfătuit să păstrăm insula ca pe raiul nostru sacru şi secret. Prietenul ei deţine locul acesta şi, vezi tu, aşa am ajuns aici.

— Fraser Buchanan, se miră Chloë.

— Şi mătuşa Celia este aici, desigur, continuă mireasa, e de-a dreptul minunată. Trebuie să o cunoşti – e mentorul şi modelul meu.

— Şi eu am avut unul, spuse Chloë cu părere de rău.

Sally observă, cu simpatie, că a folosit trecutul.

În timp ce pipăia breteaua sutienului după nasturi, Chloë îl povesti despre moştenirea lui Jocelyn, despre faptul că acum* în Scoţia, era la a treia oprire, că fusese în Ţara Galilor şi Irlanda şi că urma să meargă în Anglia. Cine ştie unde.

— Ce interesant! spuse cu sinceritate mireasa, bătând uşor cu pumnii în marginea căzii. Mă întreb unde vei alege să te opreşti! $

— Deocamdată, recunoscu Chloë, n-am absolut nicio idee. Dar Scoţia arată promiţător.

— Ah, vraja Scoţiei te cuprinde şi se insinuează în adâncul inimii tale în numai douăzeci şi patru de ore!

— Într-adevăr, recunoscu Chloë.

— Aşteaptă numai până plouă, o avertiză cu căldură Sally.

— Am umbrelă, răspunse Chloë, şi apoi, am trăit în Islington.

— Ei bine, aşteaptă să vezi musculiţele!

— Nu cred că sunt prea gustoasă, zise Chloë.

După ce scoase uşor sutienul care o deranja pe mireasă, Chloë încheie la loc nasturii şi se aşezară pe marginea căzii continuând să vorbească.

— Îl cunoşti de mulţi ani? întrebă Chloë.

— Pe cine?

— Pe Robert? Nu, pe Richard – soţul tău.

— Oh! strigă Sally. Pe el! Nu, nu chiar! De câteva luni doar, de fapt – destul de tulburător!

— O poveste pasională de dragoste? sugeră Chloë.

— De fapt, se destăinui Sally mutându-se mai aproape de Chloë, dacă aş fi fost lăsată de capul meu – şi sunt veşnic recunoscătoare că nu a fost aşa atunci n-ar fi existat nicio geană de romantism în toată povestea!

Chloë părea uimită.

— E o poveste lungă, o asigură Sally.

— N-ar trebui să te întorci la oaspeţii tăi? o întrebă Chloë. La soţul tău?

— Doamne, da! spuse Sally, sunt aici sus de secole. Spune-mi, este destul de cald acolo jos acum?

— E minunat, confirmă Chloë.

— Grozav! spuse Sally mai mult pentru sine.

Îşi apucă poalele rochiei şi le ridică cu hotărâre. Îşi scoase chiloţii din dantelă, pe care îi împături împreună cu sutienul.

— Pot să fiu doamna Stonehill, îi spuse ea lui Chloë, cu ochii sclipitori şi obrajii îmbujoraţi, dar sunt tot Sally, dincolo de toate astea!

Solemnă, îi întinse lui Chloë desuurile ei.

— Te superi dacă te rog să le ascunzi pentru mine?

Chloë le acceptă cu graţie şi după ce o însoţi în josul scărilor, se asigură că le ascunde bine în rucsacul ei.

— Maggie, repede! Am nevoie de platourile pentru gustări spălate şi uscate – va trebui să le folosim din nou pentru fructe.

Părul cafeniu al tânărului era în dezordine şi îi cădea peste ochiul stâng şi în colţul ochiului drept. Asta îl făcea să clipească des, iar cămaşa udă şi lipită de spate şi de partea de sus a braţelor dădea impresia că tocmai executase un dans frenetic scoţian.

— Sigur, sigur! îl încurajă Chloë intrând în bucătărie

pentru o altă rundă de spălat.

Lumina de afară scădea şi se gândi că e aproape ora şase. Toată după-amiaza îi servise pe musafiri şi schimbase ocheade sau zâmbete ascunse cu mireasa. Mirele ei era foarte prezentabil, iar discursul lui fusese poetic şi onest. Chloë se simţi uşor invidioasă şi oarecum melancolică, dar nefiind capabilă să evoce imaginea unui mire potrivit – sau măcar noţiunea de mire – pentru ea însăşi, îşi lăsă inima încălzită necondiţionat în timp ce ducea la mese platourile cu fructe proaspete.

— Cafea! şopti tânărul.

Chloë îl privi cu gravitate şi primi în schimb un zâmbet surprins. Era iritat şi transpirat, dar se uita la ea cu o privire deschisă, cu ochi căprui, rugători. Deşi era de înălţime medie şi cu o statură musculoasă, Chloë îi privi mâinile, care erau subţiri, fine şi elegante. Apoi îşi dădu seama că nu ştia unde se află cafeaua şi nici cum trebuia să fie făcută. Şi, dintr-odată, îşi dădu seama că nu ştia nici măcar cum îl cheamă, dar, pentru că observă că era băgat până peste cap *în peţit fours*, intră înapoi în bucătărie şi luă la rând toate dulapurile, repetând în şoaptă „trebuie să fie pe aici pe undeva.

— Maggie, spuse el plesnindu-şi tâmplele cu palmele şi, lipit de perete, se lăsă să alunece până ajunse să stea pe călcâie, ce e asta, pentru numele lui Dumnezeu?

Să faci cafea pentru cincizeci de oameni *într-o cafetieră* era absolut imposibil, astfel încât Chloë improvizase puţin, folosindu-se de două cratiţe mari şi o sită. – *o*

— Nu-ţi face griji, îl asigură ea, totul e sub control! Alto gustat şi e absolut în regulă.

Cu gura deschisă şi cu un sunet înăbuşit din gât, se îndreptă către chiuvetă şi către un vas mare de oţel. Chloë se uită mai întâi la acel vas, apoi la cratiţele ei şi la stropii de cafea *de pe* tricou. Opri gazul, se apropie de vas şi-şi

puse mâinile pe el. Fierbinte.

— Cafea? spuse ea în locul bărbatului.

El dădu din cap, închise gura şi înghiţi în sec.

— Scuze, şopti ea, deşi se vedea clar că el nu depăşise momentul.

— Oh! Poate vor vrea câte două ceşti! Hai să le turnăm – stai, lasă-mă să gust.

Luă cu lingura o sorbitură din cratiţă, apoi îşi pupă degetele şi le ridică în aer.

— Nu e rea deloc, Mags, fata mea, nu e rea deloc – hai să luăm mai întâi din cratiţă!

Cafeaua a fost apreciată şi cei mai mulţi au mai cerut încă una. Seara se transforma în noapte, iar când Chloë se opri în cadrul uşii pentru o gură de aer, liniştea care o întâmpină, exceptând zgomotul cascadei, îi spuse că şederea ei acolo ar putea fi un lucru bun. Treptat, musafirii au început să plece, ocazie cu care au creat un adevărat spectacol de lumini pe câmpia denivelată unde îşi parcaseră maşinile.

— O să plec puţin, îi spuse tânărul scuturând mănunchiul de chei. Să-i duc pe mire şi pe mireasă.

— Să-i duci unde? întrebă Chloë, culegând nişte scame de pe draperie.

— La hotelul lor, în apartamentul nupţial! îi spuse el pe un ton firesc.

Chloë era uimită, pentru că presupusese că Braer House *era* un hotel.

— Nu aici? întrebă ea.

— Aici? râse el din toată inima. Aici a fost doar petrecerea! Sfinte Dumnezeule, să-ţi închipui că Brear este hotel!

Şi cu acestea ieşi din casă. Rămaseră numai mirele şi mireasa; Chloë îi putea auzi râzând şi hârjonindu-se în hol.

Ea le ură noapte bună şi mult noroc, iar mireasa îi răspunse trimiţându-i o bezea şi clipind conspirativ din

ochi. Chloë făcu un semn din cap spre rucsacul ei şi clipi la rândul ei. Sally îi trimise un zâmbet şi un sărut rapid.

— Pa, Chloë, spuse ea. O să mă gândesc la tine în timp ce umbli în căutare de amuzament şi idile prin Marea Britanie! Ar trebui să scrii toate astea – genul ăla de poveste de care noi, femeile măritate şi expirate, ne bucurăm!

— Rămas-bun, doamnă Stonehill, zâmbi Chloë.

Le făcu semn cu mâna, în timp ce tânărul îi conducea în noapte.

Apoi îşi făcu de lucru cu curăţenia, simţindu-se mult prea obosită ca să se mai gândească la evenimentele din ziua aceea. Ştergerea veselei era o sarcină mult mai uşoară. Când se întoarse în bucătărie, tânărul, care curăţa un vas de gătit cu abur, îi zâmbi şi-i dădu imediat un şorţ şi o pereche de mănuşi de cauciuc.

— Ştii că e aproape zece şi jumătate!

Nu, Chloë nu ştia, cu toate că după cum o durea spatele ar fi zis că e chiar cu o oră sau două mai târziu. Telefonul sună, dar tânărul avea braţele scufundate în detergent de vase şi farfuriile pentru felul doi.

— Vrei să răspunzi tu? întrebă el, făcând un semn cu capul în direcţia telefonului.

— Alo? spuse Chloë în receptor.

— Sunt Maggie Campbell, spuse o voce, el este acolo?

Chloë presupuse că „el” era bărbatul de la chiuvetă, aşa că spuse:

— Desigur. Aşteptaţi, vă rog, un moment.

Puse mâna pe receptor şi şopti în direcţia baloanelor de săpun:

— Scuză-mă, e pentru tine.

— Cine este? aruncă el peste umăr.

— E Maggie, spuse Chloë.

— Maggie? rosti el scăpând buretele pe podea şi

scrutând chipul lui Chloë, încercând din răsputeri să înţeleagă situaţia.

Luă receptorul, fără să ia în seamă faptul că mai purta încă mănuşile de cauciuc.

— Da! anunţă el în receptor înainte de a amuţi pentru a asculta ceea ce păreau a fi nişte scuze. Îţi pare rău? Păi, aşa a fost, nu? El bătu din picior şi-şi duse la frunte mâna învelită fa cauciuc, plină de săpun. Şi ai aşteptat până acum ca să suni Ei bine, spuse el scoţând un sunet care semăna cu un behăit, asta înseamnă să n-ai maniere!

Ţinând receptorul sub falcă, se apucă să-şi scoată mănuşiişi ridică sprâncenele către Chloë.

— Mulţumesc mult că ai sunat! spuse el cu sarcasm, implântând parcă fiecare cuvânt, şi la revedere şi ţie! adăugă el cu cea mai blândă voce posibil.

Puse receptorul în furcă, îşi scoase mănuşile de cauciuc, îşi spălă şi îşi şterse bine mâinile, ca şi cum ar fi fost murdar, apoi îşi puse mănuşile la loc.

— Ai naibii Campbell, strigă el spre tavan, întotdeauna au fost nişte trădători! La Glencoe în 1690, iar acum Braer în anii ’90!

Continuă să privească în tavan o vreme, înainte de a-şi îmblânzi expresia şi de a privi spre Chloë, care rămăsese în picioare la uşă, cu o cârpă de vase pe umăr, o alta în mână, şi cu o expresie preocupată pe chip.

— Era Maggie, spuse el părând exasperat.

Chloë dădu din cap încet şi încercă să pară înţelegătoare.

El îşi puse mâinile în şolduri şi o privi întrebător.

— Deci, dacă nu te superi, *tu* cine eşti?

— Sunt Chloë Cadwallader, se scuză Chloë, şi îl caut pe Fraser Buchanan.

Treizeci

— Dar eu sunt Fraser! spuse tânărul, îndreptându-se vEpre Chloë cu mâna întinsă. Buchanan! Io mi-s! Nu mai e altul.

Chloë se dădu un pas în spate privindu-l cu suspiciune. Sigur nu era el. Cum ar fi putut să fie? Era doar cu puţin m-i în vârstă ca ea. Era sprinten. Avea dinţi buni. Nu avea favoriţi. Auzea ce zice, deşi nu înţelegea o iotă din toate astea.

— Eşti sigur? a fost tot ce era în stare să spună. Adică, serios?

— Sunt sigur, o încredinţă el, am sus certificatul de naştere, dacă vrei!

Chloë negă din cap, dar tot îl privi cu prudenţă.

— Haide, făcu el punându-şi o mână pe umărul ei, ia loc şi hai să tragem o duşcă.

O conduse în sufragerie şi se aşezară la masă, unde se serviră cu whisky ciocnind paharele.

— Chloë Cadwallader, spuse el rostindu-i cu plăcere numele, sigur că da!

Chloë părea încurcată şi nu ştia nici ce să spună, nici ce să întrebe.

— Eu sunt Fraser Buchanan. Dar eu sunt juniorul, înţelegi. Taică-meu a fost la rândul lui Fraser; şi Buchanan, desigur. Senior, dacă vrei. Ştia totul despre Chloë Cadwallader! Oh! Mi-a spus toamna trecută că o femeie pe nume Chloë Cadwallader va veni la noi, deşi nu mi-a spus când. Din câte zicea, îmi imaginam că eşti o doamnă cu părul grizonant, cu un sac de voiaj şi un câine mic!

— Unde este tatăl tău? întrebă Chloë, trecând cu vederea faptul că Fraser folosea timpul trecut.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare pentru Fraser, dar inocenti pentru Chloë.

— A murit, Chloë, păru el că se scuză, cu nici două luni în urmă.

El clătină din cap cu ochii închişi şi îşi puse mâna

peste a lui Chloë pentru a o asigura că totul era în regulă şi că nu trebuie să fie stânjenită.

— S-a întâmplat dintr-odată, explică el, o moarte foarte uşoară – spre deosebire de cea a naşei tale.

— Îmi pare atât de rău, murmură Chloë, îmi doresc să fi ştiut Te rog să mă ierţi.

Fraser îşi alungă tulburarea.

— Cum spuneam, a avut o moarte uşoară – nu ne dorim cu toţii asta în timpul vieţii?

Chloë era de acord şi zâmbi, acceptând un al doilea pahar de whisky pe care îl închină în memoria lui Fraser senior.

— Asta înseamnă că ai cunoscut-o pe naşa mea? întrebă ea în timp ce băutura îi încălzea gâtul.

— Jocelyn? exclamă Fraser. Oh, da. Şi ştiam şi că are o fină la care ţine tare mult, dar nu ştiam că tu eşti, abia toamna trecută am aflat, când mi-a spus taică-meu. Într-adevăr, sac de voiaj şi câine de salon! Da, o vedeam adeseori pe Jocelyn când eram jxtai tânăr, dar în ultimii ani n-am mai văzut-o şi-mi pare rău, îşi exprimă el regretul rotind marginea paharului peste buze. Din când în când tata se mai întâlnea cu ea la prânz, la Glasgow, şi atunci îi transmiteam dragostea mea leneşă prin el. Mama, a murit când eram copil, ştii – dar Jocelyn a ta a fost poate cea mai importantă persoană din viaţa mea când aveam vreo şaisprezece, şaptesprezece ani.

El aştepta ca un zâmbet de recunoştinţă să lumineze faţa lui Chloë.

— A fost? întrebă ea.

— Da, aşa a fost, suspină Fraser şi rămase tăcut o vreme.

Privea în paharul cu whisky, în timp ce rotea lichidul, dar

Chloë era sigură că nu se uita la asta. Avea sentimentul că evalua ceva de o greutate considerabilă, iar

acel ceva era oarecum legat de Jocelyn. Dorinţa ei de a şti mai multe o îndeamnă însă să păstreze o linişte încurajatoare.

— O să stai cu mine? întrebă Fraser încet, fără să privească spre ea.

— Dacă se poate, spuse Chloë cu blândeţe, pe timpul verii. Dacă vrei.

Fraser o privi nedumerit, recunoscând în sinea sa legătura ei cu Jocelyn. Un ceas cu cuc de undeva departe îi informă că era miezul nopţii, iar Fraser pleca uşor capul la fiecare, tril. Chloë observă cât de frumos i se ondula părul. Îşi băgă degetele printre bucle într-o încercare atentă, dar inutilă de a le desface.

— Când aveam şaisprezece, şaptesprezece ani, explică el respirând profund, după care luă o gură zdravănă din pahar, eram chiar aici, jos, zise el indicând un loc pe podea. Eram confuz, în încurcătură – şi îngrozitor de singur. Nu puteam vorbi cu nimeni pentru că eram convins că ceea ce aveam de spus era de nespus. Vrednic de dispreţ.

Chloë rămase tăcută şi bău din whisky, urmărind din priviri mâinile fine ale lui Fraser. Era evident că nu e fermier. Sau sculptor.

— Jocelyn, continuă el pe gânduri în timp ce apucă între degete şi răsuci un cârlionţ din părul lui Chloë, a venit într-una din vizitele ei – venea în fiecare anotimp, ştii?

— Pentru că frumuseţea Scoţiei rămâne neştirbită, o cită Chloë cu ochii înecaţi în lacrimi, indiferent de anotimp, de momentul zilei, de vreme?

— Exact! râse Fraser, trăgând-o uşor de păr pe Chloë. Eşti într-adevăr fina ei!

— Îmi pare rău, te-am întrerupt.

— Nu e nimic! Oricum, bănuia că ceva nu era în ordine – când aveam şaisprezece, şaptesprezece ani – dar

că nu puteam să vorbesc. M-a scos într-o zi la plimbare sub un pretext oarecare. Am aruncat pietre în apă, am discutat în voie, ani mâncat prăjituri făcute de ea. Limba îmi era ferecată, aveam un ghem în stomac. Era chinuitor. Când am spus că ar trebui să ne întoarcem acasă, s-a întors spre mine şi mi-a pus mâna pe obraz. Aici, spuse el şi-i luă mâna lui Chloë şi şi-o puse pe faţă, chiar aici. Mi-a spus – îmi amintesc cuvânt cu cuvânt – „Orice ai face, oriunde vei merge, oricine vei deveni, nu vom înceta niciodată să te iubim". De unde ştia? Hm?

Chloë făcu ochii mari. Într-adevăr, de unde ştia Jocelyn şi ce anume ştia? se miră Chloë. Fraser îi cercetă chipul, iar Chloë îi răspunse cu aceeaşi privire.

— Gay? sugeră el încet.

Chloë nu mai făcu ochii mari, dar dădu din cap spunând:

— Aha! înţeleg!

Îşi lăsă mâna lipită de obrazul lui.

— Sunt gay, spuse Fraser deschis şi simplu, dar de unde şi-a dat seama? Atunci, în acel moment?

— Jocelyn avea un dar, spuse Chloë după ce reflectă un moment, *un simţ* intuitiv – nu ştiu – al sufletului, o înţelegere înnăscută a psihicului oricui! Ştia întotdeauna când nu eram în apele mele – indiferent cât de nepăsătoare era faţa mea sau cât de puternică îmi era vocea.

— Dar n-a fost numai asta! aprobă Fraser desprinzându-i mâna de pe faţa lui şi ţinând-o strâns între palmele sale. Şi ştii, cred că acceptarea ei necondiţionată l-a ajutat pe tata să se împace cu ideea. Ea s-a asigurat că-i spun, într-o zi, chiar înainte ca ei să iasă împreună. Când s-au întors, el m-a îmbrăţişat – aşa cum făcea rareori, de fapt – ca şi cum aş fi fost mic şi mi-a spus că era mândru de fiul său.

— Sunt sigură că era, spuse Chloë cu căldură.

Rămaseră în tăcere sorbind din pahare, până ce

cucul ceasului anunţă ora unu.

— Trebuie să fii e-pui-zată! spuse Fraser, accentuând a doua silabă.

— Îmi e un pic somn, recunoscu Chloë.

— Iisuse, şi nici nu ţi-am pregătit camera! se tângui Fraser pocnindu-se peste frunte.

— Nu-ţi face griji, spuse Chloë, vreau să spun că de fapt nici nu mă aşteptai. Şi-apoi, cred că aş putea dormi oriunde!

— Cu mine? întrebă Fraser logic cu o expresie senină a feţei.

Chloë se uită direct în ochii lui prietenoşi, care clipiră cu căldură, şi apoi în jos, la mâinile lui frumoase care cuprinseseră între palme paharul gol.

— Bine, declară ea şi apoi chicoti – se pare că mi-e dat să am un tovarăş de pat în fiecare regiune în care ajung. Şi tu nu pari genul care să sară pe mine, nu?

Îşi întinseră trupurile obosite în patul lui Fraser, care era vechi şi uriaş, şi-şi spuseră noapte bună. Chiar înainte de a adormi, Chloë se pomeni vorbind brusc şi foarte tare.

— Fraser!

— Îm? mormăi el.

— Nunta, întrebă ea, după ce-şi aminti dintr-odată de desuurile de mireasă din rucsacul ei, aici? Dar Braer House *nu* este hotel?

— Nu este hotel, confirmă Fraser ameţit, ci moştenirea mea. Am locuit la Glasgow până când a murit tatăl meu. O veche prietenă de-a sa – o mătuşă a mireseil-a întrebat dacă l-ar deranja ca nunta să aibă loc aici – adică să deschidă casa. Era stabilit cu câteva luni înainte* înţelegi? N-aş fi putut să dau înapoi.

— Desigur! spuse Chloë, dându-şi seama că era destul de recunoscătoare că sosise într-o astfel de zi.

Încetară să mai vorbească şi încercară din nou să adoarmăv

— Cine-i Maggie? întrebă ea brusc, ştiind că nu putea să adoarmă fără o explicaţie. Fraser?

— Am dat un anunţ în ziarul local pentru o chelneriţă care să mă ajute astăzi, îi explică el răbdător, cu o voce uniformă, aproape adormită. Ea a răspuns. De fapt, a fost singura care a răspuns. N-am întâlnit-o; era la şcoală.

— Şi de ce n-a venit?

— Pentru că părinţii ei au aflat unde urma să vină. Pe cine trebuia să ajute. Nu-i cunosc – dar ei mă ştiu cu siguranţă. Ştiu de mine. Ce homosexual vrednic de dispreţ sunt. Fac parte din specia aia de efeminaţi care se apleacă după săpun de bunăvoie I

— Dumnezeule, vorbeşti serios? spuse Chloë consternată.

Chiar te-ai confruntat cu astfel de prejudecăţi? un.

Fraser se ridică în capul oaselor, convins că tovarăşa lui de pat n-avea să-l lase să doarmă, cel puţin deocamdată. – i

— E amuzant, explică el, sunt tolerat de unii oameni de la care nu m-aş aştepta la aşa ceva – dar sunt privit cu dispreţ mulţi pe care aş tinde să îi consider deschişi la minte.

— Ca doamna, exclamă Chloë, care se lămuri pe dată, de la oficiul poştal multifuncţional? *rr*

— Mda! râse Fraser. Molly! Ei bine, Molly crede că sujij: *bolnav*, îi explică el în timp ce Chloë tresări, cu toate acestea însă, l-a adorat pe tata – mort! zâmbi el cu subînţeles. Oricum, atunci când a aflat că fiul bietului om era un „ştii-tu-ce, unul dintr-ăia”, nu l-a mai taxat niciodată pentru abonamentul la ziar t ca un gest pervers de condoleanţe! Oh, am râs de multe ori tp legătură cu asta.

Chloë râse împreună cu el.

— Acum mă simt stingherit chiar şi când cumpăr un ziar de la ea. Ca să nu mai vorbim de timbre!

Pentru că răspunsurile la întrebările presante

fuseseră satisfăcătoare, lămuririle ulterioare puteau foarte bine să aştepte până dimineaţă. Îşi spuseră din nou noapte bună, iar Fraser adăugă vise plăcute. Când se trezi a doua zi dimineaţă, Chloë nu-şi aminti nici dacă vidase ceva, nici dacvă vise) fuseseră plăcute. Privi înspre Fraser, care încă dormea. Nu era surprinsă să-l vadă acolo lângă ea, se simţea fericită. Se dădu jos din pat fără zgomot şi coborî scările în vârful picioarelor, în căutarea rucsacului. Salvă familia Andrews de inundaţia lenjeriei de dantelă care îi cotropise. Domnul Andrews scăpase roşu ca racul din greaua încercare şi-şi drese zgomotos glasul. a

— Pare băiat bun Fraser, şopti doamna Andrews, lovindu-l scurt cu cotul pe soţul ei uşor iritat.

Treizeci şi unu

Vara în Cornwall îi răsfăţa pe turişti şi localnici cu o vreme însorită şi plăcută. Cerul ultramarin era întrerupt, ca într-o fotografie pitorească, de pâlcuri de nori care filtrau lumina pe la mijlocul dimineţii şi după-amiaza târziu. Dacă ploua, asta se întâmpla în mod discret noaptea. Peisajul rămânea verde, grozama sclipitoare şi parfumată, marea caldă, iar smântână închegată până se făcea tare ca o cărămidă. Oile şi vacile de lapte deveneau durdulii, iar proprietarii de hoteluri şi vânzătorii de gustări se îngrăşau şi ei, la rândul lor, ca urmare a turismului. Vara lui William era spectaculoasă. Terminase o serie de vase înalte, cu gâturi lungi şi fine, cu orificii micuţe, care le făceau ideale pentru câte un fir de trandafir sau pentru oţeturi aromate. Erau uşor şi comod de făcut, iar oamenii care veneau să cumpere de la el piese pentru grădinile lor cumpărau adesea şi astfel de sticle pentru poliţa de la cămin sau pentru bucătărie.

Viaţa departe de civilizaţie avea avantajele sale, căci rareori câte o rulotă se ivea în spectrul lui vizual. De

asemenea, lipsa chioşcurilor care vindeau peşte, chipsuri şi bomboane de ciocolată în vecinătatea lui îi permitea să rămână la distanţă de acei turişti dependenţi de asemenea hrană. Deşi paza de coastă trecea la câţiva metri de graniţele de la Peregrine's Gully, William văzu asta ca pe un avantaj. Observase rapid că profilul turiştilor care preferau să parcurgă drumul de la Zennor la St Ives, în loc să se îngrămădească pe plajele din sud şi să se prăjească, se potrivea perfect cu cel al potenţialilor posesori ai obiectelor sale de olărit. Tocmai de aceea ridicase un mic, dar îndrăzneţ semn indicator din lemn, pe care caligrafiase cu grijă „Ceramică" deasupra unei săgeţi şi, graţie lui, întâmpinase un flux constant de plimbăreţi curioşi, cu slăbiciune pentru ceramică. Aceşti oameni rareori se mulţumeau cu un „doar mă uit" sau, dacă iniţial gândeau aşa, la scurt timp după aceea se pomeneau că-i dădeau banii lui William de bunăvoie şi nesiliţi de nimeni. Lui William îi plăcea să converseze cu amabilitate despre lustruirea vaselor şi despre vreme, în timp ce ambala piesele în folie protectoare pe care o cumpărase iarna trecută în vrac dintr-o toană; în ea păstra piesele în siguranţă pentru colecţie mai târziu, când clienţii săi renunţau la ghete şi treceau la rochii de plajă şi sandale.

Când veneau cu maşinile să îşi ridice cumpărăturile seara, William aranja discret alte piese complementare, care să le atragă atenţia şi să le solicite buzunarele; era aproape imposibil să nu audă „Oh, haide atunci! O să iau şi vasul acela mic!". Zâmbind încântat, tripla mental o cifră deja excesivă, o scria pe hârtie şi apoi adăuga un discount generos de cincizeci la sută cu cerneală roşie. Faptul că putea face o reducere substanţială preţului de pe etichetă mărit cu prudenţă ajuta mult vânzările. William combina acum o recent descoperită conştientizare a ceea ce înseamnă marketing cu perspicacitatea evidentă a oamenilor din Cornwall. S-a gândit chiar să-şi trimită CV-

ul, însoţit de câteva boluri mici, revistelor *Country Living* şi *Crafts* şi a fost recompensat pentru efort cu o expunere scurtă, dar ilustrată.

După ultima vânzare a zilei, după ce a schimbat amabilităţi şi a strâns mâini energic, William adăugă nume şi adrese pe o listă de corespondenţă oarecum dezordonată. Se gândea că le-ar putea trimite de Crăciun vederi cu noile sale lucrări (cu preţuri care să includă tariful poştal şi ambalarea). Îi trecu prin minte că îşi promova marfa la fel de bine ca Morwenna, doar că îi rămâneau şi cei treizeci la sută de fiecare dată. Ca să nu mai vorbim de faptul că se simţea mai fericit şi mai relaxat atât din punct de vedere emoţional, cât şi fizic. În sfârşit îşi satisfăcea publicul şi-l servea deopotrivă, fără a-şi compromite nevoile artistice. Încă mai făcea căni şi ceainice, seturi de şase boluri, dar le făcea după propriile sale viziuni, iar contul său bancar nefiresc de sănătos era dovada succesului lor.

Barbara considera că aerul mulţumit al stăpânului său era molipsitor, aşa că făcea bucuroasă pe căpriţa cea simpatică, ori de câte ori apărea vreun om cu rucsacul în spate la poarta lor. Purta chiar şi un clopoţel pe o curea brodată, astfel încât William putea auzi cu precizie când să iasă din atelier, să intre în grădină şi să arboreze un zâmbet de bun venit în halatul său murdar de lut întărit.

Pe la începutul lui august, după ce i se confirmase că cei mai mulţi cumpărători de ceramică veneau şi cumpărau la primele ore ale amiezii, William îşi putu permite să-şi ia o dimineaţă liberă şi se repezea până la Mac o dată pe săptămână la o cafea şi la o discuţie însufleţită despre averile lor în creştere.

— Am vândut toate vasele de mărime mijlocie şi vând atât de multe sticle cu gât înalt cât un magazin de băuturi alcoolice]

— Ei bine, am estimat o medie de vreo douăzeci de

căni cu spiriduşi pe zi – la vânzare adică dar nu apuc să fac nici jumătate din cantitate. Se poate spune că cererea depăşeşte oferta!

Clienţii pensiunilor şi ai bungalow-urilor de vacanţă erau absolut încântaţi de obiectele de ceramică împodobite cu spiriduşi ale lui Mac, cumpărând adesea câte o cană pentru fiecare membru al familiei, precum şi alte articole potrivite pentru viitoare cadouri de Crăciun.

— Ei bine, spiriduşii ăştia, obişnuia să spună Mac pe un ton gutural specific zonei şi clipind din ochi cu subînţeles, topindu-i astfel pe turişti, sunt specifici regiunii Cornwall!

El colabora chiar cu un producător local de bomboane cu ciocolată, care umpluse cu bunătăţile sale bolurile mici făcute de Mac, dublase preţul pentru fiecare vas cu bomboane în parte, pentru ca, la final, să împartă profitul cu Mac. Se vindeau bine, atât de bine încât William rezervă cuptorul duminica pentru articolele de olărit care nu mai încăpeau în al lui Ma

Mac era încântat să asiste la schimbarea prin care trecea William şi la efectul pe care aceasta îl avea asupra sufletului băiatului. Observă cum, datorită soarelui, părul îi devenise maţi blond, pielea mai bronzată şi ochii de un căprui mai închis. $$ gândi de asemenea la ironia stranie care făcuse ca tocmai anumită neîmplinire în dragoste să readucă primăvara în viaţa lui William, strălucirea ochilor săi şi entuziasmul care îi însufleţea zilele., *m*

— Ai mai văzut-o pe femeia aceea, Saxby? întrebă cu nonşalanţă Mac.

— Pe cine? zâmbi William ridicând din sprâncene.

Mac îşi dădu seama că putea chiar să întrebe deschis despre sănătatea tatălui lui William. A fost informat că, de îndată ce avalanşa de turişti va înceta, William îl va vizita din nou. Poate peste vreo lună sau cam aşa ceva.

Un incident petrecut pe stânci pe la mijlocul lui

august îl determină pe William să revină mai repede în Ţara Galilor.

În timp ce mergea pe jos către casa lui Mac, îi apăru în cale mama sa, sau cel puţin o copie fidelă a ei, căci ea murise în urmă cu vreo şase ani. Un puşti şi tatăl lui erau prinşi într-un joc hibrid, o combinaţie complicată de volei şi fotbal, folosind o veche minge de tenis verde; câinele lor, un collie ce stătea pe margine, făcea fie pe portarul, fie pe arbitrul. Toţi trei erau foarte concentraţi, iar respiraţia lor era scurtă, dar plină de vervă. La intervale scurte de timp, hohote de râs însoţite de câte un lătrat răsunau anunţând un placaj reuşit sau înscrierea câte unui gol strălucit. Jucau pe un teren perfect, pe care natura îl oferea într-un loc unde drumul de coastă urca spre cel mai înalt punct al malului abrupt şi se deschidea apoi într-un platou deluros.

William îi observase de la distanţă. Pe măsură ce se apropia, le auzea respiraţia sacadată, greoaie şi râsetele de încântare. Mai aproape, le văzu obrajii îmbujoraţi, ochii umezi, părul lipit de ceafă şi de frunte. Le observă expresia feţelor, care exprima o plăcere fără margini, şi îşi dădu seama că jocul era la fel de important şi de satisfăcător pentru fiecare din ei – tatăl nu juca numai ca să-i facă pe plac fiului, iar câinele nu era o povară, ci era parte integrantă din joc, *Era* un joc, era *joacă*, dar, cu toate acestea, efortul susţinut al jucătorilor sugera că era chiar mai mult decât atât.

La câţiva metri distanţă, stând în picioare, cu braţele încrucişate la piept şi cu spatele către mare, se afla o femeie, despre care William a dedus imediat că era soţia, mama şi stăpâna. Atitudinea ei i se păru dintr-odată familiară pentru că sugera iritarea, răbdarea care se subţia, dezacordul faţă de dezlegarea câinelui din lesă. William ştia că dacă s-ar fi apropiat mai mult, ar fi văzut furia care clocotea în ochii strânşi, ţipând de pe buzele întredeschise. Era sigur că articulaţiile ei erau albe de-a

binelea şi că avea semne pe braţe de la degetele ei rigide înfipte în carne. Şi-ar fi dorit să se ducă până acolo să se convingă, dar se pomeni că o voce slabă, înfricoşată îl opreşte. Începu o mişcare largă, semicirculară, de evitare, dar se opri când o auzi vorbind. Ţipa.

— La naiba cu asta!

Echipa rămase pe loc. Chiar şi mingea încetă să se mai rostogolească şi păru că se ascunde într-un petic de iarbă mai înaltă.

— N-aveţi de gând să încetaţi să vă mai prostiţi şi să veniţi? Mingea aia e plină cu bale de câine. Asta e o plimbare în *familie*. Iisuse!

— Două minute! sugeră tatăl cu o voce firavă ridicând precaut două degete.

— Nu! zbieră ea.

— Hai, mami! se rugă băiatul, cu o mână pe braţul tatălui său.

— Pentru numele lui Dumnezeu! bătu ea din picior.

William îi urmări pe băiat şi pe tatăl său schimbând priviri fugare de compasiune şi mâhnire, în timp ce câinele se ascunse cu capul în iarbă. Ca şi cum abia ar fi fost bătut. Ca şi cum ar fi făcut ceva foarte rău. Trupa se porni lent către marginea falezei, iar William se întoarse, îngrozit că le-ar putea striga *i* „împingeţi-o!”

Şi totuşi tentaţia de a se întoarce către ei era magnetică. Când o făcu, o văzu pe femeie luând mingea de tenis de la soţul ei şi ţinând-o în sus între degetul mare şi cel mijlociu cu infinit dispreţ. O lăsă să cadă dincolo de marginea falezei, în gol. Umerii bărbatului căzură, mâinile i se sprijineau fără speranţă în şolduri. Copilul cuprinse cu braţele gâtul câinelui care era gata să sară şi să aducă mingea.

Ea conducea. Ei o urmau. Ea vorbea fără întrerupere, cu *o* voce puternică, tăioasă care le ordona să privească marea şi frumosul peisaj, să *aprecieze*.

— Nu-i aşa că e *minunată* natura? Ei bine? Ce ziceţi? Pentru numele lui Dumnezeu, uitaţi-vă în sus şi în jurul vostru! Tot aerul ăsta proaspăt e minunat!

William mersese repejor, astfel încât să poată auzi în continuare ce spuneau, deşi nu prea înţelegea de ce avea atâta nevoie să facă asta. I se părea că bărbatul, copilul şi câinele înţeleseseră despre ce era vorba şi se bucurau cu adevărat de darurile acelei zile şi ale ţinutului. *Ea* nu părea să se simtă bine deloc şi, aducând ca argument interesul familiei, sublinia de fapt că nu exista nicio legătură între ei. Acest lucru îi era familiar lui William şi dureros, deopotrivă, deşi rareori se jucase cu tatăl său. Şi nu avusese niciodată un câine.

— Pari un pic *plecat*... zise Mac, trudindu-se să găsească cel mai potrivit cuvânt.

— Plecat? întrebă William ciupind spiriduşul de pe cana sa, deşi ştia că lutul ars nu va simţi asta.

— Da, spuse Mac meditativ, eşti *plecat*. În altă parte. Dincolo de fereastră. *Nu eşti aici*.

Îl lăsă pe William în linişte şi se duse în bucătărie ca să încălzească din nou ceainicul. După câteva minute, îl simţi pe William în spatele său, oprit în cadrul uşii şi umplând mica încăpere cu fizicul şi cu disconfortul său.

— Ceai?

— Exact ca ea. William rosti cuvintele ca şi cum ar fi fost trei propoziţii separate. Pe faleză. Mă gândesc atât de rar la ea, Mac.

William se duse la chiuvetă şi se sprijini de ea. Mac se răsuci uşor cu spatele la masă şi privi afară, la grădina sa mică şi sărăcăcioasă.

— Mama, explică William în şoaptă, ca şi când ea ar fi putut să audă. Mama, spuse el lent şi mai încet, în cazul în care Mac nu înţelesese.

Mac dădu din cap în semn că a înţeles, fără să comenteze.

— Cred că îl detest pe tata pentru că nu a luptat pentru mine, spuse William cu o voce cavernoasă, dar şi mai mult îl urăsc pentru că nu a luptat pentru el însuşi.

Mac îşi lăsă capul într-o parte, sugerând că a înţeles şi că-l roagă să continue.

— Nu pot înţelege de ce nu a luptat, strigă William, privindu-l pe Mac. De ce n-a făcut-o? imploră el.

Mac îşi întoarse privirile şi se uită afară, în grădină, de unde salvia-albă îl privea fără expresie şi nu-i dădea niciun sfat.

— A fost întotdeauna drăguţ cu ea şi cu mine, spuse William. Nu înţeleg.

— Ce, întrebă Mac, ce anume te necăjeşte?

— De ce a stat cu ea.

— Pentru că era soţia lui, ridică Mac din umeri.

— Nu se poate ca ea să fi fost mereu la fel! protesta William. Spune-mi că tata a avut gust, judecată!

Mac rămase tăcut, dar William era convins că ştia mai mult decât atât.

— Mac! întrebă el.

— Tatăl tău a fost – este – un om de onoare, îi răspunse Mac fără să mai adauge nimic.

— E slab, izbucni William, ştiind că, de fapt, ar fi trebuit să-şi dirijeze mânia către mama lui, dar nu ştia cum s-o facă.

— Nu, îl corectă încet Mac, era prea bun. Prea altruist.

— Dar dacă ea ne ura atât, ezită William, de ce a rămas cu noi?

Mac pufni uşor la auzul ironiei.

— Nici mie, nici ţie! spuse el în şoaptă. &

— Cum? întrebă William.

Mac privi adânc în ochii stăruitori ai lui William şi se gândi că, deşi nu era neapărat o binecuvântare, poate că ignoranţa era un lucru bun. La urma urmei, i se

încredinţase un secret pe care trebuia să-l păzească şi asta făcea.

— La dracu', nici mie, nici ţie? repetă William, încruntându-se şi bătând din picior.

Mac ridică din umeri.

Ea nu-l dorise – nu-i dorise pe niciunul dintre ei –, dar nil a fost chip să se lase pe ea însăşi să şi-i dorească.

William se întoarse la Crickhowell, iar lunga sa călătorie *cu* trenul îl făcu să se hotărască, în ciuda bombănelilor din partea lui Mac, să cumpere o maşină la întoarcere. Ceva mic, rezistent şi pe care să te poţi baza şi atât de ecologică pe cât poate fi o maşină second-hand. Îşi putea permite una acum, după o vară atât de aglomerată. L-ar putea vizita şi pe Mac mai des. UMI roşie? Sau albastră. Gri metalizat ar fi drăguţ.

Îl găsi pe tatăl său aproape la fel cum îl lăsase, în şirul senilităţii. Acum îi scoseseră însă afară, cu spatele la fereastra cea mare, în faţa căreia îşi petrecuseră lunile reci. William trecu prin faţa şirului de glezne umflate, care ieşeau din şosetele gri ca guma de mestecat şi de piepturi înguste, clar conturate sub urâtele tricouri sport, din poliester. Picioarele noduroase cu ciorapi împletiţi, încălţate în sandale din piele cu nişte curele mari; lobii urechilor care arătau prea mari genunchi cu care să-ţi fie ruşine. Oase care păreau inflamate se întrezăreau sub pielea subţire a unor picioare fără păr; falduri de piele ca hârtia creponată atârnau moi de pe braţele plăpânde, adunându-se în pliuri în jurul gâtului, ca la curcani. Suficient cât pentru o carte de fiziologie geriatrică, gândi William, suficient pentru a ilustra un discurs despre meritele eutanasiei. Se urî pentru gândul ăsta. Încercă să nu se mai uite.

— Bună, tată! spuse el punându-şi mâna pe umărul bătrânului şi strângându-l uşor.

Era cald. De parcă soarele ar fi încălzit numai

suprafaţa aceea, căci, în rest, expresia tatălui său era lipsită de viaţă. Lent, bătrânul se întoarse către William şi se uită la el, iar în ochi, la fel ca şi pe restul chipului său, nu se citea niciun semn de recunoaştere.

— Michael? bolborosi el.

— Wi-lli-am, silabisi William cu răbdare, în timp ce se lăsa pe călcâie şi bătea pe mâna tatălui său ritmul silabelor.

— Facem o plimbare, spuse bătrânul, până la doamne?

William privi în jurul său şi nu văzu nicio doamnă. Dar tatăl său avea o sclipire în ochi, iar pe chipul său se zărea o lumină care venea de undeva dinăuntru, nu de la soare.

— Sigur! spuse William şi-l ajută pe bătrân să se ridice din scaun.

Rămase surprins de faptul că, în ciuda aspectului atât de scheletic şi de fragil al tatălui său, exista şi o anumită forţă în el. Mergea mai repede decât anticipase William şi refuză să-i ia braţul când William îşi strecură mâna aproape de cotul lui.

— O să da-a-a-a-nsă-ă-ă-m, începu să cânte bătrânul şi execută cu surprinzătoare agilitate o serie de paşi de dans. Şi o să fim ro-o-o-ma-a-a-an-ţi-i-i-ici.

Fără să se enerveze, William îl lăsă să repete versul, fără oprire, atonal. Ajunseră în faţa unui cedru impresionant.

— La naiba! exclamă tatăl său. Se pare că am fost păcăliţi.

Michael, bătrâne!…

Faptul că tatăl său îl confundase cu Mac îl făcu pe William să se simtă incomod. Iar ei chiar nu dorea asta, nu voia să fie confundat cu un prieten în loc de fiu. Se temea ca tatăl său să nu spună sau să nu facă ceva nepotrivit pentru un tată. Nu voia să fie părtaş la amintirile de burlac

ale tatălui său. Nu se cădea. Era destul de tulburător. Îl conduse pe bătrân spre tufele de trandafiri şi-i aduse aproape de nas florile uriaşe şi moi. Bătrânul închise ochii şi inspiră profund.

— *Dragostea mea este ca un trandafir roşu, atât de roşu*, recită el cu nonşalanţă, cu un accent scoţian foarte bun.

— Asta-i acum! râse William.

— *Ca o melodie cântată duios*! continuă tatăl său, după ce parcurse versurile intermediare în gând.

În timp ce William îl conducea pe aleea cu pietriş care şerpuia îngrijită între pajişte şi straturile de flori, tatăl său continuă să recite Burns într-o scoţiană exagerată.

— Rămas-bun, unica mea iubirel

William începu să meargă mai încet şi, cu capul aplecat, asculta aşteptând versul următor, pe care oricum îl ştia pe de rost.

— Rămas-bun pentru o vreme\ rosti ferm tatăl său. Şi voi veni din nou, iubirea mea.

— Chiar dacă zece mii de mile ne despart, îl întrerupse liniştit William.

Se plimbaseră în jurul grădinii şi apoi se întoarseră la scaunul tatălui său, care refuză însă să se aşeze. Rămase în schimb în picioare, cu mâinile strânse la piept, respirând zgomotos şi profund aerul blând al verii.

— Ah, Scoţia! strigă el, luându-l pe William prin surprindere.

— Ţara Galilor, îl dojeni cu blândeţe William, uitându-se rapid în jur ca să vadă dacă-l auzise cineva.

— Hârjoana din Scoţia! spuse tatăl său, lovindu-l uşor în abdomen şi făcându-i încet cu ochiul.

— Bietul bătrân, spuse William încet, ştiind că vorbele sale vor trece neobservate. Bietul de tine. Ai luat-o razna.

Tatăl îi făcu din nou cu ochiul, dar de data asta se

lăsă aşezat în scaunul său.

William privi de-a lungul şirului decrepit, unii dădeau din cap pentru ei înşişi, iar alţii se legănau involuntar. Din când în când, câte unul izbucnea în râs, dar William se îndoia că ştia de ce râde. Observă micul teanc de cărţi şi mărunţişuri de lângă fiecare scaun. Se gândi că era puţin probabil ca tatăl său să mai citească, ca să nu mai punem la socoteală lipsa lui de interes faţă de *The All-Colour Book of Bicycles*, care stătea sub o cană făcută de Mac. Se îndoia de asemenea că ar fi folosit prea mult atlasul rutier al Marii Britanii, care, dacă îl răsfoiai mai atent, observai oricum că are multe pagini lipsă. William luă cana şi o puse în mâinile tatălui său. Tatăl său sorbi din ea repetat, deşi cana era aproape goală, în vreme ce William răsfoi cartea despre biciclete. Era legată prost, iar calitatea ilustraţiilor era groaznică; contururile mov şi umbrele verzi se suprapuneau, literele erau şterse din loc în loc. Partea din faţă a copertei era aproape ruptă, dar cea din spate se menţinea. Pe interior era desenat iar şi iar un model pe care William era sigur că îl ştia, dar nu îşi putea aminti de unde.

Linii curbe. Spirale. Arabescuri întortocheate.

El trase pagina în faţa tatălui său, care recita din nou din Burns. William ţinu drept cartea până când ochii tatălui său se opriră asupra ei. Ceva sclipi brusc în ochii săi, iar apoi dispăru, o lumină care se aprinse, iar apoi se stinse. Expresia chipului său se schimbă, devenind imobilă şi confuză. Capul îi rămase nemişcat.

— J-j-j, începu el, iar saliva începu să i se prelingă din gură; îşi luă ochii din carte, cufundându-şi privirile în gol.

— Nu-mi vine să cred că ţi-ai luat maşină! strigă Mac. Un motor! E exagerat! Ai face bine să mă iei la o raită chiar în momentul ăsta. Interesantă culoare? Ce e?

— Şampanie, îl lămuri William bătând uşor capota micului său Renault, în urmă cu câţiva ani era ultimul

răcnet.

Merseră la St Just şi mâncară biscuiţi de ceai alături de turiştii care înfulecau brioşe, iar apoi porniră la plimbare spre o mică plajă, cunoscută numai de localnici.

— Ce făcea tata? întrebă Mac, aruncând piatra cu două sărituri mai departe decât William.

— Aiurează, răspunse William, azvârlind o piatră cât de departe putu.

Se duse atât de departe, încât nu auziră când atinse apa.

Se plimbau pe marginea apei.

— Mi-a spus Michael şi mi-a sugerat să mergem la agăţat.

Adevăratul Michael izbucni în râs, fără să-i spună lui William de ce. Cât despre William, nu dezvoltă subiectul. Şi nici Mac, nu îi ceru să facă asta.

— A început apoi să recite din Burns cu un accent scoţian exagerat.

Mac continuă să râdă pe înfundate şi-l întrebă din ce poem recita.

— Ghiceşte, spuse William.

Mac ghici din prima.

— Nu ştiu, suspină William, lăsându-se jos pe nisip şi sprijinindu-şi braţele pe genunchii îndoiţi. Eu mă duc să-l vizitez, iar el habar nu are cine sunt. Mi se pare că n-are niciun sens să mă mai duc. E o pierdere de timp. Epuizant. Supărător. De-a dreptul deranjant. Aproape că n-are niciun rost.

Îşi trecu degetul peste nisip, îşi scrise numele şi apoi îl şterse.

— Există un rost, începu Mac destul de sobru, dar probabil că nu-l vei vedea o vreme. Probabil nu până după ce-l vei înmormânta.

William se încruntă la el, dar nu-l contrazise.

— A fost ciudat, spuse el încet, schimbând subiectul,

avea o carte, iar pe verso era un model, desenat iar şi iar.

William încercă să reproducă modelul pe nisip. Mac nu zicea nimic.

— Ciudat, continuă William, desenând din nou modelul, pentru că sunt sigur că-l ştiu.

Deşi Mac rămăsese în picioare ca să-şi protejeze genunchii artritici, putea vedea foarte clar modelul. Şi nu era neapărat nevoie ca William să-l deseneze.

— E un model popular, sugeră Mac, folosit probabil pentru imprimeurile Liberty şi altele asemenea.

— Da, probabil, admise William.

Apoi ridică un deget şi privi în sus, uşor încruntat.

— Stai puţin: când l-am vizitat la începutul primăverii, arii mâzgălit pe geamul aburit al ferestrei – ştii, iniţialele mele, motivul decorativ de la Ţintern – şi, de asemenea, acest motiv pe care l-am descoperit pe o broşă în drum spre sanatoriu.

Mac nu comentă.

— Poate că are vreo abilitate ca autiştii, medită William, aceea de a desena perfect din memorie o clădire văzută o singură dată sau de a rezolva ecuaţii matematice complicate?

— E posibil, spuse Mac dând din cap.

— E atât de ciudat, spuse William cu regret, că poate să pară atât de neputincios şi totuşi desenează un model sofisticat pe care nu l-a văzut decât o sigură dată.

— O singură dată! exclamă Mac.

— Cum? întrebă William.

— A reacţionat în vreun fel când l-a văzut desenat de tine pe geam? întrebă Mac.

— Dacă a reacţionat? spuse William ironic. Tata! râse el cu cruzime. Numai dacă poţi numi un cor de je, je, je o reacţie!

William se ridică şi porni încet de-a lungul plajei. Mac se întoarse spre mare şi privi în zare.

— Je, je, je de la Jocelyn, spuse el pentru sine, cu tristeţe.

Treizeci şi doi

— Jasper? Jasper!

— În grădină, dragă!

— Epistola din Scoţia!

— Vin imediat în casă!

Jocelyn îşi lăsase mult îndrăgita sa grădină pe cele mai bune mâini şi, deşi îl necăjea spatele, Jasper îşi petrecea cele mai multe după-amiezi aranjând şi îngrijind grădina sau anihilând buruieni imaginare. Muşcata albă de Himalaya înflorise peste noapte, dar nici măcar petalele sale diafane cu ramificaţii fine de un roşu intens nu-l puteau reţine departe de mult aşteptata scrisoare de la Chloë.

— Ce spune micuţa noastră fetişcană? întrebă el, intrând în bucătărie cu un salt, cu răsuflarea tăiată şi cu pământ atârnându-i în păr. Ceva aventuri scoţiene? Şi spune ceva despre cum s-a terminat cu Irlanda?

Peregrine aruncă o privire prin scrisoare.

— Da, spune, confirmă el. De ce nu mi-aţi spus despre Gus şi Jocelyn? întreabă ea şi, ah, iată că-şi dă singură răspunsul, imediat: Nu, înţeleg perfect de ce nu aţi putut. Oricum, acum simt un anumit ataşament faţă de Gus – şi recunoştinţă deopotrivă – ca şi cum mi-ar fi oferit o perspectivă asupra lui Jocelyn pe care înainte nu o ştiam. Domnul s-o aibă în paza sa!

— Dar ce spune despre tipul ăla, sculptorul? întrebă Jasper, scuturându-şi capul deasupra chiuvetei şi urmărind un miriapod care căzu şi se îndrepta spre orificiul de scurgere, prin care avea să alunece, fără să se mai poată întoarce vreodată. Conan sau cum îl chema!

— Vai de mine! anunţă Peregrine, simulând oroarea.

Uite ce zice aici: Ronan mi-a făcut nişte lucruri care nu pot fi menţionate aici, pe un bloc de calcar Kilkenny!

— Barbarii! Ce incomod trebuie să fi fost, îi compătimi Jasper, scuturându-şi capul, ceea ce făcu să curgă şi mai mult pământ peste *Times*-ul de ieri.

— Ei bine, dragă, n-avem de unde şti, nu? Iar Chloë ne asigură că *piatra era mai caldă şi mai confortabilă decât ne-am putea imagina*. Doamne, Dumnezeule! Se pare că ticălosul a sculptat apoi piatra ca un omagiu adus trupului ei! Spune că a fost îngrozită şi umilită la început, dar acum, sentimentul cu care a rămas este unul de mândrie. Sfinte Dumnezeule! Sper că n-are ceva semne distinctive din naştere pe corp. Ei bine, se pare că s-au despărţit în termeni amiabili. Dar ce-i asta?

— Ce este? spuse Jasper, bucuros să renunţe la povestirea directă a detaliilor violente din viaţa sexuală a lui Chloë.

— Fata a stat prea mult în Irlanda, asta e spune că a cunoscut un gigant care nu era mai înalt decât umărul ei!

— Chiar aşa?

— Chiar aşa, zise Peregrine, mormăind „Ai naibii irlandezi”.

pe sub barbă.

— Unde este în Scoţia? Cu Celia Lomax la Mull?

— Nu, cu Fraser Buchanan, îl corectă Peregrine.

— Dar a murit acum două luni! strigă Jasper.

— Ju-ni-or! sublinie Peregrine.

Jasper se bătu peste frunte şi ridică din sprâncene.

— Se pare că se simt bine împreună, continuă Peregrine: Niciunul dintre noi n-are nici cea mai vagă idee despre ce vrea să facă în viaţă, explică ea. Fraser a fost profesor la Glasgow la o şcoală generală, iar asta a fost o experienţă înfiorătoare pentru el. Puştii îşi băteau joc de el – nu uita că e unul ca noi. Avem amândoi noroc că avem nişte bani care ne permit o vreme nişte „timp liber”, iar

pentru asta le suntem profund îndatoraţi binefăcătorilor noştri. Şi e atât de frustrant că nu le putem spune asta direct! Fraser senior pare să fi fost un om încântător şi-mi doresc să-l fi cunoscut – vă amintiţi de el? Ne amintim? Un om grozav, de care-ţi aminteşti cu lacrimi în ochi!

Ochii lui Jasper se umeziră. Peregrine îi oferi *o* batistă de mătase.

— Destul! se dojeni Jasper. Suntem mult prea bătrâni pentru a fi atât de incorigibili. Cum îşi petrece timpul pe tărâmul scoţian?

— Se pare că şi-au petrecut luna călătorind în nordul şi nord-vestul Scoţiei – Crianlarich, podul de peste Orchy, Spean; au traversat Oban, până la Fort William, unde au urmărit sărituriile somonilor de la Pitlochry, o plimbare prin ţinutul Blair Athol. Ceea ce uneşte acest tărâm, spune ea aici, este un simţ al demnităţii care emană de peste tot. Culorile frumoase ale ferigilor şi ale tufelor de iarbă neagră, reflexiile lor şi felul în care îşi schimbă mereu aspectul din cauza apei; simpla aşezare a teritoriului – modul în care munţii se ridică simultan din lacuri, pentru ca apoi să plonjeze în adâncimea lor, cu atâta graţie; văile domoale care se întind peste tot ţinutul, că degetele unui pianist pe o claviatură – cu siguranţă Scoţia este plină de muzică, de la cântecul cascadelor până la bocetul cimpoaielor şi până la acea uvertură a lui Mendelssohn, pe care nu mi-o pot scoate din minte. Fata chiar ar trebui să mai pună şi nişte puncte pe ici pe colo. Iată ce mai spune: Aud, de asemenea, ţipătul tânguitor al uliilor care pare să se întindă spre orizont şi am văzut, de asemenea, vulturi pentru prima oară în viaţa mea – nimic nu te pregăteşte pentru măreţia lor; străbat aerul cu o măiestrie desăvârşită, planând fără efort, înainte de a mişca extremitatea aripilor şi de a se avânta înspre cer în spirale ascendente, mereu în sus, înainte de a ţâşni ca un glonţ; prezenţa lor în peisaj este atât de impunătoare şi de

potrivită cu atmosfera. Vezi cum mă lasă fără respiraţie propoziţiile ei?

— Scoţia, spuse Jasper, pare să-i fi tăiat ei respiraţia de tot!;

Fraser deveni confidentul lui Chloë, iar ea, confidenta liife Erau fratele sau sora pe care părinţii lor nu îl oferiseră niciodată; lui Fraser pentru că mama lui murise când el avea doar trei ariâiar tatăl său nu se recăsătorise niciodată; lui Chloë pentru1 că Torica şi Owen descoperiseră imediat după naşterea ei irş deficit suprem de înclinaţie parentală. Chloë considera că avea într-adevăr un frate; Fraser, o soră. Amândoi aveau acum uit prieten la toartă, căruia îi puteau arăta o iubire necondiţionată şi platonică.

Scoţia i se potrivea foarte bine lui Chloë şi, deşi nu era, ar fi fost mândră să fie scoţiană. Într-adevăr, mulţi credeau că era, iar ea nu-i corecta. În sfârşit, se simţea în elementul ei cu atrăgătorul său păr roşcat. Nu mai arăta ciudat, iar oamenii nu mai comentau aşa cum erau tentaţi să facă în alte zone: „Uite ce păr! îţi dă bătăi de cap? Eşti scoţiană? în ciuda anxietăţii iniţiale a lui Fraser, mica comunitate din jurul lor se arătă primitoare cu Chloë, iar cei care mai înainte îl ignoraseră pe Fraser acum îl tratau cu un anume grad de cordialitate, deşi de la o distanţa sigură. Unii s-au lăsat convinşi cu uşurinţă că flăcăul şi-a găsit o iubită şi că totul a revenit la normal. Orice ar fi gândit, cert este că cei doi primeau salutări din cap când treceau pe stradă şi schimbau amabilităţi când cumpărau ziare, lapte ori bitter la jumătate de litru.

Fraser şi Chloë deveniră colegi de apartament fideli, iar Chloë îi mărturisi în scurt timp doamnei Andrews că putea chiar să-şi imagineze că Braer ar putea deveni căminul ei.

— E cam dărăpănat, dragă, spusese doamna Andrews, încercând să nu strâmbe din nas în semn de

dezaprobare.

— Un pic prea rupt de lume – şi prea sobru, cu atâta granit, i se alătură şi domnul Andrews. Şi oricum, următoarea în agendă e Anglia.

— Braer nu este o dărăpănătură, protestă Chloë, întrebându-se dacă itinerariul lui Jocelyn era chiar de necombătut, este doar neîngrijită.

— Adică e o dărăpănătură, declară doamna Andrews, rostind triumfătoare „r”-urile.

— Ei bine, zise Chloë, nu putem avea cu toţii domenii întinse pe hectare de pământ în Suffolk. Şi-n plus, nu ne dorim cu toţii asta! Oricum, îmi plac lucrurile un pic atipice. Mi-au plăcut antichităţile din camera cu hamuri de la Skirrid End şi păturile pentru cai de pe pat – şi nu uitaţi că m-am simţit destul de stingherită în toată ordinea şi controlul ăla de la Ballygorm. Doar pentru că jumătate din camerele de aici sunt goale, iar celelalte sunt pline cu obiecte de mobilier disparate nu face ca Braer să fie un cămin mai puţin potrivit decât al vostru. Mă simt acasă aici, asta e tot ce contează. Şi oricum, Fraser şi cu mine dăm cu aspiratorul şi ştergem praful cu schimbul. Şi spălăm imediat vasele după fiecare masă.

Domnul şi doamna Andrews se priviră ridicând uşor din umeri, înainte de a se despărţi de Chloë. Comandaseră o masă de mahon pentru biblioteca de la Gillows, în Lancaster *şi* trebuia să sosească în acea dimineaţă, la fel ca şi cele două duzini de prepeliţe pentru un dineu pe care aveau să îl dea în acea seară.

Chloë şi Fraser nu mâncau prepeliţe, dar găteau împreună şi inventau tocane înăbuşite şi supe săţioase, pentru care se felicitau reciproc din toată inima. Ţineau o casă şi împărţeau un cămin; îşi făceau confesiuni, citeau în linişte, râdeau mult sau pălăvrăgeau vrute şi nevrute până în zori.

— Hai la taclale cu fratele tău, o invita Fraser, bătând

cu palma în sofa sau trăgând un scaun din bucătărie sau întinzându-i mâna în timp ce se plimbau pe malul lui Orchy.

Nu numai că împărtăşeau cu bucurie totul, dar îşi acordau instinctiv unul altuia spaţiul şi liniştea de care aveau nevoie. Dacă uşa lui Chloë era închisă, Fraser trecea mai departe, iar mai târziu o striga de la baza scărilor. Chloë, la rândul ei, părea să ştie când să vorbească şi când să-l lase în pace, privind pe fereastră sau scufundat în lectură ori în gânduri.

Camera ei era mult mai primitoare decât sugerase iniţial austeritatea victoriană a clădirii Braer. În prima ei dimineaţă petrecută acolo, Fraser avusese grijă ca încăperea să fie gata şi frumos decorată. A lustruit pervazurile, iar cu vopseaua rămasă a dat un strat pe rama patului de o persoană. Dădu jos storul uzat, ale cărui margini se ondulaseră ca un sandviş învechit, şi dispăru la mansardă pentru a apărea ceva mai târziu cu două draperii de bumbac de Madras, cu un imprimeu în dungi castanii şi aurii.

— Jocelyn le-a făcut, îi spuse el lui Chloë, a venit aici după o lungă călătorie în India, de unde a cumpărat materialul. O „excursie de cugetare” după cum o numea, din nu ştiu ce motiv!

Chloë era încântată şi luă draperiile de la Fraser, strângându-le în braţe şi îngropându-şi nasul în ele. Musty, nu Mitsuko. Dar tot miroase dumnezeieşte.

— Jocelyn trebuie să fi anticipat că le voi găsi, îi spuse ea lui Fraser, că mă vor proteja şi-mi vor oferi confort. Făcute pentru familia Buchanan, dar acum numai bune pentru mine.

— I-a plăcut aici, o asigură Fraser.

Chloë dădu cu convingere din cap şi-l cuprinse pe Fraser cu braţele pe după gât, îmbrăţişându-l strâns, dar cu blândeţe.

— Această casă şi cei care au locuit aici au însemnat ceva – mult – pentru Jocelyn, spuse ea, şi cu atât mai mult pentru mine.

După ce se eliberă din îmbrăţişarea lui Chloë, care ar fi rămas bucuroasă aşa toată ziua, el puse o micuţă amforă de teracotă pe o farfurioară de pe noptiera patului şi adăugă câteva picături de esenţă de lăcrămioare. Aduse apoi un buchet de flori şi câteva crenguţe drăguţe din grădină, pe care le puse laolaltă într-un urcior pe scaunul de la fereastră.

— Pervazurile nu s-au uscat încă, îi explică el lui Chloë când îi prezentă camera, dar mai târziu cred că poţi pune acolo florile.

— De fapt, cred că-mi plac aici, pe scaun.

— Atunci voi aduce un alt scaun, spuse Fraser.

— Nu, nu, ripostă Chloë, copleşită deja de tot ce i se întâmpla, e bine aşa!

Dar Fraser aduse un vechi scaun pentru gherghef, care avea efectul nisipului mişcător şi era periculos de confortabil. De fapt, totul era aşa. Iar Chloë refuză să ţină cont de avertismentul domnului Andrews, care îi spusese că va trebui să împacheteze şi să plece de îndată ce ferigile se vor ofili, iar dealurile vor căpăta nuanţe de violet şi maro închis. Momentan, dealurile erau verzi, aurii şi cu o tentă de roz; un întreg spectru de culoare.

Nici Chloë şi nici Fraser nu ştiau ce să facă pe termen lung, aşa că li se părea amândurora o idee foarte bună să îşi petreacă timpul meditând pe îndelete la astfel de probleme, pe fundalul favorabil al ţinuturilor scoţiene. Probabil pentru prima oară, Chloë găsi un scop adevărat în stratagema lui Jocelyn. Credea că naşa ei cunoştea această regiune la fel de bine cum îşi cunoştea şi fina, că ea anticipase impactul acelui loc şi avusese încredere în claritatea luminii care pătrundea până în adâncul sufletului şi simţurilor lui Chloë.

Scoţia însăşi îmi va spune ce am de făcut. Unde să merg. Ce să fiu.

Da?

Tot nu crezi că te poţi baza pe tine, numai pe tine?

Nu?

Nu încă?

— Ce vrei să te faci când vei fi mare? întrebă Fraser la Mallaig în timp ce priveau în zare, dinspre Sound of Sleat către insula Skye.

Tot drumul, Chloë fredonase *Speed Bonny Boat*, în timp ce-şi ordona gândurile.

— Când voi fi mare, se gândi ea, până ce se izbi de imaginarul perete negru al lipsei oricărei idei, hmm, voi fi prinţesă! Dar tu?

Ea stătea în picioare şi-l trase pe Fraser sus. Stăteau cu faţa la apă şi-şi închiseră ochii în timp ce căldura soarelui li se prelingea pe faţă şi briza le mângâia plămânii.

— Ei bine, spuse el cu o voce copilărească, mi-ar plăcea să fiu un om al plăcerilor, adică un om al încercărilor!

Chloë îl înghionti în coaste.

— Sau poate, râse el, Spiderman!

Şi o alergă pe Chloë până la marginea apei, cu degetele răsfirate, ca un păianjen.

— Poate că o să fiu crescător de somoni, spuse meditativ, în timp ce el şi Chloë se jucau aruncând beţe în apă pe podeţul de la Pitlochry. Dar nu mai vorbiră despre asta, pentru că îi tenta mai mult să vadă cine putea repera cei mai mulţi somoni sărind din apă. Chloë câştigă; văzuse paisprezece. Nu mai văzuse niciodată peşti sărind din apă. O, cum ar fi să prinziunul. Pune-ţi o dorinţă. /

— Pun pariu că erai un profesor grozav, zise Chloë când trezi din amorţeală în timpul unui popas printr-o vale îngustă de lângă Oban. 1 r

Fraser îi acceptă complimentul în linişte, apoi cugetă C\S voce tare.

— Numai atunci când copiii doreau să înveţe, o lămuri elf I-aş fi putut învăţa până ce răspunsurile lor ar fi fost de fiecatfe dată corecte. Dar, cum nu doreau să *înveţe*, scopul şi *bucuria* mea erau egale cu zero.

— Chiar te şicanau? îndrăzni Chloë să întrebe. Chiar ştiau?

Chloë privi cu atenţie chipul lui Fraser şi constată uşurată că nu se simţea lezat de întrebare. El surâse cu blândeţe.

— Niciodată n-am negat şi nici n-am confirmat – şi nu le-am dat niciodată vreun indiciu despre asta, ba chiar am fost precaut. Oh, dar bârfele şi aluziile! „Popo! Mi-am lăsat popo-proiectul în spate!”, îi imită el în falset, „iar creionul meu s-a îndoit, domnule! \ *

— Trebuie să merg la infirmerie, mă simt cam *ciudaţi* îl întrerupse Chloë jucăuş, cu un accent de Glasgow plauzibil. Cred că e de la perişoarele de la prânz, domnule.

— E o zi atât de veselă, domnule Buchanan, putem să culegem nişte panseluţe? strigă Fraser bucurându-se de un ultim hohot de râs.

Plecară într-o excursie de o zi la Mull, iar pe durata traversării cu feribotul Chloë îi povesti lui Fraser despre complicaţiile inutile în lucrul cu studenţii de la colegiu.

— Scuză-mă, am pus stăpânire pe urechile tale? întrebă ea când el o întrerupse ca să-i arate castelul Duart de pe colina din centrul insulei.

— Oh, nu mi-aş face probleme, o asigură el, erau deja stăpânite!

În timp ce-l fotografia pe Fraser în faţa clădirilor pastelate din portul Tobermory cu un aparat de unică folosinţă, Chloë îşi dădu seama că nu va mai reveni niciodată la acea slujbă sau la vreuna asemănătoare. Fraser o fotografie şi el la întoarcerea pe celălalt ţărm, iar

lumina era mai mult decât potrivită, cu toate că era aproape ora zece, iar ea se convinse că nu avea să mai revină vreodată la oraş. În niciun oraş. Ştia acum ce *nu* dorea: dar înţelese la fel de bine şi că nu avea încă nicio idee despre ce doreşte de fapt să facă. Banii lăsaţi de Jocelyn nu vor ţine o veşnicie. Şi îşi dădu seama că oricum nici nu-i dorise.

Fraser şi Chloë trecură la pas prin Glencoe, dar era mult prea înspăimântător, pentru că nimic altceva nu pătrundea acolo decât o linişte reverenţioasă, ocazionalul oftat uimit de frumuseţea simplă şi o melancolie persistentă.

— Tu ce vrei? îl întrebă Chloë pe Fraser în timp ce stăteau în bucătărie şi se desfătau cu clătite fierbinţi. Fraser?

— Un strop de îngheţată? sugeră el.

Chloë îl privi cu o expresie care spunea „Nu asta! Ce vrei cu adevărat!?

Fraser se duse la frigider şi se întoarse cu o cutie de îngheţată de vanilie. Era foarte galbenă şi sclipea de la micile bucăţi de gheaţă. Era complet îngheţată. Fraser încercă să înfigă o lingură în ea, dar parcă era sabia Excalibur. Descurajat, el luă cutia şi-o puse deasupra sobei.

— Nu ştiu, Chloë, draga mea, spuse el cu sinceritate, o viaţă frumoasă, un iubit?

— A existat vreodată unul mai special? întrebă ea. Cineva?

Fraser se întoarse la masă şi luă o înghiţitură din clătită.

— Numai relaţii superficiale, carnale, se plânse el, cu buzele ţuguiate ca să desprindă fulgii de ovăz de pe gingii, şi încă într-o cantitate rezonabilă, suspină el şi continuă mustrându-se, întotdeauna o confund la început cu dragostea, în care însă, invariabil, nu s-a transformat

niciodată!

Chloë înţelegea fără a fi în stare să-i împărtăşească sentimentul sau împrejurările. Continuară să mestece.

— Dar nu, meditä Fraser, nu a fost niciodată cineva.

— Nu încă, spuse Chloë cu blândeţe.

Fraser dădu din cap.

— Dar ţi-ai dori asta, lămuri ea.

Fraser dădu din nou din cap.

— Tu? întrebă el.

— Eu? răspunse Chloë.

— Da, tu? spuse el grav.

— Ei bine, începu Chloë cu degetul în gură, încercând să-şi cureţe molarii de resturile de la aluatul de clătită, a existat Brett, care era un egoist, un porc sexist, dar mi-a trebuit un veac şi jumătate şi moartea lui Jocelyn ca să-mi dau seama de asta! Şi apoi, în Ţara Galilor, a fost un băiat drăguţ, pe nume Carl.

— Care, spuse el pe un ton aprobator.

— Mmm, confirmă Chloë, a fost încântător – ei bine, un neozeelandez.

— Ooo! Tocmai de acolo, de jos! Nostim!

— Chiar ne-am simţit bine!

— De acolo, de jos! sugeră Fraser cu o clipire lascivă.

Chloë nu se putu abţine să nu roşească.

— Detalii? spuse el timid. Te rog?

— Era un „personaj ciudat”, cum ai spune tu! chicoti Chloë. El mi-a oferit toată distracţia pe care Brett n-a considerat-o necesară. Un amestec sănătos de bunătate, onestitate şi o mulţime de pipăieli transpirate.

— Ooo! exageră Fraser.

— Şi în cele din urmă, declară Chloë punându-şi braţul peste al lui Fraser şi strângându-l uşor, un futai grozav pe bancheta din spate a unei dubiţe portocalii!

— O dubiţă portocalie! ţipă Fraser cu uimire şi respect în glas.

— Foarte portocalie! confirmă Chloë. A fost o partidă de sex foarte nostimă – fericită. Nici nu mi-am imaginat că poate exista aşa ceva. Brett era tăcut, exceptând mormăielile neplăcute şi un fals şi oribil accent american, care, la drept vorbind, nu era deloc amuzant.

— Sunt convins! fu de acord Fraser. Şi acum unde e?

— Cine?

— Ei bine, nu dau doi bani pe soarta lui Brett, Fraser scuipă înainte de a murmura blând, Care – unde este?

Chloë rămase tăcută şi se întrebă dintr-odată de ce n-avea idee unde era. Ce prostie din partea ei. A lor.

Nu, nu tocmai.

— Pe undeva prin Europa, spuse ea cu duioşie, nu ştiu unde. N-o să-l mai văd niciodată. Ne-am întâlnit – şi ne-am despărţit.

Fraser părea bulversat.

— A fost ca şi cum ne-am fi căptuşit unul altuia buzunarele cu aur, spuse Chloë melancolică, dându-ne unul celuilalt resursele necesare pentru a merge mai departe. Pentru a merge înainte.

— Şi rămânând cu un gust plăcut? sugeră Fraser.

— Într-adevăr.

Dintr-odată Fraser sări în picioare, iar scaunul se clătină şi căzu pe podea.

— Oh, nu! urlă el năpustindu-se în celălalt colţ al încăperii, către sobă. La naiba! strigă ridicând cutia de îngheţată.

Excalibur dispăruse. Fraser reveni la masă într-o procesiune funerară, ţinând în faţa sa cutia, cu o figură încruntată, pe care se putea citi durerea. Chloë îşi înăbuşi chicotelile şi-şi luă o figură foarte serioasă, de condoleanţe. El puse cutia pe masă şi priviră înăuntrul său. O supă palidă de culoare roşiatică plutea în faţa lor. Chloë îşi scufundă un deget în supa aceea, apoi îl duse la gură. Fraser îi scrută chipul, cu o expresie de dulău de

vânătoare. Ochii îi străluciră şi îşi linse degetul plină de încântare.

— Minunat, şopti ea, absolut minunat! spuse ea, lingându-şi buzele şi băgându-şi din nou degetul în cutie.

Fraser luă două linguri.

— Oh, murmură el în extaz, sorbind repede, una după alta, linguri pline de îngheţată topită, spumă de catifea cu vanilii

— Nori de *Creme Anglăise*\ dezvoltă Chloë ideea cu ochii închişi, în timp ce lingura ei se lovi de Excaliburul scufundat.

În cele din urmă ieşi la suprafaţă, iar Fraser şi Chloë continuară să se înfrupte din îngheţată, certându-se care să lingă totul, până la ultima picătură. Chloë se bătu cu palmele pe coapse şi pe stomac şi spuse că i se cuvine lui Fraser.

— Aceste coapse, abdomenul ăsta, declară Chloë când ei termină, au fost imortalizate.

— Cum adică? întrebă Fraser, lingând dâra de un galben-canar, care se prelingea pe o parte a mâinii sale spre încheietură.

— Ronan! şopti Chloë.

— Cine este?

— E un irlandez!

— Doamne, ajută-mă! râse Fraser. Un spiriduş?

— Puah! exclamă Chloë. Un flăcău zdravăn, cu un fi-fe statuar!

Fraser se răsuci spre ea.

— Umeri largi, obraz fin, continuă ea în timp ce privirile sale dansau, părul negru ca pana corbului, ochi albaştri sfredelitori, spuse ea făcând cu ochiul, şi un fund minunat!

Fraser se lăsă jos pe scaun cu limba atârnând şi o imploră să înceteze.

— Şi o sculă de-ţi vine să mori? conchise el cu o

şoaptă răguşită.

Chloë se opri o clipă pentru impactul dramatic înainte de a se întoarce cu faţa şi a clătina rapid din cap, strâmbând din nast

— De fapt, recunoscu ea, nu tocmai!

— Nu de calibrul lui Carl? întrebă Fraser, care părea a fi extrem de dezamăgit.

Chloë clătină din cap cu tristeţe.

— Dar mult mai bună ca a lui Brett, observă Fraser.

Chloë răspunse cu o grimasă. Ea îi povesti despre sculptura care a rezultat, iar el îi ceru să o descrie, să o deseneze. Ea îi ceru să-şi folosească imaginaţia. El răspunse că nu poate. Ea zise că asta e, ghinionul lui. El o întreabă pe Chloë dacă crede că există vreo posibilitate ca Ronan să facă o sculptură pe care să o denumească *El*. Răspunsul lui Chloë îl dezamăgi cumplit. Rămaseră în tăcere, aşezaţi, neclintiţi, astfel ca îngheţata topită să se aşeze bine. Fraser se cam înverzise la faţă. Cucul anunţă ora unsprezece, iar Chloë căscă spontan. Fraser oftă, îşi prinse capul în mâini, apoi îi aruncă lui Chloë o privire exasperată.

— Trebuie să-ţi găsim un bărbat! declară el, luându-i mâna şi strângând-o.

— Poftim? întrebă Chloë încercând să-şi retragă mâna.

— Nu pot să fiu mai prejos de Ţara Galilor sau de irlandezi! explică Fraser, strângându-i încheietura. Nu te pot ajuta personal în această privinţă şi Dumnezeu ştie ce se poate întâmpla în Anglia!

Chloë râse şi spuse că e nebun. El şopti „englez”, cu mare seriozitate.

— Interludiile din celelalte două ţări au fost întâmplătoare, spuse ea uşor, oricum sunt îndrăgostită de Scoţia până peste cap şi niciun orgasm multiplu care să mute munţii din loc nu poate schimba asta!

Fraser o privi cu suspiciune şi o înghionti cu un deget în coaste.

— Nu *caut* nimic! râse ea. Nu-mi *lipseşte* nimic! îl asigură ea. Sunt fericită aşa cum sunt, încheie ea cu voce tare, întrebându-se însă dintr-odată în sinea sa dacă va mai face sex vreodată.

Şi dacă da, când. Şi cu cine, pentru numele lui Dumnezeu?

Fraser îşi luă din nou capul în mâini şi oftă şi mai adânc. Chipul care se întoarse spre Chloë era schimonosit de o furie teatrală, iar ochii îi străluceau de o disperare atent construită. Se lovi peste frunte cu un gest melodramatic.

— Ei bine atunci, se tângui el, trebuie să-mi găsesc *mie* un bărbat!

Treizeci şi trei

Luna august se apropia de sfârşit când Chloë primi cu încântare sugestia lui Fraser de a petrece câteva zile la Edinburgh pentru a prinde ultima parte a unui festival celebru al oraşului. Numai că el porni la vânătoare de bărbaţi cu o vervă şi o vigoare care ajunseră chiar să pună în pericol relaţia dintre el şi Chloë. Când motivele sale adevărate au ieşit la iveală, ea rămase deopotrivă iritată şi rănită, ba chiar se simţi părăsită. Domnul şi doamna Andrews rămăseseră să păzească Braer, iar lui Chloë îi lipseau foarte mult.

Căutarea locurilor de cazare cu mic dejun a fost îngreunată de recent descoperita abilitate a lui Fraser de a-şi roti capul la trei sute şaizeci de grade. Niciun bărbat arătos nu scăpa atenţiei sale, chiar dacă se afla la braţul unei femei sau dacă era îmbrăcat în uniformă de agent de circulaţie. Fraser cerea mereu răspunsul şi aprobarea lui Chloë.

— El! L-ai văzut, Chloë?

— Da, dragă, foarte drăguţ – dar era cu soţia şi doi copii!

— Da, dar poate fi *latent* – poate că nici nu ştie ce pierde! Oh, dar uită-te la funduleţul ăla acum!

— Fray-zer!

— Ce n-aş da pentru un bărbat în uniformă! Cât aş plăti j

— Fray!

— Ştiu, îmi pare rău – dar e ca şi cum mi-ai fi dat drumul într-un magazin de dulciuri. Atât de multe de lins şi de devorat]

— Zer! Te îmbolnăveşti!

— Da, dar aş muri fericit!

În cele din urmă, după ce Fraser făcuse în mintea lui sex cu cel puţin treizeci de trecători (fără ca cei mai mulţi dintre ei să ştie şi cu toţii nepotriviţi) se pomeniră în faţa stadionului Murray. Fraser îşi expunea cu voce tare fanteziile despre reîncarnarea sa ca săpun la baia comună, unde făceau duş membrii echipei de rugby First Fifteen, când Chloë văzu o stradă la dreapta cu indicatoare de cazare aliniate de-a lungul străzii, ca nişte steaguri. Ea îl apucă de mână şi, ţinându-l strâns cu ambele mâini, îl târî în josul străzii în timp ce el trăncănea despre clăbuc şi urechi în formă de conopidă.

— Puteam fi târfa întregii echipe!

— Frr!

— OK, OK. Mi-ai stricat cheful!

Ea îl ţinea încă strâns când, cu patru case mai jos pe stradă, ajunseră la primul semn care indica „camere libere”.

— Bate la uşă! şopti ea, fără să îndrăznească să-i dea drumul. Sună!

Bosumflat, Fraser le făcu pe amândouă, cu mâna liberă.

Doamna MacAdam descoperi un cuplu foarte drăguţ stând ţinându-se de mână în pragul casei şi-i invită înăuntru. Se pomeniră într-un salon amenajat în toate nuanţele posibile de roz, din tot felul de materiale sintetice. Avea numai o singură cameră disponibilă, explică ea, o anulare de ultim moment, pentru care păstrase garanţia.

— Credeţi că nu e rezonabil? întrebă ea ridicând draperiile pentru a verifica ce se întâmpla afară.

— Oh, nu, spuse Chloë cu un accent scoţian acceptabil, care-l făcu pe Fraser să ridice din sprâncene în semn de „nu se poate. E în limita drepturilor tale, aş spune!”

Doamna MacAdams le oferi nişte bomboane de mentă dintr-o farfurie, care reprezenta marginile (roz) ale unei figurine chinezeşti a Cenuşăresei. Fraser şi Chloë se făcură că nu observă praful lipicios adunat în încreţiturile celofanului şi nici faptul că dulciurile aveau o anumită umezeală care acoperea orice urme de mentă. După calcule îndelungate care implicară o serie de mormăieli, privirea scrutătoare şi lovirea coapselor sale solide acoperite de un pantalon de trening roz cu pumnii săi cărnoşi, doamna MacAdams ajunse la o sumă pentru patru nopţi. Ei acceptară şi li se oferi o altă bomboană pentru a parafa înţelegerea. Stătură toţi trei o bucată de vreme sugând în tăcere bomboanele şi zâmbind din când în când, cu stângăcie.

— Vai, vai de mine! exclamă doamna MacAdams de îndată ce ronţăi ultima bomboană, iar obrajii i se îmbujorară până căpătară culoarea treningului ei.

Clătină din cap şi bătu din palme.

— Cred că vreţi să vedeţi camera, proasta de mine. Haideţi!

Fraser şi Chloë schimbară priviri mirate în timp ce stăpâna casei îi grăbea să iasă. Camera lor. De o singură

persoană. Sau mai degrabă dublă. Nu se gândiseră la asta.

Decorată în toate nuanţele de galben şi auriu, camera ar fi fost imensă dacă n-ar fi fost patul enorm care ocupa o mare parte din spaţiu. Patul era complet acoperit de o cuvertură lucioasă dintr-un material care semăna cu satinul şi de un morman de perne învelite într-un material încreţit de un auriu palid.

— Asta este partea ta, îi indică doamna MacAdam lui Chloë, bătând cu palma în partea stângă a patului, deasupra căreia atârna un tablou cu o ţigancă tânără cu ochi exagerat de mari şi cu o pisicuţă tristă. Iar asta-i partea ta! îi declară ea lui Fraser ocolind patul, până în partea dreaptă a acestuia, unde se opri şi umflă pernele, deasupra cărora veghea un ţigănuş cu ochi bulbucaţi cu un căţel la picioare.

— Mi se potriveşte de minune! exclamă Fraser, făcându-i cu ochiul lui Chloë, care îşi înăbuşi chicotelile sugându-şi obrajii şi muşcându-i pe dinăuntru.

— Aşa e! spuse doamna MacAdams fără nicio intenţie de a pleca.

Abia după ce Chloë şi Fraser îi aduseră laude îndelungi, copleşind-o cu elogii, plecă în sfârşit, spunându-le că micul dejun era servit între şapte şi nouă.

În Camera Verde.

Chloë şi Fraser abia aşteptau să se arunce în pat şi să hei afunde feţele în perne, aşa încât să poată să izbucnească în hohote de râs, care nu mai puteau fi ţinute în frâu. Dacă le-ar fi auzit ţipetele şi chicotelile, ar fi interpretat asta ca un efect pe care îl avea Camera de Aur asupra tinerilor îndrăgostiţi. Efectul asupra lui Chloë a fost un strănut care nu se mai termina, pe care ea îl atribui spray-ului sintetic de cameră cu levănţică, carte în mod evident pătrunsese în toată mobila. Când încetă să mai strănute, iar Fraser îşi domoli râsetele, rămaseră întinşi unul lângă altul în pat, epuizaţi, izbucnind în râs din când

în când!

— Baia! şopti Chloë şi amândoi săriră din pat ca s-o caute.

O găsiră în spatele unui perete despărţitor despre care presupuseseră iniţial că era capătul camerei. Încăperea era dintr-un plastic galben, destul de murdar, faianţa avea culoarea muştarului şi, din loc în loc, era împodobită cu un motiv floral care se dovedi a fi lipit; în mare parte, se cojea pe margini, iar Fraser nu se putu abţine să nu cojească una complet. I-o oferi lui Chloë cu solemnitate, iar ea o acceptă condescendentă şi, ducând-o la nas, constată că până şi stickerul mirosea a lavandă. După care strănută din nou.

Când ieşiră, dădură peste doamna MacAdam, care trăgea draperiile. Se schimbase într-un alt costum de trening, de această dată violet şi un pic prea mic pentru ea. Tocmai când se pregăteau să iasă, ea îi strigă.

— Domnul şi doamna? începu ea cu sprâncenele ridicate întrebător.

— Buchanan, sugeră Chloë, fără a îndrăzni să îl privească pe Fraser.

— Oh, spuse doamna MacAdam cu o vădită uşurare. Buchanan! Vă supăraţi dacă vă scoateţi pantofii şi îi lăsaţi pe covoraşul de la intrare când vă întoarceţi?

Chloë şi Fraser îşi priviră automat pantofii.

— Covoarele! explică doamna MacAdam într-o şoaptă inutilă. Am nişte papuci pe care vi-i pot împrumuta, dacă vreţi, continuă ea.

— Nu e nevoie de papuci, o asigură Fraser imaginându-şi nişte papuci roz şi cu puf, şi nu e nicio problemă să ne descălţăm.

În timp ce Fraser şi Chloë se îndepărtau, auziră o bătaie în perete. Se întoarseră şi văzură cum draperiile de plasă se pliau. Din nou bătaia în perete. Iar apoi, draperiile îi căzură în cap, făcând-o să arate ca o mireasă care îşi

scotea voalul. Chloë şi Fraser îi făcură semn cu mâna în timp ce Fraser spunea printre dinţi:

— Doamna MacMad-am!

Îşi continuară drumul. Bătaia în perete continua la rândul său. Dacă nu s-ar fi oprit, nu s-ar fi întors şi nu i-ar fi făcut cu mâna aproape la fiecare patru paşi, ar fi fost agasaţi de ciocănelile enervante.

— Ţi-ai uitat scoţiana! o dojeni Fraser după ce dădură colţul şi se putu înfrupta cu priveliştea de pe stadionul Murrayfield şi cu fanteziile ascunse pe care i le promitea. Ai spus „Buchanan” în engleză. Nu se face aşa, fetiţă! Dacă vrei să fii doamna Buchanan, trebuie să vorbeşti ca atare!

— Chiar aşa! spuse Chloë accentuând „r”-ul, care nu suna foarte diferit de cel al doamnei MacAdam.

Chloë adora Edinburghul şi nu mai contenea să-i mulţumească lui Jocelyn, atât cu voce tare, cât şi în sinea ei.

— Dacă n-ar fi fost Jocelyn, n-aş fi fost acum aici, îi spuse ea lui Fraser, în timp ce beau câte un cappuccino care le lasă mustăţi la gură.

Ridicară ceştile în cinstea ei.

— Probabil că n-aş fi văzut niciodată Edinburghul în timpul festivalului.

— Şi niciodată nu te-ai fi întâlnit cu mine, spuse Fraser.

Chloë se minună de norocul ei.

Un an întreg. Tot numai pentru mine. Desfătări şi surprize.

Atât de multe de descoperit, de căutat, de aflat.

Chloë se gândi în treacăt că, dacă ar fi nevoită să locuiască într-un oraş, Edinburghul ar fi o soluţie destul de fericită.

Dar chiar ţi-ai dori să trăieşti într-un oraş?

De fapt, nu.

Şi ce ai putea să faci aici?

O slujbă de asistent social la universitate?

Nu prea cred.

Poate o simplă slujbă de chelneriţă în New Town.

Te-a obosit suficient nunta de la Braer. Şi ai fost destul de împrăştiată. Şi nu cumva, după o vreme, granitul te-ar deprimai

Oare?

Iernile lungi, reci şi umede?

Îmi strici cheful!

Acum totuşi, pe timp de vară, oraşul constituie un cad Qtt plăcut pentru Chloë. La fel şi pentru Fraser.

Şi-au petrecut primele două zile profitând ia maximum de fiecare moment şi acordând puţină atenţie somnului. Au urmărit toate evenimentele de la festival, au colindat tot oraşul pentru a vedea, a asculta şi a se distra din plin. De la artiştii de pantomima din ce în ce mai inventivi până la acrobaţii din Ucraina (Fraser îi urmărise cu gura căscată şi rămăsese fără grai după aceea); de la orchestrele de copii până la octogenari care cântau la mai multe instrumente deodată, de la ansamblurile deja faimoase de naişti peruani la platformele cu dansatori de step australieni (Fraser a trebuit să iasă la aer curat); de la o fată pe nume Kate cu un violoncel care părea a fi o fiinţă umană la un bărbat numit Louis, care cânta madrigaluri pe o toaletă. Unele numere îi făceau să râdă până li se făcea rău, altele erau atât de dureroase încât li se crispa tot corpul, involuntar. Un ansamblu rusesc de operă îi emoţionă până la lacrimi, dar acelaşi lucru se petrecu şi în urma eforturilor lamentabile ale unui mic belgian cu un flaut.

Le lăsă gura apă când ajunseră în dreptul unei expoziţii de sculptură realizată în întregime din ciocolată, dar gurile li se uscară de îndată ce auziră lecturile şocante,

dar fascinante ale unui poet bosniac. Fiecare colţ de stradă, fiecare cafenea, fiecare mic pasaj care ducea înspre Royal Mile, către Grassmarket, Lawnmarket, Fruitmarket sau către Grădini – fiecare centimetru pătrat din Edinburgh fusese transformat în scenă şi toată lumea părea să fie prezentă şi reprezentată acolo. Deşi artista mexicană de cabaret cânta în falset, o făcea cu un asemenea aplomb şi hotărâre, încât Fraser şi Chloë săriră în picioare s-o aplaude, împreună cu tot publicul. Pasiunea pentru arta ei şi îndrăzneala ei scoaseră la iveală într-o formă concentrată spiritul festivalului.

Cele mai frumoase au fost momentele de după lăsarea întunericului, de după miezul nopţii. Comedia care friza prostul gust, satira care ar fi făcut pe oricine să se strâmbe stânjenit, momentele de comedie cu travestiţi care ar fi făcut pe oricine să roşească. La spectacolul lui Sharon Gri-la (un travestit pentru ale cărui picioare Chloë ar fi făcut orice), Fraser se îndrăgosti cu patimă, nebuneşte şi absolut egoist. Sau, cel puţin, aşa credea el.

La început, Chloë avu senzaţia că o urmăreşte cineva. Deşi era absorbită de interpretarea lui Sharon a melodiei *How Much Is That Doggy in the Window*\ simţi totuşi căldura altei priviri. Localiză ochii, dar urmări privirile şi observă că treceau dincolo de ea, spre Fraser, atingându-i doar obrajii în treacăt. Îi dădu un cot lui Fraser.

— Ştiu, ştiu, şopti el agitat, nu mai face aşa! Nu te da în spectacol! Nu trebuie să-l las să-şi facă o idee greşită despre mine, despre noi!

La pauză, Fraser îi ceru să-l scuze şi ieşi. Chloë îl lăsă să plece făcându-i cu ochiul şi zâmbind cu subînţeles. Era în mod evident emoţionat şi entuziasmat.

Nu s-a mai întors.

Obrajii lui Chloë rămaseră reci pe durata celui de-al doilea act, căci nu mai era lângă ea nimeni a cărui privire

să q încălzească. Locul de lângă ea era gol şi, credea ea, acest lucru era evident. Se simţea uşor incomod, dar se convinse că nu era din cauza felului în care arăta, ci pentru că se simţea oarecum exclusă. Când se termină spectacolul, se îndreptă cât maj nonşalant cu putinţă spre foaier. Nici Fraser şi nici curtezanul lui cu mustaţă nu erau de găsit. În timp ce publicul se risipea, Chloë rămase pe loc, afişând un înşelător zâmbet nonşalant) până rămase singură, iar eforturile nu mai erau necesare. Se simţea stingheră. Ce avea de făcut? Să aştepte? Să caute? hotărî să aştepte pe scări, până la două jumătate, dar nu trecii pe lângă ea decât un beţiv care recita din Burns şi care leşini apoi la colţ. Lui Chloë i se întoarse stomacul pe dos, era cu moralul la pământ.

Dintr-odată, i se făcu frig şi se pomeni ţipând involuntar".

— Cheia e la el! se tângui ea în noapte. Fraser are chei a.

Chloë avea bani de taxi, dar taxiurile negre din Edinburgh reprezintă un bun preţios şi limitat, iar în timpul festivalului sunt într-adevăr că pulberea de aur din poveşti. N-avea chef şi alerge după un minitaxi, dar nici să meargă pe jos. Se auzeatt de peste tot urlete bahice de petrecere, cântece răguşite, scandaluri, şi nu îşi dorea să se întâlnească cu cine ştie Ce criminal. Ura oraşul, ura Edinburghul, nu se simţea acasă, mrss simţea în largul ei aici. Ar fi vrut să plângă, dar nu mai făcuse asta de luni de zile, aşa că de ce-ar face-o acum? Ultima oară când plânsese o făcuse pentru Jocelyn; prin comparaţie, să plângă pentru ea însăşi părea profan.

Jocelyn, Jocelyn, de ce mă aflu aici? Ce-ar trebui să fac, şi unde ar trebui să mă duc? Ce ar trebui să fiu? Şi unde? Cât curând? Voi şti? Şi de unde voi şti?

Jocelyn nu avea să-i răspundă în acea seară, dar zece minutti mai târziu îi trimise un taxi negru.

Ajunsă în faţa casei doamnei MacAdams, Chloë ezită, dorindu-şi ca perdelele din dantelă să se ridice. Totul era însă nemişcat. Şi înfiorător de liniştit. Era trei şi jumătate dimineaţa. Cu fluturi în stomac şi cu un nod greu şi dureros în gât, Chloë bătu în uşă cât de gingaş putu. Şi aşteptă. Apoi bătu din nou. Şi sună. Apoi aşteptă. Se aprinseră luminile şi, în liniştea nopţii, auzi zgomote înfundate de paşi coborând scara. Se lăsă din nou liniştea. Chloë îşi dădu seama că era privită prin vizor. Se auzi lanţul scos de la uşă.

— Doamnă Buchanan!

— Nu am cheia, spuse Chloë stânjenită, evitând să o privească în ochi pe doamna MacAdams şi uitând complet de accentul scoţian, îmi pare foarte rău.

Uşa se deschise, iar doamna MacAdam o luă sub braţul ei protector pe Chloë. Proprietăreasa nu întrebă nimic, nici nu trebuia să o facă. Era de multă vreme proprietăreasă. Mai văzuse asta, mai trecuse prin asta de mai multe ori. Bărbaţii!

— V-aţi certat? sugeră ea din capul scărilor.

Chloë aprobă din cap.

— Atunci cobor şi încui uşa! spuse ea cu amabilitate, conspirativ. Acuma sus cu tine, la culcare!

Chloë nu putu nici măcar să schiţeze un zâmbet, dar ridică un colţ al gurii, ceea ce păru să o mulţumească pe doamna MacAdams.

Doamnă şi domnule A, mă puteţi auzi? Nu mă descurc singură.

Ar trebui să poţi, Chloë.

Treizeci şi patru

Fraser nu apăru la micul dejun, iar Chloë nu avea chef şi mănânce. Doamna MacAdams nu făcu niciun comentariu.

Chloë ieşi din casă şi se întoarse să-i facă cu mâna la fiecare patru paşi, până la colţ. Se simţea extrem de iritată şi vulnerabilă, cum se simţise cu Gus, aşa că reacţionă similar şi porni într-o mică excursie. Resimţea cele trei nopţi în care se culcase târziu, aşa că nu se aventură mai departe de Mound şi neprimitoarea poartă a Galeriei Naţionale. Îşi petrecu toată ziua acolo, ignorând timpul. Merse să vadă o sărbătoare ţărănească din secolul al

XVII-lea, bârfi puţin cu doamnele de la curte din secolul al

XVIII-lea, şi poposi alături de un duce prezentabil din secolul al XIX-lea. Una dintre doamnele de la curte îi cunoştea pe domnul şi doamna Andrews şi o rugă pe Chloë să le transmită cele mai calde urări din partea ei.

— El chiar a fost o partidă bună! spuse ea ambiguu din spatele evantaiului, cu ochii strălucitori, privind pe furiş pe deasupra lui.

— Sunt sigură, răspunse Chloë şi adăugă că el părea foarte fericit şi aşezat.

Doamna ridică o sprânceană, fără să mai adauge însă nimic. Chloë se hotărî să nu insiste pe acest subiect. La nivel istoric, asta însemna că bărbaţii, de orice orientare sexuală, erau lipsiţi de voinţă şi mult prea instabili.

Lenevi pe canapelele confortabile de piele şi lăsă ca liniştea reverenţială a galeriei să o învăluie. Supraveghetorii erau prezenţe discrete, iar ea nici nu-i observă. Petrecu mult timp în fiecare încăpere, mergea, apoi se aşeza, privea lucrările de aproape, apoi le observa de la distanţă. Era absorbită şi chiar fericită.

Lumea lor părea sigură şi mai bună. Nu trebuia să fie conştientă de aici şi acum. N-avea nevoie nici măcar să fi fost în Scoţia.

Oh, dar dacă nu în Scoţia, atunci unde?

Cerceta o altă sală cu tablouri.

Un lucru minunat legat de artă este că aceste

personaje pictate par să se simtă atât de bine în perimetrul lor de pânză.

Ne pictăm întotdeauna propriile noastre tablouri. Asta înseamnă să ştii când să pui pensula jos şi să fii mulţumit de rezultat.

Când Chloë îl întâlni pe William, după prânz, într-o mică sală care dădea înspre încăperea grandioasă în care era expusă pictura victoriană, inima ei rămase captivă pentru toată după-amiaza.

El era frumos într-un mod rezervat; ochii migdalaţi încadrau un nas obişnuit; avea o gură sensibilă, senzuală şi părul uşor ondulat, puţin ciufulit. Părea să aibă mai mult decât cei douăzeci şi opt de ani ai săi, iar bărbia puternică şi fruntea senină sugerau un bărbat bun, dar precaut, o fire blândă, dar care emana un iz de tristeţe. Rămaseră un timp tăcuţi, uitându-se unul la altul, fără să vorbească. Chloë nici nu ar fi vrut. William nu putea. William Stuart, conte de Dunreath, murise la Neapole de scarlatină în 1862, dar marmura bustului său comemorativ şi intensitatea mărcii personale a sculptorului îl aduseseră la viaţă, fără a fi nevoie de altceva decât de un pic de imaginaţie sau persuasiune.

Chloë îi atinse obrazul cu vârful degetelor, pe care le lăsă apoi să alunece în jos, peste şi sub bărbie, spre gât. Ea îşi închise ochii şi-şi lăsă mâna să coboare către baza gâtului său, iar acolo se opri o vreme. Când îşi deschise ochii, observă că el o privea fix. Nici nu trebui să întrebe. Chloë se ridică pe vârfuri şi se apropie şi mai mult de el, în timp ce pleoapele i se închideau încet sub intensitatea emoţiei. Îl sărută foarte lent, bând, în colţul gurii, apoi se apropie de mijlocul ei cu vârful limbii. Un pic sărată. Îşi apăsă buzele peste ale lui, mai întâi cuprinzând cu gura buza de jos, apoi pe cea de sus. Se pare că marmura era mult mai preţioasă decât pielea, dar la fel de netedă şi de caldă.

Zgomotul de paşi o împiedică pe Chloë să zăbovească şi o aduse cu picioarele pe pământ. William privea acum dincolo de ea şi dincolo de tânărul paznic al galeriei, care se aşeză în linişte. Şi deşi Chloë stătea chiar în faţa lui şi se străduia din răsputeri să nu clipească, ochii lui William, care păreau să fii văzut atât de multe, acum nu vedeau nimic. Chloë se gândi cât de inflexibilă era adeseori privirea lui Brett, iar ochii lui William, deşi din piatră, o pătrundeau mai mult decât ochii oricărui alt bărbat. Aproape că nu putea suporta nedreptatea faptului că secolele îi ţineau la distanţă, că William murise atât de tânăr, că paznicul împiedicase un sărut final, vital. Ea părăsi încăperea cu pas uşor, fără să se grăbească, şi nu se întoarse să privească înapoi. În magazinul galeriei se afla o carte poştală cu William Stuart, conte de Dunreath. Dar nu era deloc el, ci doar o fotografie a bustului său din marmură.

— Chloë! Oh, draga mea fetiţă!

Fraser se îndrepta în viteză pe Princess Street, către ea. Ea se întoarse într-o doară să vadă dacă despre ea era vorba. O jumătate nebunească din ea spera să nu fie, pentru că el încă mai striga, alerga şi atrăgea atenţia tuturor.

— Chloë!

Abia putea să respire şi o mustaţă de picături de transpiraţie

I se formase deasupra buzei de sus.

— Chloë! gâfâi el, lăsându-şi mâinile pe genunchi, îndreptându-şi treptat spatele, până ajunse în poziţie dreaptă. Chloë! murmură el, scrutându-i chipul şi încreţindu-şi fruntea într-o încercare disperată de a-i cere iertare.

Îşi puse cu blândeţe mâinile pe umerii ei şi încercă să-i întâlnească privirea. Dar când reuşi să o facă să se uite la el, ea refuză încă să-şi descleşteze buzele.

— Chloë! se smiorcăi el cu o voce stinsă, tristă, cu privirile plecate, uşor ezitant.

— Pentru numele lui Dumnezeu, unde-ţi sunt pantofii? întrebă Chloë. De ce eşti în şosete?

Ea continua să meargă, în timp ce el o urma, păstrând un pas respectuos în urma ei, sărind şi încercând din răsputeri să evite tălpile trecătorilor, dar şi urmele infecte lăsate de câinii acestora. La început, Fraser bâlbâi nişte scuze exagerate; şi plictisitoare, omiţând însă orice explicaţie adevărată. În scurt timp însă tăcu, uşurat şi recunoscător pentru faptul că Chloë nu-i făcuse o scenă şi nici nu-l certase în public. Faptul că mergea în aceeaşi direcţie cu el sau că cel puţin îi tolera prezenţa era o veste bună. Un semn foarte bun. Noroc.

În timp ce treceau pe lângă aglomeraţia cumpărătorilor, Chloë îşi păstra ritmul şi tăcerea. Fraser se ţinea recunoscător după ea.

— Pantofii? întrebă ea peste umăr. Şosetele?

— Oh, Chloë! strigă Fraser, apucând-o de cot şi trăgând-o brusc, astfel încât să se oprească.

Se opri împotriva voinţei sale refuzând în continuare să-l privească.

— MacWallader, nu vrei să te uiţi la mine?

Ea îşi înălţă capul, aruncându-i o privire piezişă şi ridicând o sprânceană, sugerându-i astfel să înceapă ceea ce ar trebui să fie un monolog convingător.

— Draga mea, te-am căutat peste tot. Am greşit – în mare parte –, ştiu asta şi mă simt mizerabil. Mă simt mizerabil pentru că a-mi cere scuze nu e suficient şi mai mult de-atât, pentru că ştiu că te-am rănit. Nu pot măsura valoarea prieteniei tale. Înţeleg acum că am nevoie de prietenia ta, mai mult decât am crezut că am nevoie de pasiune noaptea trecută. Spune-mi, pot să recapăt această prietenie? Să o recuceresc?

— De ce eşti în şosete? repetă Chloë deoarece, chiar

dacă îl iertase cu uşurinţă, nu voia ca el să ştie asta încă.

— M-am întors în această dimineaţă – târziu. Cu *el*. Eram în dormitor. Doamna MacMad a ciocănit şi a intrat.

— Oh, Doamne! se înfioră Chloë, o gamă întreagă de imagini deocheate năvălindu-i în faţa ochilor.

— Nu! exclamă Fraser. Nu eram – ei bine, doar vorbeam. În pat. Îmbrăcaţi – dar în pat. Doamna MacMad a spus „Doamna Buchanan a ieşit”. La care *el* a spus: „Mi-ai spus că eu *sunt* doamna Buchanan!”. Şi, de fapt, chiar era. Târfa. Oricum, am început să râdem amândoi necontrolat – un râs, ce-i drept, exagerat de substanţele interzise pe care le-am luat şi despre care mi-e ruşine să pomenesc. Aşa că ne-a aruncat în stradă. Nici n-am avut timp să-mi adun pantofii, care se aflau desigur în faţa uşii. Şi de atunci umblu pe străzi. Uită-te la degetele mele! Şi uită-te la ceas, e aproape şase.

— Şi unde este *el*, dacă pot să întreb? întrebă Chloë, astfel încât să-şi ascundă un zâmbet.

Dar Fraser îl zărise. Îşi puse braţul pe după umărul ei şi-i atinse lobul urechii cu vârful nasului său.

— Există o singură doamnă Buchanan, spuse el cu tandreţe. *El* a fost o aberaţie. *A* «tema! Ana-tema mea greşită! Am crezut că e iubire noaptea trecută. Dar de dimineaţă, am descoperit că n-a fost nimic altceva decât atracţie fizică – şi încă una limitată. A naibii surpriză. Iar el? Unde este el? S-a speriat atât de tare de doamna MacMad, încât a luat-o la sănătoasa! în mod cert, ultima oară l-am văzut alergând în josul străzii într-un mod foarte ciudat! Poponarul!

Chloë râse un pic, apoi îl fixă pe Fraser cu o privire fermă şi scrutătoare.

— Ştii că m-ai rănit.

— Ştiu, spuse el dând din cap cu un aer grav.

— Eşti prima persoană de care mi-a păsat de-adevăratelea şi care mi-a făcut asta.

— Chiar sunt? spuse el încet.

— Da, eşti, confirmă Chloë, privind într-o parte, iar apoi la el, şi de aceea m-a durut.

Fraser privi pantofii lui Chloë, iar apoi îşi ridică privirile spre chipul ei. Palidă, arăta obosită şi palidă, iar el se urî pentru asta. Părea fragilă ca porţelanul şi cu siguranţă era la fel de preţioasă ca acesta. Oftă, îi atinse obrazul, iar apoi îşi lăsă mâna să alunece pe gâtul ei, spre ceafă. Îi trase capul spre el şi-şi sprijini fruntea de a ei. Unul din zulufii ei îi gâdila nasul, îl ignoră.

— Îmi pare rău, MacWallader, spuse el.

— Te rog să nu mai faci aşa ceva niciodată.

— Oh, cu siguranţă că nu.

Chloë se întoarse la doamna MacAdam, în timp ce Fraser se ascunse după colţ, porni motorul şi chicoti în sinea sa.

— Bună draga, draga, drăguţa mea! ciripi doamna MacAdam din mijlocul catifelei maro.

— Domnul Buchanan? întrebă Chloë, clipind din ochi.

O urmări pe doamna MacAdam cum şovăie, dar se prefăcu că nu observă. Doamna MacAdam ridică din umeri şi o îndemnă să se aşeze pe canapeaua pufoasă şi să servească din bomboanele cu mentă. Rămaseră în tăcere să mănânce bomboanele, în timp ce nedumerirea doamnei MacAdam deveni de-a dreptul asurzitoare. Chloë îşi ronţăi prima bomboana.

— Mai bine mă duc să împachetez, spuse ea în engleza britanică, înainte de a-şi drege glasul şi de a introduce ceva din ritmul scoţian, am să iau totul cu mine. Nu mă întorc acasă. Mă duc la mama în Aberdeen. Dacă se întoarce, vă rog să nu-i spuneţi nimic.

Doamna MacAdam trase cu două degete un fermoar imaginar peste buze. Chloë termină de împachetat, apoi strănută.

— Cât vă datorez? o întrebă ea pe doamna MacAdam.

Ştiind că avea o adevărată slăbiciune pentru bani, Chloë rămase surprinsă când doamna MacAdam îşi flutură mâna prin aer şi spuse:

— O să plătească el.

Chloë o întrebă din nou:

— Sunteţi sigură?

— Oh, da! intonă gura doamnei MacAdam.

Chloë încercă să-i zâmbească sfios, şi nu vinovat, întinzându-i mâna ferm pentru a-şi lua rămas-bun. În drumul spre uşa din faţă, femeile se opriră şi priviră pantofii lui Fraser o clipă. În cele din urmă, Chloë îşi întoarse capul în cealaltă parte şi trecu mai departe. Niciuna dintre ele nu spuse nimic; amândouă aveau motivele lor.

— La revedere şi vă mulţumesc, îi spuse Chloë doamnei MacAdam din pragul uşii.

— Nu te obosi să-mi faci semn cu mâna, doamnă Buchanan, spuse doamna MacAdam, ai mâinile încărcate şi ai destule pe cap.

— Pantofii? întrebă Fraser.

— Dumnezeule! exclamă Chloë, cu ochii mari şi fermecători. Am uitat. Ce aiurită sunt!

În acea noapte, doamna MacAdam scoase aşternuturile de pe patul din Camera de Aur. În dimineaţa următoare, arse cearşafurile. O săptămână mai târziu, puse pe foc pantofii lui Fraser şi-i arse şi pe ei.

Treizeci şi cinci

Pe la mijlocul lui septembrie, Chloë era convinsă că Scoţia ajunsese la apogeul frumuseţii sale. Musculiţele dispăruseră şi la fel şi cei mai mulţi dintre turişti. Râurile şi cascadele rămăseseră pline de vitalitate, iar dealurile se umpluseră de culoare. Ierburile căpătară o strălucire violet şi maro, ferigile căpătară o tentă acaju şi cafenie, la fel ca

părul lui Chloë. Zilele erau în cea mai mare parte însorite şi, chiar dacă erau încă lungi, se simţea deja o adiere răcoroasă care, deşi încă blândă, anunţa apropierea toamnei. Uliii se roteau alene după-amiaza, iar căprioarele roşii se bucurau de camuflajul pe care îl oferea toamna, ceea ce însemna că dacă vedeai o căprioară era chiar un eveniment. Dar cele mai mari comori erau vulturii. În mod iraţional, Chloë se ruga adesea ca vreun uliu aflat la mare distanţă, plutind pe deasupra dealurilor sau străbătând cerul, să fie de fapt un vultur.

— Vei şti care e vultur, o asigură Fraser clătinând din cap înţelept. N-o să ai nicio îndoială. Nici nu te vei mai gândi să te-ntrebi dacă ar putea fi uliu.

Văzu un vultur de aproape într-o după-amiază, cocoţat într-o poziţie ciudată pe un stâlp scund de telegraf, aflat în câmp, în spatele grădinii de la Braer. O privi direct, dar rămase nemişcat* cu penele de la gât fâlfâindu-i din cauza brizei. Chloë se opri şi se aşeză pe un bolovan, cuprinzându-şi genunchii. Era fără îndoială un vultur, nu numai pentru că dimensiunile sale le depăşeau cu mult pe cele ale uliului, ci mai ales datorită prestanţei, privirii sale autoritare şi atitudinii arogante cu care îşi cerceta spectatorul. Chloë se întrebă dacă să-l cheme şi pe Fraser, dar hotărî să păstreze momentul numai pentru sine. Era puţin probabil să mai prindă vreun altul. Urmări pasărea cu atenţie, dar nu o văzu clipind. Ceva îi atrase atenţia şi îşi întinse gâtul, iar penele urmară mişcarea ca zalele unei armuri. O, cum ar fi să ajungi acolo şi să-l atingi, poate chiar să-i smulgi o pană! Pasărea îşi întoarse privirile către Chloë, iar ea se pomeni că-i zâmbeşte cu căldură.

— Bună, domnule Vultur! spuse ea cu blândeţe, ridicându-şi mâna într-un salut sfios.

El continua să o cerceteze, ca şi cum ar fi fost o ciudăţenie, iar apoi, cu o mişcare uşoară şi o bătaie de aripă, se înălţă în aer cu un croncănit. *Weel Chlo-wee*!

Chloë sări în picioare şi-şi duse mâna la frunte ca să poată urmări pasărea. Se aşeză pe o creangă îndepărtată. Ea ridică mâna şi-o flutură larg, cu entuziasm. Vulturul rămase nemişcat, iar lui Chloë i se păru că, dacă n-ar fi ştiut unde să privească, nu ar fi observat niciodată că acolo se afla un vultur. De câte ori nu l-a văzut oare? se întrebă ea. Cât de des au privit-o ei pe ea? Ce însemna ea pentru ei? O recunoşteau? în mod conştient? făcu din nou semn cu mâna şi rămase fermecată şi încântată când vulturul îşi luă zborul spre cer. Pasărea părea că înconjoară marginea cerului, iar odată ajuns între nori, se roti, privind de la înălţime şi bucurându-se. Se prăvăli din înălţimi, apoi se înălţă din nou. Coborî în viteză şi trecu peste vârfurile copacilor. *Wee\ Chlo-weel* cu o bătaie din aripă dirijă curentul de aer aşa încât se ridică din nou, deasupra curenţilor calzi, se roti; pluti şi păru că se prăbuşeşte într-un zbor vertical. Iar apoi dispăru. Chloë nu-şi dădu seama când îl pierduse din vedere şi, deşi scruta cerul, se ruga şi îl implora, el nu mai era nicăieri.

— Mi-ar plăcea să fiu vultur, îi spuse ea lui Fraser mai târziu, în timpul cinei frugale cu prăjituri cu ovăz şi brânză fărâmicioasă.

— Iar eu aş vrea să fiu şofer de autobuz! îi răspunse Fraser strâmbându-se.

— Nu, insistă Chloë, mi-ar plăcea să fiu vultur – sau, cel puţin, aş vrea să fiu ca un vultur. Par să aibă atâta control şi atâta încredere în ei.

Fraser cedă, iar Chloë continuă.

— Vulturii par să înţeleagă perfect scopul existenţei lor, nu crezi? Fac ceea ce fac atât de bine; învaţă să plonjeze peste curenţii calzi şi cum să folosească vântul în avantajul lor. Se contopesc cu împrejurimile în care trăiesc şi, în acelaşi timp, se adaugă acestora.

— Aşa este, recunoscu deschis Fraser.

— Cred că după asta tânjesc şi eu, spuse Chloë, puţin

pierdută, să mă potrivesc cu adevărat undeva, să mă simt întru totul în largul meu, să fiu puternică şi să deţin eu controlul. Şi-mi doresc de asemenea ca mediul în care trăiesc să mă ajute să evoluez.

Fraser rămase tăcut şi atinse uşor cu furculiţa brânza din farfuria sa, privind-o în cele din urmă pe Chloë cu ochi trişti şi obosiţi.

— O să treacă şi septembrie până la urmă, spuse el încet.

Chloë aprobă din cap.

— N-ai vrea să fii un vultur aici, crezi că ai putea? întrebă el.

Ea ridică din umeri şi-şi lăsă capul în jos.

— N-ai vrea să mai stai puţin, Chloë MacWallader? Să-ţi faci un cuib?

Chloë nu răspunse.

— Doar ca să-ţi mai încerci puţin aripile înainte să-ţi iei zborul? Să pleci? o imploră Fraser.

Chloë îi zâmbi şi-i atinse obrazul.

— Nu pot începe să-mi construiesc cuibul până nu voi găsi creanga. Poate să fie aici, dar nu voi şti asta dacă nu-mi voi continua zborul – nu voi pleca niciodată, Fraser, de lângă tine. Probabil că sunt mai degrabă un porumbel domestic decât vultur! Dar porumbel sau prădător, ştiu acum că trebuie să vă ci cât de departe mă pot duce aripile mele. Nu sunt prea puternice în acest moment, pot să recunosc asta, dar par să aibă nevoie să se întindă, să simtă aerul. Dacă pot să zbor liber, pot zbura cu adevărat. Şi totuşi, n-am fost niciodată nici destul de sus şi nici suficient de departe.

— Şi când vei pleca, fata mea dragă?

— La sfârşitul lunii. În octombrie.

Fraser îşi strânse ochii. Când îi deschise, erau umezi.

Mă simt atât de iubită, se miră Chloë ceva mai târziu, pentru prima oară poate, cineva are cu adevărat nevoie de

mine. Îi pasă că plec. Vrea să rămân. Poate chiar ar trebui s-o fac, măcar pentru o vreme”.

Sentimentul de bine, de putere, pe care îl trăi în timpul unei plimbări solitare către cascadă în zorii următoarei zile o făcu

Chloë să se hotărască să plece la sfârşitul lunii. Nu pentru că i s-a spus să facă asta, îşi dădu seama că de fapt asta îşi dorea.

Jocelyn ar fi mândră.

Da, chiar ar fi. Aşa suntem şi noi. Şi tu ar trebui să fii, Cadwallader. Nu e un sfat primit de la Jasper şi Peregrine. Nici măcar nu te-ai consultat cu familia Andrews. Fapt împlinit.

Destin.

Abia aştept.

Fraser dori să se asigure că amintirea şederii lui Chloë va fi mai mult decât plăcută. O trezea când se mijea de ziuă în fiecare dimineaţă şi o ţinea până ce cucul din ceasul de lemn începea să caşte în semn de protest în toiul nopţii. Îl înspăimânta plecarea ei, ura ideea că Braer avea să rămână fără ea. Să continue fără ea. Singur. Nu voia ca Chloë să plece în Anglia. Era departe. Era Anglia. Se întreba chiar dacă să pretindă că nu ştia nimic despre un plic pe care scria „Chloë: Anglia”; că plicul ascuns în sertarul de la birou nu era pentru ea, la urma urmei, ci pentru altcineva. Nu ştia? Avea o *verişoară* pe nume Chloë. Adică o soră. O prietenă. Nu, o colegă. În cele din urmă, i-a spus despre plic, dar ea spuse că deocamdată nu vrea să-l vadă.

Într-o dimineaţă, în timp ce mergeau alături pe malul lacului Lorriond, lui Chloë îi veni o idee, din senin.

— Fraser? începu ea, încetinindu-şi mersul şi aplecându-şi capul într-un unghi ascuţit, nefiresc.

— MacWallader? îi răspunse el, ciufulindu-i părul.

— Cred că mi-a venit o idee, continuă ea.

— Oh, da, spuse el, aşa crezi *tu*, nu? Fie că o faci, fie că nu, aşa e?

— Taci şi ascultă! Ştii Braer?

— Da, cred că e casa în care locuiesc.

— Are, cât, şase dormitoare?

— Ei bine, teoretic sunt şapte – mai e şi camera cu echipamentul meu de windsurfing şi cu pianul”.

— Şi mai bine.

— Adică s-o scot la vânzare, vrei să spui?

— Doamne, nu! strigă Chloë, rămânând nemişcată.

Privea suprafaţa translucidă a apei. Nu era nimeni prin preajmă. Ceva tulbură suprafaţa. Probabil o muscă. Un uliu se auzea în depărtare, fără a fi văzut. În faţa lor, degetele ravenelor se scufundau în lac, de-a lungul acestuia. Oare claritatea apei colora aceste degete în albastru şi violet? Sau nuanţele pământului, îmbrăcat în ferigi şi ierburi, dădeau culoare şi claritate apei?

— Fraser?

— MacWallader!

— Priveşte!

— Capre?

— Da. Sălbatice?

— Oh, da! Pot să pască oriunde şi este interzisă vânătoarea lor. Ele i-au ţinut de cald lui Robert Bruce când se ascundea în peşteră – mai târziu a devenit peştera lui Rob Roy. Ştiai?

— Nu! Chiar aşa?

— Oh, da – de ce nu?

— Într-adevăr – Robert Bruce!

— Marele Bruce, Chloë, el însuşi!

Mirosul de pin îi înconjura. Undeva în faţă, se înălţa Ben Lomond.

— Fraser? începu din nou Chloë.

— Da, MacWallader, eu sunt.

— Îţi aminteşti de Edinburgh? De doamna MacAdam.

Rozul, auriul şi verdele? Pantofii din faţa uşii?

— Cum, se văicări Fraser şi bătu câţiva paşi de step, e putea s-o uit!

— Braer! declară Chloë înainte de a-şi continua drumul în linişte, dar cu direcţie precisă.

— Spune-mi dacă nu sunt rezonabil, începu Fraser, dar ai putea să elaborezi puţin subiectul, astfel încât să înţeleg şi eu ceva, să-mi fac măcar o idee despre ce vorbeşti, unde vrei să ajungi?

Chloë strâmbă din nas şi-l lovi tare în coaste, până ce el ţipă indignat. Îl fugări până la marginea apei şi, ca la rugby, îl placă făcându-l să cadă pe pământul moale. Izbucniră în râs şi aşteptară să-şi recapete suflul.

— Vn

— Îţi aminteşti aversiunea doamnei MacMad faţă de… mmm, sexualitatea ta deviantă? îl întrebă Chloë teatral.

Fraser o privi pe furiş, ştiind că nu dorea să-l jignească, dar fără să poată pricepe la ce făcea aluzie.

— Mda, făcu el încet.

Urmări buzele lui Chloë, care rămăseseră tăcute.

— O să spui „Braer” din nou, nu? glumi el, iar Chloë dădu din cap cu entuziasm.

— Braer! declară ea.

— Asta mă gândeam şi eu, spuse Fraser descurajat. Poţi s-o spui de câte ori vrei, tot nu înţeleg unde baţi!

— Braer, reluă Chloë, să transformi Braer într-un refugiu de weekend pentru băieţii ca tine!

Încet, foarte încet, fruntea lui Fraser se descreţi, ochii începură să-i strălucească şi un zâmbet uriaş îi lumină chipul. Se aruncă asupra lui Chloë şi-o imobiliză la pământ, întinzându-se peste ea în poziţia misionarului. O sărută direct pe buze. Şi încă o dată. Şi încă o dată. Apoi, din cauza zâmbetului său emfatic, n-a mai putut să-şi ţină lipite buzele, iar dinţii lui se loviră de ai ei. Sări în picioare,

o trase şi pe ea în sus şi începu să danseze un amestec pervers de polcă şi tango înainte de a o îmbrăţişa strâns.

— Eşti genială, fetiţo! se minună el cu entuziasm.

Ea ridică din umeri şi spuse că era doar o idee.

— Doar o idee! ţipă Fraser. MacWallader, este o idee strălucită. Este răspunsul la rugăciunile mele şi la întrebările managerului meu!

O învârti din nou în ritm de dans.

— Ne întoarcem ca să facem un plan?

— Hai! spuse Chloë, rotindu-se cu braţele întinse în lături.

Lacul ascundea o grămadă de pietre, adevărate secrete ale

Timpului.

Fraser şi Chloë cercetară fiecare încăpere de la Braer, cu creioane în gură şi umplând cu însemnări şi mâzgăleli caiete de notiţe. În semn de respect faţă de doamna MacAdam, au decis să adopte culori tematice pentru camere, deşi au înlocuit auriul, rozul şi verdele cu Magenta Divin, Pepene Galben, Bleumarin (camera lui Fraser), Trandafiriu (camera lui Chloë), Vis de Frişcă, Indigo Jones şi Maro Calamitate. Petrecură o zi agitată la Glasgow, alegând fleacuri care păreau mai scumpe decât erau în realitate; cumpărând vopsele, salopete şi trafalete; comandând paturi şi jaluzele şi mulţi metri de muselină şi stambă pentru a „drapa pe ici, pe colo”. Cumpărară farfurii de porţelan şi pahare simple în vrac şi se contraziseră dacă să cumpere şervete de hârtie sau de pânză. Chloë spuse „Pânză! Sau îmi retrag ideea şi plec mâine!”, ceea ce-l obligă pe Fraser să cumpere patruzeci de şervete din bumbac cu dungi şi spuse că musafirii săi le vor putea purta oricum ca eşarfe la gât, dacă vor dori asta. Îşi aşezară capetele pe o mulţime de perne, înainte să aleagă unele de poliester, care erau la jumătate de preţ faţă de cele cu puf de raţă, iar vânzătorul îi asigură că erau

ignifuge, nu provocau alergii şi că-şi păstrau garantat forma.

— Mobilier! oftă Chloë în timp ce stăteau în grădină la întoarcere, schimbând smogul din oraş cu aerul proaspăt şi plăcut de la Drumfyn. Nu poţi să ai numai un pat într-o cameră!

Fraser îi alungă toate grijile şi o conduse sus în mansardă.

— Când casa o să fie plină, explică el, voi dormi aici. Pentru asta, trebuie mai întâi să fac curat aici. Şi după cum poţi vedea cu ochii tăi, e destulă mobilă pe aici încât să mobilezi fără probleme o casă de oaspeţi!

Mansarda deveni sala lor de lucru, adăpostul lor, şi se urcau acolo tot timpul, zi şi noapte, uneori cu cafea, alteori cu whisky, o dată chiar cu o cutie de bezele moi. Găsiră o carte de-a lui Fraser cu eseuri englezeşti şi se distrară copios citind cu voce tare. Găsiră o cutie de Lego cu piese cu tot şi-şi petrecură o zi întreagă concentraţi să reconstruiască Manhattanul. Se ghemuiră apoi pe un sac de fasole boabe din pânză de culoare maro şi începură să discute despre trecut şi să facă planuri de viitor.; T

— Ei bine, e stabilit, voi fi proprietăreasă, declară Fraser când găsi o cutie cu ustensile de bucătărie, punându-şi o sită pe cap, dar cum rămâne cu tine, Chloe? Ce vei fi tu, dacă nu vei fi adorata mea cameristă?

— În clipa asta, chiar n-am nicio idee, răspunse Chloë cu sinceritate, verificând reflexele genunchiului lui Fraser cu un făcăleţ, dar voi afla. Ia tu vei fi primul căruia II Voi spune: – *t*

— Promiţi?)

— Pe cuvântul meu!

Când nu-şi petreceau timpul sus la mansardă, cei doi erau cuprinşi de frenezia decorării. Dar pentru că încăperea trandafirie şi cea bleumarin erau deja aranjate, nu a fost deloc o sarcină dificilă să se ocupe de celelalte

cinci.

— Mai ales că, spuse Fraser de sub o mască de pistrui Creamy Dreamy, efectele vopselei şi aspectul „epuizat” sunt atât de in vogă!

— Doar atâta timp cât efectul de marmură din Magenta Divine nu provoacă migrene – iar musafirii din Indigo Jones nu consideră că încăperea e vopsită supărător!

Luară cu asalt pereţii şi se atacară unul pe altul cu cârpe şi trafalete, perii şi bureţi şi un mop care crea un efect minunat. Lenjeria miresei, pe care Chloë continua să o păzească, spre amuzamentul lui Fraser, se dovedi a fi un detaliu excelent pentru a colora ramele ferestrelor. Stropită din cap până-n picioare cu vopsea Galben Pal, Chloë se duse la oficiul poştal pentru a cumpăra toată ceapa pe care o avea Molly. Molly o privi suspicioasă, cu braţele încrucişate pe piept.

— Ceapă! mormăi ea pe un ton care sugera las că-ştiu-eu-ce-ai-de-gând.

— Da, spuse Chloë senină, decorăm casa şi dacă ţii ceapă feliată pe farfurii când vopseşti, absoarbe vaporii de vopsea.

— Oh, da, spuse Molly fără să creadă o vorbă, ca să nu mai spunem nimic despre parapantă.

Chloë era uimită. Femeia continuă:

— Haide, fetiţo! Politicianul ăla! S-a legat cu mâinile la spate şi şi-a băgat o ceapă în gură pentru o… Pentru o Plăcere Personală Indecentă! izbucni ea. Dacă asta nu se numeşte parapantă, atunci nu ştiu ce e!

Chloë abia se abţinea să nu râdă.

— Para-fi-lie, spuse ea foarte rar, cu voce calmă, şi erau portocale, nu cepe!

Molly o privi fix, ca şi cum ar fi vrut să spună: ei bine, nu încep amândouă cu „p” şi sigur despre asta era vorba?

— De fapt, continuă cu abilitate Chloë, acum că mi-

am amintit, Fraser chiar a vrut nişte portocale. O să iau o duzină. Şi doi metri de frânghie.

În ultima noapte, Fraser îi dădu plicul pe care scria „Anglia”, îl priviră împreună, îl întoarseră pe toate feţele, dar, fără să spună nimic, îl lăsară nedesfăcut, sprijinit de sticla de ketchup, în timp ce ei luau ultima cină împreună.

— Faci o cafea? o întrebă Fraser. Într-o cratiţă, ca în prima zi?

Sigur că da. Să topească şi o cutie de îngheţată? Absolut! Absolut dumnezeiesc! Combinaţia era minunată; îngheţata dădu un plus simbolic şi necesar de dulceaţă întregii seri, iar cafeaua se dovedi a fi suficient de puternică ca să le alunge somnul până la ore târzii.

— Fraser?

— Frumoasă MacWallader?

— Tatăl tău, ezită Chloë.

Fraser o privi cu capul plecat. O întrebare o frământa de zile întregi, de săptămâni chiar, iar acum se hotărî să nu o lase fără răspuns înainte de a pleca. Se pomeni însă într-o dilemă: nu ştia dacă să pună întrebarea şi cum anume să o pună.

— MacDubluve – ce este? Tatăl meu, spuneai.

— Tatăl tău, repetă Chloë distrată. Jocelyn? continuă ea. Au fost cumva…? întrebă ea cu jumătate de voce. Au fost…?

Fraser râse uşor pe nas şi negă din cap, senin şi întristat în acelaşi timp.

— Nu, Chlo, spuse el cu un ton amar, niciodată n-au fost împreună. Tata şi-a îngropat odată cu mama o parte din inimă. Şi cred că şi inima lui Jocelyn era dăruită altcuiva. Nu pot fi sigur. N-am întrebat niciodată. Poate de aceea au fost atât de apropiaţi. Amândoi păreau neclintiţi în fidelitatea lor.

— Şi de asta se simţea aici atât de în siguranţă, atât de acasă, spuse Chloë.

Chloë era tristă. Îşi imaginase că Fraser senior era adoratorul lui Jocelyn, pentru care o pierduse Gus. Sperase să fie el, pentru că Fraser senior trebuie să fi fost cel puţin la fel de încântător ca fiul său. Iar Jocelyn era, desigur, ca nimeni alta. Iar asta ar fi legat-o şi mai mult de Fraser, l-ar fi făcut aproape un frate adevărat.

— Tata a iubit-o pe mama până în clipa morţii.

După câteva minute de tăcere în semn de respect, Chloë oftă.

— Este timpul, spuse ea, privindu-şi genunchii în timp ce cucul anunţa ora trei dimineaţa.

Fraser puse plicul pe care scria „Anglia" pe o pernă, *se* aşeză în genunchi lângă Chloë şi i-l prezentă ceremonios. Examinară plicul şi îl mirosiră. Nici urmă de Mitsuko. Niciun motiv să nu-l deschidă. Nu, te rog, nu pleca. Trebuie. Poţi veni să locuieşti aici. Te voi vizita. Şi eu. Îţi voi scrie. Nu-mi telefona. Şi eu îţi voi scrie.

— Nu-l deschide! strigă Fraser în timp ce Chloë îşi vârî degetul în colţul plicului.

— Zi-mi că scrie „Birmingham"! Sau „Croydon"! Atunci nu vei pleca, Chloë, şi totuşi trebuie s-o faci – oriunde te va duce asta. Altminteri va fi ca şi cum ai rupe un lanţ, un cerc rămas incomplet, ultima pagină care lipseşte dintr-o carte.

Îi atinse bărbia şi-şi plecă spre ea capul, cu ochii mari, blânzi şi trişti.

— O simfonie neterminată, spuse el, atingându-i genunchiul cu un aer curajos, dar privind în altă parte.

Chloë se retrase în Camera Trandafirie pentru ultima sa noapte, sau ce mai rămăsese din ea, şi se îndreptă spre rucsacul de pe scaunul aflat la picioarele patului, de unde florile fuseseră mutate temporar pe pervazul ferestrei. Îl bătu uşor, cu afecţiune, îi strânse curelele şi se sprijini apoi ferm de el. Pentru Chloë, rucsacul era mai animat decât o sugera exteriorul său de pânză roşie; deşi ea era

cea care-l căra, nu conţinea şi nu transporta el oare atât de mult din ea, la rândul său?

— Gata de drum, şopti ea, ultima oprire.

Rucsacul însă nu-i răspundea niciodată. Chloë se întinse pe spate în pat şi-l privi zâmbind. Se întinse spre noptieră şi luă plicul pe care scria „Anglia" şi care era încă nedesfăcut. Îl aşeză în spatele curelelor rucsacului, apoi se strecură în pat, trăgând cearşafurile până la gât. Dar nu stinse lumina. Asculta liniştea şi-şi închise ochii ca să o absoarbă pentru totdeauna. Primele ore ale zilei în Scoţia erau de-a dreptul unice, decise ea, şi difereau total de cele din Irlanda şi din Ţara Galilor. Cum erau nopţile în Anglia? îşi putea aminti? Ei bine, va afla în curând. Islingtonul conta în vreun fel? Nu mai conta.

Era într-adevăr gata să părăsească Scoţia, deşi o iubea atât de mult. Trebuia să completeze cercul, să adauge ultima verigă lanţului, să termine cartea, să termine simfonia, deşi nu era sigură că această călătorie a ei putea fi definită ca o simfonie.

— M-aş mulţumi cu o melodie simplă, cu un cântecel, spuse ea încet. Ceva clar şi simplu.

Pe spătarul scaunului se afla jacheta ei; broşa de la Jocelyn sclipea în lumina care pătrundea prin spaţiul dintre draperiile de Madras. Acolo, pe scaun, se afla rucsacul ei. În spatele curelelor, plicul pe care scria „Anglia”.

— Deschide-l, fetiţo!

— Domnule A, mi-e somn. Nu pot acum.

— Tu crezi că nu ardem de nerăbdare să aflăm unde urmează să mergem?

— Şi vreţi să-l deschid acum? Chiar acum? în clipa asta?

— Ei bine, de unde vei şti ce tren să iei? în ce direcţie să te îndrepţi? Unde mergi, pentru numele lui Dumnezeu? Sigur, deschide-l chiar acum, chiar în clipa asta!

Chloë luă plicul cu ea sub pătură pentru că zgomotul provocat de ruperea hârtiei părea de două ori mai puternic în tăcerea nopţii.

— Oh! Ca să nu uit, am întâlnit nişte prieteni de-ai voştri, cunoştinţe, la galeria din Edinburgh.

— Chiar aşa?

— Doamnă A, spuse Chloë făcându-i cu ochiul, spuneau despre dumnealui că era o partidă bună!

— Cred, draga mea, că ar fi putut să spună mai curând „un ticălos”, spuse doamna Andrews, îndreptându-şi umerii, netezindu-şi fusta şi ferindu-se uşor de soţul ei.

Însă Chloë studia cea de-a patra hartă, ruptă la rândul ei din aceeaşi sursă ca şi celelalte. Această ultimă scrisoare însă hotărî să o lase pentru lunga călătorie cu trenul de a doua zi.

Treizeci şi şase

Chloë, fetiţa mea.

Pensiunea Bay View St Ives, Cornwall

Sună-i mai întâi pentru confirmarea rezervării. Ne vedem acolo!

Jocelyn

Treizeci şi şapte

Încăperea este mică şi îngustă. O avalanşă de flori roz acoperă pereţii până la tavan, de unde se dezlănţuie din nou făcând o scurtă pauză pentru o cornişă de culoarea îngheţatei de căpşuni. Draperiile au la rândul lor imprimeuri florale şi sunt foarte roz, dar într-o nuanţă şi cu un model diferite de cele ale tapetului. Abajururile şi cuvertura de pe pat, în nuanţe palide de zmeuriu şi magenta, sunt acoperite la rândul lor de flori. Există un goblen care ilustrează un buchet, dar e îndoit. Un buchet de flori din porţelan, ale cărui petale sunt în mare parte

ciobite, se clatină pe pervazul ferestrei. Covorul este decorat cu vârtejuri de culoarea cireşelor, pete de culoarea somonului şi dungi de o culoare apropiată de cea a şuncii crude. Roz, roz parcă pentru a-i face pe băieţi să o ia la fugă!

Camera este plină, sufocată de flori, dar nici măcar una nu e reală sau nu seamănă cu plantele adevărate. Unele au petale rotunde, uniforme, dar care nu sunt nici pe departe fără cusur; altele au petale perfecte pentru a fi smulse în joacă în timpul rostirii unui mă-iubeşte-nu-mă-iubeşte, dar, cu siguranţă, nu sunt margarete; altele seamănă vag cu panseluţele, dar dimensiunile lor uriaşe spulberă iluzia. Atât de nepotrivite, atât de neinspirate. Impresia generală pe care o lăsa încăperea nu evoca nici vara, nici viaţa la ţară, nici măcar o florărie aglomerată. Efectul pe care-l avea asupra celui care locuia acolo era o durere de cap de proporţii considerabile.

Roz, roz. Chloë îşi închise ochii ca să nu mai vadă atacul susţinut, confuzia şi impreciziile botanice din jurul ei. Îşi aşează cu grijă capul greu, care o durea de la lunga călătorie şi care continua să o doară din cauza acestor pretinse buchete de flori şi a tuturor nuanţelor de roz, pe patul învelit în cuvertura din catifea de culoarea gumei de mestecat. Era complet îmbrăcată şi, cu toate că jeanşii ei maro şi puloverul verde nu se potriveau în niciun fel cu camera, era prea obosită ca să corecteze asta, prea obosită ca să se schimbe. Şi oricum, n-avea niciun articol de îmbrăcăminte care să fie atât de roz („Rozul”, o avertizase Jocelyn încă de când era foarte mică, „ar fi ultima insultă adusă inteligenţei tale – şi părului tău!”).

Chloë zăcea nemişcată în pat, cu mâinile uşor strânse pe piept; era foarte palidă, iar părul, care era puţin moale şi de culoarea prunei astăzi, îi accentua paloarea. Putea foarte bine să fie o efigie de alabastru dintr-o capelă a vreunei catedrale necunoscute, asta dacă n-ar fi fost

încălţată cu ghetele ei butucănoase cu şireturi până sus, care trosneau şi bocăneau din vreme în vreme.

Avusese parte de o călătorie lungă şi obositoare, până să ajungă la camera roz, traversase Anglia cu un tren curajos, numit *Cornish Scot*. Ştiind că ambele naţionalităţi manifestau un patriotism profund, Chloë recunoscu o contradicţie în termeni. Sigur că nu puteai fi scoţian şi din Cornwall în acelaşi timp; Capătul lumii sau centrul pământului, o extremă sau cealaltă, nord sau sud, vârful sau poalele muntelui – şi ar trebui să ştie bine asta acum, pe drumul spre Cornwall s-a tot gândit la lucrurile astea. Ba chiar, în timp ce trenul pornea din Lancaster, îndreptându-se spre Crewe, a început să îşi pună întrebări cu privire la propria sa lipsă de identitate.

Se poate să nu fiu scoţiană, cu părul meu roşu şi accentul meu acceptabil?

Îmi pare rău, Chloë, ai avut ghinionul să nu te naşti scoţiană.

Ar trebui mai întâi să caut locul? apoi ceva de făcut. Sau ar trebui să-mi găsesc meseria – iar apoi un loc potrivit pentru a o practica?

Rămâne de văzut.

Deoarece regiunea din centrul Angliei n-o inspira în niciun fel, iar trenul nu se mai dezlipea de şine la două minute după ce trecuseră de Birmingham New Street, simţi că nu-şi dorea să fie o englezoaică de Birmingham. Cheltenham Spa arăta însă destul de promiţător; ar fi putut să predea unor tinere domnişoare. Taunton suna chiar mai bine; ar fi putut înfiinţa un atelier de făcut cidru. Pe la Newton Abbot adormi; se trezi cu gâtul înţepenit la Bodmin, simţindu-se groaznic. Simţea nevoia să-şi întindă picioarele, dar senzaţia de greaţă o ţinea pe loc, cât mai nemişcată posibil. Se uită pe geam, fără să observe peisajul, lovindu-se din când în când cu tâmpla de sticlă. Ploua. Grozav.

Chloë deschise ochiul stâng, dar când văzu florile, îl închise repede. Imaginea lui Fraser îi apăru în minte, cu chipul lui senin, de copil, cu zâmbetul care îi încreţea nasul şi care îl făcea să plângă. Atât de clar. Atât de simpatic. Fratele meu. Dar imaginea lui alunecă, dispăru repede şi dacă Chloë încerca să-l facă să rămână, chipul lui devenea cel al unui om complet străin.

Cine eşti tu? Unde sunt? Jasper! Peregrine!

Ei apărură imediat, decorând ecranul alb de pe retina lui Chloë. Spuseră că e timpul să plece, ne vedem mai târziu, scrie-ne curând. Apropiindu-se unul de celălalt cu un gest teatral, începură sa valseze, ieşind din raza ei vizuală. Noapte bună, doamnelor, noapte bună!

Întoarce-te!

Chloë întredeschise ochii atât cât să permită lacrimilor strânse în colţul ochilor să se elibereze şi să iasă la iveală. O pată estompată roz i se arătă şi o ameţi. Reveni la siguranţa mov închis a ochilor ei închişi şi aşteptă să primească din nou o vizită imaginară. Dar nu mai venea nimeni. Îl chemă pe Carl, dar trecuse multă vreme de când îl văzuse, părea atât de departe; se afla într-o altă ţară atunci, diferită de cea în care era acum. Nu-şi putea aminti culoarea ochilor lui, se gândi şi, în felul ăsta, întreaga armătură emoţională pe care o construise în jurul lui era distrusă. Se gândi că probabil n-o să-l mai vadă niciodată, cu siguranţă nu în această viaţă şi poate nici măcar în fanteziile ei. Cu toate acestea, nu-l va putea uita niciodată, îşi amintea totul despre el. Şi-l amintea foarte bine.

Se întrebă însă dacă poate să-şi amintească, în schimb, de Ronan. Deşi ochii lui uimitor de albaştri sunt cu siguranţă de neuitat, un albastru de gheaţă, sfredelitor, Chloë îşi dădu seama că nu doreşte să le acorde prea mult spaţiu din memoria ei. Îl clasă pe Ronan departe de primul rând, într-un sertar mental care puse eticheta „Antrim: Vara”.

— Câte un bărbat pentru fiecare anotimp, şi totuşi niciunul pentru toate anotimpurile, spuse ea cu voce tare, întorcându-şi privirea din cauza invaziei de pastel care încărca tavanul.

Se ridică şi-şi privi mâinile, care erau mai uşor de contemplat decât neajunsurile vieţii ei romantice recente. Îşi mirosi degetele şi descoperi că miroseau vag a pâine prăjită, ceea ce era ciudat, pentru că nu mâncase aşa ceva. Doar o pungă de chipsuri şi un măr, în timp ce citea un articol de ziar care susţinea că chipsurile sunt mai bogate în vitamina C decât mărul. Nimic altceva deci, decât această gustare sărăcăcioasă pe peronul din St Erth, în timp ce aştepta transportul local către St Ives. Pensiunea Bay View, din St Ives. Se repezi la fereastră şi o deschise. Era aproape întuneric, dar ea ştia oricum că nu va putea vedea marea şi că singurul golf vizibil este această fereastră boltită, care dădea spre drum şi spre o staţie de benzină. Înjură şi aruncă o privire dispreţuitoare prin cameră.

— Jocelyn a spus „Ne vedem acolo. bombăni ea. Dar în niciun caz nu s-a gândit la o cameră dedicată kitschului roz! Nu prea cred!

Lacrimi de furie, fierbinţi şi uleioase, îi iroiau pe obraji.

— Nu înţeleg!

Mâine va pleca. Pur şi simplu va pleca. Jocelyn murise cu aproape un an în urmă şi, deşi fusese evocată adesea şi cu dragoste, nu apăruse nici în Ţara Galilor şi nici în Irlanda. Nu o vizitase pe Chloë în mult iubita ei Scoţie, aşa că, în mod sigur, e şi mai puţin probabil să apară aici. Totul era prea artificial şi mult prea roz.

În dimineaţa următoare, Chloë îşi luă jacheta şi gândurile cu sine şi ieşi din cameră cu un surâs răutăcios către plăcuţa de porţelan de pe uşă, decorată cu flori mici care imitau florile de nu-mă-uita şi inscripţionată cu

„Salonul roz”. Smulse cheia din broască. Jocelyn n-ar fi intrat nici moartă într-un salon roz. Şi cu siguranţă n-ar învia într-unul.

Dimineaţa plăcută de toamnă şi frumuseţile localităţii St Ives îi domoliră iritarea, aşa că începu să cutreiere străzile pavate şi să intre în magazinele de artizanat. Ca un protest pervers faţă de decoraţiunile interioare, Chloë refuzase cu încăpăţânare micul dejun oferit de casa de oaspeţi şi servi în schimb un ceai cu brioşe la ora unsprezece, într-o cafenea care avea privelişte spre golf. O plimbare de-a lungul golfului Carbis, aproape gol, o linişti, iar briza proaspătă o revigoră. Aruncă pietre în apă o vreme, iar apoi se întoarse cu faţa spre soarele blând de toamnă. Se pomeni zâmbind uşor. Ce plajă! Cornwall nu trebuia să fie supraaglomerat? Comercial şi decăzut? Poate că n-o să plece astăzi, poate că nici mâine, poate că mai rămâne ca turist o săptămână sau două. Poate ar fi bine să închirieze o bicicletă şi să vadă minele de cositor, să vadă Tate; să stea suficient de mult timp şi să facă suficient de multe lucruri ca să poată trimite cărţi poştale către Ţara Galilor şi Irlanda, către Scoţia şi Londra. Ce ar gândi despre ea, dacă nu ar face-o?

Nu doar că i se părea ciudat ca Jocelyn s-o trimită într-un loc cum era pensiunea Bay View, dar găsi şi mai straniu faptul că nimeni de acolo nu părea s-o fi cunoscut pe naşa ei. Jolelyn trimisese o scrisoare şi un cec în urmă cu vreo optsprezece luni, iar proprietarul îi explică, cerându-şi scuze, că preţurile au crescut şi că valoarea cecului acoperea doar şapte zile şi nu zece, cum solicitase Jocelyn. Acest lucru îi conveni lui Chloë, care presimţea că rozul acela avea s-o înnebunească în cele din urmă, dacă avea să stea mai mult de o săptămână.

Şi apoi? se întrebă ea umplându-şi buzunarele cu pietre numai bune de aruncat în apă. În timp ce arunca, încercând să-şi depăşească recordul anterior de cinci

sărituri, se întrebă; de ce Jocelyn o trimisese într-un loc cu care părea că n-avusese nicio legătură şi de ce numai pentru zece zile? Scrută orizontul şi îşi stoarse mintea, dar nu îşi aminti nicio situaţie în care Jocelyn să fi vorbit despre Cornwall şi nici prieteni de-ai ei care să fi fost din această regiune. Gin Trap, Gus, Fraser senior – era evident de ce Chloë fusese trimisă la ei. Dar Cornwall? Pensiunea Bay View? Era un mister şi, în timp ce se aplecă la malul apeţ şi-şi trecu vârfurile degetelor prin spuma valurilor, Chloë îşi dădu seama că nu putea pleca până nu avea să înţeleagă ast-Iar când va găsi răspunsul, tot nu va putea să plece până când nu va şti încotro să se îndrepte. Gwent, Antrim şi Drumfyn erau prezente în mintea sa şi puternic înrădăcinate la inima e (Fuseseră bune la vremea lor. Dar niciuna nu-i făcea semn se întoarcă.

— Ar trebui să fii îngrozitor de frustă să trăieşti în minciuna de la Black Hill, îi spusese Jasper într-una din rarele lor convorbiri telefonice, pe la sfârşitul şederii sale în Scoţia. Mî cutremur când mă gândesc la consecinţele unei vieţi între furci şi frâie şi la iernile interminabile care îşi vor pune amprenta asupra mâinilor tale fine şi a tenului tău neted.

— Şi apoi, cred că eşti prea străină ca să te simţi vreodată acasă în mijlocul unui câmp de trifoi, adăugă Peregrine de la un alt receptor.

Vocile lor trădau expresii disperat de serioase.

— Scoţia? întrebase ea cu titlu de încercare.

Aproape că îi putea auzi clătinând din cap.

— Eşti englezoaică, spuse în şoaptă Jasper, englezoaică!

— Englezoaică! mormăi Jasper. Scoţienii nu te vor câştiga niciodată!

— Sau dacă o vor face, o avertiză Jasper, cu o voce terorizată, ceea ce fără îndoială i se vedea şi pe chip, te-ar întâmpina cu drob de miel şi cu Irn Bru pe post de ceai!

Atitudinea lui Chloë se schimbă semnificativ după o zi de Ieneveală petrecută pe ţărmul oceanului; o senzaţie de calm şi vigoare reveni odată cu mareea de seară. În depărtare, unde soarele întâlnea apa, marea oglindea urmele soarelui somnoros şi o şoaptă a căldurii sale în amurg sărută chipul lui Chloë cu promisiunea că o să revină. O stare de bine îi curgea prin vene; asta îi întări încrederea în motivele lui Jocelyn, restabilind gratitudinea pentru generozitatea ei. Chloë traversa regatul lui Jocelyn şi ştia că ceva mai important decât o suveranitate îl ţinea unit. Iar ea va afla ce era acel ceva. Când Jocelyn va considera că este gata să afle. Poate că Jocelyn a fost aici, poate că trebuia doar să fie găsită.

Când Chloë reveni la casa de oaspeţi, Salonul Roz nu mai părea a fi un afront, ci doar prea mic şi nu tocmai pe gustul ei. După o baie reconfortantă (deşi era ceva drum până la capătul coridorului şi până la următorul palier), se întinse în pat, înfăşurată într-un prosop uriaş, care ar fi putut părea un articol de lux, dacă nu ar fi fost atât de roz. Numai domnul şi doamna Andrews asistară la ştergerea violentă a părului ei cu prosopul, dar chiar şi ei abia dacă mai păreau să aibă vreo urmă de rafinament, izolaţi cum erau în acel cadru de tapiserie floral.

Treizeci și opt

Totul era minunat când se hotărâse să-şi acorde o şedere de două săptămâni ca turist, dar Chloë renunţă la idee după o săptămână. Intervalul de timp plătit în avans la pensiunea Bay View se terminase şi ajunsese acum la fundul sacului lui Jocelyn. Deşi îi plăcuse să exploreze şi să viziteze, să se trateze cu ceaiuri şi dulciuri, ştia la fel de bine că-şi dorea să se simtă utilă. Admisese să fie exploatată până la sânge de Gus, dar compensase printr-o şedere lejeră alături de Fraser. Deşi nu era încă sigură

care era motivul pentru care venise în Cornwall, Chloë nu-şi mai putea permite să piardă nici timp şi nici bani aşteptând ca explicaţia să iasă la lumină. Îşi aminti cum fusese implicată într-un mod profitabil în Ţara Galilor, în Irlanda şi în Scoţia, dar asta se întâmplase pentru că oamenii de acolo fuseseră instruiţi să-i supravegheze bunăstarea. Cu durerea morţii în suflet; căci cine ar putea refuza ultima dorinţă a unei femei pe moarte? în toate cele trei ţări şi pentru oamenii pe care îi cunoscuse, legătura cu Jocelyn fusese un factor unificator; reciproc şi fundamental. Cu toate acestea, Cornwall părea să n-aibă nicio legătură cu Jocelyn. Fusese ea vreodată aici? Cunoscuse pe cineva de aici?

Poate că a crezut că am nevoie pur şi simplu de o vacanţa? Şi acum că vacanţa s-a terminat, ce naiba am să fac?

Să te ridici şi să te apuci să-ţi cauţi o slujbă? 4.

Domnul şi doamna Andrews prezentară meritele muncii plătite, spunându-i că atât finanţele, cât şi spiritul ei vor beneficia deopotrivă. Chloë rămase oarecum surprinsă să constate ca găsea slujbe fără niciun efort şi că putea chiar să-şi aleagă una. O ofertă veni din Penzance, la o galerie de obiecte din ceramică deţinută de o femeie pe nume Saxby nu-ştiu-cum, dar aglomeraţia oraşului şi atitudinea oarecum îngâmfată a proprietarei galeriei au făcut ca slujba de chelneriţă într-o cafenea din St Ives, cu un personal prietenos şi o privelişte la mare, să pară chiar mai atractivă. A mai rămas o săptămână la pensiunea Bay View şi, deşi îi oferiră o cameră mai mare pentru şederea prelungită, îi asigură că se simţea destul de bine în Salonul Roz. Îi acordară o reducere şi o tratau cu mici atenţii, sandvişuri sau lapte cu cacao seara târziu; părea că le pasă de ea, în ciuda faptului că nu o cunoşteau pe Jocelyn. Chiar şi cu reducerea primită, un procent prea mare din salariul ei se ducea pe chirie, dar, cu toate astea, Chloë nu s-ar fi

gândit niciodată cum să îşi socotească economiile, dacă patronul pensiunii nu i-ar fi oferit, cum se spune, pe tavă o idee.

— De ce nu închiriezi o cameră, dragă? o întrebă el cu un uşor accent pe „rM la fel de delicios ca pâinea prăjită pe care o servea. Sunt o mulţime disponibile în acest moment al anului. Un apartament drăguţ pentru tine lângă mare!

— Serios? exclamă Chloë uimită. Crezi că s-ar putea?

— Ei bine, spuse bărbatul, n-ar trebui să-ţi spun eu, dragă. Nu pot să decid eu în locul tău, nu? Dar pare a fi mai economic, nu-i aşa? Asta în caz că te hotărăşti să rămâi aici.

Chloë rămase să se gândească la toate astea, în timp ce pâinea prăjită i se răcea. Proprietarul o înlocui cu o alta, proaspătă, şi îi puse alături un exemplar din ziarul local de săptămâna trecută, pe care-l pescuise dintr-o stivă de hârtii pentru aprins focul, lucru pe care Chloë nu-l ştia şi care oricum nu ar fi deranjat-o dacă l-ar fi aflat. Cu un aer absent, luă doar câteva înghiţituri mici din două felii de pâine prăjită şi cercetă ziarul cu atenţie, împreună cu proprietarul.

— O să arunc o privire, spuse ea încercuind câteva anunţuri cu un pix roşu şi căutând aprobarea pe chipul bărbatului, doar mă uit. Nu e nevoie să închiriez ceva imediat. Doar să-mi fac o idee. După aceea o să iau o decizie.

— Aşa să fă-i, draga mea, spuse el indicându-i cu degetul un anunţ atractiv pe care ea îl trecuse cu vederea.

Lui Chloë îi plăcu primul loc pe care-l vizită suficient de mult încât scrise un cec cu chiria pe o lună fără să se gândească de două ori. Fără să se gândească deloc, de fapt.

Dacă aş fi făcut-o, poate m-aş fi răzgândit.

Nouă ne spui?

Pe drumul înapoi către Bay View se simţi chiar bine dispusă.

— Este minunat şi chiar îmi permit! îi explică ea proprietarului, brusc îngrijorat de graba ei.

Faptul că îi ură toate cele bune după ce îi mai făcu o reducere la nota de plată îi confirmă lui Chloë că făcuse ceea ce trebuia.

— Am găsit un loc drăguţ unde ne vom muta, anunţă ea familia Andrews.

— Vorbeşte pentru tine, replică domnul Andrews, sătul până peste cap de Salonul Roz.

Îşi luă apoi soţia de braţ şi porniră la plimbare către încântătoarea lor casă, în timp ce Chloë împacheta şi-şi preamărea isteţimea şi curajul fără margini.

Camera era mare şi avea o formă ciudată, fiind situată la etajul superior al unei case drăguţe cu terasă, deasupra plajei Porthmeor, lângă studiourile artiştilor de la Downalong. Tavanele? erau înclinate, iar podeaua era din lemn de pin. Mobilierul era alcătuit din piese disparate, dar frumoase; un pat vechi de fier, o sofa încă pufoasă, în ciuda faptului că tapiseria părea să fi cunoscut şi vremuri mai bune, un fotoliu ieftin din trestie şi două noptiere de acelaşi fel, un dulap vechi cu sertare căruia îi mai rămăseseră doar urme ale straturilor de vopsea acumulate de-a lungul timpului. Bucătăria era mică, dar funcţională, iar sertarele conţineau o colecţie consistentă de ustensile destul de uzate. Doamna Stokes, proprietăreasa, era durdulie şi rumenă, iar obrajii ei erau rotunzi ca nişte merişoare pădureţe. Nu o deranja pe Chloë, dar era mereu în preajmă oferindu-i compania, precum şi grozavele ei prăjituri. O cunoscuse pe Barbara Hepworth şi o încântă fericită pe Chloë cu poveşti despre artistă îmbogăţite fără ruşine şi alte întâmplări din St Ives din anii ’50* Dar nu o cunoştea pe Jocelyn. Chloë nu găsi de fapt pe nimeni care o cunoscuse, deşi făcea în aşa fel încât să îi menţioneze

adeseori numele.

O bicicletă second-hand cu mai multe viteze decât ar fi avut Chloë nevoie vreodată, achiziţionată în schimbul salariului pe o săptămână, îi completă imaginea. Lucrul în schimburi îi asigura variaţia necesară; în timpul zilelor libere putea pleca în explorare, iar serile, pe care altfel şi le-ar fi petrecut singură, erau ocupate cu slujba. În fond, *este* pe cont propriu, fără niciun punct de contact, deşi nu este nici singuratică şi nici neapărat curajoasă.

Clima temperată o ajuta să meargă mai departe, la fel ca peisajul încântător, deopotrivă pitoresc şi viguros; păşunea plină de verdeaţă devenea deodată mlaştină, puţurile vechilor mine de cositor dădeau un aspect plăcut peisajului, asemenea stâncilor neclintite sau mărăcinilor. Contrast: aşa cum artiştii şi olarii au coexistat într-un mod fericit laolaltă cu bătrânii pescari şi cu doamnele durdulii care păzeau tabieturile ceaiului cu gustări; tot aşa oamenii nu se arătau surprinşi de prezenţa ei, nu o iscodeau, dar nici nu o ignorau, îi permiteau să se simtă sigură pe sine şi la locul ei. Îi plăceau amestecul dezordonat de arbuşti, frunze de lingurică, la fel de mult ca şi smocurile târzii de lânăriţă; mănunchiurile de flori de liliac care semănau cu nişte buze care o implorau să se oprească şi să se aplece asupra lor. „Liliac de vară!” o auzea ea pe Jocelyn zicând cu admiraţie, deşi încă nu găsise nicăieri vreo urmă de-a ei.

Deşi Chloë simţea că e pe drumul cel bun în încercarea ei de a fi acceptată, de a nu mai fi privită pieziş ca o turistă, de a închega o prietenie solidă cu Jane de la cafenea, trebuia doar să-şi definească sieşi dacă ea acceptă Cornwallul. Cu siguranţă, nu se mai simţea ca o turistă. Dar o va face oare Cornwallul să se simtă acasă? îi oferea suficient din tot ce-şi dorea ea?

Unde mi-aş putea găsi un loc?

Putea deveni ea parte din această ţesătură, o

cusătură care contribuie la rezistenţa întregului, dar care are deopotrivă şi un rol autonom?

Îmi doresc asta?

Avem nevoie de un răspuns!

Dar unde?

Aici?

Nu sunt sigură.

Lui William îi plăcea să fie martor la primele semne ale iernii, pe final de toamnă. Peste tot în jurul său, natura intra în adormire până în următorul anotimp. Ferigile îşi schimbau culoarea şi textura; arbuştii fragili îşi pierdeau frunzele, iar iarba pălea. Din loc în loc, sclipeţii erau pe punctul de a înflori, de a da naştere târziu unor flori galbene, mici, dar curajoase. Briza blândă a verii fusese înlocuită de rafale tăioase, în timp ce marea ducea departe, în larg, ultimii săi curenţi calzi şi culoarea albastră, aducând în schimb apele întunecate; oarecum mai grea, marea răspândea frigul pretutindeni. Puteai merge la distanţă de ţărm, dar şi atunci ţi se tăia respiraţia de rafalele spontane şi răzleţe. Puteai sta sus pe o stâncă, să-ţi lingi buzele şi încă să simţi şarea.

Barbarei îi crescuse o barbă lungă, iar blana ei îşi pierdu luciul din timpul verii, devenind mai aspră şi uşor grasă. Se obişnuise să petreacă perioade lungi de timp stând cu spatele în bătaia vântului, care-i făcea cărare prin blană şi se juca răvăşindu-i-o în spirale. Clopoţelul îi fusese scos, la fel cum dispăruse şi şezlongul cu dungi al lui William. Încălzitorul portabil cu gaz a fost adus în atelier, iar secţiunea sa centrală alunga frigul de la început de octombrie, pentru ca abia pe la sfârşitul lunii să fie solicitat la capacitate maximă.

Achiziţionarea unui automobil anulă totuşi scuza obişnuită a lui William că hiberna şi, spre marea uşurare nerostită a lui Mac, nu mai avea niciun motiv să nu-şi păstreze mobilitatea. Vizitele sale săptămânale la Mac

continuară şi, din cauza asta; William se vedea nevoit să se bărbierească. În iarna trecută, cu cât Morwenna îl toca mai mult la cap, cu atât mai lungă îşi lăsase să crească barba şi dezvoltă chiar o satisfacţie perversă atât faţă de aluzia la Barbara, cât şi o anumită eliberare deoarece era considerat şi denunţat ca imposibil de sărutat. Să se bărbierească pentru excursia la Londra de anul trecut fusese aproape la fel de împovărător ca excursia însăşi şi, în semn de protest, rămase sfidător de ţepos în perioada Crăciunului. Acum, în timp ce lucra la o serie de urcioare rotunjoare, cu guri înguste, pentru expoziţia de anul acesta de la South Bank, râse de ironia situaţiei: era în sfârşit singur şi avea faţa netedă ca funduleţul unui bebeluş.

Deşi Mac considera că figura lui William şi structura osoasă a chipului său erau mult prea fine pentru a sta ascunse în spatele părului, l-ar fi preferat cu barbă, dar nu singur. Îngrozitoarea femeie Saxby dispăruse, iar chipul lui William îşi recăpătă aspectul plăcut; cu siguranţă, acum era momentul.

— Momentul pentru ce? îl iscodi William.

— Să mergi mai departe, spuse Mac prudent.

— Şi să mă duc uncie? se prefăcu William că nu înţelege.

— Acolo unde vei lăsa în sfârşit oamenii să vină la tine, răspunse Mac, lovindu-l pe William în inimă cu o forţă care elimină orice ambiguitate.

William râse tare şi scurt, clătinând din cap şi privindu-l pe bătrân.

— Sunt olar, îi explică el ca unui copil.

— Exact! afirmă Mac. Trăieşti în lut pe o stâncă, cu o capră.

— Şi sunt foarte fericit aşa, spuse William.

— Da, dar pentru câtă vreme? îl avertiză Mac ridicând degetul arătător înainte de a-l îndrepta direct către William şi de a-l ţinti în piept.

— Pentru viitorul apropiat, declară William serios, lovindu-şi genunchii şi încercând să încheie conversaţia. Şi Mac, dacă am să consider că sunt singur, o să-mi găsesc o nevastă şi-o să-mi fac un copil!

Accentul lui texan nu făcu decât să-l irite pe Mac, care-i răspunse cu o voce groasă, cu accent de Cornwall.

— Şi cine va avea mai departe lut pe mâini?

William se opri.

— Heidi? întrebă el zâmbind.

Mac azvârli cu o pernă înspre el.

— Tu ţine-ţi doar ochii deschişi, făcu el un semn cu ochiul către William, şi dacă apare cineva, continuă el, bătându-l din nou în piept, lasă-l să intre.

William sări în picioare, cu ochii întredeschişi deasupra unui zâmbet prefăcut. Se uită sub scaunul lui Mac, sub masă; scoase cărţile şi se uită în spatele lor, se repezi până în bucătărie, apoi se întoarse.

— Nu văd pe nimeni *aici!* spuse el un pic prea sarcastic.

— Asta se întâmplă, spuse Mac sfredelindu-l pe William din priviri, pentru că n-a ciocănit nimeni.

— Şi cu toate astea eşti un bătrân olar mulţumit şi împietrit în lut! spuse William triumfător.

Mac afişă un zâmbet scurt, care-l făcu pe William să se întoarcă şi să se oprească lângă fotoliu, plimbându-şi privirile la şi de la Mac cu un rânjet sfios.

— Mulţumit, da, spuse Mac ridicându-se.

Se apropie de William, îşi băgă mâinile în buzunarele pantalonilor şi se clătină pe călcâie, privindu-l cu reproş.

Rămase apoi absolut nemişcat şi-l apucă de bărbie pe William cu mâna stângă, ciupindu-l de obraz, nu tocmai fără intenţie, îşi puse mâna dreaptă în dreptul inimii lui William şi apăsă din nou pe pieptul lui.

— Mulţumit, da, şopti el şi brusc liniştea încăperii păru suspendată în cuvintele lui.

Se uită în ochii disperaţi-să-fugă ai lui William, îşi coborî privirea, apoi şi-o ridică din nou şi spuse sincer:

— Dar mi-ar fi plăcut să fi fost binecuvântat cu fericire.

William se întoarse încet spre casă, suficient cât să poată privi pe geam şi să poată ignora cuvintele lui Mac. Şi să uite tonul lui. La Peregrine's Gully, intră şi ieşi din încăperi, lăsându-şi mâna să alunece de-a lungul pervazurilor ferestrelor şi pereţilor; îşi lăsă degetele să pipăie pământul din jurul plantelor, le lăsă să intre şi să iasă în vasele şi bolurile sale care erau făcute pentru a fi expuse, şi nu pentru vânzare. Îşi petrecu mâinile uşor şi repede peste coloana vertebrală bine articulată a peretelui cu rafturi, ca un pianist care îşi trece degetele peste o imensă claviatură. Numai că nu se auzi nimic. Dar William nici nu observă. Urcă în goană scările neacoperite cu niciun fel de covor, într-un dans disonant, şi încercă să nu se lase distras de anumite zgomote care, dintr-odată, i se părură necunoscute. El intră în dormitorul gol şi zdrăngăni cu stângăcie la chitara lui cea veche, în timp ce încerca să ghicească cât mărunţiş îi mai rămăsese în sticla uriaşă de whisky. Mai avea suficient pentru mai multe rânduri. Numai că William nu plătise niciodată un rând, pentru simplul motiv că mergea rareori în puburi. Şi când făcea asta, era pentru o bere amară cu limonadă şi o cină solitară, suficient de departe de bar.

Îşi văzu imaginea într-o oglindă mare, sprijinită de perete, şi imediat îşi abătu privirea către rama flamboaiantă din lemn. Încet însă, privirile sale reveniră la propria imagine, iar William se lăsă în genunchi pentru a privi mai de aproape. Îşi apucă bărbia, aşa cum făcuse Mac, strângând şi desfăcând prinsoarea, până ce i se ţuguiară buzele şi ajunse să arate caraghios. Îşi privi chipul şi observă pentru prima oară că sprâncenele sale nu erau simetrice. Observă că fruntea sa era ridată şi că

niciun şanţ care îi traversa fruntea nu era neîntrerupt. Era ca şi cunji s-ar fi gândit dintr-odată mai bine la grijile care le cauzaseră. Ca şi cum liniile ar fi fost întrerupte la mijlocul gândului.

Trebuia să se tundă.

O să merg mâine la St Ives.

Observă un punct negru pe o parte a nasului şi încercă, fără succes, să-l stoarcă. Mai departe, alte două îl necăjiră, dar el decise să le lase în pace şi să mănânce, în schimb, mai multe fructe. Descoperi nişte fire de păr crescându-i pe gât, aşa că-şi întinse bărbia pentru a întinde pielea, în timp ce zgâria cu unghia până ce părul ieşi la iveală; era mult mai lung şi mai închis la culoare decât firele care îl înconjurau. Ca şi stejarul solitar din mijlocul arbuştilor din vecinătatea moşiei de la Peregrine’s Gully.

O să mă rad mâine la bărbier, la St Ives.

Nu mai avea unde altundeva să se uite decât în proprii ochi şi, la o primă vedere, îşi văzu pupilele contractându-se. Pentru că era mult mai uşor să se uite la ochii săi decât în ei şi dincolo de ei, se aşeză cu picioarele încrucişate, îşi puse câte o mână peste fiecare ochi, alternativ şi rămase aşa, observând distrat jocul pupilelor sale. Apoi, pentru a-şi vedea din nou ridurile de pe frunte, se privi în ansamblu. Îşi întoarse privirile într-o parte, îşi desfăcu picioarele, apoi se ridică şi tresări la zgomotul oaselor sale care pocniră, speriindu-l mai mult decât senzaţia în sine.

Îmbătrânesef

Chiar aşa!

Ieşi din cameră evitând oglinda şi-şi propuse ca în ziua următoare să ducă sticla de whisky la banca din St Ives. Era convins că era suficient pentru un tuns *şi* nişte poţiuni şi loţiuni pentru ascunsul coşurilor şi al ridurilor.

Intră în camera sa, iar goliciunea acesteia după atâtea detalii observate îl luă prin surprindere. Se sprijini

de radiator, dar simţi că îi frig palmele, în timp ce îşi lăsă privirile să alunece afară, pe deasupra stâncilor, dincolo de mare. Deşi se îndepărtă de sursa de căldură pe care o simţea urcând de la baza şirei spinării până sus, între ompplaţi, simţi un fior, un fior care nu era de la frig, dar care îl afecta pe de-a-ntregul.

— Nu sunt *nefericit*, spuse el cu voce tare, urmărind din priviri mânerul curbat, de fier, al ferestrei. Şi sunt *perfect* mulţumit, explică el îndreptându-se spre fereastră pentru a verifica încuietoarea şi pentru a vedea dacă nu există vreo sursă de curent care-l făcea să tremure. Deşi vechi, ferestrele păreau a fi într-o stare excelentă. William reveni la radiator. Îşi privi pantofii şi se hotărî să-şi cumpere o pereche nouă. Îşi putea permite acum, fie că fondurile din sticla de whisky îi ajungeau pentru mai multă vreme, fie că nu.

St Ives, mâine.

— Nu mă simt singur, râse el scurt, şi sunt destul de mulţumit să trăiesc pe cont propriu. Singur.

Vedea pe geam cum după-amiaza aducea vântul şi norii. Se descălţă aruncându-şi pantofii şi-şi lăsă picioarele încălţate cu şosete să se strecoare în micile semicercuri de deasupra scândurilor din duşumea din faţa lui.

— Dacă poţi fi singur fără a *te simţi* singur, îşi spuse el încet, asta presupune în mod obligatoriu că, dacă nu eşti nefericit, eşti aşadar fericit?

Camera rămase tăcută. Întrebarea lui rămase fără răspuns. O rafală bruscă de afară lovi geamul ferestrei cu o ramură, dar William nu considera că un astfel de lucru ar avea vreun sens sau că ar fi vreun răspuns.

— Nu e de preferat doar să fii mulţumit? Cred mai degrabă că aş fi un bărbat fericit dacă aş rămâne mulţumit tot restul zilelor mele.

Prinsă încă între rafale de vânt, creanga lovi din nou geamul.

— Şi mă-ndoiesc că aş muri supărat că nu am gustat niciodată fericirea cea binecuvântată!

Şi la urma urmei, cât de extraordinară, cât de mult îţi poate îmbunătăţi viaţa şi cât de dulce poate fi venerata „sfântă fericireu a lui Mac? se întreba William în timp ce patina pe duşumea; spre fereastră. O deschise cu grijă şi rupse creanga ce se tot lovea de geam. Era mai în siguranţă în mâinile lui. Dar viaţa din ea se dusese pe dată şi acum zăcea nemişcată, fragilă şi oarecum pierdută în mâinile lui. Dintr-odată dormitorul i se păru prea gol, prea rigid. Îşi privi patul şi se întrebă dacă îl va împărţi vreodată cu cineva. Nu o invitase niciodată pe Morwenna să rămână la el. Făceau sex întotdeauna la ea. William păstrase secret şi sacru Peregrine’s Gully. O ţinuse la distanţă pe Morwenna. De câtă vreme stătea acolo, nu călcase nicio femeie la Peregrine’s Gully, deşi nu era sigur ce relevanţă avea acest lucru sau ar fi avut în altă situaţie. William privi din nou spre pat. Voi împărţi oare patul ăsta cu cineva vreodată?

— Mă întreb doar, spuse el cu voce tare, apucându-şi provocator penisul, nu mă plâng!

Deocamdată, era mai mult decât mulţumit să aibă patul conjugal pentru sine, metaforic vorbind, precum şi să se lăfăie într-un pat doar al lui.

Dar vei rămâne astfel?

Şi eşti în culmea fericirii că dormi singur?

Puse cu grijă creanga pe pernă, pe partea de pat pe care nu dormea nimeni. În timp ce se învârtea prin baie şi observă că trebuia să cumpere din St Ives a doua zi pastă de dinţi şi soluţie de curăţat baia, înţelese că probabil sfânta fericire îi evita pe oamenii independenţi. O voce slabă şi aproape neplăcută din adâncul fiinţei sale sublinie că era, fără îndoială, o stare sublimă creată într-o persoană de către altcineva.

— Şi eu n-am nevoie de nimeni. Cu siguranţă nu de

„altcineva”.

Poţi să fii sigur, William. Dar n-ai putea pur şi simplu să *doreşti* pe cineva?

— Nu pe oricine.

Nu. Nu o persoană oarecare. Dar poate, uneori, *pe cineva*?

— Îi am pe Barbara şi Mac. Sunt foarte importanţi.

Dar te-au făcut ei vreodată să te simţi în culmea fericirii?

— Culmea fericirii n-a fost niciodată o prezenţă notabilă în viaţa mea. Nici n-aş fi observat.

Dar să guşti din ea n-ar fi într-adevăr minunat?

— Dumnezeule, locul ăsta e plin de praf, spuse cu voce tare William, care-şi trecu degetele de-a lungul pervazului ferestrei, în timp ce cobora în viteză scările; prea repede pentru a auzi pârâiturile. O să cumpăr mâine de la St Ives cârpe noi de praf şi ceară.

Dacă o vei face, William; de obicei, găseşti nu ştiu câte motive să nu te duci.

În timp ce Chloë se îndrepta spre muncă cu bicicleta, trecu pe lângă un bărbat care mergea hotărât în faţa ei, cu o sticlă uriaşă de whisky pe jumătate plină de monede. Estimă că avea suficient cât să cumpere un gel high-tech pentru şa şi un claxon pentru bicicleta ei. În timp ce cobora spre oraş, se întrebă oare de unde poţi cumpăra o astfel de sticlă. Ar fi o idee bună să înceapă şi ea să strângă monede; moştenirea de la Jocelyn se evapora văzând cu ochii, iar din slujba ei de chelneriţă nu câştiga cine ştie cât.

William îşi lăsase maşina undeva în afara localităţii St Ives. Îl enerva parcarea cu plată, dar zece minute petrecute pe furiş pe linia galbenă luna trecută îl învăţaseră o lecţie costisitoare, pe care n-avea chef să o repete. În timp ce se îndrepta spre oraş, se gândi că greutatea sticlei sale impunea un prânz bun, plătit chiar

din banii adăpostiţi în ea. O bicicletă trecu fâşâind pe lângă el, prinse apoi viteză şi dispăru din raza lui vizuală, după un deal.

Dar nu înainte ca el să observe din fugă biciclista; părul era numai bucle roşii, prinse în coadă la spate, adunând în el lumina dimineţii de noiembrie şi adăugând propria sa strălucire zilei.

Lui William i se tăie respiraţia. Numai că nu ştia sigur de ce.

Treizeci şi nouă

Ei bine, trebuie să se întâlnească, nu-i aşa – lucrul ăsta s-a stabilit chiar din Capitolul Unu. Şi, cu toate că observăm că există o armată bătrână a compatrioţilor lui Jocelyn care asistă de pe margine, cum vor ajunge William şi Chloë să se întâlnească în cele din urmă? Oare se vor plăcea? Iar ea oare va rămâne? Oh, câtă dezamăgire ar fi dacă nu s-ar plăcea şi dacă ea nu ar rămâne cu el. Anul lui Chloë fusese totuşi mai mult decât o simplă călătorie spre acest bărbat încântător; a fost o aventură în căutarea unui cămin, a forţei interioare şi a propriei persoane. Nu va fi chiar o pierdere de vreme dacă nu-l va găsi pe William.

Dar nu-i aşa că ar fi bine dacă l-ar găsi?…

— Hei! Piskie a noastră ne-a trimis o scrisoare!

— Era şi timpul, aş putea spune.

Peregrine parcurse scrisoarea din priviri cu ajutorul ochelarilor lui Jasper, ţinuţi la distanţă de un braţ. Merseră în salon, iar Jasper închise *Gardeners Question Time* pentru că nici măcar *Clematis chrysocoma* nu avea prioritate înaintea lui Chloë Cadwallader. Peregrine îşi găsi ochelarii sub *Radio Times* şi îi returnă pe ai lui Jasper, punându-i cu eleganţă pe vârful nasului său frumos. Se aşează în fotoliul cel vechi şi-şi ridică picioarele pe un taburet pufos, pentru care Jocelyn schimbase un borcan de

murături Branşton, în timpul unei excursii în Algeria, în anii ’60.

— Ia să vedem, murmură el răsfoind scrisoarea în timp ce Jasper, cu un degetar pe deget, cârpea cu răbdare şosete, privindu-l din când în când pe deasupra ochelarilor. Oh! exclamă Peregrine lăsând scrisoarea să-i cadă în poală, indignat şi cu o grimasă expresivă, apoi ridicând-o şi continuând să citească. Vai de mine! exiamă el, schimonosindu-se de durere. Un hotel pentru gay! explodă el, frecându-şi sprâncenele şi clătinând din cap.

Jasper nu scoase niciun cuvânt, doar tresări când se înţepă cu acul. Peregrine ridică scrisoarea, îşi drese glasul şi citi, fără să mai simtă necesitatea de a anunţa eventualele bla-bla-uri.

— Spune că a avut o săptămână plăcută de vacanţă, a petrecut o lună interesantă ca chelneriţă, a locuit într-un loc plăcut, dar nu vede necesitatea prelungirii şederii, aşa că ne roagă să o lăsăm să se întoarcă să stea cu noi până se va decide ce să facă şi unde.

— Aşa, pur şi simplu? se miră Jasper, înţepându-se din nou în deget. Fără niciun semn de punctuaţie?

— Nu în primul rând, spuse Peregrine, observând că restul scrisorii părea să fie scris cu semnele de punctuaţie corecte. Spune aşa: Nu înţeleg de ce m-a trimis Jocelyn aici – în afara faptului că este un loc pe care nu-l cunoşteam. Îmi place aici, de fapt, chiar foarte mult, dar pentru că nu găsesc nicio legătură cu Jocelyn, nu prea cred că mai am vreun motiv real pentru a-mi continua şederea. Mă tem că doar faptul că îmi place locul nu e un motiv suficient pentru a mai rămâne – Jocelyn trebuie să fi avut ceva anume în minte, dar nu pot găsi niciun indiciu despre acest lucru.

Jasper termină şoseta, se uită la ea în lumină, o împachetă împreună cu perechea ei şi le aruncă spre Peregrine.

— Continuă! îl imploră el concentrându-şi atenţia asupra unei perne brodate pe care începuse să o lucreze în urmă cu o săptămână.

Peregrine adună şosetele şi le înghesui între spatele său şi scaun.

— Mai stă, ştiu că nu sunt tocmai ceea ce se cheamă sociabilă, *dar încep să mă cam plictisesc de propria mea companie*. De ce foloseşte „încep”, când ar putea foarte bine să spună „voi fi” sau „sunt acum”?

— E singură, spuse Jasper, las-o în pace!

— Nu spune că *se simte* singură, ci că nu o deranjează să fie independentă, îl lămuri Peregrine.

— Ah, răspunse Jasper, clar spune cumva că e *fericită* să fie aşa?

Peregrine recunoscu că nu poate găsi cuvântul în scrisoare, clar nici cuvântul „nefericită” nu apărea.

— Spune că-i lipseşte Ţara Galilor: Dar într-un mod melancolic; nici Scrabble şi nici Monopoly nu se pot juca de unul singur şi necesită cel puţin doi jucători. Am avut parte de solitudine în Irlanda, dar îmi amintesc că, deşi eram adeseori mai singură decât sunt aici, era o perioadă bună, bună pentru mine – şi în cele din urmă şi pentru Gus, cred. Aici, cu toate că oamenii sunt prietenoşi, nimeni n-o cunoaşte pe Jocelyn, aşa că mă-ntreb de ce mă aflu aici. Mi-e dor de Fraser al meu, iar lui i-e dor de mine, la rândul său, dar nu putea să meargă la nesfârşit şi ştiu că, de fapt, nu puteam trăi permanent cu el. Oricum, mi-a scris să-mi spună cum a prosperat Braer în prima lună în care a funcţionat pe post de pensiune şi ştiu că acum nu mai are nevoie de mine. Oricum, nu m-aş putea întoarce, cel puţin nu atât de curând. Ar fi ca un pas înapoi.

Sunt convinsă că am dat la fel de mult pe cât am primit, în fiecare ţară pe care am vizitat-o. Nu i-am fost oare de mare ajutor lui Gin? Şi la urma urmei, n-am fost mult mai mult decât un administrator pentru Gus? Nu eu l-

am ajutat pe Fraser să-şi găsească scopul şi încrederea care-i lipseau? Deci, care este menirea mea aici? Mi-e dor de toate cele trei ţări, într-un fel sau altul; fiecare mi-a oferit ceva unic şi preţios. Dar am putut lua aceste daruri cu mine. Le am aici, cu mine – dar nu sunt sigură că aici, în Cornwall, mi-aş construi un cămin pe poliţa căruia să le pun. Ca chelneriţă, mă distrez, am cunoscut o fată drăguţă, cam de vârsta meat dar nu pot continua să-mi petrec astfel tot restul vieţii. Dar ce altceva aş putea face? Şi mai ales ce aş putea face aici? Cred că poate ar trebui să mă întorc pentru un timp, nu credeţi? V-ar deranja? Poate ne putem uita împreună pe hartă.

Peregrine şi Jasper priviră o fotografie a lui Jocelyn şi ridicară din sprâncene amândoi, în acelaşi timp.

— Chloë e atât de aproape, spuse Peregrine, cel puţin îi place locul, a rămas şi s-a descurcat.

— Poate că are nevoie acum de un mic imbold – aşa cum am anticipat cu toţii, spuse Jasper, după o vreme.

— E timpul s-o sunăm?

— Aşa cred.

Mac se învârtea prin casă murmurând „Dumnezeule! Dumnezeule!” pentru sine, către plantele sale şi către o confederaţie de spiriduşi adunaţi pe ziarul de ieri, care rămăsese deschis pe masa din bucătărie. Mai târziu, William îl întrebă ce făcuse Dumnezeu ca să-l determine să repete această rugăciune. Mac spuse „Oh, nimic! Nimic!” într-o manieră excepţional de degajată. Uimit, dar fără să moară de curiozitate, William îl lăsă să se adreseze spiriduşilor şi-şi petrecu după-amiaza lustruind în schimb urcioare.

Patruzeci

— Aţi auzit de cineva pe nume Michael Mount? o întrebă Chloë pe doamna Stokes, fluturând înspre ea

scrisoarea lui Peregrine.

— Mount? Mount, medită doamna Stokes, Michael Mount, răsp ea cu poftă, vrei să spui muntele St Michel! exclamă ea accentuând primul cuvânt.

— R Nu, nu, nu! spuse Chloë încercând să nu pară nepoliticoasă. Un domn pe nume Michael Mount.

Privi scrisoarea.

— Locuieşte în Carn Tregen?

Repetă de două ori, mai întâi cu un „e” moale, apoi mai accentuat.

Cu degetul îndoit, lipit de buza de sus, doamna Stokes încruntă din sprâncene.

— Tregen, confirmă ea, cu un „e” moale. Altceva? o întrebă ea pe Chloë, convinsă că ştia chiar pe toată lumea dintre St Ives şi Şt Just.

— Nu scrie prea multe, spuse Chloë stingherită, răsucind pe toate feţele scrisoarea de o singură pagină. Citi din scrisoare: Clodder draga, nu credem că ar trebui să pleci din Cornwall înainte de a-i da o şansă. Credem că este o regiune foarte frumoasă. Nu uita că ai avut mereu prioritate în inima lui Jocelyn şi că ea a urmărit în primul rând interesul tău, iar tu ai spus că îţi plac locul şi oamenii pe care i-ai cunoscut acolo. Jocelyn era convinsă că vei fi fericită acolo, aşa că n-o lăsa baltă renunţând tocmai acum. Te cunoştea atât de bine, nu-i aşa? Se pare că ţi-ai creat şi un mic drum al tău, chiar dacă momentan pare lipsit de strălucire. Şi nu crezi că şi asta te poate duce undeva? Poate că în curând ai să conduci restaurantul – sau poate că o să-ţi deschizi unul al tău. Să nu te dai bătută şi nici să nu fii arogantă.

Oh, era să uităm de Michael Mount, un vechi prieten de-al lui Jocelyn. Locuia în Carn Tregen şi, din câte ştim, el are ceva pentru tine. Doar că niciunul dintre noi nu-şi aminteşte despre ce este vorba, deşi ne-am stors amândoi creierele şi ne-am scormonit toate amintirile! Credem că

este cunoscut pe plan local ca Mac – asta ca să se diferenţieze de nu ştiu ce castel din Cornwall! Este sau era olar. Mult noroc, îngeraş. Fruntea sus. Continuă să ne scrii! JP.

— Justiţie şi pace! murmură doamna Stokes, cu sprânceana stângă ridicată aprobator.

— Nu tocmai, chicoti Chloë, Jasper şi Peregrine – sunt, hmm, unchii mei, cred. Sau mătuşile mele.

— Zău! exclamă doamna Stokes, ridicând sprânceana dreaptă la nivelul celei stângi şi încercând să nu le lase să se curbeze dezaprobator într-un mod prea evident.

— Îl cunoaşteţi? Pe Mac? t

— Ştiu de el, spuse doamna Stokes, chiar îl ştiu. A mai îmbătrânit un pic – dar e viu, te asigur de asta.

— Este olar?

— Da, este olar.

O imagine pasageră a celor cinci vase de la Ballygorm, senine şi dincolo de timp, trecu în grabă prin mintea lui Chloë şi-i aduse pe buze un zâmbet blând şi un murmur vag. Dădu uşor din cap şi reveni la Cornwall, pentru a o întreba pe doamna Stokes dacă putea să dea un telefon.

Când telefonul sună în casa de ţară a lui Mac, el era ocupat, în bucătărie, unde prepara un ceai şi punea biscuiţi pe & farfurie. v-y*

— Te superi dacă te rog să răspunzi tu? îi ceru el M William. V”.

— Alo? răspunse William în receptorul de bachelită care mirosea puternic, dar nu neapărat neplăcut.

— Aş dori să vorbesc cu Michael Mount, vă rog? spuse o voce feminină.

— Michael Mount? îngăimă William.

— Mac? continuă vocea.

— Oh! şopti William, Mac! Sigur!

— Tu eşti Mac? întrebă vocea, acum bănuitoare.

— Nu! Doamne! se grăbi William, îl chem imediat. Gine să-i spun că-l caută?

— Fina lui Jocelyn, susţinu vocea de la celălalt capăt al firului.

William îi ceru vocii să aştepte un moment, iar el puse receptorul pe măsuţa improvizată, lângă pipa lui Mac şi ziarul *Times*. Se îndreptă în linişte spre bucătărie şi-l observă pe Mac, care punea biscuiţi cu cremă de whisky printre biscuiţi mari, de ceai. Începu să saliveze de poftă. Deşi nu avea o pasiune deosebită pentru biscuiţi, uitase să ia micul dejun în acea dimineaţă, iar acum avea o foame de lup.

— Cine era? îl întrebă Mac, scufundând şi ridicând din ceainic pliculeţe de ceai prinse între două furculiţe.

— Hmm? murmură William, desprinzându-şi cu greu privirile de la biscuiţi.

— La telefon? întrebă Mac. Vreun mesaj?

— La naiba! exclamă William, pocnindu-se peste frunte. E încă la telefon! Te aşteaptă!

— Cine? izbucni Mac în râs.

— Nepoata lui Josephine? încercă William, cu capul ridicat, conştient că detaliile nu erau precise, dar nu putea să şi le amintească.

Zâmbetul lui Mac dispăru, dar expresia sa rămase voioasă. Aruncă o privire rapidă spre telefonul montat pe peretele bucătăriei, dar îl ignoră. În schimb, se grăbi înspre camera de zi, trăgând uşa discret în spatele său.

După ce transmise mesajul, William îşi întoarse privirile către biscuiţi. Singur în bucătărie, se aşeză pe un taburet şi luă un biscuit cu cremă de whisky şi îl ridică ţinându-l între degetul mare şi arătător. Îl duse la nas, închise ochii şi trase în piept aroma nostalgică de ciocolată coaptă. Atinse uşor cu limba cristalele de zahăr de pe suprafaţă. Una sau două se desprinseră şi se dizolvară lăsându-i în gură un gust delicios. Minuscule, dar cu multă

dulceaţă, răspândiră un fior de plăcere în gura lui William. Era lihnit de foame. Ar fi putut înghiţi pe nemestecate tot biscuitul. În schimb, îndepărtă cu grijă glazura şi privi cele două părţi. Începu cu stratul de la bază şi răzui cu dinţii de jos umplutura catifelată de cremă de ciocolată, întinse ciocolata moale pe limbă şi o apăsă pe cerul gurii. Savură gustul, simţindu-se ca într-un mic rai. Era atât de moale şi de dulce, atât de bun, de delicios, atât de hrănitor şi de plăcut; încât l-ar fi putut apuca plânsul. În schimb, mai mâncă încă trei.

— Bună? Mount la telefon! anunţă Mac, prezentându-se astfel pentru prima şi probabil singura dată în viaţa sa.

— Bună! se auzi o voce blândă. Sunt Chloë. Cadwallader. Fina lui Jocelyn?

Mac tăcea. De ce îi suna atât de familiar această voce? Nu o mai auzise niciodată. Nicio legătură genetică reală. Şi totuşi îl atinse profund şi zâmbi încrezător în timp ce privea undeva, nu departe, în faţă.

— Jocelyn? imploră ea. Jocelyn March?

Mac îşi drese glasul.

— Bună, spuse el încet, sunt atât de bucuros că ai sunat. Ştiam că o vei face.

Se opri.

— Te aşteptam.

Se opri, din nou.

— Chloë! reflectă el încet, mai mult pentru sine.

— Ei bine? întrebă doamna Stokes, care rămăsese în afara câmpului vizual, în spatele uşii, dar nu şi în afara câmpului auditiv.

— Mă duc acolo mâine-dimineaţă, spuse Chloë cu ochii luminoşi. Chiar *a cunoscut-o* pe naşa mea! Părea să fie într-adevăr foarte drăguţ. Îmi plac olarii!;/

Doamna Stokes o întrebă dacă credea că va mai sta încă o lună. Nu era nevoie decât să plătească chiria, iar ea trebuia să ştie dinainte.: *il*

— Probabil, aprecie Chloë, simţindu-se sigură pe sine şi destul de mândră din cauza asta, dar v-aş putea spune mal sigur mâine? Mai târziu? După-amiază?

Chloë porni cu bicicleta spre care Tregen. Era convinsă că Mac este un domn spilcuit cu păr alb, fără cusur, şi cu ochi albaştri. Mâinile sale erau rafinate şi lungi, cu urme trădătoare de lut, pe sub unghii. Vocea sa va graseia uşor, în consonanţă cu atitudinea sa generală şi îi va oferi sherry şi alune. Casa lui trebuie să fie în stil victorian, cu draperii din catifea de culoarea vinului de Porto şi cu tapet original William Morris în cele mai multe dintre încăperi. O pisică bătrână pe nume Tompkins va face parte din mobilier. Sus, la etaj, trebuie să fie o serie de camere, dintre care Mac îi va oferi una lui Chloë în schimbul unei chirii plătite doar de formă şi a companiei. Ea va accepta cu mare surprindere şi umilinţă şi după-amiază îi va spune doamnei Stokes că nu va mai semna pentru luna viitoare.

Chloë coborî de pe bicicletă. Drumul către Cam Tregen este mult prea frumos ca să treci pe lângă el fără să-l admiri. Drumul urca în linie dreaptă către sat, ca trena unei rochii de mireasă. După câţiva metri de pistă de satin, o horbotă de căsuţe se însăilau de-o parte şi de alta a drumului. Trâmbe de fupi ca şifonul ieşeau din câteva coşuri şi, pe măsură ce se apropia, Chloë observă un fel de buchet alcătuit din uşile de la intrare vopsite fiecare în altă culoare. O biserică se înălţa deasupra tuturor. Pescăruşi în căutare de heringi se învârteau şi-şi strigau bucuria pe deasupra capetelor, iar claxoanele ţipau ca într-o conversaţie.

— Sexy! Sexy!

Nu erau pescăruşii.

— Arată-ne chiloţii!

Nu era asta.

Îndemnurile veneau dinspre un grup de mici şcolari,

agăţaţi de plasa verde care înconjura ca un gard terenul de joacă şi care se căţăraseră de-a lungul ei ca maimuţele. Chloë era uimită, clar şi amuzată şi chiar un pic flatată. Încercă să nu râdă, ca să nu-l încurajeze, iar apoi încercă din răsputeri să ignore insolenţa celor opt perechi de ochi de circa opt ani care o dezbrăcau.

— Poah! bolborosi unul.

— Oau! Uită-te la ea! făcu un altul.

— Domnişoara Sexy! fluieră un alt copil.

— Ce culoare au chiloţii tăi? întrebă cel mai mic din grup, ca şi cum ar fi stat la taclale.

Chloë îl privi direct.

— Sunt albaştri cu alb, îl informă ea, cu dungi.

Din cine ştie ce motiv, această informaţie îi făcu pe băieţi să o rupă la fugă, râzând isteric şi chiuind de încântare şi ruşine. Când Chloë ajunse în zona terenului de joacă, puştii se retraseră în fugă, fără să spună nimic, doar gâfâind de teama Domnişoarei Sexy, care le acceptase cu atâta graţie complimentele.

— Arată-i! strigară ei, dar dorinţa lor ca Chloë să le arate chiloţii era acoperită de râsul ei şi de o rafală bruscă dinspre mare care îi aduse sare în cerul gurii şi-i făcu ochii să lăcrimeze.

În timp ce se îndrepta spre care Tregen, Chloë observă că, de fapt, pescăruşii se certau, claxoanele maşinilor sunau exagerat de tare şi că cele mai multe dintre casele de pe partea stângă a drumului sunt moderne şi depersonalizate, greu de descris, în schimb, cele de pe partea dreaptă, la fel ca şi cele care mărginesc strada abruptă ce coboară spre port sunt uimitor de pitoreşti şi arată atât de pastelate şi de răbdătoare în mijlocul goanei şi a aglomeraţiei portului. Tocmai ancorase un vapor, se coborau lăzi de pe punte, se aşezau pe pavajul ud, apoi erau apucate de bărbaţi uriaşi îmbrăcaţi în pantaloni de cauciuc şi purtând nişte cizme imense şi tricouri, în ciuda

frigului umed. Pescăruşii se apropiau de ei cu lăcomie, năpustindu-se brusc şi ţipând şi venind destul de aproape de lăzi şi de oameni. În port, ceva prost ambalat se scurgea la întâmplare, revărsându-se în bucăţi mici, stricate şi evident necomestibile. Pescăruşii ţipau lansându-se în picaj şi se scufundau după resturile de mâncare. Bărbaţii înjurau, râdeau şi ţipau la ei.

Chloë privi prada; motivul zgomotului, premiu pentru pescari, momeală pentru pescăruşi, hrană pentru om, dar şi pentru păsări. Aproape morţi, peştii alunecau ca şi cum corpurile loc mici şi uleioase s-ar fi sortat singure, şi în cele din urmă se aşezau unul lângă altul. Aproape morţi, lumina continua să danseze şi să strălucească pe solzii lor. Străluciri de argint, străluciri de aur; zvâcniri de mercur, rostogolire de oxid. Bucăţi de merluciu!

Era ceva vag traumatic în toate astea. Chloë îşi continuă drumul pe jumătate bucuroasă, pe jumătate tristă, oricum, concentrată asupra instrucţiunilor precise pe care i le oferise Mac.

Era ceva cu ochii lor; medită ea în timp ce ieşea din sat, lăsând în urmă zgomotul şi agitaţia.

Atât de sticloşi şi de nemişcaţi. Dar atât de expresivi.

Lipsiţi de bănuială în momentul morţii. O imagine a regretului profund, că ar trebui să fie orice altceva în afară de bani pentru bărbaţi, hrană pentru pescăruşi.

Morţi şi nevăzuţi. Şi totuşi par să vadă atât de multe.

Se cutremură scurt. Cu ochii măriţi de imaginea peştilor în descompunere, cu corpuri rupte şi abandonate, cu ochii stinşi, dar încă intacţi, holbându-se nemişcaţi şi opaci. Nemişcarea, graţia care depăşea umilinţa acestui ultim loc de odihnă – jumătate pe asfalt, jumătate în iarbă, lângă gardul viu şi departe de mare. Chloë îşi continuă drumul şi se cutremură din nou, extrem de tulburată de imagine şi de întrebarea cum arată acum corpul lui Jocelyn. La un an. Dumnezeule, azi se împlineşte un an.

Jocelyn. Mai ai carne pe oase? Ai rămas doar o grămadă de oase bătrâne? Mai poţi vorbi, dacă limba ta a dispărut? Mai poţi fi cu mine dacă eşti la doi metri sub pământ? Ai idee?

Moartă şi nevăzută. Şi totuşi se pare că vede atât de multe.

Mac dormise prost. Era agitat şi nervos. Cu siguranţă, Chloë n-avea cum să semene cu Jocelyn, dar cu toate astea, era convins că sclipiri ale fetei de odinioară vor străluci şi vor aduce din nou în căsuţa lui căldura şi culoarea pe care o răspândea din abundenţă în jurul ei. Era şi puţin speriat; să nu fie neajutorat emoţional, să nu spună prea multe. Ar fi vrut să lucreze, dar luna noiembrie era mai crudă decât iarna propriu-zisă, pentru că deşi frigul nu era atât de sever, umezeala pătrunzătoare îi cuprinsese încheieturile, care din cauza durerii deveniseră inutile. Ar fi tolerat bucuros o astfel de durere, ba chiar şi altele mai mari; asta numai dacă în ciuda durerii degetele, încheieturile, genunchii l-ar ajuta şi s-ar îndoi. Cum putea fi aţât de drept şi de sprinten într-o zi şi aşa de fragil şi de neputincios a doua zi? Când soneria sună, strigă imediat „Vin!” cu o voce puternică şi veselă, pentru că ştia că-i va lua ceva vreme să se ridice din scaun şi să meargă să-şi întâmpine vizitatoarea.

Dar ce încântătoare era! O muză prerafaelită, condihientată cu pistrui şi o expresie fermecătoare care o făcea să pară naturală şi de aceea şi mai atrăgătoare.

— Chloë!

— Domnul Mount?

— Mac – nu intri?

O servi cu ceai într-o cană pe al cărei mâner se urca un spiriduş. Exact ca aceea în care Jasper îşi ţinea aţa pentru grădinărit. Ea se minună de această coincidenţă, iar apoi declară că era minunat faptul că nu era deloc o coincidenţă. Când Mac o informă că el face aceste căni,

rămase uimită; el îi oferi o cană, iar ea rămase de-a dreptul încântată.

— Îţi aminteşti broşa asta, îl întrebă ea apucându-şi puloverul între degete.

— De parcă am văzut-o ieri, o asigură el.

Se afla în faţa unui bărbat pe care nu-l mai văzuse niciodată, despre care nici măcar nu auzise vreodată, şi totuşi exista deja între ei un schimb tangibil de mare căldură şi empatie, sinceră şi confortabilă. Discutară toată dimineaţa, iar Chloë îi povesti lui Mac într-o manieră plină de culoare traseul pe care îl parcursese în călătoria ei. N-o îngrijoră deloc faptul că nu-i cunoştea nici pe Gin Trap, nici pe Gus şi nici măcar pe vreunul dintre cei doi Buchanan – seniorul sau juniorul. Era suficient că avusese un prieten care trăia în sudul Ţării Galilor, care împărtăşea dragostea lui Jocelyn pentru Scoţia şi-şi exprima dorinţa de a vizita ţinutul Irlandei de Nord.

— Când ai văzut-o pe Jocelyn ultima oară? îl întrebă ea.

— Cu luni în urmă, iubita mea, luni! răspunse el. I

— S-a dus de un an. Exact un an.

— Ştiu.

— Încă mi-e dor de ea.

— Şi mie.

— Pare imposibil ca o fiinţă atât de plină de viaţă – şi care a trăit viaţa din plin – să o fi negat vreodată.

— Dar nu crezi că asta o face într-o oarecare măsură nemuritoare?

— Ba da. Aşa cred. Dar asta nu e suficient. O vreau înapoi.

— Nu eşti singura îndoliată, Chloë. Urmează cei care au iubit-o şi cărora Jocelyn le-a acordat, fiecăruia în parte, o mare afecţiune.

— Cum ai cunoscut-o? întrebă Chloë încurajată atât de cuvintele lui Mac, cât şi de braţul lui care îi înconjura

umerii.

— Prietenie reciprocă, replică Mac cu nonşalanţă.

Se ridică cu greutate din fotoliul său, refuzând cu politeţe oferta de ajutor din partea lui Chloë, şi aduse o carte veche legată în piele, pe care o luase dintr-o bibliotecă foarte încărcată. Chloë se ridică şi rămaseră împreună în picioare sprijiniţi de braţul lung al fotoliului vechi în timp ce el răsfoia paginile.

— Ce carte este? întrebă Chloë.

— Oh, nu cartea este poanta aici, o asigură Mac, ci faptul că adăposteşte ceva – unde-i păcătoasa? – preţios. Apropo, e *Călătoriile lui Gulliver*.

Păcătoasa se dovedi a fi o poză, singura fotografie de-a lui Jocelyn care-i rămăsese. Ea era foarte tânără, iar imaginea era un pic în ceaţă. Mai tânără decât o văzuse Chloë în vreo altă fotografie, chiar şi decât în cele pe care Peregrine le introdusese cu grijă şi le adnotase cu alb, în albume groase de fotografii. Mac nu-şi putea aminti data, deşi cercetă cartonul în căutarea vreunui indiciu. Dinainte de război, cu siguranţă. Părul ei era ciudat, platinat, tuns scurt, băieţeşte şi perfect ondulat; buzele ei erau închise la culoare şi conturate cu grijă într-un arc al lui Cupidon.

Şi broşa ei! Uite-o acolo! Uite-o aici!

Şi cine este cel de lângă ea?

— Nu eşti tu? întrebă Chloë ştiind deja pe jumătate că, deşi era aplecat şi încovoiat, bărbatul de lângă ea nu putea fi chiar atât de înalt; chipul său era armonios rotunjit şi se potrivea prea bine cu persoana sa pentru ca vreodată să fi avut orice altă formă. Desigur că nu era faţa chipeşă a bărbatului cu maxilar proeminent şi pomeţi bine conturaţi din fotografie.

— Nu, nu sunt eu! admise Mac cu vioiciune, dar şi puţin regret.

— Cine este? întrebă cu voce tare Chloë, privind fotografia de parcă ar fi putut să dispară din clipă în clipă.

— Prietenul nostru comun, explică Mac, punând cu grijă la loc fotografia, între paginile 111 şi 112.

— Cum se numeşte? întrebă Chloë, gândindu-se dacă îl întâlnise până acum. Acest prieten. Au fost atât de mulţi.

Mac puse cartea la loc exact în poziţia din care o luase şi se făcu că n-o aude. Uşurat de faptul că ea nu repetă întrebarea, se întoarse de la bibliotecă, îşi frecă mâinile şi-i adresă un zâmbet îmbietor.

— Acum! spuse el. Trebuie să-mi fac datoria şi să-ţi dau ceea ce Jocelyn mi-a încredinţat pentru tine!

Chloë se abţinu să nu sară în sus din fotoliu.

— Ce este? Ce este? abia apucă ea să exclame. Şi de unde ştia că o să te găsesc?

Mac ridică o sprânceană şi degetul arătător ca şi cum ar fi vrut să spună „Aşteaptă, tu, minunată făptură!”

Imagini cu eşarfe de mătase, delicate picturi în ulei, bijuterii minunate şi porţelanuri antice chinezeşti apărură în mintea lui Chloë, deşi nu avea nicio preferinţă.

— Te rog, îl imploră ea, ştiind foarte bine că ochii ei rugători îşi vor face efectul asupra acestui bărbat în vârstă, spune-mi! Doar spune-mi! Nu mai pot suporta.

— O cheie, o anunţă Mac, cu capul plecat, cu genunchii tremurând.

Când Mac dispăru în căutarea acestei proprietăţi mobile, Chloë se lăsă pe spate în fotoliu şi se întrebă ce ar trebui să descuie cheia. Poate că asta era enigma din Cornwall, o comoară ascunsă!

Poate că a trebuit să ajung pe picior de plecare înainte de a se putea întâmpla toate astea.

Chloë se gândea că cheia trebuie să fie elegantă, filigranată legată probabil de un carton maro, vechi, pe care era scris ceva ambiguu şi doar pe jumătate lizibil. Se uită după cotorul cărţii *Călătoriile lui Gulliver*, dar, deşi ar fi dorit să vadă mai multă vreme fotografia aceea, simţea că ar fi trebuit să aştepte invitaţia lui Mac. Momentan, era

mulţumită că se afla acolo. O făcea să se simtă în siguranţă. Un alt prieten de-al lui Jocelyn. Îşi înfipse unghiile în catifeaua fotoliului şi se gândi că, de fapt, chiar îi place Cornwall. Şi există o legătură cu Jocelyn, aşadar un foarte bun motiv de a rămâne. Poate că ar putea lucra la cafenea. Poate chiar să aibă una a ei.

Chloë îşi dădu seama, cu oarecare dezamăgire, că în căsuţa lui Mac nu era loc pentru ea. Nu avea etaj. Nu avea nicio pisică pe nume Tompkins. Mac avea însă o voce seducătoare, iar Chloë era mulţumită că-i oferise ceai şi biscuiţi în loc de sherry şi alune.

— Deci o să mai achit o lună de şedere la doamna Stokes, îşi spuse ea încet, în vreme ce aţâţa focul, timp în care mă voi ocupa de vânătoarea de comori!

Mac se uită în sertarul adânc şi într-un haos pe care îl cunoştea şi-l înţelegea foarte bine. Scoase mănunchiul de curele cerate verzi, mănunchiul de lumânări, foarfecele de grădină, încă în cutia sa, şi două mănuşi de cauciuc, ambele de la mâna dreaptă. Împinse într-o parte cârligele de rufe rupte, dar utile şi sprijini de ele un pachet de seminţe de petunii, o ruletă de măsurat şi un şurub. Când luă pungile din plastic împăturite cu grijă de pe fundul sertarului, se zgârie la încheietura mâinii. Nu, nu ceasul digital fără curea, nu astăzi. Nici sticluţa din cositor pentru băutură. Ah! Uite unde dispăruse briceagul lui! Nu, niciuna dintre astea. Uite! Un plic; hârtia maro acum acoperită de praf, cu, JM” şters, cu lipiciul de multă vreme dispărut de pe margine. Conţinutul; ah da, în siguranţă, în interior.

Mac simţea conturul cheii de metal prin hârtie în timp ce o sumedenie de amintiri îi trecură prin minte; o suită de imagini, un val de voci de demult, din vremuri vechi, urcau la suprafaţă, de undeva din străfundurile memoriei. Deschise plicul şi privi curios. Nu ruginise deloc. Nici amintirile lui. La fel de proaspete şi de pline de

semnificaţii ca o zi încântătoare care tocmai s-a încheiat.

— Vă pot ajuta? se auzi o voce din prezent.

— Poate? întrebă Mac încet.

— Ar putea – murmură o voce de undeva, din trecut, dar poate ar trebui s-o ajutăm puţin în drumul ei.

— Jocelyn? spuse Mac cu blândeţe.

— Mackerel! îl dojeni ea.

— Tu eşti? şopti el, fără să îndrăznească să se întoarcă, fără să fie nevoie să o facă.

— Eu sunt, răspunse ea.

Mac puse plicul pe masă şi-l netezi cu mâinile sale bătrâne şi uscate.

— L-am găsit pentru ea, spuse el.

— Cred că m-am răzgândit. Poate că e mai bine să-l găsească ea însăşi.

— Vă pot ajuta? se auzi din nou vocea, dinspre salon.

— Nu, nu! îi strigă Mac cu vioiciune. Vin imediat!

Împinse plicul în cel mai îndepărtat colţ al sertarului şi puse deasupra pungile de cumpărături bine împăturite, ca o măsură suplimentară de siguranţă. Refăcu cu grijă dezordinea armonioasă pe care o găsise la deschiderea sertarului, apoi îl închise cu putere.

— OK, dădu el din cap în tăcere, foarte bine, dragă Jocelyn. Circumstanţele ne oferă şansa pe care ai sperat-o. El şi ea. Tineri, liberi şi atât de aproape. Nu e nevoie decât de un mic imbold în direcţia corectă. Şi apoi totul depinde de ei.

Se întoarse la Chloë, care arăta foarte relaxată şi foarte drăguţă în lumina atât de pretenţioasă a după-amiezii. Ochii ei se măriră când intră el în încăpere şi-i cercetară mai întâi mâinile, apoi buzunarele şi în cele din urmă ochii; îl implora din privirii

— Draga mea, spuse el frecându-şi tâmplele ca şi cum ar fi fost pe cale să-şi piardă minţile, nu este acolo ucide credeam eu că este.

Panica şi dezamăgirea se puteau citi pe chipul lui Chloë modificându-i vizibil expresia, corpul i se scufundă şi mai mult în fotoliu, de parcă ar fi fost suflată de un vânt puternic; sclipirile din ochi îi dispărură, iar colţurile gurii i se lăsară în jos de durere.

— Aţi pierdut-o? întrebă ea deznădăjduită.

— Dumnezeule, nu! o încurajă Mac, aplecându-se spre ea şi punându-şi o mână pe creştetul capului ei.

Ea îşi ridică ochii spre el:

— Poate aţi pus-o în altă parte? sugeră ea.

— Domnul să te ierte! o dojeni el bătând-o uşor pe creştet, apoi îşi lăsă mâna să-i alunece pe părul ei, prinzându-şi degetele între bucle; îi plăcea asta.

— Nu este aici? întrebă ea, întorcându-şi gâtul spre el, în timp ce el continua să se joace cu părul ei.

— Nu, recunoscu el, nu este.

Chloë dădu din cap cu părere de rău.

— Dar ştiu sigur uncie este, spuse Mac triumfător, desprinzându-se ele braţul fotoliului.

Chloë se ridică şi ea, cu ochii din nou strălucitori. El o apucă de bărbie şi o strânse uşor, făcându-i cu ochiul.

— Unde? şopti ea, apucându-i cu delicateţe încheietura.

— Este în bătrânul meu atelier, îi explică el, cu chipul senin şi cu un zâmbet blând care ascundea în mod absolut convingător cea mai nevinovată minciună, nu e departe de aici. Lângă Zennor. Ultima casă pe drumul de după stâncă. Ne vedem acolo mâine, la gustarea de la ora unsprezece. O să scotocim împreună şi să vedem ce găsim.

Patruzeci și unu

În dimineaţa următoare, Chloë se duse direct la cafenea şi întrebă dacă putea face un schimb de tură. Sigur că da, nu era nicio problemă, pentru că şi aşa era

destul de linişte, dar dacă nu se supăra, ar putea să facă repede o maioneză, înainte de a pleca? Sigur că da, nicio problemă.

William se gândi să ia prânzul cu Mac şi făcu un drum până la cafeneaua unde se putea servi şi masa din St Ives, care avea o serie întreagă de cornuri din grâu umplute şi un tort de ciocolată cu nuci bune de mureai. Îi plăcea locul; mirosul de căldură, de copt, de bunătăţi, care-l întâmpina de câte ori venea aici. Nu mai fusese de multă vreme şi, când intră, se întrebă de ce naiba n-o mai făcuse de atâta vreme. Miresmele erau înnebunitoare, iar el rămase câteva momente nemişcat, cu ochii închişi. Oricum, nu servea nimeni, se auzea doar cineva mormăind în spate.

— Bună! spuse el, dar zgomotul care se auzea îi acoperi vocea.

Ascultă o vreme, privind afară pe geamul din spatele cafenelei, spre mare. Un peisaj atât de plăcut şi paşnic. Îşi închise din nou ochii şi inspiră adânc. Ou. Foarte proaspăt.

— Bună! strigă el din nou.

Când auzi chemarea clientului, Chloë avea bucăţi de coajă de ou lipite de braţe, maioneză pe degete şi urme de unt care-i săriseră pe obraji.

— Bună, îi răspunse ea, nedorind să-şi lase sarcina pe care se grăbea s-o încheie.

— Am vreo şansă să primesc un sandviş în acest moment al zilei? se auzi vocea râzând.

Chloë privi ceasul. Nouă şi jumătate. Râse şi ea.

— Imediat, strigă ea, trimit pe cineva. Jane! Jane! Avem un client!

Jane apăru din depozit cu un mănunchi de banane şi imediat se gândi că din fericire clientul fusese scutit de imaginea lui Cadwallader plină de condimente.

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Da, te rog, spuse William.

Jane îi strigă lui Chloë să pregătească două sandvişuri rotunde cu ouă şi maioneză şi cornuri de grâu, iar două minute mai târziu, când Chloë strigă „Iuhuuu!”, le aduse.

— Şi două felii de tort de ciocolată cu nuci, spuse William adăugând imediat, puneţi trei – o să mănânc una aici, spuse cu un zâmbet vinovat.

Comanda a fost împachetată în hârtie impermeabilă, apoi aşezată uşor într-o pungă din hârtie reciclabilă cu mânere, pe care era inscripţionată emblema cafenelei. Îi mulţumi cu voce tare lui Jane, despre care deduse că era asistenta de vânzări.

— Nicio problemă, zâmbi Jane, cu plăcere!

— Mulţumesc mult, strigă fata cu maioneza de undeva din bucătărie.

— La revedere, aşadar, zâmbi William, luându-şi punga cu delicatese.

— Firimituri, spuse Jane, întinzând spre Chloë un snop mare de prosoape de hârtie.

— Unde? strigă Chloë, ştergându-se viguros.

— Nu, râse Jane, nu unde, ci *cine*! El – era de zece ori mai grozav decât sandvişurile noastre de grâu cu maioneză. De fapt, cred că de *cincisprezece* ori!

Chloë îi dădu un ghiont prietenei sale.

— Ah, spuse ea, dar era el la fel de divin ca tortul nostru cu nucă şi miere?

— De departe, o asigură Jane.

Mac ţinea uşile încuiate la ambele intrări, şi la cea din faţă, şi la cea din spate. Când William ciocăni la uşă, la început abia perceptibil, apoi din ce în ce mai insistent, Mac rămase nemişcat într-o încăpere de la etaj, muşcându-şi buza, ca să nu facă zgomot. Îl zări pe William scărpinându-se distrat în capul plin de nisip şi observă că venise pregătit cu un mic festin. Îl auzi cum ciocăneşte din nou şi cum îl strigă prin cutia poştală, iar apoi îl urmări

cum pleacă.

— Oh, Jocelyn, murmură Mac câteva minute mai târziu, luând punga pe care William o lăsase pe scări. Am făcut aşa cum mi s-a spus. „*Dacă Soarta a vrut ca ei doi să fie tineri şi liberi*, ai spus tu, *dă-le un mic* imbold”.

Mac se năpusti asupra comorilor din pungă.

— Am crezut cu toţii că planul este bine ticluit, teoretiză el cu gura plină de tort, dar acum, că sunt atât de aproape, recunosc că într-adevăr, merită să le dăm o mână de ajutor.

Puse sandvişurile împachetate în Frigider până la ora prânzului, şi luând decizia de a păstra cealaltă felie de tort pentru ceai, Mac reveni la spiriduşii săi. Ei îl asigurară că acţionase din tot sufletul conform celor mai bune intenţii în ce o privea pe Jocelyn, dar şi pe Chloë sau William.

— Acum depinde de ei.

Coapsele lui Chloë cereau îndurare şi cu toate că bicicleta ei zdrăngănea şi sărea peste pâlcurile de iarbă şi peste gropi, ea continua să pedaleze; deşi cu dinţii încleştaţi. Aşa era drumul pe faleza abruptă şi rafalele dinspre mare ba o ajutau să înainteze, ba o izbeau în faţă, împiedicând-o să pedaleze sau să respire. Iar asta era ultima casă. În sus pe cărarea pietruită. Ce văgăună!

Chloë coborî de pe bicicletă şi o împinse pe ultimii câţiva metri, claxonând, ca să-l anunţe pe Mac că a sosit. Căsuţa de la capătul cărării se numea „Peregrine’s Gully”. Nu-i spuse nimic. Rosti cu voce tare Jasper’s Gully” şi-i păru rău că nu suna la fel de bine. La poarta grădinii era o plăcuţă care indica „Atelier.

— Mac! strigă ea, claxonul nefăcând faţă zgomotului brizei Mac!

Deşi ştia că nu o cheamă Mac, faptul că cineva striga cu o voce atât de rugătoare o făcu pe Barbara să părăsească micul petic de iarbă dulce pe care-l descoperise recent şi să se grăbească să inspecteze cine

era străina. Era cât p-aci să behăie un bun venit, dar în schimb, hotărî ca mai întâi să se furişeze în spatele vizitatoarei. Ca s-o ia prin surprindere. Şi ca să fi facă intrarea. Se apropie încet, cu paşi mărunţi; cu copitele ei despicate, de culoarea caisei, se furişa fără zgomot printre ierburi. Străina încă striga, oarecum tristă, se ridicase pe vârfuri şi privea cu palmele făcute ochean în atelierul întunecos. Barbara îi adulmecă partea din spate a genunchilor cu un gest prietenos de bun venit. Chloë tresări, înăbuşindu-şi ţipătul. Barbara behăi triumfătoare şi o împunse pe Chloë în coapsă cu coarnele, într-o demonstraţie de afecţiune exagerată.

— Dumnezeule! suspină Chloë şi repetă asta de mai multe ori cu niana de piept, luptându-se să-şi tragă sufletul.

Apoi începu să chicotească.

— Salut, căpriţă! spuse ea râzând cu poftă, răsucindu-i urechile albe ca laptele şi mângâind-o pe boticul umed. Eşti o drăgălaşă!

Chloë vorbea cu capra, care, din nefericire, nu putea să-i spună unde era Mac şi când se va întoarce. Era însă o companie extrem de plăcută şi se căţărară pe scările atelierului, care era încuiat şi prea întunecos ca să se poată vedea altceva decât bancul de lucru aflat în poziţia obişnuită, roata olarului şi nişte rafturi cu ceramică, toate învăluite într-o umbră totală. Chloë se uită la ceas. Trecuse de ora gustării de la unsprezece. Ei bine, Mac era în vârstă, iar ea era acum în schimbul de seară. Putea *să* aştepte, oricum se mai încălzise, iar capra o înveselea şi o relaxa în acelaşi timp Chloë încercă să-şi amintească povestea ţapilor Griff, dar Barbara nu găsi niciun haz şi continuă să se fâţâie în preajma ei, până ce începu să cânte *Greensleeves* cu voce înceată şi melodioasă. Barbara behăia la momentele cheie. La amiază, când William se întoarse, ele încă mai cântau.

Ăsta-i Greensleeves! se gândi el. E Barbara! Dar nu e numai ea.

Îşi croi drum spre spatele casei, cât de încet posibil, ridicând din când în când capul atent la ciudatul duet. Era comic, şi totuşi melodios. Vocea Barbarei îi era familiară; stridentă şi aspră. Dar cealaltă voce – tânguitoare şi armonioasă? Oarecum familiară. Întredeschise poarta de la grădină. Muzica încetă de îndată. Barbara behăi şi defecă simultan, în semn de bun venit, cu încântare, şi veni sărind înspre el, frecându-se şi trăgând de genunchii jeanşilor cu dinţii ei tari şi tociţi. Se îndreptă spre silueta umbrită, care se ridică de pe scările atelierului. Era o femeie. Barbara galopă înapoi la ea. William o urmă.

— Iisuse! exclamă el încet, cu gura căscată, cu ochii sclipitori, cu fruntea încruntată şi inima bătându-i nebuneşte în piept. Toate simţurile sale se treziseră şi lipsa de sens a situaţiei părea de-a dreptul irelevantă.

— Sfinte Iisuse! murmură el, fără să-şi poată lua ochii de la ea. Fata care cântă!

— Fata care cântă? întrebă Chloë fără să aştepte răspuns. Dar tu nu eşti Mac! spuse ea direct, legănându-se de pe un picior pe altul ca să se încălzească.

Tânărul rămase nemişcat, cu gura căscată, încercând să schiţeze un zâmbet cald. Lui Chloë i se păru un zâmbet ciudat faţă de un străin, pentru că deborda de o afecţiune arătată de regulă cunoştinţelor apropiate. Pe de altă parte, era un zâmbet foarte drăguţ şi se bucură că îi era adresat.

— Tu nu eşti Mac, repetă ea puţin intimidată, fără să ştie încotro să se uite şi, în consecinţă, îşi fixă privirea pe coada tremurândă a Barbarei.

— Nu, recunoscu bărbatul zâmbind şi mai abitir. Sunt William. Nu vrei să intri?

O invită în bucătărie. Barbara se rugă să fie lăsată să intre şi ea şi behăi furioasă la uşa închisă, apoi se bosumflă de-a dreptul, lucru pentru care William ştia că va plăti mai

târziu.

— Ceai? o întrebă el cercetând chipul fetei care cânta cu un entuziasm greu de ascuns.

— OK, acceptă Chloë prudentă, evitând contactul intens cu ochii lui şi privindu-şi degetele îngheţate.

— Vrei să vorbeşti cu Mac? întrebă el peste umăr în timp ce scotea ceainicul şi cănile pentru ceai.

Însă Chloë, aproape că nici nu-l auzi; atenţia îi era distrasă de umerii lui largi şi de spatele care se termina cu un fund drăguţ, dar şi de picioarele atletice care se conturau perfect sub jeanşii care-i veneau ca turnaţi.

— Mac? întrebă el din nou.

— Da! strigă ea, încercând să-şi ascundă gândurile care-o luaseră razna şi se rugă să nu se înroşească. Ăsta-i vechiul lui atelier şi are aici ceva pentru mine, îl informă ea.

William se întoarse spre ea şi-o privi nedumerit.

— Nu, nu este! spuse el pe un ton glumeţ.

— Ba da, îl asigură ea, este. Serios. Mi-a dat întâlnire aici, o să scotocim peste tot împreună, ai să vezi.

— Să scotociţi? râse William.

Doamne, pielea ei chiar este ca porţelanul.

— Chiar?

Aduse două căni de ceai tare şi puse câte o linguriţă de zahăr în fiecare. Chloë se gândi că era nepoliticos să-l informeze că ea bea ceaiul slab şi neîndulcit, dar rămase plăcut surprinsă cât de repede priceperea lui în a face ceaiul o încălzi şi o însufleţi din nou. Şi apoi, nu voia să-l ofenseze; cel puţin pentru că era atât de prietenos şi de deschis. Şi de atrăgător, de asemenea. O să mai stea o vreme, să-l aştepte pe Mac împreună cu el. Băură în tăcere din ceai, zâmbind din când în când, peste marginea cănilor.

— Aşadar, spuse William după ce-şi termină ceaiul, cine eşti tu, de fapt?

Fata care cântă nu răspunse; era la kilometri

distanţă. Privea intens colţul încăperii şi, în timp ce el se uită la ea, culoarea îi dispăru din obraji.

— Hei! o strigă el.

Dar ea nu auzea. El îi urmări privirile ce se aţintiseră asupra unui vas de-al său, în spirală, adăpostit de o umbrelă şi aşezat pe un covor de rafie pe care stătuse alături de multe altele într-o după-amiază de vară. Ea părea şocată; o mică şi încântătoare adâncitură de pe fruntea sa indica acest lucru, ca şi ochii ei măriţi care priveau fix; tăcerea care o cuprinse şi brusca surzenie accentuau toate astea. El îşi plimbă degetele pe masă şi-i atinse uşor pumnii.

— Hei! spuse el din nou.

Ea îl privi, fără să se dea de gol. Îi întâlni privirea iscoditoare şi încercă să priceapă ceva din toate astea.

Era posibil să fie el? Chiar era posibil să fie el? El? Tipul ăsta? EL era? Acum? Cum aşa?

Ce ochi superbi, gândi ea.

Cum credeam că ar putea să arate?

Tânăr şi chipeş, observă ea.

Niciodată n-am încetat să mă gândesc!

Nu se poate să se întâmple asta, nu poate fi adevărat. Clipeşte, fetiţo!

Încet, faţa inexpresivă a lui Chloë se însenină şi începu să zâmbească uşor.

— Hei! o întâmpină el.

— Hei! răspunse ea.

— Cine eşti tu? întrebă el, din nou.

— Sunt fina lui Jocelyn, îl informă ea cu un zâmbet însufleţit, iar tu, declară ea apucându-i repede şi cu fermitate încheietura mâinii) tu eşti William Coombes!

Chipul lui William radia, avea buzele întredeschise şi nu se măi sătura să o privească.

Mă cunoaşte?

Oh, da!

Mă cunoaşte!

Chiar îl cunoştea.

Fata care cântă?

Chiar ea.

Cu pistrui şi piele de porţelan, gât frumos şi ochi de mahon?

Şi pletele ei de un acaju strălucitor care ţi-au rămas atâta vreme în suflet.

În bucătăria mea?

Chiar aici.

Iar ea mă cunoaşte?

— Tu eşti William Coombes, susţinu Chloë, cu fruntea uşor încruntată, magnetizând simţurile lui William, nu-i aşa?

Dintr-odată ea – şi dori atât de mult şi fie el încât se pomeni că se îngrozeşte la gândul că poate nu era el. Spusese însă că îl cheamă William. Te rog, nu lăsa coincidenţa să anuleze această posibilitate.

— Eu sunt, declară el încet.

— Hei, spuse Chloë zâmbind, sunt Chloë. Cadwallader?

După ce se dumiriră, renunţară la toate formalităţile printr-un râs eliberator şi o sumedenie de invocări ale Bunul Dumnezeu.

— Vrei să vezi atelierul? o întrebă William, clătinând uşor din cap.

— Vreau! zâmbi Chloë, întinzând cana să mai primească ceai.

Acolo, în atelier, raiul lui şi al ei, el rămase în spate, în timp ce ea începu să inspecteze. Traversă încăperea ca într-o lume a ei proprie, îşi plimba privirile şi degetele peste toate lucrurile care o întâmpinau; mirosi lutul, făcu vânt roţii înclinate, examină instrumentele şi ridică în lumină vasele mici cu pigment de lustruire. Scotoci printre cărţi şi-şi vârî degetele, apoi le cufundă pe de-a-ntregul

într-un vas mic de *terra sigillata*, care domina întregul banc de lucru. Se aşează tăcută la roata lui William. Fără să facă vreo mişcare, privi afară către stânci şi dincolo de ele.

William nu-şi lua ochii de la ea. Fata care cânta, cea pe care o cunoştea atât de bine de aproape un an, fără să o întâlnească vreodată de-adevăratelea, se afla aici, chiar aici. Realitatea nu distrugea acest Vis cu ochii deschişi şi era la fel de încântătoare ca şi imaginaţia. Personificarea fanteziilor sale se plimba acum prin atelierul său, în faţa ea. Era minunată, reală, ingenuă

Oare aşa e? se întrebă William în gând, sperând să fie. Făcu apel la toate puterile telepatice şi o imploră să o facă; să cânte.

NU!

Cântă!

Lui Chloë nu trebuia să i se ceară, nici cu voce tare şi nici altminteri. El o urmări cum îşi strânge părul la spate, analizează îndeaproape oalele, cum le pipăie, cum îşi plimbă braţele pe suprafaţa unuia dintre ele, cum îşi apasă obrazul pe suprafaţa altuia şi, în tot acest timp, cântă încet. Declară la un moment dat că piesă aceea suna mai jos decât urnele din Ballygorm, că cea de acolo era cu un ton sau două mai sus. Ea îi povesti despre muzicalitatea lor, despre confortul şi plăcerea pe care Nu oferit-o în Irlanda. Despre faptul că arătau minunat în primăvără luminoasa de la Antrim, că încă se mai gândea la ele; cum stăteau acolo atât de unite în intimitatea lor şi fără vârstă. Dar William era prea copleşit de norocul care-l lovise ca să mâi primească complimente şi le lăsa să treacă pe lângă el, cu graţie. Dădea doar din cap şi spunea „Oh” şi nici măcar nu se gândi să-i spună că se vânduseră ca set şi că i se comandaseră altele.

Chloë înţelese asta ca pe un semn de modestie şi-l plăcu şi mai mult. Se aşeză în fotoliul Windsor stropit şi dezlipit, în timp ce ea se căţără de-a dreptul la un capăt al

mesei; se aşezară la taclale, continuând să zâmbească şi să se minuneze ele faptul că s-au întâlnit. Fata care cânta şi olarul singuratic.

Se făcuse după-amiază târziu. Chloë tocmai îi povestea lui William istoria cu doamna MacAdam şi pantofii lui Fraser, când prefixul numelui doamnei îi aminti de ce se afla la Peregrine's Gully şi se opri o clipă, gânditoare.

— Mac, murmură ea puţin alarmată, iar ochii ei îi căutară privirile lui William.

— A spus să-l întâlneşti *aici?*, întrebă William. Ca să *scotociţi*?

— La gustarea de la ora unsprezece, confirmă Chloë pentru a sublinia autenticitatea aranjamentului şi importanţa situaţiei.

— Şi ce anume căutaţi? întrebă William, încercând să-şi ţină în frâu propria curiozitate care ar fi putut s-o enerveze.

— Cheia! anunţă Chloë.

— De la ce? întrebă din nou William.

Chloë oftă şi luă o bucată de lut.

— N-am nici cea mai vagă idee.

William îi telefonă lui Mac, care pretinse că a avut o păţanie nostimă. La ce s-o fi gândit? îşi ceru scuze – senilitatea, bat-o vina! Cheia? Dar sigur, uite, e aici, în sertarul cu veselă. Sigur că da. Unde altundeva să fie? Vino s-o iei. Nu, nu acum. Mâine, la ceai? Pentru două persoane? Ah! Pentru trei! Ne vedem atunci. Oh, şi ce sandvişuri minunate, îţi mulţumesc.

William o conduse pe Chloë la bicicletă. După-amiaza deveni însorită dintr-odată; soarele, o pastilă roz şi îndepărtată, împrăştia puţină căldură, dar învăluia pământul într-o lumină clară, cristalină. Se pomeni spunând că ar putea merge împreună la o plimbare până la Mac în ziua următoare.

— Adică, dacă vrei. Dacă îţi doreşti un pic de companie.

— Dumnezeule, da! Adică, mulţumesc.

Deşi era impresionat de faptul că Chloë ştia o mulţime de lucruri despre drumul de coastă din partea de nord, exista o zonă pe care ea n-o explorase, iar William se dovedi dornic să n-o lase să cutreiere singură. Sau, cel puţin, nu fără el.

— E mult mai plăcut să le vezi cu cineva, spuse William, rxu neapărat lui Chloë, dar o spuse cu voce tare.

— Pe mâine, atunci, spuse Chloë dintr-odată incapabilă să-l privească direct pe William, deşi ştia foarte bine că va regreta mai târziu că a ratat această ocazie.

— Mda, făcu William dând un şut într-un tufiş şi rânjindu-i Barbarei.

Patruzeci şi doi

Chloë pedala încrâncenată către Peregrine’s Gully, cu genunchii tremurându-i.

Mă-ntreb dacă o să fie la fel de frumos şi astăzi!

A mers o bună bucată din drum cu bicicleta, dar dorinţa de a ajunge întreagă, calmă şi cu părul cât de cât în ordine, era mult mai mare, aşa că ajunse la William târziu, dar nevătămată.

Doamne, el este. Unde mi-e capul? E un străin – şi probabil cine ştie ce psihopat sau poate chiar îndrăgostit nebuneşte de altcineva.

William, despre care noi, cel puţin, ştim că este singur şi sensibil, o invită pe Chloë la o cană de ceai îndulcit. Îngrijorat că ar putea să răcească, dispăru şi aduse un pulover gros. Urcă scările două câte două şi se întrebă de ce inima îi bătea aşa de tare, când de fapt era în formă.

Mi se întâmplă ceva. Poate răcesc. Sau am luat o

gripă.

Coborî în bucătărie cu paşi măsuraţi, îi întinse puloverul şi-şi suflă nasul cu zgomot. Când ieşiră, i-o prezentă formal Barbarei, observând şi ridiculizând orice urmă de afecţiune pe care capra o manifesta faţă de ea.

— De unde eşti, Chloë Cadwallader? întrebă el conducând-o către capătul îndepărtat al grădinii, spre stâncile deasupra cărora zburau o grămadă de pescăruşi cenuşii. Unde locuieşti?

— Chiar nu ştiu sigur, ezită Chloë, sperând ca acest lucru să nu conteze. De când locuieşti aici, la Peregrine's Gully? abătu ea discuţia, presupunând fie că o să spună că e xenofob, fie că o să se mute în curând cu vreo iubită de-a lui.

Iubită?

Ei bine, uită-te la el! N-ar fi îndreptăţit să aibă iubită? Şi cred că lucrurile ar fi mai simple dacă ar avea.

Însă William o informă pe Chloë că el şi Barbara locuiau acolo de aproape şapte ani.

În timp ce treceau pe lângă golfuleţele Pendour şi Porthglaze, William o răsfăţa cu poveşti înflorite cu neruşinare despre zilele în care se făcea contrabandă şi era fermecat ce felul în care ea se minuna şi spunea „Chiar? Doamne!", ou ochii mari. O apucă de umerii înguşti şi o întoarse cu blândeţe către uscat, pentru a privi spre munţii din West Penwith, arătându-i dealurile stâncoase Hannibal's Carn şi Carn Galver, explicând că, din păcate, din cauza celui din urmă nu se putea vedea coşul singuratic de la mina Ding Dong.

— Poate ai vrea să o vezi într-o zi?

— Da, sigur că da.

— Poate ai vrea să mergem împreună?

— Oh! Mi-ar plăcea. Mulţumesc.

— Pentru puţin. În curând?

— În curând, când vrei – şi când îmi permite şi mie

slujba.

— Oh? Unele lucrezi?

— La Good Life – în St Ives, este o cafenea unde se şi mănâncă.

— Nu mai spune!

— Ba da!

— Măi să fie!

În timp ce înaintau anevoie, făcând slalom printre arbuşti, Chloë îi povesti lui William despre Squirrid End, despre Table Mountain şi despre Sugar Loaf şi observă că, deşi aceste dealuri din Cornwall erau evident mai joase, nu erau mai uşor de străbătut. Consideră că păstrau chintesenţa munţilor prin izolare, neclintire, solemnitate şi grandoare.

— Ştii, îmi amintesc de Ţara Galilor, de Scoţia – un vestigiu celtic de necontestat, pronunţat şi unificator.

Doamne, spun cumva prostii? Măcar mă găseşte interesantă?

În timp ce Chloë îşi storcea creierii să găsească un alt subiect de conversaţie, William interveni.

— De fapt, tatăl meu locuieşte în Qwent, destul de aproape de Crickhowell.

Lui William îi plăcea foarte mult consideraţia cu care vorbea Chloë despre acel tărâm. Nu era ceva rar pentru o femeie? Sau, în orice caz, pentru cele pe care le cunoscuse el.

— Crick? murmură Chloë. Era la o aruncătură de băţ.

— Înainte ele călătoria ta în Irlanda de Nord? îşi aminti William cu voce tare, reconstituind în minte imaginea lui Chloë şi cea a broşei din coşul cu fructe de la fermă.

Nu se poate să fi fost călare pe ponei cu părul unduindu-se! Sau o fi fost?

— Da, confirmă Chloë, înainte de Antrim şi, recent, de Scoţia.

— Şi ce loc ţi-a plăcut cel mai mult? întrebă William gândindu-se unde o fi pus scrisorile pe care i le scrisese ea de la Ballygorm. Care este ţinutul tău preferat, unde te vei întoarce?

— Toate mi-au plăcut, oftă ea puţin tristă şi sper să mă întorc într-o zi în fiecare dintre ele. Pentru o vizită. O vacanţă.

— Dar să locuieşti? continuă William presupunând că ea va spune Scoţia.

Poate că e vreun tip care o aşteaptă, cu kilt şi cu toate cele.

O imagine cu inscripţia „Loop Loop, întoarce-te acasă" de pe peretele silozului de grâu părăsit de lângă Ballygorm apăru fulgerător în mintea lui Chloë. Acasă? Unde? Dădu din cap şi ridică din umeri. William rămase surprins de propria răsuflare de uşurare şi speră că nu fusese auzit.

— Şi Cornwall? spuse el cu delicateţe după un moment, fără intenţia de a o presa, de a o iscodi, dar ciudat de dornic să afle totul chiar acum.

— Cornwall este ultimul itinerariu propus de Jocelyn, explică Chloë.

— Şi-ţi place aici? întrebă el privind departe, în largul mării, de parcă răspunsul ei nici nu ar conta.

Nu-i plăcea liniştea care se lăsă. Şi însuşi faptul că nu-i plăcea îl alarma şi mai mult.

— Da, răspunse Chloë privind obrazul lui William şi abţinându-se cu greu să-l atingă. Îmi place aici. Cred. Cel puţin până acum.

William făcu câţiva paşi cu spatele, zâmbindu-i larg.

— Crezi în zâne, Cadwallader? o întrebă el îndesându-şi mâinile în buzunare şi sărind uşor pe loc. În spiriduşi şi pitici?

Chloë se uită la el şi-şi şterse iute nasul cu puloverul împrumutat, apoi îndepărtă câteva lacrimi apărute din

senin în colţurile ochilor ei.

— Ei bine, da, aşa cred, spuse ea cu o voce serioasă, în timp ce soarele se juca cu şuviţele arămii răspândind nuanţe de auriu şi roz peste o jumătate de chip, reflectându-se în obrazul său.

— Bine, declară William, care şi-ar fi dorit să o sărute, dar îşi văzu de drum, drept înainte, în direcţia corectă.

Mac va fi încântat.

— Crezi în uriaşi? întrebă ea ceva mai târziu, de îndată ce-şi trase sufletul după un urcuş abrupt. William?

— Nu văd de ce nu, spuse el, cu toate că n-am avut niciodată plăcerea.

Chloë aşteptă câteva secunde, gândindu-se dacă era înţelept să i se destăinuie.

— Eu am avut, spuse ea în şoaptă; iar poveştile ei cu Finn McCool îi însoţiră până la uşa lui Mac, ba chiar până în salon.

Când sosiră, ea trase cu ochiul înspre *Călătoriile lui Gulliver*, descoperind cartea aşezată acum pe o masă, peste revista *Times* şi sub ochelarii lui Mac. Îl urmări cu atenţie pe William, care întorcea paginile şi admira legătura cărţii. Se părea că fotografia dispăruse.

Cheia din fier brut nu se potrivea şi era decupată la un capăţ. Spre încântarea lui Chloë, cheia avea o etichetă maro, dar mesajul era destul de ambiguu. „Penbeagle Street nr. 3, St Ives”, era tot ce scria. Nici Mac nu putea să dea mai multe detalii.

— Jocelyn n-a spus nimic altceva? imploră Chloë.

— Nimic pe care creierul ăsta bătrân să-l poată ţine minte, se scuză Mac.

— Asta înseamnă că, de fapt, ai cunoscut-o pe naşa ei? întrebă William.

— Oh, da, în zilele noastre de glorie, spuse Mac.

— Ce coincidenţă, se minună William.

— Da, nu-i aşa? fu de acord Chloë.

— Aşa este, confirmă Mac.

— Povesteşte-mi despre zilele astea de glorie, se rugă Chloë, afundându-se într-un fotoliu, în vreme ce Mac dădu din cap cu înţelegere şi încercă să-şi amintească, de parcă ar fi întors filele unui imens album foto.

— Pare să fi fost o persoană deosebită, spuse William.

— Ai fi iubit-o, îi spuse Mac lui William.

— Şi ea te-ar fi iubit, continuă Chloë, cu jumătate de gură, dar suficient de tare.

Penbeagle Street numărul trei. Chloë repetă adesea în sinea sa, cele patru cuvinte în timp ce se afla la serviciu, în acea seară. *Numărul trei*. Ce zi minunată avusese. *Penbeagle Street*. Îl cheamă William, Jane, şi a fost la fel de drăguţ şi la a doua întâlnire. La fel de dulce ca tortul cu ciocolată, miere şi nuci. *Numărul 3* – Două cappuccino la masa de la geam. *Penbeagle Street*. Ce bacşiş de doi bani!

— Noapte bună! Ne vedem mâine. Oh? Ei bine, eu sunt de dimineaţă, aşa că ne vedem poimâine, atunci.

Penbeagle Street numărul trei. Unde era asta? Şi ce însemna?

Dar sunt obosită şi mi-e frig. E prea întuneric. Nu-mi place să merg singură pe întuneric. Am cheia, cheia de la numărul trei.

Dar de la ce număr trei ar putea fi cheia?

Chloë adormi îmbrăcată cu puloverul lui William, deşi se încălzise deja destul de mult. Se trezi însă foarte devreme, năduşită toată, şi se dezbrăcă. Se părea că nu mai putea să doarmă până în noaptea următoare. Se îndreptă spre geam şi privi afară, spre Porthmeor, strângând în braţe puloverul lui William. Îşi scufundă nasul în el. Nu mirosea a William, nu că i-ar fi ştiut deja mirosul, dar mirosea minunat; curat, ca şi cum cineva ar fi ales anume balsamul de haine, să-i placă ei. Îl împături cu grijă şi-l puse sus, în dulapul ei cu sertare. O jumătate de oră

mai târziu, decise că se răcorise destul de mult încât se putea îmbrăca din nou cu el.

Mai târziu, când se făcuse dimineaţă de-a binelea, iar vremea se arăta a fi minunată, Chloë se privi în oglindă înainte şi după ce se spălă pe dinţi.

— De ce naiba am vorbit verzi şi uscate despre zâne şi uriaşi şi despre Dumnezeu mai ştie ce altceva?

Am ratat şansa!

William se trezise şi el odată cu zorile şi coborî din pat. În timp ce frământa şi modela o bucată de lut nu prea potrivit, se bodogănea singur, la fiecare apăsare.

— De ce naiba am adus vorba despre spiriduşi şi altele asemenea? se dojeni el printre dinţi. O să mă creadă mămăligos.

Ar trebui să fiu mai formală, decise Chloë la micul dejun cu cereale, şi suficient de rezervată, cred.

— Cred că ar trebui să fiu un pic mai rezervat, mai prevăzător, să fac un pas înapoi, reflectă William, adresându-se Barbarei. Atunci o sun mâine. Sau poimâine, Poate.

Se dovedi că Chloë trecuse deseori pe Penbeagle Street, deşi nu-i ştiuse niciodată numele. Era îngustă, dar luminoasă, şi perfect dreaptă până pe la jumătate, de unde începea să se întindă în zigzag. Era o stradă pietruită, fără trotuar şi avea un şanţ de scurgere care începea undeva pe stânga şi traversat apoi pe partea dreaptă, unde continua până la capătul străzii. Şanţul zdruncină rulmenţii de la bicicleta lui Chloë. Trecu pe lângă două magazine de ceai cu jaluzele pastel la ferestre, o librărie, o măcelărie păzită de un măcelar din gips ieftin, cu o figură veselă şi care făcea o reclamă isteaţă, un mic magazin care vindea stampe şi cărţi de artă, un altul care vindea cam tot ce şi-ar putea dori un pescar. Clădirile se terminau cu câte o terasă asimetrică, înjghebată în timp mai mult din raţiuni de spaţiu decât în timpul unei epoci specifice sau unui

anume sfii arhitectonic. Penbeagle Street era drăguţă şi atât de profund specifică regiunii Cornwall.

Numărul trei era penultima casă de pe partea de vest. O clădire cu un singur nivel, cu uşa de culoarea muştarului şi vopseaua acoperită de un mozaic precar de fisuri. Cifra „3” în sine era subliniată de o nuanţă muştar mai închisă şi nefisurată; inscripţia de pe plăcuţa cu numărul se dusese de multă vreme. Păreau să nu existe ferestre, ci doar o suprafaţă întinsă de plăci aglomerate, pe care era un avertisment care interzicea lipirea afişelor şi pe care scria „Tamsin îl iubeşte pe Jake" cu litere mici, îngrijite, în colţul din dreapta jos. Altminteri părea goale şi nu arăta nimic din ce era în interior.

Gândul că acolo exista într-adevăr un interior era ameninţător şi înfricoşător. Chloë privi cheia, apoi gaura cheii, şi se hotărî că dacă mai stă mult, o să întârzie la muncă, cu toate că dacă ar fi plecat atunci, ar fi ajuns devreme. Ajunse deci devreme cafenea şi aşteptă să treacă timpul. După program, se întoarse acasă cu bicicleta pe ruta mai lungă, care ocolea Penbeagle Street. Când se întoarse în camera ei, îşi puse puloverul lui William, aruncă în grabă un „Vin imediat” spre doamna Andrews şi se duse direct la doamna Stokes, pe care o întrebă dacă poate să dea un telefon.

— Bună!

Minunată voce.

— William? Sunt Chloë. Cadwallader.

Minunată voce.

— Bună! Voiam şi eu să te sun. Nu azi, ci mai degrabă mâine. Sau poimâine. Ei bine, sau poate chiar azi!

Râseră. Un râs scurt, rapid, uşor stânjenit.

Tăcere. Puţin prea lungă.

— Ei bine, oricum, spuse Chloë dregându-şi vocea, mă întrebam dacă ţi-aş putea cere o favoare.

— Ascult!

— Ştii, n-am făcut-o încă.

— Ce?

— Să intru acolo singură. La numărul trei, pe Penbeagle Street.

— Ah.

— Am stat o vreme în faţa uşii. Este complet acoperită. Cheia se potriveşte. Dar nu vreau să intru singură, înţelegi?

— Înţeleg. Nu ştii ce o să găseşti acolo?

— Exact.

— Păienjeni? Şoareci?

— Exact.

— Aş putea mâine-dimineaţă.

— Minunat. Să văd dacă pot face un schimb de tură. Îţi mulţumesc anticipat, William. La ce oră? Abia aştept.

— Şi eu.

În pofida intenţiilor ei, când auzi soneria sunând a doua zi dimineaţă, sări câte două trepte scările până jos şi deschise uşa dintr-o singură mişcare, întâmpinându-l pe William cu un zâmbet radios şi cu un „Bună” plin de entuziasm. La rândul său, William uită să-şi sugă obrajii şi, în schimb, faţa i se lăţi într-un zâmbet enorm, care îi făcu în obraji nişte şanţuri ca nişte crevase, iar buzele i se desfăcură, lăsând să i se vadă dinţii în toată splendoarea lor. Rămaseră aşa, aproape fără respiraţie, privindu-se cu ochi strălucitori. Doamna Stokes nu se arătă, dar îi observă printr-o crăpătură a uşii.

— Ce cuplu drăguţ, spuse ea făcând cu ochiul, întoarsă spre cratiţă, când auzi râsetele lor însufleţite, care se stinseră odată cu zgomotul unui motor de maşină.

Patruzeci şi trei

Până în prezent, desigur că Chloë nu se aşteptase să cunoască un bărbat atât de atrăgător în Cornwall şi în mod

sigur nu unul care ar fi putut să-i provoace senzaţia aceea de fluturi, profundă, aproape uitată, din stomac. Pe de altă parte, nu se aşteptase ca în Cornwall să găsească o prietenă ca Jane. Şi nici nu se aşteptase să găsească aici un stil de viaţă care evident i se potrivea şi un peisaj care se potrivea perfect cu toate celelalte.

În timp ce William se îndreptă spre bancă, Chloë îşi reorganiză schimbul.

— Din nou! exclamă Jane mimând surpriza, incapabilă să-şi ascundă încântarea. Un băiat de pe aici pentru Chloë? Bun; poate că rămâne aici. Tot aşa, la fel de dulce ca tortul nostru cu ciocolată, miere şi nuci?

— Şi mai şi, o lămuri Chloë.

— Dar cum e faţă de plăcinta cu banane, frişcă, lapte, unt şi biscuiţi? întrebă Jane suspicioasă.

— Să zicem că e o dată şi jumătate mai drăguţ, se hotărî Chloë după ce deliberă cu grijă, şi asta deocamdată.

Jane dădu din cap şi repetă „Deocamdată, hei!” cu gura plină de biscuiţi.

— Deci, cum arată? Haide, haide, spune!

Chloë se strâmbă ca şi cum ar fi trebuit să se gândească profund.

— N-arată rău, răspunse ea încet, întrebându-se dacă părul lui William era maro-roşcat, ca penele de porumbei, sau ca răchita din care se fac coşuri.

— N-arată rău? se miră Jane, uşor exasperată.

Îi întinse lui Chloë castronul cu biscuiţi, iar ea îşi băgă degetul înăuntru.

— Mai mulţi fulgi de ciocolată, sugera ea.

Jane era şi ea ele acord, apoi îi făcu un semn din ochi lui Chloë să plece şi adăugă:

— Ai grijă! Distracţie plăcută!

— E un tip drăguţ, îi explică Chloë lui Jane, care o asculta cu sprâncenele ridicate, şi-i place să meargă pe jos.

Chloë încercă cheia la întâmplare, ca şi cum ar fi fost

posibil să nu se potrivească. Rămase surprinsă, ba chiar un pic dezamăgită, când aceasta se răsuci cu uşurinţă. William rămase discret, pe cealaltă parte a străzii, şi-şi făcea ele lucru revizuindu-şi în gând carnetul ele cecuri; clar în timp ce Chloë împingea cu perseverenţă uşa, privi peste umăr spre el şi-i ceru din priviri ajutorul. Înăuntru, rămaseră în picioare, tăcuţi, în întuneric şi praf. Nu trecu mult până îşi dreseră vocile şi spuseră aproape odată:

— Doamne, nu e aer aici!

Se acomodară cu întunericul, apoi găsiră o uşă îngustă pe cealaltă latură a încăperii şi descoperiră că cheia se potrivea şi la această încuietoare. În timp ce deschideau uşa, un fascicul de lumină pătrunse în cameră; un triunghi alungit, subţire în care particule de praf pluteau pretutindeni. Observară scândurile bătute în cuie de pe partea dinăuntru a peretelui şi, cu o bucată scurtă de lemn pe care o găsi la picioarele sale, William desprinse şipcile. Ieşi la iveală o fereastră boltită, a cărei formă de evantai era din vitraliu. Priviră de jur-împrejurul lor prin cameră. Era complet goală. Dar proporţiile sale erau mulţumitoare, iar Chloë se pomeni că zâmbeşte fericită. Fără să vorbească şi fără să i ce ceară, William ieşi din nou din casă şi desprinse şipcile ele pe faţadă. O altă fereastră descoperită, nu avea vitraliu, dar avea cercevele duble peste tot. Numai un geam era fisurat.

— Drăguţă casa! o încurajă William, surprinzând privirile lui Chloë pentru un interval de timp un pic prea lung, înainte de a se concentra din nou asupra camerei.

— Aşa se pare! recunoscu Chloë, întorcându-se cu spatele pentru a examina un perete şi pentru a-şi ascunde roşeaţa.

William arătă spre un colţ. Chloë urmări direcţia şi descoperi un plic alb, lung, care, la o inspecţie mai atentă, se dovedi a avea marginile îngălbenite şi colţurile îndoite.

— Te aştept afară, spuse William cu tact.

— Nu! se opuse Chloë întinzând mâna să-l apuce de braţ, dar se retrase de îndată înainte de a-l atinge. Te rog?

El rămase alături de ea. Părul ei mirosea a lămâie, iar el îşi aplecă faţa puţin spre ceafa ei. Între timp, ea scoase conţinutul plicului. Era actul de proprietate al imobilului de pe Penbeagle Street, numărul trei. Numele lui Chloë fusese tipărit de secretarul unui agent imobiliar, iar semnătura lui Jocelyn, deşi clară şi familiară, era puţin estompată. Nici hârtia şi nici plicul nu miroseau a Mitsuko.

— Este a ta! o felicită William, fluturând plicul pe care îl ţinea între degete.

— Este, nu-i aşa? se minună Chloë, sărutând repede documentul şi strângându-l la piept.

Îşi petrecură dimineaţa examinând casa. Uşa din spate şi fereastra cu arcadă dădeau înspre o mică grădină ascunsă, înconjurată de ziduri, şi care în prezent era năpădită de moloz şi răcovine, cutii de bere şi un pescăruş mort. Înăuntru, în afara scândurilor şi a unei căni de polistiren pline de praf, dar neîntrebuinţate, camera era complet goală. Şi mare. William o măsură cu pasul şi declară că trebuie să tot aibă vreo zece metri. Arătă spre podeaua originală şi se lăsă pe vine să inspecteze plintele, pe care le declară o adevărată descoperire. În timp ce stătea în picioare lângă el, inspectând cu privirea, Chloë îşi sprijini mâna de umărul lui. În mod atât de natural şi uşor; atât ca să-şi stabilizeze poziţia, cât şi pentru că dorea asta.

— Nu m-am gândit niciodată prea mult la plinte înainte, i se destăinui ea, sperând ca el să n-o judece din cauza asta.

Îşi zâmbiră şi îşi atinseră uşor frunţile, o clipă.

— Miroşi a lămâie.

Goliciunea casei de la numărul 3 de pe Penbeagle Street îi dădea dureri de cap lui Chloë. Clădirea era goală şi totuşi rămânea atât de plină de posibilităţi. Clădirea era, la urma urmei, a ei. Până atunci, cel mai valoros lucru pe

care îl deţinuse ea era bicicleta de munte pe care o cumpărase cu o lună în urmă; iar cel mai preţios era broşa de la Jocelyn. Acum Jocelyn îi încredinţase o clădire goală, cu care putea face tot ce îşi dorea, şi pentru care avea o mulţime de idei strălucitoare, care îi fulgerau prin minte într-un amestec impenetrabil şi indescifrabil. Chloë simţea că-i explodează capul. William spuse că ştia un remediu. Iar Chloë recunoscu în sinea sa că el însuşi ar putea *fi* remediul.

Porniră cu maşina în sus pe coastă, către Portreath, unde mâncară cartofi copţi, din care picura unt de un galben închis. Apoi încercară să scape de colesterol mergând de-a lungul stâncii, pe o bretea a drumului de coastă, spectaculoasă şi unică, la fel ca pretutindeni altundeva pe coasta de nord. Stâncile răsăreau din apă şi se adânceau în profunzime, în nuanţe de maro şi bej, cu dungi roz şi gri, străbătute de nuanţe de ivoriu. William ţinu un discurs teatral despre granitul care se întrepătrunde cu stânca de suprafaţă, despre filoanele metalifere. El explică faptul că frumuseţea naturală care rezulta şi pe care Chloë o admira atât de mult incitase industria mineritului care acoperise pământul cu cicatrice, semne ale lăcomiei omului.

— Minele, explică el, nu sunt decât semne ale lăcomiei cu care s-a justificat devastarea stâncilor.

Grandilocvenţa lui atent măsurată stârni multă hilaritate.

— Dar îmi *place* impactul minelor părăsite asupra peisajului, protestă Chloë printre hohote de râs, în timp ce William decise că ochii ei erau chiar şi mai închişi la culoare decât mahonul, coşurile de fum caracteristice, sondele fantomatice, aproape în ruină, sunt destul de pitoreşti.

William oftă şi zâmbi cu generozitate.

— Ei bine, continuă Chloë de la tribuna ei

improvizată, aş putea spune că sunt o caracteristică stabilă şi integrală a acestui ţinut şi sunt în mod esenţial specifice Cornwallului.

Da, Chloë, recunoscu William, plecându-şi capul şi privind apoi în sus spre ea, sunt de acord cu tine. O făceam doar pe avocatul diavolului!

Pentru că nu mai simţea nevoia să-şi controleze mişcările, Chloë îl ciupi rapid de ceafa încălzită. Ar fi putut foarte bine să-şi prelungească mişcarea, în schimb, îl fugări până la marginea stâncii. Era ca şi cum ar fi fost cu Fraser. Ba nu, nu era. Era diferit. Nou. Chiar mai bine.

Se trântiră pe iarba moale; respirau greu, obrajii le erau îmbujoraţi; lobii urechilor reci, iar nasurile zgomotoase. Stâncile uimitoare de la Ralph's Cupboard îi făcură pe amândoi să rămână tăcuţi, o tăcere reverenţioasă. Dar nu pentru multă vreme. În scurt timp, începură să spună poveşti despre cine era Ralph. Şi ce păstra el în dulapul său.

Patruzeci şi patru

Chloë nu mai mâncase niciodată ton cu cartofi la cuptor. Nici William nu mai făcuse acest fel. A fost însă un succes răsunător; ei Îi plăcu la Fel de mult cum îi plăcu şi lui ciorba ei de fasole. Într-o zi, se încinseră la discuţii într-atât încât, după o oră, Chloë rămase ţinând în mâini ghidonul, iar William se pomeni ţinând o cutie deschisă de porumb dulce; îi despărţeau scările care duceau la bucătărie, dar care, însă, nu-i separau în niciun fel. Într-o după-amiază, la scurt timp după aceea, abia dacă schimbară o propoziţie; William făcea un sortiment de ceainice, în timp ce Chloë se aşezase pe scările atelierului cu Barbara, citind *Lorna Doone* cu voce tare.

Când îi permitea serviciul, Chloë îşi continua excursiile împreună cu William. Dacă Chloë nu putea face

schimb de tură, William venea adesea la Good Life şi se străduia să nu o perturbe. Prezenţa lui, însă, îi acapara şi-i distrăgea toată atenţia.

Şi oricum n-aş fi fost mai atentă.

William nu era singura atracţie din Cornwall, deşi curtoazia lui delicată şi perseverentă era o plăcere în plus pentru Chloë, care n-ar fi prevăzut asta niciodată. Mai era şi Jane, iar prietenia lor depăşea acum graniţele cafenelei şi se dezvolta într-un ritm constant şi în timpul orelor de prânz sau al partidelor de shopping la Penzance. Prietenia strânsă cu o fată de vârsta ei era un concept nou pentru Chloë, pe care ea şi-l asumă imediat.

Jane îi oferi lui Chloë aprobarea de care avea nevoie; orice-ar fi însemnat asta, spunea ea. Chloë descoperi că era foarte valoroasă. Şi-i spuse asta. Iar Jane remarcă faptul că de-asta există prieteni şi o rugă pe Chloë, dacă poate, să-i preia tura de a doua zi. Chloë o asigură că o va face cu plăcere şi că, la urma urmei, de-asta există prieteni.

Astfel că viaţa în Cornwall se dovedea a nu fi rea deloc, Chloë îşi dădu seama triumfătoare nu numai că se descurca, ci şi că se bucura de toate astea. Că bucuria asta îi aparţinea şi i se datora ei, nu îi era oferită pe tavă, nu era regizată în onoarea ei, ceea ce era un concept nou şi plăcut. Nu era un fapt asupra căruia ea să fi stăruit, dar îi permitea să-şi continue viaţa de zi cu zi, să doarmă bine şi să fie fericită. Era pe cont propriu, şi totuşi fără să fie singură. Poate că era prima oară în viaţa ei când se împrietenea cu oameni cu care nu mai avusese niciodată vreo legătură. Niciun „Chloë, trebuie să te întâlneşti cu cu ta re”, sau „Ea este Chloë Cadwallader, fina lui Jocelyn”, nici vorbă, acum era doar „Bună, sunt Chloë. Mda, şi lucrez la St Ives”.

Oamenii o plăceau pe Chloë pentru că era o persoană afabilă. Iar ea îi plăcea pentru că nu erau complicaţi, dar

erau” în schimb, generoşi. Nu o cunoscuseră pe naşa ei, iar acest lucru n-avea nicio importanţă nici pentru ei, iar acum, nici pentru Chloë. Cornwall se părea că o invitase să mai stea o vreme. Şi pentru moment sau poate chiar mai mult de-atât, ea acceptase.

Localnicii o salutau în fiecare dimineaţă şi îi spuneau pe nume. Doamna Stokes îi redusese chiria în schimbul rugăminţii de a o ajuta ta, decorat, o sarcină pe care Chloë şi-o asumă bucuroasă. Se simţea utilă, confortabil şi încrezătoare şi era fericită să îşi pună ea amprenta asupra locului. Darurile Cornwallului proveneau numai parţial însă de la oamenii din aceste locuri; erau de asemenea adânc înrădăcinate în chiar miezul pământului însuşi. Afinitatea lui Chloë pentru acest ţinut era neaşteptată; de unde ar fi putut ea să ştie că dacă trăieşti în peisajul şi cu mirosul mării ţi se inoculează zilnic un sentiment de bine la care ea acum nu se mai simţea pregătită să renunţe?

Nici Jocelyn nu cred că a ştiut asta. Şi totuşi, simt că ar fi fost mulţumită şi mândră de mine. Cornwall se pare că poate fi pentru mine cam ce a fost Scoţia pentru ea.

În consecinţă, ea aranjă pe consolă o sumedenie de lucruri disparate: un mic delfin făcut din scoici, care era atât de kitschos încât părea nostim, o pietricică netedă pe care William era gata să o arunce în mare la Portreath, o reproducere care bătea în verde după un portret de Picasso, care îi făcea pe cei doi membri ai familiei Andrews să se crispeze. Şi o colecţie de vase ale lui William, unele nelăcuite, pe care, spre nedumerirea lui Chloë, le respinsese ca produse de mâna a doua. Nu simţea că era un gest prematur sau nechibzuit. Era timpul.

Existau aşadar multe motive întemeiate pentru care să merite să rămână în Cornwall, dar poate niciunul atât de important ca numărul trei de pe Penbeagle Street. Chloë i-o arătase lui Jane, care o îmbrăţişase, spunându-i „Norocoaso!” şi implorând-o să deschidă acolo un studio

de aerobic. Chloë îi spuse şi doamnei Stokes despre acel spaţiu, iar ea îşi amintea vag despre el dinainte de a fi fost închis şi izolat, dar îi era ciudă că nu mai ştia la ce fusese folosit mai înainte. Chloë îl invită de asemenea şi pe Mac, după ce-l întrebase pe William dacă avea ceva împotrivă să-l aducă. N-avea. Entuziasmul era general şi cu toţii admirară plinta şi bolta, pe care Chloë se grăbi să le arate, încercă împreună cu toţi cei care veniră să-i vadă proprietatea să găsească o destinaţie pentru acel loc. Dar, cu toate că fiecare încercă din răsputeri, niciunul nu reuşi să găsească o variantă plauzibilă. Numai că asta nu o deranja pe Chloë; era foarte limpede că decizia finală îi aparţinea în întregime. Deşi numărul trei era goală şi un pic demodată, pentru Chloë era deocamdată suficient că era a ei, în întregime a ei. Mergea. adesea acolo doar ca să stea şi să privească şi să se gândească, pentru că acolo se simţea sigură pe sine şi puternică.

Chloë se simţea bine şi pentru că era fericită să ia pe cont propriu fiecare zi. Nu le mai scrisese lui Jasper şi Peregrine de săptămâni întregi. Fraser îi rămăsese dator cu o scrisoare, dar abia dacă îşi mai amintea de asta.

Deşi nu era foarte sigură cum să-şi interpreteze propriile emoţii faţă de William, îşi dădu seama că se putea descurca şi fără aprobarea sau sfatul cuiva. Ghionturile şi ocheadele lui Jane îi erau suficiente.

Această lipsă de griji ajunse să fie invadată în curând de o rezonanţă mai sobră când Chloë şi William aproape s-au luat de mână în timp ce explorau împrejurimile localităţii Godrevy.

Degetele li s-au unit pe neaşteptate când au pornit la drum; în mod spontan, se împletiră laolaltă. Dar numai pentru o secundă, înainte de a se despărţi, cu câte un zâmbet jenat de ambele părţi. Se aşezară pe burtă să admire Hell’s Mouth şi Dead Man’s Cove. Umerii lor se atinseră.

Pentru căldură.

Pentru siguranţă.

Ar fi putut să-l sărute. El ar fi putut s-o îmbrăţişeze. În schimb, William îi spuse lui Chloë că Red River a fost denumit astfel în secolul optsprezece, după măcelul din Gwealavellan, dar, când văzu că groaza i se întipăreşte pe faţă, îi destăinui că Gwealavellan era un cătun cu o istorie netulburată, iar râul a fost denumit Roşu după sterilul minier colorat care curgea de la Camborne.

Părul lui este de culoarea răchitei din care se fac coşuri, gândi ea triumfătoare, în timp ce-l înghiontea în coaste şi-şi ţinu capul sus strâmbându-se şi încreţindu-şi nasul spre el. Numai strălucirea din ochii ei vorbea despre faptul că nu era deloc supărată.

— Oh, Chlo! se pomeni William spunând dintr-odată, cu o voce detaşată.

Chloë se întoarse spre el, apoi privi în altă parte, pentru că-şi dădu seama că nu urma un preludiu, ci o propoziţie autonomă, iar ea era un pic ruşinată de posibilul său înţeles. În linişte, se sprijiniră în coate şi, cu feţele prinse în mâini, îşi împărtăşiră cu marea gândurile lor intime. Chloë mai făcea asta încă atunci când William se întoarse către ea. Cu o mişcare blândă, el îşi întinse degetul mic, în timp ce-i urmărea îndeaproape ochii.

Îşi recapătă culoarea de mahon.

Încet, îşi vârî degetul mic într-un zuluf de-al ei. Spirala era fermă, dar în acelaşi timp, extrem de moale. Îl strânse, apoi îi dădu drumul; cârlionţul reveni la poziţia dinainte. Făcu acelaşi lucru cu alt zuluf. Apoi cu altul. Şi continuă să urmărească privirile lui Chloë în tot acest timp. Ea îl privi la rândul ei, la început un pic nedumerită, apoi oarecum ruşinată, şi în scurt timp, neruşinat de plină de dorinţă. Inima ei ameninţa să explodeze chiar acolo între coaste, iar ea era îngrijorată cât era de pornită. Şi în acelaşi timp, perplexă, dar şi uşurată de faptul că devenise

imobilă din această cauză.

— Scuză-mă, spuse William prinzându-i între degete o buclă, dar nu m-am putut abţine.

— Poţi s-o faci, acceptă Chloë, e plăcut.

De unde venea tandreţea asta – care îi surprindea pe amândoi deopotrivă şi care era atât de naturală? Nu era nici forţată şi nici prematură; deşi neaşteptată, nu era însă chiar o surpriză. Se simt în largul lor şi, în acelaşi timp, simţurile lor sunt înflăcărate. Sufletele lor sunt pline şi emoţionate de toate semnificaţiile acestora; în timp ce simpla mulţumire le curge la rândul ei prin vene.

Amândoi cred în Destin, dar acordă credit şi Coincidenţei deopotrivă.

Destinul însă nu trebuie să fie nici zorit şi nici ispitit; iar de acest lucru Chloë şi William sunt foarte conştienţi. Întinsă pe burtă pe o margine de stâncă, în timp ce mâna lui William îi cuprinde ceafa, Chloë îşi dădu seama că acel prim sărut simplu pe care îl dorise atât de mult de la Carl, de această dată, putea aştepta. Simţea ea că William nu avea să plece nicăieri. Şi nici ea, cel puţin nu deocamdată. Se simţea confortabil. În Cornwall. Pe stâncă. Cu mâna lui William pe ceafa ei. Cu capul sprijinit uşor de mâna lui. Îmbrăţişată de soarele obosit al iernii şi în aerul acela dumnezeiesc.

Cu un soi de trepidaţie, William se întrebă dacă s-ar legăna pe marginea – nu! Imposibil! Sau este posibil? Poate că ea l-ar împinge dincolo de margine cu un singur gest. Chiar aici. În această după-amiază.

Fă-o!

Nu, nu o face!

Doar mă legăn pe marginea acestei stânci, asta-i tot.

Da, William.

Patruzeci şi cinci

Cât e de înalt? Cam un metru optzeci. Puţin mai înalt decât Fraser. Da, cam un metru optzeci. Are treizeci de ani. De ce pare a fi o vârstă drăguţă, sigură? Ce culoare are părul lui? Maro-roşcat, ca la porumbeii domestici.

Dar mă place aşa cum îl plac cu?

Mă găseşte atrăgătoare?

Am putea fi împreună? Cum s-ar putea întâmpla asta? Şi ce-ar trebui să fac ca să se întâmple asta?

Încet, William începu să ocupe o mare parte din gândurile preţioase ale lui Chloë, atât în timpul zilei, cât şi în timpul nopţii. Aceste meandre secrete ale gândurilor ei erau uneori puternic erotice; dar cele mai multe dintre ele erau în mod sigur romantice. Cu cât mai puţin sfioasă devenea în ochii minţii sale, cu atât mai timidă devenea în compania lui. Şi cu toate că se bodogănea pe ascuns zdravăn pentru asta, părea să fie incapabilă să repare situaţia. Mai mult, pentru că era de preferat ca ea să fie personajul puternic din fanteziile ei, apela la o versiune mai timidă a lui William. În consecinţă, făcu mai multe schimburi suplimentare, petrecu mai mult din timpul ei liber cu Jane, iar o dată sau de două ori, îi ceru chiar doamnei Stokes să spună că nu era acasă dacă suna William. Şi cu toate astea, William rămânea în continuare în gândurile ei. Sigur că rămânea. Disperată, după o noapte tulburată de vise desfrânate şi urmată de automuştruluială, de cum se miji de ziuă, ea îl sună pe Fraser.

— MacWallader! Dumnezeule, credeam că ai fobie de telefon!

— Chiar am, de regulă.

— Ce s-a întâmplat? Scrisoarea mea e la poştă – promit, jur. Chloë? Mai eşti acolo?

— Pot să mă întorc? La Braer?

— Ce este?

— Un bărbat. Cred.

— Obrăznicătură! îmi place!

— Fraser?

— Iartă-mă, iepuraşule. Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Încă.

— Oh? Ei bine, e drăguţ?

— Încântător.

— F. arătos?

— E de-a dreptul splendid. Adică, aşa cred *eu*.

— Ooo! Musculos? Spune-mi că e bombat – oh, spune-mi te rog!

— E perfect, Fraser; atletic. Ştii că-i stă perfect în Levi's?

— Uau, Chlo! Trebuie să mă aşez. Mai zi-mi!

— E olar. Locuieşte într-o viluţă, într-un peisaj perfect, pe o stâncă, împreună cu o capră pe nume Barbara.

— MacDubluve! Mă sufoc. Mărită-te cu el. Sau dacă nu o faci tu, o fac eu.

— Pot să vin înapoi, atunci?

— Ce? De ce?

— Pentru că nu ştiu ce să *fac*.

— Crezi că şi el te place?

— Hmmm.

— Ăsta ar trebui să fie afirmativ?

— Aşa cred.

— Ei bine, atunci este mai mult decât clar că *nu te poţi întoarce aici*. Adică, poţi – dar nu fără *el* – iată!

— Fra-ser! Am nevoie de tine. *Nu ştiu* ce să fac.

— Ba cred că ştii.

— Ce crezi, Barbara?

E o capră, William, şi chiar dacă ar avea păreri în această privinţă, nu poate să ţi le spună – sau poate că nu eşti tu în stare să o înţelegi.

William a decis dintr-odată că probabil n-ar trebui să aibă o relaţie cu Chloë. El încearcă să motiveze că

libertatea şi intimitatea sunt de o importanţă supremă în viaţa sa. El se întreabă de asemenea dacă în ultima vreme ea n-a devenit cumva puţin mai retrasă, ceva mai rece. Cu siguranţă, în ultima vreme n-o mai văzuse atât de des. Nu atât de des cât şi-ar fi dorit el.

Nu că mi-ar fi fost dor de ea.

Nu prea.

Nu în halul ăsta!

El încearcă să nu recunoască faptul că se temea ca nu cumva Chloë să plece din Cornwall, spre o altă regiune. Unde poate că o aşteaptă altcineva. Nu era ca şi cum ar fi existat un spaţiu în viaţa lui William pe care Chloë îl umpluse acum în mod activ, dar nu exista nicio îndoială că dacă ar fi ca ea să plece, un gol întunecos ar rămâne în urma ei.

Nu-i vor mai rămâne atunci decât frânturi de amintiri. Şi la ce i-ar mai folosi?

Imaginea gâtului ei de porţelan.

Buclele şi zulufii ei incomparabil de moi, atât de bogaţi şi de roşii încât par şa iradieze lumină. Oh, şi ce plăcut e să-i simţi părul!

Ochii de culoarea mahonului, uneori chiar mai închişi la culoare, atât de ciocolatii uneori.

Înfăţişarea ei, da, dar mai ales sunetul vocii ei; sunetul. Scoate nişte zgomote nostime atunci când citeşte. Cântă în şoaptă atunci când merge. Şi fredonează în vasele lui, mângâindu-i simţurile *şi* afirmându-i deopotrivă meritele de ceramist. Dar n-o mai auzise de ceva vreme.

— Oh Doamne, Barbara, nu e de preferat să *auzi* decât doar să-ţi *aminteşti*, să-ţi aduci aminte?

Barbara îl privi ca pe un nebun.

— Sigur că da, la naiba.

Cu noaptea-n cap, după ce se tot gândi la posibile întrebuinţări pentru spaţiul de la numărul trei din Penbeagle Street, Chloë stătea turceşte în pat, îmbrăcată

în puloverul lui William, pe care tot neglija să i-l returneze Ţinea în poală cartea poştală cu colţurile puţin îndoite, ce reproducea tabloul cu domnul şi doamna Andrews al lui Thomas Gainsborough (1727 – 1788). El murise la şaizeci şi unu de ani – ce nedreptate! Se hotărî să nu le spună celor doi, să-l lase singur pe artist. Se apropie de domnul Andrews care îşi făcea de unul singur plimbarea de dimineaţă.

— Uncie este soţia dumneavoastră? întrebă ea.

— Încântător! exclamă el. Ce, eu nu sunt destul de bun pentru tine?

— Nu ştiu, spuse Chloë cu onestitate. Cred că sunt treburi de-ale femeilor.

— Hmm, se gândi el, tulburări biologice?

— Nu! strigă Chloë. Ei bine, e posibil să fie şi asta – numai din cauza unui bărbat pe care l-am întâlnit.

— Hei, dar asta nu prea seamănă cu tine, Chloë dragă, spuse domnul Andrews, foarte interesat de subiect, nu seamănă cu tine deloc. Aşază-te pe bancă, să ne punem la vorbă. Rex! Aici! Bravo, băiatule!

— Am cunoscut un tip.

— Ai cunoscut un tip”.

— Da.

— Iar numele lui este?

— William Coombes.

— Şi are o îndeletnicire respectabilă?

— Este olar.

Domnul Andrews se gândi şi stabili că era în regulă.

— Îţi aminteşti urnele de la Ballygorm? continuă Chloë. Sunt ale lui. Şi nu numai asta – ceramica, cea care mi-a plăcut atât de mult anul trecut la South Bank şi de care mi-am amintit chiar şi când mă aflam la Antrim, era făcută tot de el Nu ţi se pare ciudat?

— De fapt, medită domnul Andrews, cred că e mai degrabă confortabil într-o oarecare măsură şi pentru mine.

În lumea asta uriaşă, plină de oameni care se rotesc în jurul propriilor lor lumi mici, şi totuşi, voi doi păreţi sortiţi să vă întâlniţi.

— Da, recunoscu Chloë, pentru că dacă n-ar fi fost la Londra sau măcar în Irlanda, ar fi fost aici.

— Aşa, şi atunci de ce o cauţi pe soţia mea?

— Oh, murmură Chloë. Nu ştiu. Tu ştii? Pentru o vorbă, două, poate un sfat. Aşa cred.

— Un sfat?

— Un tratament pentru un stomac plin cu fluturi? sugeră Chloë cu blândeţe.

— Ţi-ai pierdut pofta de mâncare? întrebă domnul Andrews.

Chloë dădu din cap.

— Nu poţi închide ochii? continuă el.

Ea dădu din cap cu putere.

— Mintea îţi rătăceşte şi dansează în cercuri?

Chloë aprobă din nou.

— Nu e întotdeauna o senzaţie neplăcută! declară el.

— Nu, recunoscu Chloë, dar e ciudat.

— Şi ai fi mai fericită să se diminueze, să dispară, chiar?

— Nu, spuse Chloë dintr-odată alarmată, absolut deloc.

— Ei bine, atunci, spuse domnul Andrews.

— Dar, ezită Chloë, este *sigur*?

— Este sigur, clipi el din ochi, dragă fetiţo.

Se simţi mai uşurată, cu toate că nu ştia sigur de ce, şi-i mulţumi domnului Andrews. Luă puloverul lui William, îl împături şi-l puse în dulap. Va uita, desigur, de el, în mod întâmplător, când îl va întâlni data viitoare.

Domnul Andrews îşi trezi cu brutalitate soţia.

— Domnule A! strigă ea. Dumnezeule! Ţine-o departe. Şi pune-mă jos imediat.

— Cadwallader, declară el luptându-se cu bretelele,

este îndrăgostită.

În cele din urmă, în ultima marţi din noiembrie, William, care o urmărea pe Chloë urcând şi croindu-şi drum printre stâncile străvechi de la Men-an-Tol, îşi dădu seama că alerga pe un drum cu un singur sens, cel pe care el este îndrăgostit de ea. Nu i-a spus chiar atunci acest lucru, pentru că emoţia în sine era prea brutală şi prea necunoscută pentru el; o emoţie care-l dădea peste cap şi-l intoxica, neinvitată, dar binevenită.

Cam în aceeaşi situaţie se aflase şi Chloë cu o zi înainte. Mai avea de citit două pagini din *Rebecca*, când, brusc, se opri din citit. Pipăi după cel mai apropiat lucru care ar fi putut servi drept semn de carte şi puse între pagini o carte poştală de la National Gallery cu un dublu portret al lui Gainsborough, după care lăsă jos cartea. Se apropie de fereastră şi ridică geamul mobil, scoţându-şi capul afară, în frigul aspru de noiembrie.

— Doamne, spuse ea, zâmbind şi încruntându-se, mă întreb dacă nu cumva, ştii, mă îndrăgostesc?

Ştia că sentimentele ei erau la fel de puternice ca vântul şi la fel de proaspete ca aerul şi, dacă asta înseamnă să te simţi îndrăgostit, atunci era o stare pe care o întâmpina cu plăcere.

Patruzeci şi şase

Chloë nu putea să doarmă. Se ridică fără zgomot din pat la ora două dimineaţa, se îmbrăcă în linişte şi ieşi în frig. Drumul obişnuit cu bicicleta o încălzi în scurtă vreme, iar zgomotul mării o făcea să se simtă în siguranţă.

Numărul Trei de pe Penbeagle Street nu era cu nimic mai întunecoasă noaptea decât era în timpul zilei, în timp ce celelalte clădiri păreau izolate şi abandonate fără activitatea din timpul zilei. Cheia se răsuci uşor în broască, aşa cum se aştepta să se întâmple, iar Chloë îşi împinse

mai întâi bicicleta, apoi intră şi ea şi închise uşa în urma ei cu un zgomot discret. Becul de la bicicleta ei arunca o lumină slabă, dar nu existau umbre, pentru că în încăpere nu existau obiecte care să producă umbre. Doar pereţii. Ferestrele. Cele două uşi. Podeaua. Plintele frumoase. Şi paharul de polistiren nefolosit care părea dornic să fie aruncat.

— Eşti acolo?

— Da, sunt aici.

— Tu eşti?

— Da, eu sunt.

— Jocelyn?

— Dulcea mea Chloë.

Chloë n-avea nevoie să o vadă pentru a şti că era acolo. O simţea; o învăluia căldura, care îi dădea un pic de confort. Jocelyn era foarte aproape. Cât de aproape fusese vreodată.

Mitsuko. Un timp, Chloë rămase nemişcată, fără să scoată un cuvânt. Se temea că nodul din gât ar putea s-o facă să-i tremure vocea; poate chiar să i-o oprească. Iar asta ar fi supărat-o pe Jocelyn, care ceruse să nu se verse nicio lacrimă pentru ea. Acum, că era în cele din urmă aici, în sfârşit cu ea, încă o dată, Chloë n-ar fi vrut să strice vizita. Aşa că rămase pur şi simplu în picioare, cu spatele uşor sprijinit de perete, atingând cu încheietura genunchiului roata din spate a bicicletei sale, cu o mână pe cauciucul încălzit şi cu cealaltă în buzunar. Aruncă o privire spre fereastra cu boltă şi surprinse o sclipire de rubin, o strălucire de smarald în lumina becului de la bicicletă. Dincolo, în grădina în paragină, se vedeau două movile întunecate, ca un bătrân hipopotam, nemişcat şi camuflat într-un ochi de apă pe cale să sece. Închise ochii şi-şi imagină o mulţime de flori mici, albe şi mov şi, probabil, flori de nu-mă-uita, albastre. Fără flori roz, asta cu siguranţă. Îşi imagina iedera pestriţă, poate şi viţa

sălbatică, urcând pe perete, se apropie de fereastră şi privi afară. Văzu viţă albă răspândită peste tot. O masă mică sau două. Poate chiar şi sunetul unei căderi de apă. Fără sfârşit. Atât de posibil. Cât de interesant.

— Nu-i aşa? spuse Jocelyn. *Ştiam* că aşa o să ţi se pară!

— Abia aştept, spuse Chloë plină de recunoştinţă, întorcându-se spre cameră şi sprijinindu-se de pervazul ferestrei. Cheia nu deschide numai numărul trei de pe Penbeagle, nu-i aşa? reflectă ea.

— Descuie uşa vieţii tale, rătuşca mea! declară Jocelyn.

— Un imens spaţiu deschis, exclamă Chloë. Puţin înfricoşător, adăugă ea încet.

— Provocator! o corectă cu bunătate Jocelyn. Crezi că te-aş trimite undeva unde n-ai fi în siguranţă?

— Nu, Jo, spuse Chloë, n-ai face-o.

Împărtăşiră un zâmbet care aproape că se putea auzi şi şoptiră fiecare numele celeilalte.

— Cornwall, începu prudentă Chloë.

— Cornwall, acceptă Jocelyn.

— De ce fără nicio altă introducere? Aşa cum ai făcut pentru toate celelalte locuri? Jocelyn?

— Pentru că, draga mea, nu este nevoie de nicio explicaţie. Nu era nevoie să-ţi povestesc despre frumuseţea pe care ştiam că ai s-o găseşti tu însăţi. Te cunosc foarte bine. Ştiam că ţi s-ar potrivi. Am fost convinsă că-ţi va aduce alinarea pe care mie mi-a oferit-o Scoţia. La urma urmei, nu aici m-ai găsit pe mine?

— Dumnezeule, aşa este, se minună Chloë.

— Şi astfel, spuse Jocelyn, aici te pot lăsa, pentru că poţi să-mi dai drumul.

— Nu pot!

— Ba poţi, draga mea.

— Nu vreau.

— Dar eu aş vrea.

Chloë îşi înghiţi lacrimile.

— Am nevoie să faci asta, spuse Jocelyn.

— Iar eu – am nevoie – de tine, şopti Chloë.

— Cred că ai să înţelegi că doar *crezi* că ai nevoie, draga mea.

Chloë medită.

— Vreau să păstrez nevoia de tine.

— De ce?

— Cred că mă face să mă simt în siguranţă.

— Siguranţa, spuse Jocelyn, este ultimul lucru pe care ţi-l poate asigura cineva. Şi apoi cred că deocamdată ai o noţiune destul de vagă despre asta.

— Am? întrebă Chloë oarecum neîncrezătoare. Cred că da, spuse ea mâhnită.

— Ţi-ai construit şi ţi-ai desăvârşit anul până la capăt.

— Anul *tău!* o corectă Chloë.

— Nu, spuse Jocelyn cu fermitate, anul tău.

— Da, spuse Chloë încet după un moment de reflecţie, al meu.

— Nu te simţi bine când spui asta?

— Nu ştiu, ezită Chloë, pare ciudat, nou.

— Cred, declară Jocelyn, că o să dezvolţi o pasiune pentru asta.

— Crezi? şopti fina, care credea întru totul în Jocelyn şi în ceea ce spunea ea.

— Oh, da, răspunse naşa lui Chloë, cred.

Chloë şopti pentru sine „Dumnezeule!”, apoi oftă cu voce tare.

— Crezi că ai putea fi fericită aici, Chloë? în Cornwall? Pentru că ai putea vinde oricând numărul trei dacă vrei; îţi iei banii şi mergi oriunde îţi doreşti să te stabileşti.

— Nu! exclamă Chloë surprinsă de curajul cu care reacţionă. Este al meu! Şi da, spuse ea meditând asupra

noţiunii şi găsind că era destul de apetisantă. Cred că aş putea fi fericită aici. E destul de distractiv.

— Fericită pe de-a-ntregul? o îmboldi Jocelyn cu delicateţe.

Chloë se întoarse din nou cu faţa spre grădină.

— De ce nu-mi răspunzi, Chlo? întrebă Jocelyn.

— E posibil, murmură ea după o vreme.

— Ascultă, fetiţo! râse Jocelyn, care ştia întotdeauna când Chloë se înroşea, chiar şi când era întoarsă cu spatele, chiar şi la telefon, până şi din scrisorile pe care le scria. Ce ţi-am spus eu despre ambiguitate? N-am lămurit că este un sentiment lipsit de înţelepciune şi de necesitate?

— N-am vrut să fiu ambiguă, se grăbi Chloë, căreia îi lipsea căldura din vocea lui Jocelyn, doar mă miram.

— De ce?

— De viteza acceptabilă cu care dragostea poate să apară şi să se înfiripe.

— Era şi timpul!

— Dar *este*? şopti Chloë, lipsită de încredere, de parcă, fără încurajarea lui Jocelyn, întregul concept ar putea foarte uşor să rămână inacceptabil, neplauzibil. Chiar?

— Sigur că este! declară Jocelyn. Oh, Chloë! Dacă găseşti chiar şi o frântură de fericire, o sclipire cât de mică de dragoste, o urmă de plăcere, pentru numele lui Dumnezeu, pune mâna pe ea şi n-o lăsa să-ţi scape. Nu te gândi niciodată de două ori.

Cuvintele ei rămaseră suspendate în catifeaua maro a încăperii, iar când vorbi din nou, vocea ei era joasă şi încărcată de înţelepciune, experienţă şi uşor atinsă de tristeţe:

— Nu pierde asta, draga mea. Nu vine decât o singură dată în viaţă. Nu pune întrebări. Nu renunţa la ea. Nu poate fi regăsită.

Chloë se întoarse cu bicicleta; încet, tristă, dar în acelaşi timp şi oarecum însufleţită, Vocea lui Jocelyn îi umpluse mintea, iar imagini cu William îi solicitau ochii minţii. Amândoi o calmau şi-i dădeau o stare de bine. Mai târziu, în timp ce-şi scufunda faţa în pernă să-şi înăbuşe suspinele, începu să râdă printre lacrimi.

Oh, Jocelyn Jo, nu pleca.

Oh, William!

Rămâi!

Patruzeci şi şapte

Şi acum, despre sărutul care le-a pecetluit destinul şi povestea noastră.

William îşi dorea ca Chloë să vadă Carn Galver. El se oferi să muncească voluntaf că spălător de vase la Good Life numai dacă o învoiau pe Chloë.

— E-n regulă, spuse Jane urmărind din priviri clienţii din ce în ce mai puţini în noiembrie, care îşi iroseau vremea cu nenumărate ceaiuri de plante.

Proprietarul îi dădu voie lui Chloë, dar ceru ca William să-şi onoreze promisiunea în următoarea sâmbătă seara. Chloë îi şopti lui Jane că ar prelua cu plăcere schimbul ei din acea noapte.

Era o zi pătrunzător de limpede, iar William ştia că o plimbare pe jos până pe vârful Carn Galver le va permite privelişti nepreţuite asupra ambelor coaste şi va justifica şi un ceai zdravăn. Nu au făcut-o. De fapt, n-au ajuns până în vârf până spre sfârşitul lui ianuarie, cu toate că au mers deseori acolo. Atracţia ţinutului străvechi era prea puternică în alte direcţii şi părea să-i ademenească invariabil către alte locuri, care nu se aflau pe itinerariul lor. Dar exista întotdeauna un motiv: un cer deosebit de frumos, un şoim călător la câţiva metri distanţă, lumina soarelui care transforma stâncile în aur masiv. Erau fericiţi

că aveau ocazia să meargă încotro îi ducea drumul şi erau recompensaţi cu secrete şi daruri pe care aceste ocoluri le ofereau.

Când William îi spuse lui Chloë că dacă trece prin piatra găurită de la Men-an-Tol va avea noroc şi sănătate, ea îşi făcu sul jacheta şi i-o puse în braţe, spunând că vrea să treacă prin stâncă. În timp ce o ajută să treacă, o rază din lumina soarelui, roz şi caldă, îi luminã chipul şi o sărută înainte ca William să o poată face. Stânca părea moale în lumina şoarelui, care-i scotea flăcări din păr, se scufunda adânc în ochii ei şi făcea ca pielea sa să arate ca şi cum ar fi fost de porţelan. Ar fi putut fi sirena lui Zennor şi, preţ de o clipă, William crezu că probabil chiar era.

În timp ce trecea prin stâncă, lumina soarelui o învălui în întregime şi poposi pe ceva strălucitor, turnând argint lichid în ochii lui William. Broşa ei. Familiară. De ce nu? Dar n-avea timp să se gândească la asta acum. Chloë se propti cu spatele de stâncă şi-nchise ochii, lăsându-se îmbrăţişată complet de soare. Sfida aerul pătrunzător al iernii şi aducea cu sine amintirea verii, promisiunea primăverii. Chloë putea simţi adierea brizei pe obrajii săi, ridicându-i o şuviţă de păr, pe care o lăsa apoi să coboare la locul ei. Se simţea frumoasă.

Dar oare şi arăt frumoasă? El mă găseşte oare astfel?

Deschise ochiul drept şi-l văzu pe William.

Mă place. Iar el este, la rândul lui, frumos.

El se apropie de ea, îmbrăţişând-o cu privirea.

Acum o să mă sărute.

Încet, William îşi întinse mâna până ce vârfurile degetelor sale se sprijiniră uşor de umărul ei. Făcu un pas mai aproape şi-şi lăsă mâna să alunece în scobitura dintre claviculă şi piept. Se apropie şi mai mult; cu degetul arătător, trasă conturul broşei ei. Uşor, rapid şi cu îndemânare. Se apropie şi mai mult de Chloë, până când picioarele lui ajunseră de-o parte şi de alta a picioarelor ei.

Inima lui părea că i se urcase în gât, dar uitase cum să înghită. Mâna lui coborî apoi şi mai mult, acoperind şi cuprinzând sânul stâng, şi-şi lăsă mâna să se odihnească acolo, pentru un moment tandru, delicios. Talazuri nestăvilite îi asaltau sufletul lui Chloë, îşi simţea bătăile infeii adânc, între picioare. Şi William putea simţi asta, dar sub mâna sa, prin haine, dincolo de pieptul ei.

În clipa în care îşi desprinse mâna de trupul ei, zări o tresărire aproape imperceptibilă a genelor ei. Păreau să spună: te rog, lasă mâna acolo, mai atinge-mă, atinge-mă, acolo!

Vreau.

Şi eu vreau.

Ar fi ştiut atunci că ea voia să fie atinsă la fel de mult cum dorea el s-o atingă. Buzele ei erau desfăcute, ochii ei erau lucioşi şi ardeau.

Sărută-mă, William.

Am să te sărut, Chloë.

Acum.

Chiar acum.

Gestul a fost atât de spontan, pe cât de mult a fost aşteptat; o dorinţă de moment atât de memorabilă, un instinct atât de greu de atins.

Faţa lui William se apropie de a lui Chloë, soarele intră în nori, dar frumuseţea ei nu era în niciun fel compromisă. Ochii rămaseră deschişi; îşi atinseră buzele, iar eliberarea pe care o simţea William se amesteca cu încântarea cu care Chloë simţea că se umple. Sunt saturaţi de emoţie şi o împărtăşesc de îndată. Buzele moi lipite, respiraţia celuilalt se simte pe piele, ochii închişi apoi aproape complet, nasurile reci se ating. Instinctiv, sărutul se schimbă de la unul tandru, la unul pasional, şi deschizându-şi buzele, se bucură din plin unul de gustul celuilalt.

Chloë îşi vârâ degetele sub cureaua de la jeanşii lui

William şi-l trage spre ea. Ea se simte abandonată şi atât de bine. Oh, şi ce bine se potrivesc! William îi cuprinse gâtul cu o mână, iar pe cealaltă şi-o afundă în părul ei şi-o ţinu cât de aproape de el putu. Erecţia lui o apăsa prin cusătura pantalonilor, peste stomac; senzaţia este fantastică pentru amândoi. Gusturile lor sunt diferite şi amândoi cred că e delicios.

Aud sunete, expresii involuntare ale căldurii şi dorinţei. Le este foame, dar niciodată n-au fost atât de sătui. Stânca îi susţinea* iar soarele îi ocroteşte să-şi continue sărutul, cu toate că după-amiaza este pe sfârşite. Noiembrie cel pustiu le asigură intimitatea; spiritualitatea locului, rugăciunea. Încă un sărut pe stânca străveche va da contur viitorului previzibil pentru amândoi. Ştiau că va fi aşa dinainte de a se fi întâmplat. Iar după aceea, sunt mulţumiţi că este aşa.

Patruzeci şi opt

William o învinovăţea pe Barbara. Şi apoi pe Mac. Dacă Barbara şi-ar fi manifestat dezgustul ei obişnuit şi agresiunea aferentă, el ar fi considerat-o pe Chloë doar-o-altă-femeie. Şi dacă Mac n-ar fi propovăduit teoria fericirii binecuvântate, William ar fi rămas inconştient de existenţa sa şi de toată panoplia de stări şi trăiri ulterioare. Dar cu toate că îi învinovăţea şi-i boscorodea de-a dreptul, făcea acest lucru cu un zâmbet discret şi o sclipire în ochi.

A fost numai vina lor, fir-ar ei să fie.

În întregime vina lor şi, oh! le era recunoscător.

Numai că nu mai putea face faţă presiunii, nu mai putea face faţă atâtor lucruri care îi distrăgeau atenţia, şi până nu de mult, asta îl agasa.

— Nu poţi *munci*? Dragă băiete, nu ţi se potriveşte situaţia asta, exclamă stupefiat Mac zărindu-l pe William în uşă, în urmă cu trei zile; oferindu-i previzibila pungă cu

bunătăţi de la Good Life.

— Ştiu, mormăi William, aruncându-se brusc într-un fotoliu şi apucându-şi capul în mâini.

— Ce face Chloë? îl întrebă Mac cu un aer de inocenţă atent ticluit, fără să-i spună lui William ca ea îl vizitase cu o zi în urmă.

Chipul lui William străluci, iar ochii îi jucară vioi. Cam la fel cum reacţionase şi Chloë, observă Mac.

— E drăguţă.

— Frumoasă fată.

— Mmm.

— N-ar putea fi ea motivul lipsei tale de motivare? în subconştient, în orice caz?

— Mac! exclamă William, lipsit de apărare şi dintr-odată dornic să se limiteze la asta.

— Iartă-mă, spuse Mac, dar ea este prietena ta, nu-i aşa? Şi nu-i adevărat că simţi ceva mai mult pentru ea decât o simplă afecţiune?

Ce? Prietenă? Cine?

William se simţi dintr-odată de-a dreptul compromis; pe de o parte, se întreba de unde ştia Mac, iar pe de altă parte, se întreba dacă chiar dorea ca această informaţie să devină publică. Dar după o tăcere prudentă, îi dezvălui lui Mac faptul că era destul de fericit. Mac îl bătu pe umăr şi-i ciufuli părul.

— Bine, declară el, foarte bine.

În timp ce-l urmări pe William mergând – era mai degrabă un mers ţanţoş – către maşina sa, Mac observă în sinea sa că nu va trece multă vreme până când băiatul va folosi un adjectiv mult mai puternic.

Prietenă? se gândi William mai târziu, fascinat de apusul de soare iernatic. *Ce fel de cuvânt e ăsta*?

Unul mai degrabă descriptiv, cu siguranţă.

— Prietenă, spuse el ca să vadă dacă i se potriveşte pe limbă.

Ce gust avea. Râse prosteşte. Avea gust dulce.

— Dar sună atât de învechit!

Apa, acolo jos, sub el, se ridică şi scânteie. Un pescăruş se lăsă plutind pe suprafaţa ei.

— Păsăruică! spuse el.

— Puişor! adăugă el.

— Puicuţă, strigă el sarcastic.

Mai bine decât „iubită", William, nu-i aşa?

— Dacă am o prietenă, îi explică el mai târziu Barbarei scufundându-şi mâinile în blana ei, dacă este cunoscută de ceilalţi ca fiind prietena mea, asta înseamnă că am o relaţie. Una adevărată.

Şi?

— Sunt pregătit pentru asta?

Gândul că s-ar putea să nu fie pregătit, că s-ar putea să piardă ceea ce începuse să se arate cu cât o vedea mai mult pe Chloë, îl făcu să se cutremure şi să decidă că era mai mult decât pregătit. Merse direct în atelierul său şi se gândi să-i facă un ceainic.

Dar William şi Chloë nu recunoşteau unul faţă de celălalt că erau acum un cuplu, o entitate, că aveau întâlniri, că aveau o relaţie care evolua. Într-adevăr, luau lucrurile foarte în serios; îşi petreceau timpul împreună, se bucurau de simple sărutări. Era ceva nou pentru amândoi, o rază de magie luminoasă pe care n-o mai trăiseră înainte. Niciunul nu dorea să se grăbească să treacă prea repede de această etapă. Erau atât de multe de spus, atât de multe de aflat. Atât de multe de gustat. Era minunat să se simtă creşterea.

N-o să pierd prea mult timp cu Morwenna, naiba s-o ia.

Nu cred că e necesar să-i spun despre sculptura lui Ronan.

Chloë şi William se obişnuiseră să se retragă în bucătărie, la Peregrine's Gully, unde, aşezaţi pe scaune,

beau din căni mari de ceai fierbinte, îndulcit, în timp ce-şi povesteau cât mai multe lucruri; ascultând fără să se întrerupă şi dezvăluindu-şi lucruri ascunse, care nu puteau fi verificate. Astfel de sesiuni începeau invariabil cu ei aşezaţi la o conversaţie animată, cu cănile cuprinse în palme şi cu ochii larg deschişi. Sfârşeau adesea când Chloë îşi lăsa capul pe masă, sprijinit de încheietura braţului său, în timp ce William îşi sprijinea faţa în mâini, turtindu-şi trăsăturile, ceea ce-l făcea să-şi bolborosească cuvintele.

— Morwenna chiar n-a însemnat mare lucru pentru mine – eu am fost o mare afacere pentru ea, ea şi cei treizeci la sută ai săi.

— Tu, negustorule de jucării! Acest ceainic *chiar* este pentru mine, William? E minunat. Ronan a făcut o sculptură pentru mine, ei bine, pentru Ballygorm; destul de nostimă de fapt, dacă stau să mă gândesc.

— Da?

— Mmm.

Însă Chloë se întorcea întotdeauna acasă la ea, indiferent cât ar fi fost de târziu, cu bicicleta. Invariabil, William o însoţea cu maşina; mici semnale sonore şi raza luminoasă a farurilor sale îi deschideau şi luminau drumul. Ea nu mai vorbea atât de des cu familia Andrews; Gainsborough terminase portretul, iar în noiembrie cuplul petrecea mai mult timp înăuntru, în faţa focului din bibliotecă. De asemenea, scrisorile ei către Jasper şi Peregrine deveniseră mai scurte şi se împuţinaseră. Dar ei nu-şi făceau probleme din cauza asta.

— Trebuie să se obişnuiască cu noua ei viaţă acum, comentă Jasper.

— Acum că e şi atât de ocupată acolo, în Cornwall, continuă Peregrine, ţinând în mână o singură pagină de hârtie. Scrisă pe o singură parte.

— Nu spune prea multe despre prietenul ei, regretă

Jasper, doar că „este un tip nemaipomenit de drăguţ”.

— Nici nu trebuie – iar în acest spaţiu alb lăsat în scrisorile ei, spuse Peregrine, agitând din nou bucata de hârtie, putem citi cu uşurinţă, printre rânduri, tot ce dorim.

Întoarsă în dormitorul ei, Chloë privi pe geam marea, neagră ca abanosul, cu sclipiri de argint, şi-o întrebă ce trebuia să facă mai departe.

Îl ador, sincer. Şi-l doresc. Vreau să mă culc cu el, Doamne cât îmi doresc, dar ştiu că dau înapoi. De ce? Nu pot să merg mai departe. De ce nu pot? O să dispară drumul dinspre Cornwall dacă o fac?

Marea nu-i răspunse. Dar întotdeauna era acolo, alături de ea, ridicându-se şi mişcându-se, înăuntru şi în afară, cu mareele care se înălţau şi coborau. Consistent, constant. Minunat; îi plăcea atât de mult.

Patruzeci şi nouă

— Chloë!

— Doamnă Andrews – a trecut un secol. Ce mai faci?

— Îngheţ, draga mea. Ne-am – adică m-am lipit de focul din birou – nu suport să mă despart de el. Adică de foc. Spune-mi, care sunt noutăţile – ce mai face prietenul tău olar?

— Este bine. Eu… doamnă Andrews, mi-ar plăcea să vorbesc, chiar mi-ar plăcea. Doar că e târziu. Mă grăbesc să mă întâlnesc cu el, cu William. Prietenul meu olar. O să mâncăm repede nişte supă pe care am făcut-o ieri, apoi plecăm la plimbare. Pot vorbi cu dumneata mai târziu?

— Oh, da, te rog. Sunt moartă de curiozitate. Mă topesc după detalii, draga mea, ştii că mă topesc după detalii.

Bicicleta lui Chloë Cadwallader, în ciuda faptului că, metaforic, era armăsarul ei de încredere, o lăsă baltă

astăzi. Şi nu cu blândeţe, ci după ce se clătină şi pocni iremediabil. Cu toate acele angrenaje şi cauciucuri zdravene, ea se hotărâse să o ia cu bicicleta pe un teren accidentat. Era împotriva regulilor Organizaţiei de Conservare a Patrimoniului Naţional. Ar fi trebuit să-şi dea seama de asta. De fapt, s-a gândit; şi a văzut că avusese dreptate.

De ce? se mustră ea când se pomeni grămadă, periculos de aproape de un pâlc mare de arbuşti; bicicleta îi zburase la câţiva metri distanţă, cu roata din faţă rotindu-se în gol.

De ce? Nici n-ar fi fost cine ştie ce scurtătură, oricum.

Poate că ai dorit doar să ajungi la Peregrine’s Gully cât maj repede cu putinţă?

Poate. Dar acum uită-te la mine. Mi-am rupi pantalonii şi mi-am zdrelit genunchii.

Şi ai şi pământ în păr. Nicio problemă, n-o să conteze pentru William.

William o zări pe Chloë în timp ce urca cu greu cărarea. Lăsă supa să clocotească mai departe şi se repezi în întâmpinarea ei, cu Barbara după el.

— Oh, Chloë! La naiba – eşti bine?

— Sunt în regulă, spuse Chloë cu o voce calmă, care alungă îngrijorarea lui William, dar şi nasul iscoditor al Barbarei.

— Ai întârziat, spuse el, luând bicicleta de ghidon, apoi culese o frunză din părul ei. Eram îngrijorat.

— A trebuit să merg pe jos ultimii trei kilometri, explică ea, în timp ce-şi băga mâna în buzunarul de la spate al pantalonilor lui.

— Eşti rănită? întrebă el, cercetându-i chipul, şi-şi puse dosul mâinii lui calde pe obrazul ei îngheţat.

— Nu, doar necăjită, îl asigură ea. Blestemata de bicicletă. Şi proasta de mine.

William sprijini bicicleta buclucaşă de peretele casei.

— Oh, am uitat de supă! spuse el. Ascultă, du-te sus şi încearcă să te refaci. Găseşti în dulapul de sub chiuvetă iod şi leucoplast – sau cel puţin acolo ar trebui să fie.

O expedie pe Chloë cu o lovitură uşoară peste fund, iar el îşi concentră toată atenţia asupra supei, fluierând, cu o expresie voioasă pe chip.

Iodul ustura, dar nu era nevoie de leucoplast, Nu că ar fi găsit vreunul; căutase peste tot, fără niciun rezultat. Se încălzise, dar nu-şi mai făcea probleme şi-şi scoase puloverul şi tricoul în timp ce umplea chiuveta cu apă. Îşi scufundă braţele în apa caldă. Apoi rămase nemişcată. Era ca şi cum ar fi ştiut că trebuia doar să stea acolo. Şi asta şi făcea. Şi aştepta.

La parter, William încetă să mai fluiere. Privi în cratiţă şi se holbă la suprafaţa supei care bolborosea, fără să vadă sau să audă ceva. Simţea ceva, ca o forţă care îl trăgea. Era tras afară din sine, deşi avea mintea limpede şi se cunoştea foarte bine. Lăsă supa, cu lingura de lemn în ea. Aproape buimac, plecă de lângă supa care încă clocotea şi porni cu paşi măsuraţi spre baie.

Chloera în maiou. Faţa îi era ascunsă de păr. Se apleca deasupra chiuvetei, frecându-şi gâtul cu buretele, în timp ce apa se scurgea pe braţele ei ca nişte râuleţe care-şi urmează cursul. Chloë în maiou. Cu sfârcurile clar definite. Jeanşii erau desfăcuţi în talie. Apa şiroia pe braţele ei. Chipul nu i se vedea. Braţele ei erau fine, palide. Porţelan? Poate.

Îl auzi pe William dregându-şi glasul. Chloë se întoarse. Faţa lui frumoasă, bronzată; părul ciufulit. De culoarea răchitei. Părul îi căzu de pe faţă, mai rămaseră doar unul sau doi zulufi. Ea. Şi el.

Chloë şi William se priveau. În linişte, nemişcaţi, concentraţi. Singura mişcare era cea a unui firicel de apă ce şiroia de pe gâtul lui Chloë peste umăr, pe piept şi pe

sub maiou. S-a oprit? Unde? între sâni? Foarte posibil. Lasă-mă să văd. Vino să vezi.

William făcu un pas către ea, iar ea îşi întoarse privirile spre chiuvetă. El se apropie încet. Respiraţia lui este rapidă, fără a face însă zgomot. Ea îşi privi mâinile scufundate în apă, o imagine distorsionată, pe fundul chiuvetei. EL e aici. În spatele ei, William îşi lipi foarte uşor corpul de al ei, încercuindu-i talia cu braţele lui de vis, apoi îi mângâie gâtul într-o parte cu nasul, şi se opri asupra lobului urechii, gustându-l cu limba. Îşi desfăcu braţele din jurul ei şi, în timp ce o săruta pe gâtul pe care ea, instinctiv, şi-l trase înapoi, îşi lăsă degetele să urce şi să coboare pe braţele ei goale şi ude. În sus şi în jos. Lui Chloë i se făcu pielea de găină. Respiraţia ei accelerată se auzea clar. Pentru că nu putea ajunge să-l sărute, îşi apăsă gâtul cu putere de chipul lui. Buzele lui îi sărutau gâtul, în timp ce îi pipăia braţele fine de-a lungul lor, de la umeri la încheieturi, până ajunse să-şi scufunde ambele mâini adânc în chiuvetă. Şi degetele lui se vedeau distorsionat, dar se împletiseră cu ale lui Chloë în apa caldă şi limpede.

Scoase un mic strigăt involuntar, inconştientă de cât de seducător suna. William îşi scoase mâinile din apă şi le ridică spre sânii ei. O mişcare şi un sunet brusc. Plescăitul apei. Chloë era udă şi abia respira, William o răsuci spre el. Îi ridică faţa spre el şi-i sărută, gura mai întâi cu ochii, apoi cu buzele, îi ţinea strâns încheieturile; ea îi întoarse sărutul. Îşi eliberă un braţ şi îl apucă de ceafă, astfel încât să-l poată săruta mai profund şi să-i simtă gustul mai bine. Ai fi putut crede că-i flămândă. Niciodată nu fusese atât de flămândă. El o strânse mai tare lângă el.

Se opriră un moment, uitându-se unul la altul. Pupilele ei erau uriaşe, obrajii erau îmbujoraţi şi-i simţea respiraţia dulce, rapidă. Braţele ei erau încă umede, pieptul i se ridică şi cobora în ritm alert. Habar n-avea cât de atrăgătoare este în maioul ud, nostim, delicat care îi

ascundea şi totodată îi punea în valoare sânii. William îşi lăsă cu blândeţe mâna pe umărul ei, apoi o lăsă să alunece în jos, într-o mişcare simplă, fluidă. Drumul până la sânii ei pare a fi scurt, dar delicios. Îi simţi corpul întreg zvâcnind când îi cuprinse un sân, al cărui sfârc împingea bumbacul maioului astfel încât să i se potrivească perfect în centrul palmei.

Cu un zâmbet discret în colţul gurii, Chloë îşi scoase maioul. Rămase astfel înaintea lui, pe jumătate goală, Cu partea de sus a corpului subţire şi albă ca laptele, în comparaţie cu partea de jos, îmbrăcată în blugi şi atât de ademenitoare, William îşi plimbă mâinile peste torsul ei, uşor, peste tot. O văzu cum închide ochii. I se făcu din nou pielea de găină. Buzele desfăcute implorau să fie sărutate. Sfârcurile stăruiau şi cerşeau atenţie.

Plăcerea mea.

Şi a mea.

În timp ce William o cuprindea în braţe pe Chloë, ea îşi adună mâinile în dreptul pieptului, ca într-o rugă. Dar nu pentru rugăciune, ci pentru a-i desface cămaşa lui William. Ajunse imediat la pieptul lui. Fără tricou. Fără maiou. Ce neted e! Părul coboară din zona stomacului, în jos în pantaloni. Atât de masculin. Niciodată văzut; doar imaginat. William îşi lăsa mâinile să alunece de pe gâtul ei, pe braţe, apoi spre degete; o trase încet spre el, în timp ce păşi în spate. Se aşeză pe marginea căzii şi o primi între picioarele lui. Mâinile lui îi cuprinseră fesele. Mâinile ei îi cuprinseră gâtul, pe după ceafă, îl sărută din nou; îl lăsă să-i simtă limba, apoi şi-o retrase astfel încât să-i guste colţurile gurii. Cu o mână îi desfăcea cureaua, iar cealaltă o afundă în părul lui. William îi desfăcu fermoarul pantalonilor şi-i trase în jos.

Chloë purta chiloţi cu dungi albastre şi albe. Niciodată văzuţi; niciodată imaginaţi. Vederea lor îl excită. Are stomacul plat, talia subţire şi şoldurile frumos curbate.

Totul la ea este sinuos şi minunat, iar ochii lui plini de dorinţă afirmă acelaşi lucru. Ea îl privi, la rândul ei, aşezat cum era, pe marginea căzii, cu picioarele musculoase, bine reliefate sub pantaloni, cu pieptul larg, stomacul încordat, suplu, fără un gram de grăsime, în poală o umflătură. Asta o excită. Îşi întinse mâna într-acolo, dar se opri la mijlocul drumului; el îi prinse mâna şi continuară drumul împreună. Simţiră amândoi duritatea şi dorinţa atât de clar exprimate prin materialul pantalonilor; respiraţia li se acceleră, iar privirile deveniră şi mai strălucitoare. William se ridică în picioare.

E mult mai mare decât mine.

Este atât de mică, de nepreţuită.

Chloë îl ajută să-şi desfacă cureaua, nu pentru că ar fi avut nevoie de ajutor, dar pentru că dorea să-şi împletească din nou degetele cu ale lui. Când el se aplecă să-şi scoată pantalonii, făcu şi ea acelaşi lucru. Îşi lăsă chiloţii pe ea, pentru că şi el rămase în faţa ei în boxeri. Slavă Domnului! Simpli, bine croiţi şi albi. Se îmbrăţişară din nou, pielea ei se răcise, în timp ce a lui era încântătoare şi caldă. Îi simţea penisul apăsând-o cu putere, iar ea îşi desfăcu picioarele puţin, astfel ca să-şi apese bazinul peste coapsele lui. În tot timpul ăsta se sărutau. Puteau auzi clar zgomotele pe care le făceau, iar asta le creştea încă şi mai mult fervoarea. Acum Chloë ajunse să stea pe marginea căzii, iar William observă cum stomacul ei se curbează puţin. Ca un vas frumos: porţelan. Sau poate că e sculptată în marmură. Nu, este prea caldă şi prea plăcută la atingere. Îl îndreptă cu faţa spre ea. Îi dădu jos boxerii. El îşi văzu penisul ţâşnind în aer, ceea ce-l excită şi mai mult. Şi pe ea. Îşi aplecă faţa peste pântecele lui. Nu era sigur unde se afla gura ei, în spatele părului revărsat, dar speră să fie aproape. Îi sprijini capul, legănându-i-l uşor, de stomacul său şi-şi zări capul penisului răsărind dintr-o mare de bucle roşcate. Se dădu

un pas înapoi. Ea îl privi de jos. El îi cuprinse chipul între palme şi o mângâie, mai întâi pe frunte, apoi pe obraji, pe bărbie. Ea îi prinse mâinile într-ale sale. Continuă să-l privească drept în ochi, până ce capul ei ajunse prea jos. Îi sărută penisul uşor, cu tandreţe. Îl linse câte puţin, ici şi colo. El gemea şi suspina uşor. Sunetele pe care le scotea el o incitau şi mai tare. Începu să sugă mai profund, mai mult. El o apucă de umeri şi o ridică, împingând-o uşor să iasă din baie şi o muşcă uşor de obraz.

— Te vreau, murmură el.

Ea nu putea răspunde. Era aproape înnebunită de dorinţă şi excitată la culme. William o conduse spre dormitor. Simplu şi curat, ordonat şi foarte util. Chloë putea să vadă marea. Oh, ce cameră! Se duse la fereastră şi privi afară, în timp ce-l auzea pe William, undeva în spatele ei, pregătind patul.

— Chloë.

Vocea lui era blândă, joasă. Ea se întoarse spre el. El îi urmări silueta, conturul clasic al trupului ei şi mai frumos decât îşi imaginase vreodată. O formă mai perfectă şi mai armonioasă decât ar putea spera el vreodată să abţină din lut. Se strecură între cearşafuri şi ridică un colţ pentru ea. Ea se apropie. El o susţinu de braţ în timp ce îşi scoase chiloţii ei cu dungi alb-albastre. El scormoni pe sub pături, apoi îi întinse boxerii lui albi şi strâmţi, păstrând căldura trupului său. Îi aşeză cu grijă, alături, pe noptieră şi se strecură în pat, lângă el. Era acasă.

Cincizeci

Supa se evaporase. Vasul era complet distrus. Bucătăria mirosea ciudat a caramel. Pâinea prăjită şi marmelada s-au dovedit a fi foarte bune şi hrănitoare. După cum plănuiseră, se îndreptară încă o dată spre Carn Galver, doar că puţin mai târziu decât fusese vorba. Nici de

data asta nu reuşiră însă să ajungă în vârf. S-au întors după ce aruncară priviri apologetice către munte. Un grup temerar de călăreţi se zărea şerpuind pe coastă, în depărtare. Chloë îi arătă fără să spună nimic.

— Ai fi vrut să te afli în Ţara Galilor? o întrebă William mutându-şi mâna de pe umărul ei, astfel încât degetul lui mare îi atingea colţul gurii.

Ea negă din cap cu hotărâre, dar mâna lui o lovi peste faţă în timpul mişcării. Amintirile erau dulci, dar vechi. Din alte vremuri.

— Sau să călăreşti? sugeră el, mângâindu-i obrazul cu dosul mâinii înainte de a o coborî din nou pe umăr.

Chloë zâmbi şi clătină din nou din cap. Continuară să meargă în tăcere.

— Iar Man-an-Tol e mai mult decât satisfăcător, spuse ea dintr-odată, dar cu jumătate de gură, punând punct unei lungi conversaţii pe care tocmai o avusese cu sine însăşi.

— Hei? întrebă William, făcând-o să se oprească.

— Sculptura! declară ea sincer, cu ochii deschişi. Nu am nevoie de Irlanda şi de parcuri de sculptură – Cornwall pare un imens parc de sculptură! De la blocurile de granit care mărginesc drumul de la Zennor la St Ives, până la stâncile veşnice. De la minele părăsite până la zidurile gigantice de stânci.

— Wicca Pinnacle! o întrerupse William.

— Zennor Quoit! confirmă Chloë.

— Tate de la St Ives, adăugă William.

— Grădina Hepworth! conchise Chloë.

Porni mai departe, întinzându-şi mâna către el. Îşi strecură mâna într-a ei, iar degetele li se îngemănară, ca petalele de margaretă în amurg.

— Aşadar, recapitulă el, fără Ţara Galilor şi cai, fără Irlanda şi parcurile de sculptură.

— Fără, spuse Chloë.

— Scoţia? întrebă el.

— Scoţia! oftă ea mohorâtă.

El rămase tăcut şi-şi continuară drumul. Nu îndrăznea să o preseze. Nu avea nevoie să o facă.

— Prea departe, spuse ea cu blândeţe.

El rămase uluit.

— De tine, şopti ea cu ochii umezi şi-i atinse buzele cu mâinile înmănuşate.

— De alţii? insistă el.

— Alţii? întrebă ea.

— Mai apropiaţi sau mai dragi?

— Dar te afli la niciun metru de mine! râse ea, puţin stânjenită.

Zâmbetul lui şi scânteile din priviri o asigurară însă că nu era nevoie să fie jenată în niciun fel.

— Aceia, dragul meu, nu sunt apropiaţi, explică ea, dar nici dacă ar fi fost mai apropiaţi n-aveau cum să-mi fie mai dragi. Ei trăiesc în cele patru colţuri ale unui regat unit de Jocelyn. Chiar dacă ar fi fost cu toţii într-un singur loc, ezită ea, şi dacă acel loc n-ar fi fost aici – şi tot aş rămâne.

Chloë inspiră mirosul de nucă de cocos al plantelor şi-l imploră pe William să facă la fel. Ea îi ciufuli părul şi îl mângâie pe spate în timp ce el se apleca spre flori.

— Vezi tu, spuse ea, a trebuit să fiu pe cont propriu aici – a fost poate pentru prima oară în viaţa mea. Nu am excesiv de multă încredere în mine şi nici nu sunt chiar aşa de ambiţioasă şi, în mod sigur, nu sunt chiar atât de sociabilă. Întotdeauna mi-a *plăcut* să mi se spună ce să fac, unde să merg. Oh.

Jocelyn, draga de ea! într-o oarecare măsură, a făcut exact asta – până aici, în Conrwall. M-a trimis la Gin Trap, care mi-a cerut să lucrez cu copii mici, dornici să înveţe să călărească. Mi-a spus să merg la Gus, iar el mi-a ordonat să dau telefoane, să scriu scrisori, să comand asta, să

organizez aia. Apoi m-a trimis la Fraser, iar el mi-a cerut să servesc băuturi afară, la petrecerea de nuntă din grădină; apoi cu ce culoare să vopsesc fiecare cameră! Şi cu toate că simt că am început să văd o cale prin care să mă exprim, în mod invariabil m-aş întoarce la domnul şi doamna Andrews pentru un sfat în anumite momente de uşoară îndoială.

— Domnul şi doamna cum?

— Andrews, spuse Chloë simplu.

— Singurul cuplu pe care-l ştiu cu numele ăsta sunt cei doi Gainsborough, o pereche de bogătaşi de-ai lui Gainsborough care se află la Galeria Naţională!

Chloë zâmbi mai întâi pentru sine, apoi către William.

— Eram sigură că-i cunoşti, spuse ea cu tandreţe, şi sunt chiar ei.

William o întrerupse cu un sărut.

— Chloë-Chloë-Chloë! făcu el ca o pasăre de mare. Micuţa Cadwallader! declară el.

Clătină din cap de uimire şi pufni uşor pe nas, ca şi cum ar fi observat vreo mare coincidenţă sau vreo revelaţie remarcabilă. Era atât de sinceră şi mai era şi faptul că vorbea din suflet, cerându-i şi lui acest lucru. El îşi strecură mâna în buzunarul de la spate al jeanşilor ei şi o ciupi uşor.

— Ce? râse ea, sărind în faţa lui, apoi se îndepărtă mergând cu spatele.

— Nimic, doar că ai un cuplu din secolul al optsprezecelea pe post de confidenţi, cu toate că sunt pictaţi, spuse el prinzând-o şi atingându-i nasul cu nasul lui. Şi că eu am o capră!

Îşi continuară drumul, mirându-se de excentricitatea şi de afinităţile lor.

— Oricum, reveni ea asupra interludiului despre capră şi Gainsborough, a urmat Cornwall şi nimic altceva. Nimic de făcut! Dar mi-am găsit o mică slujbă singură. Am

început să mă împrietenesc cu străini; să mă prezint singură. Şi apoi am descoperit că am numărul trei. Caleidoscopul s-a oprit în loc *8*

secundă şi mi-a arătat un cadru minunat, care mi-a plăcut cu adevărat.

Ha îl sărută pe William. El îi întoarse sărutul. Ea ridică din sprâncene, iar el îi făcu cu ochiul.

— Şi ce o să faci cu numărul trei? Ţi-au venit ceva idei?

— Zeci, râse ea, dar numai una cred că e cu adevărat fezabilă.

— Rei anume?

— Să-i las pe oameni să venereze cupola şi să admire plintele, desigur.

— Şi cum vor face asta?

— Într-un fotoliu confortabil, cu o ceaşcă de cafea sau o cană de ceai dulce!

— Cum? Să stea adică şi să se holbeze la pereţi?

— Nu, prostuţule! Sau da, într-un fel, dacă vor asta! Mă gândeam că, în adevărata tradiţie St Ives, numărul trei ar trebui să-şi ofere proporţiile încântătoare oamenilor care vor şti să se bucure de ele. O să fac şi grădina, încât vara să poată sta afară. Şi să se gândească. Sau să viseze. Ce vor ei!

— Deci, o ceainărie, spuse William, fără să-şi ascundă dezamăgirea din glas.

— Dumnezeule, nu! îl dojeni Chloë, va fi doar Numărul Trei. O să vând cafea şi cărţi, ceai şi mese.

— Mese?

— Pe care să scrii – poezie, scrisori, muzică, ficţiune – orice le trece prin cap!

— Un spaţiu dedicat celor cu sensibilităţi artistice! cugetă William cu încântare.

— Cu siguranţă, spuse Chloë.

— Şi pentru cei în căutare de plăcinte de ovăz şi lapte

bătut! continuă William, prinzând din zbor ideea căreia nu mai voia să-i dea drumul.

— Exact.

— E o nişă în piaţă, o felicită el, iar strălucirea ochilor săi îi confirmă că o credea de-a dreptul strălucită.

— Dar, spuse Chloë cu abilitate, vor putea cumpăra cănile din care beau!

— Nu-mi spune, rosti William cu jovialitate, căni împodobite cu spiriduşi şi smălţuite cu noroi de Cornwall.

— Sigur că da, se apără ea, oricum, Mac mă sprijină întru totul.

— Cred şi eu, râse William, şi care sunt pretenţiile lui?

Chloë îşi încreţi nasul, iar ochii îi sclipiră. William îi apăsă uşor nasul cu degetul mare. În sinea ei, ţopăia de bucurie.

— Cărţi noi? întrebă el culegând un fir de iarbă pe care i-l puse la ureche, unde deveni la fel de frumos ca orice floare.

— Nu e practic, medita ea, stropii de cafea şi petele de ceai le-ar transforma în cărţi second-hand înainte chiar de a fi fost cumpărate.

— Poate n-ar fi rău să aplici un discount pentru clienţii care aduc o carte! se entuziasma William.

— Poate, spuse Chloë.

— Mai bine ne-am apuca de treabă, declară el, dacă vrei să fii gata şi să-i dai drumul la începutul sezonului.

— Mi-am propus să fac nişte măsurători şi să vopsesc un pic mâine. Vrei să vii? Adică, mi te alături?

— Sunt gata, Chloë, pentru amândouă.

Chloë şi William s-au întâlnit la Numărul Trei a doua zi dimineaţă. Aduseră cu ei o ruletă şi un mănunchi de perii şi trafaleţi, iar Chloë îi aduse şi pe domnul şi doamna Andrews, pe care-i prezentă cordial lui William. Îi explicară faptul că se aflau temporar într-o carte poştală şi că de

îndată ce Chloë va amorsa şi va vopsi peretele lung, se vor muta din adăpostul lor în casa lui Jocelyn, în care se vor stabili. William făcu de îndată două crestături în buza căniі de polistiren şi îi înfipse pe domnul şi doamna Andrews în ea.

Bine montaţi şi poziţionaţi pe pervazul ferestrei, domnul şi doamna Andrews supravegheau muncitorii şi comentară că treaba s-ar putea face mai repede dacă lucrătorii nu s-ar mai săruta atât de mult. Chloë îi întoarse cu spatele spre încăpere şi cu faţa spre grădină, astfel încât să nu-i mai audă.

Întorşi la Peregrine’s Gully la ora ceaiului, William sugeră să caute prin magazie.

— Uită-te la toate lucrurile astea – sunt o mulţime pe care le-ai putea găsi utile la Numărul Trei. *Mă gândeam* că, dacă-ţi place oglinda cu ramă de plută, o poţi lua. O putem duce acolo şi să vedem unde o poziţionăm.

Să vedem unde o poziţionăm. Cuvintele rămaseră atârnate în aer. Lui Chloë îi scăpă un chicotit şi-şi îndreptă atenţia către sticla de whisky.

— Tu erai! se miră ea, amintindu-şi când o mai văzuse.

De fapt nu cu multă vreme în urmă. Dar părea să se fi întâmplat cu ani în urmă.

Se scormoni prin buzunare şi lasă să cadă în sticlă câteva monede de cupru.

— Bănuţi pentru olarul meu, spuse ea dulce.

William stătea în picioare în cealaltă parte a încăperii, ţinând în braţe chitara şi ciupindu-i sporadic corzile.

— Eşti minunată, Chloë, spuse el cu sinceritate.

— Chiar sunt? răspunse ea jenată şi înroşindu-se. Doamne!

— Foarte, o asigură el, dumnezeiesc de minunată.

— Cred că şi tu eşti la fel de drăguţ, spuse ea încet,

cu ochii mari şi zâmbitori.

— Asta înseamnă că suntem o pereche? râse William.

Chloë era de acord.

— Da, ne potrivim, declară ea dând din cap şi împreunându-şi mâinile în semn de triumf.

— Asta înseamnă atunci că suntem un cuplu? întrebă William calm, păşind către ea şi luându-i mâinile într-ale sale.

— Da, aşa este, declară Chloë strângându-i degetele şi ducându-le la buze.

William se năpusti asupra ei copleşind-o cu sărutări, la care ea răspunse, la rândul ei, pe măsură. Se opriră ca să-şi recapete suflul, cu privirile înceţoşate şi simţurile în flăcări.

— Eu… începu William mângâind-o pe gât, apoi sărutând-o.

Chloë nu se supără însă că nu-şi termină ideea. Ea îi atinse încetişor lobul urechii, iar apoi se ridică în vârful picioarelor ca să-l sărute.

— Fă dragoste cu mine, îi şopti ea, pentru prima oară cu cuvinte clar exprimate, cuvinte care-i veniră natural, exact ca şi ideea.

Se descătuşară de haine unul pe altul, chitara se lovi de podea cu un zgomot atonal pe care abia îl auziră.

— Chloë, murmură William răguşit.

Ea îşi ţinea capul pe o parte, admirându-i curba gâtului, conturul pometţilor, lumina uimitoare pe care o degajau ochii săi. Nicio sculptură nu fusese vreodată atât de frumoasă. O astfel de frumuseţe nu putea fi nici pictată şi nici sculptată, pentru că realitatea sa era cu siguranţă prea cuprinzătoare pentru a fi captată şi inclusă într-o operă de artă. Dar pe ea o prinsese şi se simţea acum absorbită exact înăuntrul ei.

O plăcere nespusă o cuprindea când simţea şi privea corpul Lui William. În sfârşit, lângă ea se afla un bărbat cu

care putea fi deopotrivă pasională şi tandră; pentru care sentimentele ei de dragoste şi dorinţa se amestecau tumultuos şi tulburător. Nu era nevoie să se limiteze la una sau alta, pentru că William eliberase ambele impulsuri în ea. De aceea, râdeau la fel de mult cât gemeau, iar ochii ei erau deschişi la fel de des pe cât erau închişi de plăcere, involuntar. Chloë îl mângâia şi îl apuca strâns, apoi îl săruta uşor şi-l aspira cu lăcomie. Privea adânc în ochii lui cu tandreţe şi-i privea penisul cu dorinţă nestăvilită. Dragostea şi lubricitatea se împleteau, iar combinaţia era inimaginabil de frumoasă şi de acaparatoare.

În timp ce îşi afunda penisul adânc în ea, William înjură involuntar şi-şi ceru imediat şi stăruitor scuze. Chloë? râse dulce, apoi începu să gâfâie şi să geamă în timp ce-l simţea mişcându-se adânc în ea, iar privirile ei rămaseră în tot acest timp aţintite în ochii lui. Îşi găsiră ritmul în tăcerea intensă, dar când William termină îi strigă numele, cuprinzându-i chipul şi privind-o cu neîncredere şi ardoare.

— Oh, Chloë, oh Doamne, Chloë, Chloë!

Vocea lui aproape cânta; muzicalitatea accentului lui de Cornwall, la fel ca şi atingerea lui grăbiră propriul ei orgasm.

În timp ce o mângâia în momentele acelea suspendate în afara timpului, atât de preţioase şi de leneşe, de după orgasm, el înţelese că trupul femeii era, într-adevăr, mai maleabil decât lutul şi, la urma urmei, se gândi el, era de preferat aşa. Era în continuare omul de pe stâncă plin de lut şi care avea o capră, dar acum crease un spaţiu pentru încă cineva. În care ea se potrivea perfect. Şi pe care îl ocupa cu bucurie. Această fată care cânta şi avea părul roşu-cafeniu şi care vorbea cu picturile.

— Rămâi? întrebă William.

— Rămân, spuse Chloë.

— Am visat broşa ta, îi spuse el în dimineaţa

următoare, în timp ce ea pregătea ceaiul şi turna într-o cratiţă ovăz Quaker şi lapte dintr-o cană. Dar tu nu erai în visul meu. O purta o doamnă înaltă, foarte elegantă şi graţioasă şi plină de bunătate.

Ciudat. Probabil era o actriţa sau aşa ceva. Poate chiar un personaj dintr-o carte.

— Probabil, murmură Chloë, care-l asculta doar pe jumătate.

Cu toate că porridge-ul semăna cu pasta de lipit tapetul şi se formaseră cocoloaşe, Chloë era complet absorbită să aleagă minunatele boluri pentru mic dejun realizate manual de William.

Chloë înţelese atunci că prima oară se îndrăgostise de olar prin vasele lui. Creatorul lor nu putea fi decât la fel de frumos ca ele, iar ceramica lui William se număra printre cele mai frumoase lucruri pe care le văzuse vreodată. Autentice, misterioase şi atât de puternice; tăcute şi senine până ce începea să se audă muzica. El era într-adevăr un bărbat pentru toate anotimpurile pentru că nu avea cu nimic mai puţin din romantismul lui Carl, pasiunea lui Ronan, camaraderia lui Fraser? Dacă era atât de uluitor acum, iarna, cum va fi la primăvară? Şi la vară. Ah, şi la toamnă!

Cincizeci şi unu

— William?

— Da, Chloë, ce doreşti?

— Iartă-mă!

— Tu chiar vrei ceva, nu-i aşa?

— De unde ştii?

— Pentru că ai adăugat un „i” suplimentar în numele meu.

— Cum adică?

— M-ai strigat „Williiam”.

— Chiar?

— Chiar!

— Şi cum spun când nu urmăresc ceva?

— Spui „William” – cu toate că în ultima vreme, mi-ai spus mai degrabă „Dublu V”, ceea ce, de fapt, îmi place!

— Îţi place?

— Da!

— Ghici ce?

— Ce?

— Şi mie îmi place când îmi spui „Clop” şi „Cadders”. Şi când, în culmea pasiunii, îmi rosteşti numele ca şi cum ai pufăi, apoi îl alungeşti – ca şi cum ai fi într-un trenuleţ.

— Cum adică?

— Chlo, chlo, chlo – weee!

— Şi nu te deranjează?

— Nu, deloc – nu e nevoie să roşeşti!

— Am roşit?

— Da. Oricum, Williiam, cu un „i” suplimentar, pot să te întreb ceva?

— Spune!

— Mă întrebam dacă nu simţi nevoia să-ţi mai exersezi stilul de şofat înainte de a merge la Londra pentru expoziţie.

— Poftim? Să exersez?

— Un drum de probă? Ştii, o călătorie mai lungă: o mulţime de opriri, o mulţime de manevre în oglindă!

— Ştiu. Ceea ce vrei să spui este fie că nu ai încredere în felul în care conduc eu, fie vrei să mergi undeva şi te gândeşti că nu vreau să conduc într-acolo!

— De fapt, ei bine, da!

— Care dintre ele?

— Cea din urmă.

— Atunci e în regulă – dacă ar fi fost prima situaţie, ţi-aş fi spus să iei trenul! Ei bine, unde atunci?

— Ţara Galilor – Gin mi-a scris că a murit ogarul, iar

ea e la fel de tristă ca atunci când a murit Jocelyn. M-am gândit că n-ar strica să-i fac o vizită. Şi mi-ar plăcea să te cunoască. Şi, ăăă, m-am gândit că am putea merge să-l vedem şi pe tatăl tău. Mi-ar plăcea să-l cunosc.

— Hmm.

— Hmm?

— Mă gândesc! Hmm.

— Te-ai gândit?

— Da.

— Şi?

— Da, o să merg în Ţara Galilor; o s-o cunosc pe Sherry sau cum o cheamă, iar tu o să-l cunoşti pe tata.

— William?

— Ce mai e acum?

— Scuză-mă, a existat vreun „i” acolo?

— Tare şi clar!

— Spui, te rog, „Baton Mars”?

— Baton Mars?

— Da.

— OK, baton Mars! Iată! Baton Mars. De ce zâmbeşti? De ce mă priveşti astfel?

— Pentru că o spui exact ca mine!

De îndată ce traversară râul Severn, Chloë avu senzaţia de *déjà vu*. Mai era o lună şi se împlinea un an de când sosise prima oară în Ţara Galilor cu rucsacul ei greu, cu mintea plină şi cu nivelul de încredere în sine scăzut. Ce tânără trebuie să fi părut! încurcată, mică – o Chloë total diferită; una încă şocată de un film despre viaţa ei din Islington şi despre servilism. Acum, rucsacul ei era înghesuit într-un colţ din magazia lui William. Şi o mare parte din conţinutul lui decora dormitorul ei, precum şi Peregrine’s Gully şi Atelierul lui Jasper, după cum decise ea să-l numească. William n-avu nimic împotrivă. (Nici Barbara, care descoperise pantofii de sport ai lui Chloë după uşa de la bucătărie şi considera că erau cele mai

gustoase lucruri pe care le mâncase vreodată.)

Mac îi însoţea în această călătorie.

— Aş vrea să-l văd pe bătrân, să-i urez Crăciun fericit şi să-mi iau rămas-bun – cine ştie care dintre noi o să iasă primul din scenă târându-şi saboţii, dar aş spune că eu sunt favoritul! îi declara el lui William, într-o manieră de-a dreptul deconcertantă.

Mac stătea pe bancheta din spate şi o urmărea pe Chloë, care încerca din greu să se astâmpere. Îl observă pe William bătând-o pe genunchi şi apoi cum îşi transformă mişcarea într-o blândă mângâiere. O văzu pe Chloë cum îi strânge degetele între ale sale şi cum îi mângâie falangele. Îi auzi sporovăind animat; îşi terminau propoziţiile sau se opreau la jumătate cu ce aveau de spus, înţelegând foarte bine ideile. O văzu pe Chloë aruncându-i lui William priviri furişe şi pometii lui William ridicându-se ca pentru un zâmbet ascuns. Mac nu era resimţit ca a cincea roată la căruţă; era superfluu, dar asta îl încânta. Stătea tăcut şi savura peisajul, dând din cap cu înţelegere la toate detaliile.

— Aici, ciripi Chloë, pe drumul ăsta! Câţiva metri la stânga. Oh, Doamne, vreau să spun la dreapta!

Totul îi era ciudat de familiar lui William, iar când văzu vasul cu fructe de pe masa din bucătărie, o sărută pe Chloë pe părul strâns în coadă.

Deci tu erai!

— Chloë!

— Gin!

Se îmbrăţişară cu căldură, iar Gin îi spuse că se schimbase:

— Ai culoare în obraji, dar aş atribui asta Irlandei, forţă în oase, despre care aş spune că provine din Scoţia, şi o sclipire în priviri care e Cornwall pur.

Chloë privi spre William, care zâmbi cu toată gura, apoi îşi privi ghetele şi zâmbi cu mândrie.

— Ce faci, William? explodă Gin întinzându-şi mâna către el şi ştergând-o de salopetă când văzu că era murdară de sfeclă de zahăr. Ce face tatăl tău?

— Tatăl meu? întrebă William.

— Nu l-ai vizitat? Sau mergeţi mâine? Să nu-mi spui că eu sunt *la raison d'etre* pentru excursia voastră? spuse ea mascând o eventuală încălcare a regulilor nescrise, dar general acceptate, cu o voce sonoră şi întinzându-se spre ceainic. Mac! Ce mai faci?

— Excelent, Gin, pur şi simplu excelent!

Amândoi observară nedumerirea lui Chloë şi William, aşa că Gin îşi făcu de lucru cu pliculeţele de ceai, iar Mac încercă să-l ademenească pe Yap să se dea jos din fotoliu.

— Vă... vă cunoaşteţi? V-aţi mai întâlnit? îngăimă Chloë.

Gin şi Mac îşi aruncară câte o privire.

— Nu-l cunosc decât de la Adam! declară Gin clipind din ochi într-un fel pe care numai Mac îl văzu.

— N-o cunosc decât de la Eva! intră Mac în joc şi strâmbă din nas în acelaşi cod.

Chloë îl luă pe William să-i arate împrejurimile. Mac se arătă interesat să-i însoţească. Dar nu le spuse că ştia Skirrid End ca pe propria sa casă. Gin îi conduse la locul de veci al ogarului. Câinele fusese îngropat sub un măr pădureţ. Laolaltă cu toate piesele de Scrabble care mai rămăseseră. Gin făcu legământ că nu va mai juca niciodată.

Într-un fel, Chloë era bucuroasă că refuzaseră oferta lui Gin de a sta la fermă peste noapte. Skirrid End era un loc sacru pentru ea şi pentru memoria lui Carl, pentru că fără Carl cu siguranţă n-ar fi existat William. Acceptară însă cu bucurie invitaţia la o cină copioasă. Cu toate acestea, înainte să fi luat vreo gură de mâncare, au căzut pe dată victime ale unei regrupări fără rost, de foarte puţină importanţă.

Dar poate că exista un rost anume, gândi Chloë mai târziu» când îl asculta pe William respirând în somn şi privea afară pe o ferestruică, spre depresiunea îmbrăcată parcă în catifea care dădea spre dealurile acoperite de păduri, acum adormite, undeva, în spate*. În timp ce eu mă aflu în Cornwall, văzându-mi de viaţa mea, Gin şi gaşca ei de regrupaţi fericiţi sau fără noroc sunt în umbra dealurilor întunecate. Între timp, Gus ia cina cu vin de Porto în salon, înconjurat de sculpturi calme şi liniştite. Pe malurile lacului, Fraser topeşte îngheţată pe Aga şi se pregăteşte să-şi răsfeţe musafirii, la care poftеşte din greu. În Notting Hill, Jasper împleteşte, iar Peregrine dezleagă probabil cuvinte încrucişate din Times. Toată lumea – şi asta mă include şi pe mine, da, chiar mă include – se află în adevărata sa casă. Iar lumea se poate învârti mai departe. Iar anotimpurile se pot schimba*.

O bufniţă făcu să răsune valea de ţipătul ei. Chloë deschise fereastra şi respiră cu nesaţ aerul proaspăt de la mijlocul iernii. Oraşul Usk zumzăia de aglomeraţie, în ciuda orei târzii.

„Faptul că toată lumea se află acolo unde trebuie mă face să mă sunt sigură. Sigură, încrezătoare şi dornică să-mi continui viaţa în Cornwall. Pentru că ştiu acum că *genius loci* – spiritul locului – nu se află numai în miezul pământului, ci şi în bucuria şi hotărârea celor care trăiesc acolo”.

— Văd, se entuziasmă Chloë, care stătea acum pe bancheta din spate, cu ochişorii mei, ceva ce începe cu un mmm, „h”!

— Hedgerow! spuse Mac triumfător, „Şiruri pitice de pădure cresc sălbatic”!

— Wordsworth! exclamă Chloë încet, surprinzând privirea lui Mac în oglinda retrovizoare.

Jocelyn! gândi Chloë, amintindu-şi că naşa ei citase din marele Wordsworth în scrisoarea ei pentru Ţara

Galilor. Îşi atinse fără să vrea broşa ca să se asigure că era acolo, iar apoi descoperi că nu avea nevoie de nimeni. Şi cum de se întâmpla asta?

Trecuse un an. Un an plin.

Cât de uşor ar fi putut rămâne Chloë cea la care ajunsese prima scrisoare a lui Jocelyn – care părea blocată într-un oraş ostil, blocată într-o slujbă nesatisfăcătoare şi sufocată de un bărbat total nepotrivit. Chloë privi ceafa lui William. Porumbel roşcat amestecat cu răchită. Îşi mişcă privirile şi asupra lui Mac. Doi bărbaţi atât de dragi ei acum, dar pe care cu un an în urmă nu-i cunoştea deloc.

Trăiam într-un oraş care îmi mânca toată vlaga, eram prea bună pentru o slujbă de-a dreptul jalnică şi eram prea preţioasă pentru Brett cel îngrozitor. Dar cum de am ajuns astăzi aici? Cum, pentru numele lui Dumnezeu, am făcut-o? Cum de m-ai adus aici, Jocelyn?

Aş fi putut foarte bine să nu plec.

Şi cu toate că, într-o anumită privinţă, am fost protejată de călătoriile mele, moştenirea mea – o călătorie de un an, cât a durat recunosc că am învăţat mai multe decât aş fi putut învăţa dacă aş fi rămas în continuare prizonieră în Londra. A trecut un an. Am crescut. Mare.

Privi afară pe geam. Gwent. Ţara Galilor. Necunoscut înainte, acum familiar. Va rămâne totdeauna în memoria lui Chloë, pentru că i-a adus acceptarea amuzantă, necondiţionată şi atât de veselă.

Apoi dincolo de apă, Antrim, Irlanda de Nord.

Unde am învăţat să mă exprim, să-mi susţin şi să-mi apăr drepturile, şi unde am descoperit că, de fapt, sunt destul de puternică.

Departe, departe, lacul Lomond şi Trossachs, în Scoţia.

Unde am descoperit un frate şi unde am învăţat să zbor pe cont propriu; unde am aflat că sunt suficient de puternică pentru a decide să continui de una singură.

Şi dincolo de toate astea, Conrwall, Anglia.

Unde am aterizat cu tot ce am trăit şi experimentat. Şi unde, în sfârşit, mi-am găsit casă, meseria şi omul pe care cred că-l voi iubi întotdeauna.

Dumnezeule! înainte mă speriau aceste trei concepte.

Chloë primi o acadea de la Mac şi începu să o devoreze cu capul sprijinit de geam. Îşi văzu imaginea neclară reflectată în sticlă; farmec temperat.

Bună, sunt Chloë Cadwallader. Şi sunt fericită că sunt.

— „M”, „m” pentru munte, spuse William brusc, întrerupând şirul gândurilor lui Chloë. Nu era deloc supărată, însă, aici şi acum arătau bine. Această călătorie înapoi în Ţara Galilor se dovedi a fi dintr-odată mai mult decât o agreabilă excursie de plăcere; îi arăta şi-i dovedea lui Chloë cât de departe ajunsese, cât de încântată era de locul pe care îl găsise, de spaţiul pe care îl ocupase.

— N-am ajuns încă? îl întrebă ea pe William, apoi tuşi ca să-şi dreagă glasul şi-şi şterse o lacrimă pe care n-o văzuse nimeni.

— Aproape. E rândul tău, Mac.

— Mă gândesc, bla, bla, la ceva care începe cu "J”!

— "J”? râse Chloë. Puteai la fel de bine să spui „q”! Ce naiba începe cu „j” în Ţara Galilor – exceptând Jones-the-Thingummy[6]?

— J, ezită William.

— J, meditä Chloë, je, je, je…

— Am ajuns! anunţă William, frânând zgomotos pe pietrişul gros ce acoperea drumul dinspre sanatoriul particular.

— J de la ce? întrebă Chloë în timp ce-l ajuta pe Mac să coboare din maşină.

— Je-jeleu de ie-ienupăr! anunţă Mac, indicând spre ciudata conservă de casă pe care Gin le-o strecurase la

6 Hopa-Mitică.

plecare.

— Ah! râse Chloë, mirându-se că Mac o privea atât de întrebător.

William rămase şocat văzând că sosirea timpurie a iernii condamnase la moarte un număr mare de rezidenţi, iar locul acestora nu mai fusese ocupat de nimeni. Zgomotul oaselor bătrâne care mai rămăseseră răsuna a gol în încăperea aproape pustie. William era uşor neliniştit şi o luă înaintea lui Chloë şi a lui Mac. Cât de mult şi-ar fi dorit ca tatăl său să le vină în întâmpinare şi să spună „Chloë! Mă bucur să te cunosc. Am auzit atât de multe despre ţine de la William”. Cât de mult i-ar plăcea să obţină aprobarea tatălui său, oricât de mult ar costa asta.

Îl zări imediat în şirul împuţinat de oameni care priveau pe fereastră, nemişcat şi apatic. Chipul bătrân, aproape transparent, fu adus oarecum la viaţă cu o bătaie uşoară pe umăr.

— Benedict?

— Nu, tată.

— William!

Îl recunoscu doar o clipă, dar în acel interval William văzu ochii tatălui său sclipind, iar el simţi un nod în gât. Erau prea multe de spus şi n-avea timp să spună tot ce-şi dorea. Profitară însă de linişte pentru o strângere puternică de mână din partea tatălui său şi un zâmbet larg din partea lui William. Între timp sosiră Chloë şi Mac, William redeveni Benedict, iar tatăl său, o bătrână victimă a bolii Alzheimer.

În ochii lui se aprinse o luminiţă când chipul lui Chloë se apropie de el şi-i zâmbi.

— Bună! spuse el timid, întinzând mâna spre Chloë.

— Bună! murmură ea luându-i mâna între palmele sale şi aşezându-se pe un taburet.

Îl întrebă cum se simţea, iar el îi răspunse că era sănătos tun şi-i mulţumi. O zi minunată, declară ea. De-a

dreptul încântătoare, răspunse el. Continuară să converseze fericiţi despre sănătatea lor şi despre vreme. Chloë îşi scoase jacheta şi o aşeză frumos pe genunchi, observând că era prea cald pentru acel moment al anului. El mormăi ceva din care se înţelese cumva cuvântul „ţicnit”. Încerca să nu observe că se holba la sânii ei, dar era cam greu să ignore faptul că începuse să saliveze; saliva îi curgea peste buzele umede. Un deget osos îşi croia drum către ea. Chloë îşi ţinu respiraţia. Mac şi William discutau liniştiţi, fără a observa disconfortul ei. Degetul lui se apropia de ea în timp ce balele i se prelingeau pe bărbie. Reuşi însă să atingă doar broşa; uşor, trasă conturul ei cu un gest uşor şi sigur, fără niciun semn că i-ar tremura mâinile. Chloë şi-o desfăcu şi i-o puse în palmă. El îşi uni mâinile strâns şi o privi cu ochii plini de lacrimi.

— Je, je, je, şopti el clătinându-se.

— Jeleu de ienupăr? întrebă cu amabilitate Chloë.

Pe neaşteptate, el îi aruncă o privire încărcată de reproş.

— A început să facă je, je, je? îi şopti William uşor la ureche.

Ea aprobă din cap.

— Hai să ne luăm câte o ceaşcă de ceai, sugeră el, lăsându-şi blând mâna pe creştetul lui Chloë, apoi pe umărul fragil al tatălui său.

— Salut, bătrâne! spuse Mac, lăsându-şi ciolanele înţepenite pe un scaun de plastic, alături de tatăl lui William.

— Salut! îi răspunse el strigând.

— Ei bine, ce mai bun venit! recunoscu Mac.

Rămaseră tăcuţi. Tatăl lui William îşi desfăcu mâinile suficient de mult încât Mac zări conţinutul lor preţios.

— Je, începu el.

— Je, răspunse Mac cu sinceritate.

Răbdarea sa îi asigura prietenului său curajul de a încerca să-şi termine fraza; căutându-şi cuvintele şi forţa, scormonind printre amintiri pur şi simplu prea frumoase şi prea triste.

— Jocelyn! spuse el, într-o şoaptă răguşită, expirând cuvântul ca şi cum ar putea fi foarte bine unul din ultimele sale cuvinte.

Oftă uşurat, de parcă numai pedeapsa bâlbâielii îl împiedicase să spună asta mai repede.

— Jocelyn! confirmă Mac.

Ochii lor se luminară şi schimbară un zâmbet.

— Şi totul este bine, bătrâne, spuse Mac luându-i broşa, foarte bine chiar. Uimitor ce întorsătură au luat lucrurile.

El îl sărută pe frunte pe bătrân, apoi rămaseră în tăcere, ţinându-se strâns de mâini, până ce William şi Chloë se întoarseră cu ceai îndulcit pentru toată lumea.

— Perers! strigă Jasper scotocind prin buzunare, palpându-şi pieptul, coapsele şi fesele, în căutarea ochelarilor. Peregrine!

— Sunt pe W.C! veni răspunsul de la distanţă.

— Scrisoare de la înălţimea sa, strigă Jasper, iar eu nu-mi găsesc ochelarii!

— Mă şterg şi vin imediat! răspunse Peregrine.

Jasper luă plicul cu el în salon şi se aşeză, bătând nerăbdător cu scrisoarea în genunchi pe ritmul melodiei din *Misiune imposibilă*.

— Dar nu e chiar atât de imposibilă, la urma urmei!

Clipi din ochi spre o fotografie a lui Jocelyn. Peregrine îşi făcu apariţia parcă plutind spre Jasper, cu paşi uşori şi elastici, şi se căţără pe braţul fotoliului lui.

— Dragă, spuse el, ai să-ţi găseşti ochelarii chiar în vârful capului! Dar, oh, e prea târziu! Sunt aici şi am ochelari, aşa că o să citesc eu. Dă-mi-o – acum – tinere!

Cu buza de jos răsfrântă şi clipind din gene, Jasper îi

dădu plicul lui Peregrine.

— Hai să vedem ce atrocităţi gramaticale ne mai rezervă astăzi fata!

— Chiar dacă sunt de-a dreptul îngrozitoare, spuse Jasper, scoţându-şi şosetele de mătase şi întinzându-şi picioarele cu pielea îmbătrânită, aş vrea să aud tot. Fără bla-bla, te rog.

— Da, stăpâne! îl flată Peregrine folosind un creion pentru a desface plicul.

Se bucurară să descopere trei pagini scrise pe ambele părţi. Peregrine se uită rapid prin ea.

— Ha! strigă el. Ho! explodă mai apoi.

Lăsă scrisoare pe genunchi şi-l fixă pe Jasper cu un zâmbet şi o clipire din ochi pe care n-o mai avuse de multă vreme.

— Vor veni aici!

— Citeşte, ţipă Jasper, cuvânt cu cuvânt!

— Dragă doamnelor, iată-mă din nou şi vă cer scuze pentru lungul interval dintre scrisori. Am fost foarte ocupată şi mai mult preocupată. Subliniază „mai mult”. William este în continuare un tip nemaipomenit de drăguţ, doar că acum este, de asemenea, mai mult decât atât. Oh, trebuie să auzi asta, Jasp! M-am îndrăgostit în mod irevocabil de el şi vreau să rămân cu el pentru totdeauna. Irevocabil! Ah, păpuşico! Banalităţile Cadwallader continuă: El este muzica şi lumina, culoarea şi profunzimea şi-l iubesc imens. Dorm sigură şi fericită şi mă trezesc mulţumită şi recunoscătoare. Călătorim până pe faţa întunecată a Lunii şi înapoi şi rămânem în punctul nemişcat al lumii care se învârte. N-am avertizat-o cu privire la plagiat?

— Taci, Peregrine, eşti prea aspru! E prima oară pentru Chloë. Aminteşte-ţi că am fost şi noi pe acolo!

— Unde?

— Pe partea întunecată a Lunii, desigur. Acum

încetează să o ironizezi şi citeşte naibii scrisoarea aia odată!

— Am mers într-o excursie organizată prin agenţie? Au! Doare! Spune că Numărul Trei capătă contur. A vopsit pereţii în culoarea prunei, despre care spune că Fraser ar fi mândru. A ales plintele şi cornişele, a reparat şi a lustruit în întregime singură podeaua şi a curăţat uşa din faţă. *Şi dacă mă simt mulţumită chiar înainte de a deschide afacerea, atunci, într-adevăr, cariera mea arată înfloritor*. Ah! *Jasper*, spune ea, *mi-ar plăcea să-ţi arunci un ochi prin grădină. Am curăţat gunoiul şi, deşi este mic, spaţiul are mare nevoie de atingerea şi de viziunea unui horticultor adevărat. Mi-ar plăcea să fie o grădină parfumată – William recunoaşte că va fi o cursă pentru soare în timpul verii. Ai vreo idee*? *Poate că tu şi Peregrine aţi dori să veniţi aici şi să rămâneţi! Fraser vine în februarie, ceea ce înseamnă extrasezon la el, ca să facă nişte lucruri aventuroase cu nişte stambă şi muselină. Ce spuneţi de sfârşitul lui ianuarie*? *Chiar, ce spunem despre asta*?

— Număr zilele!

— Drăcuşor ce eşti – ascultă aici! Vedeţi, ne-ar plăcea să vă punem în joc ospitalitatea – ceea ce este un mod oarecum îndrăzneţ de a vă întreba dacă eu şi William am putea să stăm la voi vreo două săptămâni. El are din nou o expoziţie de ceramică la South Bank – o să moară după ea, dar pentru numele lui Dumnezeu, vă rog să n-o luaţi literal când o să le vedeţi! Vă rog, spuneţi că putem veni şi spuneţi că veţi veni!

— Puteţi! cântă Jasper.

— Vom veni! strigă Peregrine

— Asta-i tot?

— Doamne, nu! mai avem o pagină! înţeleg acum, spune ea, de ce m-a trimis aici Jocelyn. Nu este vorba atât despre legătura ei cu locul ăsta, nu cred că intuiţia ei mi s-

ar potrivi necondiţionat. Inteligenta doamnă a avut dreptate. Am mers după ea în Ţara Galilor, am căutat-o în Irlanda, am scotocit după ea în Scoţia. Dar am găsit-o aici, în Cornwall. Cât de mult o iubesc, pe ea şi tot ce am învăţat de la ea. M-am simţit mai aproape de ca aici decât în oricare dintre celelalte locuri, cu toate că nu am atât de multă nevoie să vorbesc cu ea şi-i cer aprobarea mult mai rar. Ce ciudat!

— Nu, Chlo, nu e chiar atât de ciudat.

— Chiar deloc! Şi astfel, conchide ea, zilele mele sunt pline de recentele mele descoperiri! Aici, în Cornwall, se afla îngropată o comoară, dar mi-au trebuit un an şi o călătorie lungă ca să învăţ cum să o caut. Acum că am găsit-o, am de gând s-o ţin strâns şi să mă bucur de tot ce am. În acest fel, Jocelyn va fi mândră de mine şi-i voi păstra vie memoria, nu credeţi? Am descoperit aur în William, dar bijuteria pe care am descoperit-o este că Cornwall este casa mea. Şi este ca-n rai. Nu mai există un alt loc ca ăsta – n-am mai văzut unul la fel. William mi-a spus în dimineaţa asta că-l fac „binecuvântat de fericit". Eu! Vă puteţi imagina! Chiar am această putere? Acest dar? întotdeauna am crezut că adevărata fericire ţi-o faci cu mâna ta – dar William mă face mult mai fericită decât m-aş fi putut face eu singură. Şi-apoi v-am spus cât de minunate sunt vasele lui?

— Asta e tot?

— Da. Îţi vine să crezi că a început ultima propoziţie cu un „Şi”?

— Asta-i Chloë a noastră!

— Clodders a noastră, într-adevăr. Ce bine va fi să o vedem.

— Şi pe el!

— Împreună. Bătrâna Jocelyn e genială!

— Bătrâna pişicheră!

Peregrine se îndreptă spre poliţa căminului, se

înclină în faţa celor doi Andrew, apoi scoase o fotografie de-a lui Jocelyn făcută cu câteva luni înainte ca ea să moară. Înfăşurată în catifea; înfăşurată în seninătatea ei strălucitoare. În ochii ei se petrecea ceva ce nu putea fi citit decât retrospectiv.

— Ah, bine, oftă Jasper, clipind din ochi spre Jocelyn, cercul este complet acum; povestea a fost spusă; tabloul terminat.

— Într-adevăr, recunoscu Peregrine, bătrâna se poate întoarce în mormântul ei să-şi doarmă somnul, împăcată şi mulţumită.

Luă fotografia şi o lipi cu dragoste de puloverul lui de caşmir.

Epilog

Domnul Andrews îşi trase o şosetă de mătase crem pe picior în sus, admirându-şi musculatura bine conturată a gambelor în oglinda montată în rama de plută. Ezita pentru că nu ştia ce pereche de pantofi din piele de viţel să-şi pună, iar în momentul în care soţia sa bătu la uşă în stilul ei melodios, probase toate trei perechile.

— Pe care să-i pun? o imploră el cu o expresie agitată şi îngrijorată afişată pe frunte.

— Cei negri. Cu cataramă simplă, cred.

— Eşti o scumpă, oftă el, dar ce cravată, pentru numele lui Dumnezeu?

— Cravata albă de damasc, exclamă ea ca şi cum ar fi răspuns la o întrebare de rutină.

— Şi tricornul cu margine aurie?

— Ei bine, tu ce crezi?

— Vreau să arăt elegant pentru fata noastră. La urma urmei, datorită generozităţii ei ne-am văzut atât de confortabil instalaţi în această locuinţă încântătoare.

— Şi departe de cuplurile acelea *Latino* din

blestematul de Notting Hill, continuă doamna Andrews cu un mic tremur.

— Limba, draga mea, o mustră soţul ei.

Priviră în jurul lor. Totul era ordonat, curat şi confortabil. Şi pustiu. Era minunat să aibă numai pentru ei casa şi o anumită linişte, pentru că sosiseră târziu, cu o zi înainte, când aproape fiecare scaun fusese ocupat şi toate brioşele dispăruseră. Liniştea era bine-venită acum. În scurt timp, vacarmul sănătos care îi asediase cu o zi înainte va reveni fără nicio îndoială; conversaţii aprinse, scrisori citite cu voce tare chiar în timp ce erau scrise, poezie recitată încetişor, într-un colţ. Nu că i-ar fi deranjat, ei doar aşteptau din nou toate astea. Pline de culoare. Prietenie. O atmosferă plăcută.

Doamna Andrews strânse panglicile de dantelă de la rochia ei de un albastru intens şi îşi aranjă volanele de la mâneci.

— Oh, arăţi divin! se entuziasmă soţul ei cu o voce răguşită de dorinţă. Ia vino încoace, fetişcano!

Se îmbrăţişară cu tandreţe, domnul Andrews împingându-se între fustele soţiei sale, în timp ce ea se zbătu eliberându-se elegant din braţele lui.

— Domnule Andrews, declară ea respirând greu, te rrrrog!

Se îndreptă spre oglindă şi-şi îndreptă pălăria de paie, înainte de a o trage cu dezinvoltură pe o parte. Îşi trecu un deget peste mese şi scaune, apoi îl ridică şi-l ţinu în sus pentru ca soţul ei să-l inspecteze. Era perfect curat.

— Vrednica noastră Chloë!

— Stăpâna casei, declară domnul Andrews.

— Oh, ea nu locuieşte aici, la Numărul Trei, îl informă doamna Andrews, stă în continuare în locuinţa aceea ciudată, de lângă plajă şi artişti.

— Nu-şi construieşte un cuibuşor de nebunii cu olarul ei?

— Nu. Sau „nu încă”, după cum mi-a spus mie Chloë ieri. Îşi construiesc însă dragostea pe un fundament foarte solid. Îşi petrec timpul împreună şi se lasă purtaţi pe aripile desfătării, parcurg toate etapele pentru a se descoperi unul pe altul.

— Cu judecată şi simţire, spuse domnul Andrews.

— Aşa este fata noastră, răspunse, soţia sa.

Ea se aplecă spre fereastra care dădea spre mica grădină din spate. Un lujer de iederă începuse să urce pe spalier. Ghioceii răsăreau ici şi colo, mici fire verzi de iarbă se iţeau deasupra pământului, parcă pentru a vedea dacă era momentul potrivit să crească. Era.

— Haide dragostea mea, îl strigă doamna Andrews pe soţul ei, să vezi magica ţesătură a bătrânei regine Jasper.

— Elegant! spuse gânditor domnul Andrews. Nu-i aşa că-i măreţ?

Admirară împreună o urnă mare şi lustruită de teracotă, din care înflorise un mănunchi sănătos de lăcrămioare.

— E una dintre piesele lui? întrebă domnul Andrews.

— De parcă mai era nevoie să-ntrebi! replică soţia lui, care descrise cu braţul un arc larg pentru a-i îndrepta atenţia spre nenumăratele piese de ceramică ale lui William din întreaga încăpere.

Ea se aşează cu modestie pe o sofa mică, confortabilă, garnisită cu perne. El rămase în picioare alături de ea, cu un picior îndoit şi cu o mână în buzunar. Ea luă o carte broşată de pe o măsuţă cam şubredă de alături şi o lăsă în poală.

— Din biblioteca lui Chloë de aici, explică ea, voiam o introducere drăguţă în literatura modernă, aşa că ea mi-a sugerat-o pe asta, se numeşte *Middlemarch* de George Eliot. O carte destul de bună, de altfel.

— N-am auzit niciodată de el!

— De ea, îl corectă doamna Andrews aruncându-i o

privire ucigătoare.

— Cât de departe aţi ajuns voi, femeile! se minună domnul Andrews. Uită-te la locul ăsta, e creat pentru Cadwallader, nu crezi?

— Cu siguranţă, se entuziasmă soţia sa, privind în jurul ei şi observând toate detaliile.

Mese şi scaune. Plante şi ceramică. Două bastoane stăteau de-o parte şi de alta a uşii; unul antic, din stejar, celălalt modern, din oţel. Rafturile cu cărţi reglau cu precizie spaţiul dintre ele. În cele din urmă, domeniul familiei Andrews, mândria locului, deasupra casei de marcat din spatele căreia Chloë îşi supraveghea regatul în timp ce turna cafea în cănile cu spiriduşi.

— Şi-a găsit centrul de echilibru şi casă, spuse domnul Andrews, examinând scena şi dând din cap cu înţelepciune.

— Şi, iubitul meu, clitorisul, adăugă doamna Andrews, datorită scumpului domn Coombes.

Domnul Andrews rămase mut o clipă şi tocmai se pregătea să-şi admonesteze soţia pentru limbaj, când uşa din faţă se deschise, iar clopoţeii sunară.

— Bună dimineaţa! îi salută Chloë pe cei doi, în timp ce sacoşele se legănau şi atârnau de ghidonul bicicletei sale.

— O foarte bună dimineaţă şi ţie, dragă Cadwallader, spuse domnul Andrews concentrându-se cu greu asupra snopilor de porumb.

— ’neaţa, dragă, spuse doamna Andrews de pe banca ei, făcându-i cu ochiul.

— Bine! spuse Chloë despachetând nişte cutii de carton cu lapte şi un teanc de cărţi. La treabă!